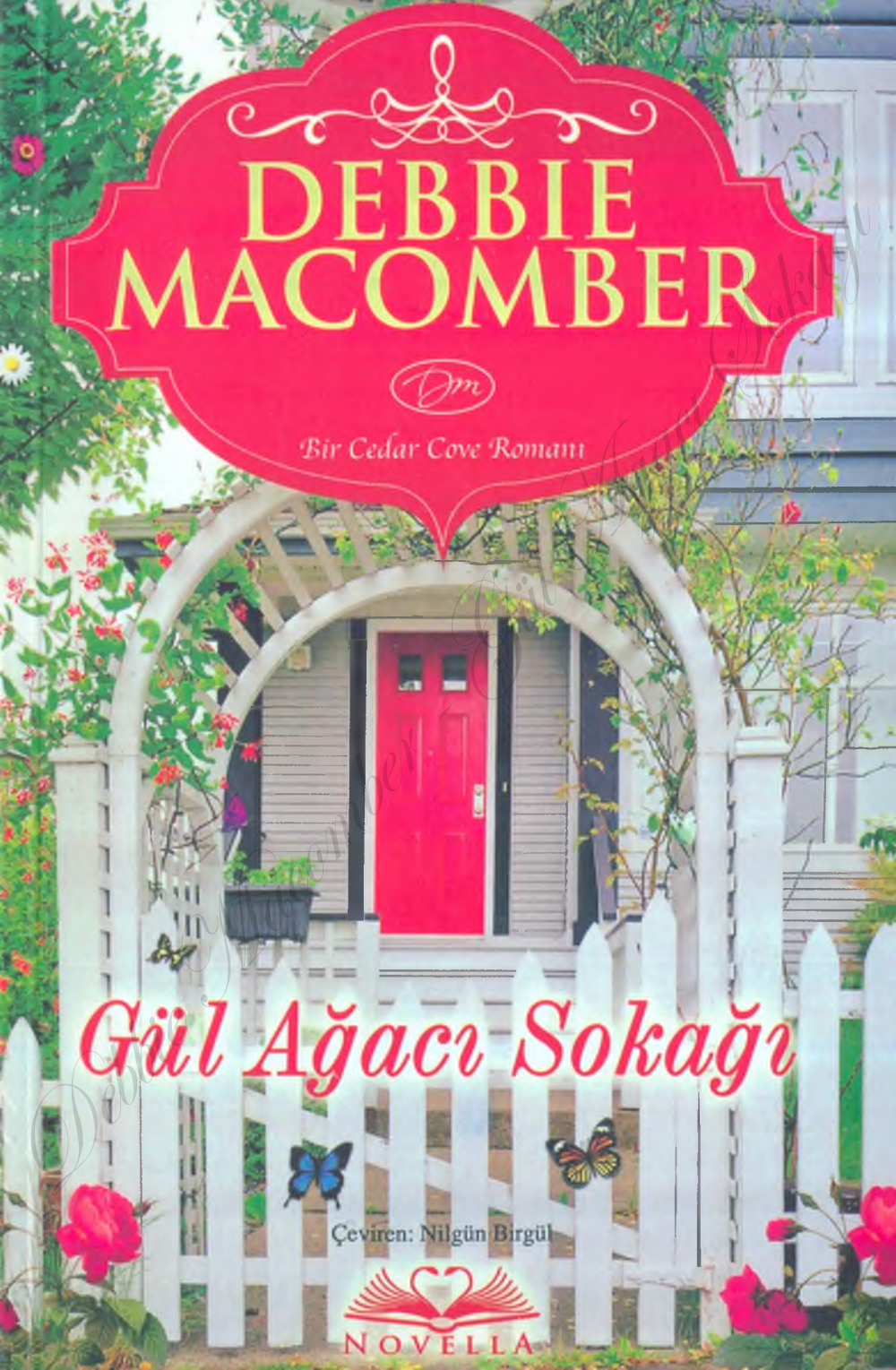

DEBBIE
MACOMBER
Dm
Bir Cedar Cove Romanı
Gül Ağacı Sokağı
Çeviren: Nilgün Birgül
NOVELLA

Her şeye rağmen hayatımızı anlamlı kılan insanlar varsa yaşamak için hâlâ bir sebebimiz var demektir...

DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Gül Ağacı Sokağı

Çeviren: Nilgün Birgül

NOVELLA

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'a hoş geldiniz! Olivia, Grace, Charlotte, Jack, Justine ve Seth öykülerine devam etmek –ve sizi yeni insanlarla tanıştırmak– için can atıyor. Bütün küçük yerleşim yerlerinde olduğu gibi, Cedar Cove da iyinin, kötünün ve beklenmeyenin bir karışımı. Bu vesileyle, romanda sizi birkaç sürprizin beklediğini de söyleyebilirim. Evet, sonunda Dan'e ne olduğunu öğreneceksiniz. Beldonların oda-kahvaltı işletmesine ise, alışılmışın dışında bir konuk gelecek. Yani, Amerika'da küçük bir kasaba ziyareti yaparken, araya biraz da gizem karışacak.

Umarım, her zaman olduğu gibi –seriyi okumaya ister ilk kitaptan başlayın, isterse onuncudan– Cedar Cove'da kendinizi evinizde hissedersiniz. Cedar Cove serisinde, öykünün nerede geçtiğini anlamak için adrese bakmanız yeterli. Örneğin, *Gül Ağacı Sokağı 204.*

Eğer gerçekten böyle bir kasaba olup olmadığını merak ediyorsanız, olabileceğini, olduğunu size garanti edebilirim. Cedar Cove'un kaynağı, memleketim olan Washington, Port Orchard. Doğal olarak karakterlerin hiçbiri orada yaşamıyor, Pancake Palace üstünde yapılan bütün spekülasyonlara rağmen (kafenin gerçek adı bu değil). Gördüğünüz gibi, hayatım küçük kasabalarda geçti ve insanların, temel olarak her yerde

aynı olduklarını gördüm.

Şimdi oturup arkanıza yaslanın. Arkadaşlarım, Cedar Cove'da olup bitenleri size anlatmak için sabırsızlanıyorlar. Lütfen kitabı bitirdiğinizde, ne düşündüğünüzü bana söyleyin. Bana iki şekilde ulaşabilirsiniz; internet sayfam aracılığıyla www.debbiemacomber.com (yorumlarınızı konuk defterine yazabilirsiniz) ya da posta yoluyla P.O. Box 1458 Port Orchard, WA 98366. Okuyucularımın bana yazmasını seviyorum.

Sevgilerimle,

Debbie Macomber

Debbie Macomber - Gül Ağacı Bahçesi

Cedar Cove Serisi

Debbie Macomber Gül Dokağı

1 - 16 Lighthouse Road
2 - 204 Rosewood Lane (Cedar Cove, #2)
3 - 311 Pelican Court (Cedar Cove, #3)
4 - 44 Cranberry Point (Cedar Cove, #4)
5 - 50 Harbor Street
5.5 - Hearts Divided: 5-B Poppy Lane\The Apple Orchard\Liberty Hall
5.5 - 5-B Poppy Lane
6- 6 Rainier Drive
7 - 74 Seaside Avenue
8 - 8 Sandpiper Way
8.5 - A Cedar Cove Christmas
9 - 92 Pacific Boulevard
10 - 1022 Evergreen Place
11 - 1105 Yakima Street
12 - 1225 Christmas Tree Lane

Not 1: Goodreads e göre seride iki adet 5.5 var.
Not 2: merak edenler için dizinin web sayfası :)
http://www.hallmarkchannel.com/cedarcove

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

DEBBIE MACOMBER's CEDAR COVE MAP / LEGEND

DOWNTOWN CEDAR COVE

Bank
Dr. Seuss the Cove
Food Ferry
Gazebo
Library
Marina
Mischa Manna's
Pot Belly Deli
Totem Pole
Waterfront Park
Taco House

10 FICTIONAL HOUSES with addresses from FICTIONAL STREETS

1. 16 Lighthouse Road
2. 50 Harbor Street
3. 92 Pacific Boulevard
4. 8 Pippin Lane
5. 704 Rosewood Lane
6. 6 Raisin Drive
7. 1022 Evergreen Place
8. Claudia Gould's Apartment
9. 211 Pelican Court
10. 24 Seaside Avenue
11. Fay's Office
12. Former Apartment
13. 44 Cranberry Point
14. 8 Sandpiper Way
15. 16 Eagle Crest Avenue
16. Thyme & Tide B&B

20 FICTIONAL PLACES based on ACTUAL PLACES

1. Cedar Cove Chronicle
2. City Hall
3. Courthouse
4. Cox Accounting Firm
5. Camels at the Lake
6. Fire Station
7. Fitness Center
8. Art Gallery
9. Get Naked Store
10. High School
11. Horse with No Name Tavern
12. Lighthouse Restaurant
13. Medical Center
14. Martha's Bay Church
15. Riverside Palace
16. Pink Poodle Saloon
17. Police Station
18. Senior Center
19. Cedar Cove Bookstore
20. Victorian Bed & Breakfast

Debbie Macomber's Cedar Cove Legacy

Nina Lyman ve inanılmaz kedilerine...
Dostluğun ne büyük bir lütuf.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

Bir

Grace Sherman boşanma işlemlerini resmen başlatacak olan belgelere baktı. Destek için gelen büyük kızı Maryellen'la birlikte avukatın ofisinde oturuyordu. Kararı kesin olduğu için, bunun kolay olacağını kendisine hatırlattı. Evliliğini sona erdirmeye, dağılmış hayatının parçalarını birleştirmeye hazırdı. Yeniden başlamaya... Yine de, kalemi aldığında eli titriyordu.

İşin gerçeği, bunu istemiyordu ama Dan ona başka seçenek bırakmamıştı.

Beş ay önce, nisan ayında, otuz altı yıllık kocası ortadan kaybolmuştu. Tek bir iz bırakmadan yok olmuştu. Her şeyin son derece normal olduğu bir günün ardından, gitmişti. Görünüşe göre, bunu kendi isteğiyle ve hiçbir açıklamaya gerek duymadan yapmıştı. Şu anda bile, Grace âşık olduğu, hayatını birlikte geçirdiği ve iki kız evlat verdiği adamın bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyordu.

Dan artık onu sevmiyorsa, bunu kabul edebilirdi. Tatsızlık çıkarmadan ona özgürlüğünü verecek kadar onurlu ve

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

fedakârdı. Evlilikleri onu bu kadar mutsuz ediyorsa, mutluluğu başkasında aramasına izin verebilirdi. Bağışlayamadığı şey, Dan'in kızlarına davranış biçimi ve ailesini bu şekilde perişan etmesiydi; özellikle Kelly'yi.

Kelly ve Paul, yıllarca uğraştıktan sonra, bütün heyecanlarıyla nihayet Kelly'nin hamile olduğunu açıklamıştı ve hemen ardından Dan ortadan kaybolmuştu. Bebek haberi Dan'i ve Grace'i çok heyecanlandırmıştı. Bu, onların çok uzun süredir bekledikleri ilk torunları olacaktı.

Kelly ile babası her zaman çok yakındı, onun ortadan kaybolması Kelly'yi çok sarsmıştı. Boşanma işlemlerini ertelemesi için annesine yalvarmış, Tyler doğmadan önce babasının döneceğine onu ikna etmişti. Döndüğünde, kaybolmasının mantıklı bir gerekçesi olacağından emindi.

Oysa Dan dönmedi ve ondan hiç haber alamadılar. Geçen haftalar sadece yeni soru işaretleri, kuşkular ve giderek büyüyen, derinleşen bir öfke getirdi.

Grace, bilinmezliğe daha fazla dayanamayacağını anlayınca, eski bir polis ve güvenilir bir dedektif olan Roy McAfee'yi tuttu. Dan'in arkasında mutlaka bir delil bıraktığından emin olan Roy'un yaptığı geniş kapsamlı araştırma onu haklı çıkardı. Ortaya çıkardığı gerçek Grace'i şok etmişti. Bir yıl kadar önce, Dan bir karavan satın almış ve ödemesini nakit yapmıştı. Grace bundan habersizdi ve karavanı hiç görmemişti, o kadar parayı nereden bulduğunu da bilmiyordu. Aylar boyunca karavanı nerede sakladığı ya da şimdi nerede olduğu hakkında da fikri yoktu.

Bu sağlam kanıtın ardından, Grace şüphelenmeye başladı. Dan'in başka bir kadınla sıvışmak için karavanı kullandığına inanıyordu. Mayıs sonlarına doğru Dan bir kez görülmüştü ve sanki kocası bu anlık ortaya çıkışını önceden kurgulamış gibiydi. Adeta Grace'le alay ediyor, kendisini bulması için ona meydan okuyordu. O gün, Grace'in manevi anlamda dibe vurduğu gündü.

Dan'in iş arkadaşlarından biri onu marinada görmüş ve Maryellen annesine haber vermek üzere hızla kütüphaneye koşmuştu. Ancak Grace marinaya ulaştığında Dan gitmişti. Bir kadın kaldırımın kenarına yanaşmış, Dan araca atlamış ve oradan uzaklaşmışlardı. Bir daha Dan'i gören ya da ondan haber alan olmamıştı.

Geriye dönüp baktığında, umutsuzca aradığı cevapları aslında Dan'in ona verdiğine inanıyordu. Görüleceğinden – ve tanınacağından– kuşku duymayacağı, kasabanın en kalabalık yerinde birden ortaya çıkmasının başka anlamı olamazdı. Çalıştığı kütüphane iki sokak ötedeydi. Belli ki, kocasının ona hayatında başka biri olduğunu söyleyecek cesareti yoktu. Bunun yerine, onu bilgilendirmek için daha acımasız bir yol seçmişti ve herkesin önünde onu küçük düşürmüştü. Hiç kimse yüzüne söylemese de, Cedar Cove'da yaşayanların kendisine acıdığını Grace gayet iyi biliyordu.

Bu vakanın ardından Grace'in kafasında her şey berraklaşmıştı. Dan'e karşı hâlâ beslediği aşk, o gün öğleden sonra tamamen ölmüştü. O zamana kadar, başka birinin olduğuna inanmak istemiyordu. Kasabadaki kuyumcuda yapılan yüklü

ödemenin faturası ortaya çıktığında bile, Grace kocasının başka bir kadınla ilişkisi olabileceğine inanmamıştı. Dan, ona karşı sadakatsizlik edebilecek tarzda bir adam değildi. Ona güveniyordu ama artık değil.

"İyi misin anne?" diye sordu, koluna dokunan kızı Maryellen.

Grace'in kalemi tutan parmakları kasıldı. "İyiyim," diye terslendiği anda, ses tonundan pişman oldu. Bu kadar sertleşmek istememişti.

Kızı bakışlarını başka yöne çevirdi. Grace boşanma evrakına odaklanmaya çalıştı, bir an tereddüt etti ve ardından hızla imzasını attı.

"Dosyanın hemen görülmesini sağlayacağım," dedi Mark Spellman.

Grace gevşeyip arkasına yaslandı. Hepsi bu kadar mıydı? Otuz beş yıllık bir evliliği sonlandırmak için sadece isminizin altını imzalamak yetiyor muydu? "Bu kadar mı?"

"Evet. Beş aydır Daniel'dan haber almadığınıza göre, herhangi bir yasal engel göremiyorum. Boşanmanın birkaç hafta içinde gerçekleşmesi gerekir."

Çöp gibi fırlatılıp atılan yaklaşık kırk yıl. İyisiyle, kötüsüyle, acısı ve tatlısıyla, zar zor geçindikleri onca yıl. Bütün çiftler gibi onların da sorunları vardı, ama her şeye rağmen evliliklerini sürdürmeyi başarmışlardı. Şu ana kadar, ta ki...

"Anne," diye fısıldadı Maryellen.

Grace birden başını salladı, duyguların arasında boğulması onu şaşırtmıştı. İçindeki bütün gözyaşlarını dökmüş,

Dan'in ortadan kayboluşundan bu yana geçen aylarda tanıdığını sandığı adamın ve kaybettiği evliliğin yasını derinden duymuştu. Artık boşanmaktan başka seçeneği kalmadığını kabullenmek zorundaydı; mali çıkarlarını gözetmenin başka yolu yoktu. Avukatının söylediğine göre, hiçbir şey yapmadan oturmayı göze alacak durumda değildi.

Yasal durumu farklı bir şeydi, bununla başa çıkabilirdi, ama duygusal etkisi çok ağır olmuştu. Kesin kararını verdiği halde üzüntü yok olmamıştı ve kalan hayatını Dan'in onu nasıl rezil ettiğini hatırlayarak geçirecekti. Kasabadaki herkes durumunun ne olduğunu ve Dan'in onu yüzüstü bıraktığını biliyordu.

Grace, kalemi yavaşça yerine bıraktı.

"O halde sizden haber bekleyeceğim," dedi avukatına, sandalyesinden kalkarken. Maryellen da onunla birlikte kalktı.

Yaşı daha çok Maryellen'a yakın olan genç avukat onları ofis kapısına kadar uğurladı. Bir şeyler söylemek istedi, ama sonra sadece yere bakıp vedalaştı.

Küçük ofisten dışarı çıktıklarında, hava kasvetli bir griye bürünmüştü. Grace üstüne ağır bir kederin çöktüğünü hissetti; bu görüşmenin kolay olmayacağını biliyordu, ama özgüvenini bu kadar sarsacağını tahmin etmemişti.

Maryellen saatine baktı. "Galeriye dönmek zorundayım."

"Biliyorum," dedi Grace. Kızı ona manevi destek olmak amacıyla, bu randevuya birlikte gitmeyi önermişti. Minnet

duysa da, Grace bunun gereksiz olduğunu düşünmüştü. Oysa Maryellen haklıydı.

Kızı da boşanmıştı. Maryellen genç ve cahil bir kızken evlenmiş, evliliği bir yıldan az sürmüştü. Bu tecrübe onu erkeklerden öylesine soğutmuştu ki, artık her türlü ilişkiden kaçar olmuştu. Grace, bir gün onun gibi birini bekleyen harika bir adamla tanışacağına Maryellen'ı ikna etmeye çalışırdı. Maryellen bunu saflık olarak nitelendirir ve onu dinlemezdi. Grace artık sebebini anlıyordu. Boşanmak *can yakıyor*, insanın en derin yerlerine ulaşabilen korkunç bir acı veriyordu.

Grace kendini altüst olmuş, yetersizmiş gibi suçlu hissediyordu. Maryellen bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu, çünkü olgunluğun getirdiği akıl ve perspektiften yoksun olarak, çok genç yaşta bu duyguları yaşamıştı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu Maryellen, gitmeye gönülsüz olduğu çok açıktı.

"Elbette," dedi Grace, zoraki gülümseyerek. Her şeye rağmen, biraz da olsa rahatlamış olması gerekiyordu. Sonuçta Dan'e her türlü fırsatı tanımış, hatta içinden bir dizi ültimatom çekmiş ve mühlet koymuştu. Kelly'nin bebeğinin doğumunda gelmesi gerekiyordu. Dört Temmuz'da. Evlilik yıldönümlerinde. Önce biri, sonra diğeri, gerçeği kavrayana kadar. Geri dönmeyecekti. Şimdiye kadar ondan bir haber alamadıysa, bundan sonra almayı hayal etmemesi gerekiyordu. Dan'in bulunmaya niyeti yoktu.

"İşe geri mi döneceksin?" diye sordu Maryellen.

"Hayır," diye karşılık verdi, kendine acımayı reddederek. "Öğle yemeği yiyeceğim."

"Öğle mi? Saat dört. Daha yemedin mi?"

"Hayır." Grace, avukatla randevu tarihi yaklaştıkça iştahından eser kalmadığını eklemeye gerek duymadı. Ardından, kızının kendisi için endişelendiğini bildiği için devam etti. "İyi *olacağım*, Maryellen."

Maryellen körfezin güvenli sularında nazlı nazlı salınan teknelerin bağlandığı kordona inen yokuşa doğru baktı. Liman Caddesi'nde ilerleyen araçlar birbirlerine o kadar yakın gidiyorlardı ki, kesintisiz tek bir çizgi gibi görünüyorlardı. Bremerton Tersanesi'nin işçileri dağılmıştı, yollar bir zamanlar Dan'in yaptığı gibi bir an önce ailelerine kavuşmak için acele eden kocalar ve babalarla doluydu.

"Babama öyle kızgınım ki onunla tekrar karşılaşırsam ne yaparım bilmiyorum," dedi Maryellen, dişlerini gıcırdatarak.

Oysa Grace biliyordu. Eve döndüğü için Maryellen minnet duyacak ve yokluğunda ne yaptığını umursamayacaktı. Küçük kardeş Kelly neşeyle haykıracak, onlara ne kadar yanıldıklarını söyleyecekti. Kollarını açıp babasına koşacak, her şeyi açıklayacak mazeretini dinlemeyi hevesle bekleyecekti.

"İyiyim," diye ısrar etti Grace. "Gerçekten."

Maryellen hâlâ tereddüt ediyordu. "Seni bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Atlatacağım." Tam olarak öyle hissetmiyordu, ama

Grace'in hayatta öğrendiği bir şey varsa, o da dengenin önemiydi. Her kaybın bir telafisi vardı ve iyi şeyleri sürekli göz önünde tutması gerektiğini kendine hatırlattı. "Şükran duyacağım çok şey var. Sen, Kelly ve şimdi de bir torun. Babanla sonumuzun böyle olması çok üzücü, ama eskisinden daha güçlü olacağım." Bu sözcükleri sarf ederken, Grace ne kadar doğru olduklarını biliyordu. Kayıp duygusu insanın içine işliyordu, ancak denge hayatına geri dönecekti, tabii neşe de.

Justine Gunderson'un öğle paydosuydu ve eve koşup postasını kontrol etmek için sabırsızlanıyordu. Seth'den haber almayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Tamam, aslında beş gün, ama her gün bir yıl kadar uzun gelmişti. Kocası, yaklaşık bir aydır Alaska'daydı ve Bering Denizi'nin yengeç zengini soğuk sularında avlanıyordu. Onu havaalanına bıraktığında, Seth günde on altı saat çalışacağı konusunda uyararak, Justine'i deli gibi sevdiğini tekrarlamış ve özlemesine fırsat kalmadan döneceğine söz vermişti.

Seth yanılmıştı. Justine çok mutsuzdu. Eskilerin dediği gibi, "yıldırım aşkına tutulmuş" ve bir kez karar verdikten sonra, evliliklerini bir dakika bile geciktirmek istememişlerdi. Ailelerine haber vermeye fırsat bile bulamadan, uçarcasına Reno'ya gidip resmi işlemleri tamamlamışlar, bir rahip bulup nikâhlarını kıymışlar ve doğruca otel odasının yolunu tutmuşlardı.

Genç, sağlıklı ve deli gibi âşıktılar. Justine, neredeyse

doğduğundan beri Seth'i tanıyordu. İkiz kardeşi Jordan'ın – Jordan on üç yaşında boğuluncaya kadar– en iyi arkadaşıydı. Justine ile Seth liseden mezun olana kadar aynı sınıfta okumuşlardı. Seth, takip eden on yıl boyunca Cedar Cove'da yaşamayı sürdürmüş, ama bir süre önce ikisinin de gönülsüzce katılmak zorunda kaldığı mezuniyet balosu komitesinde karşılaşana kadar hiç görüşmemişlerdi.

O dönemde Justine bölgedeki tanınmış müteahhitlerden Warren Saget'le çıkıyordu. Warren'ın yaşı Justine'den hayli büyüktü, aslında babasından sadece birkaç yaş küçüktü. Warren, yanında alımlı bir kadınla görülmekten hoşlanan tiplerdendi ve Justine bunun için biçilmiş kaftandı. Justine'in onun küçük sırrını saklamaktaki başarısının önemi büyüktü; Warren, yönetim kurulu odasındaki başarısını ne yazık ki yatak odasına taşıyamıyordu. Birlikte olduklarında, Justine gecelerini adamın körfeze bakan lüks evinde geçirirdi, ama bu sadece göstermelikti. Warren'ın evinde ise, Justine'in kendine ait odası vardı. İnsanların ne düşündüklerini gayet iyi bilmesine karşın, hiçbiri umurunda değildi.

Oysa annesinin umurundaydı. Olivia Lockhart, onun Warren'la olan ilişkisi hakkındaki genel görüşlere katılıyordu ve bu konuda kendine ait farklı düşünceleri vardı. Justine onu hiç bilgilendirmiyordu, çünkü Olivia'yı ilgilendirmezdi. Aralarındaki bu anlaşmazlık, anne-kız ilişkilerini de geriyordu. Büyükannesi de durumdan hoşnut değildi, buna karşın Charlotte hoşnutsuzluğunu Olivia kadar açığa vurmuyordu. Olivia, kızını Warren'dan ayırmasına yardımcı olur umuduyla

Seth'in Justine'le flört etmesi için elinden geleni yapmıştı ama yine de, aniden evlendiklerini haber veren telefon onu şoka sokmuştu.

Evlilik aslında sadece ailesi için değil, Justine için de büyük sürpriz olmuştu. Seth, Warren'la ilgili bir tartışmanın ardından Justine'i terk etmişti, ama böyle bir sonu beklemeyen Justine, barışmak ve Warren'la aralarındaki farklılıkların küçümsenmeyecek düzeyde olduğunu anlatmak üzere onun peşinden gitmişti.

Nikâhtan sonra, Seth'in Alaska'ya dönmesinden önce, birlikte geçirebilecekleri sadece bir hafta sonu vardı. O zamandan bugüne geçen haftalar içinde Justine ondan aralıklarla haber almıştı, ama denize açıldıklarında Seth onu arayamıyor, Justine aradığında ise ona ulaşamıyordu. O yüzden iletişimleri son derece seyrek ve yetersizdi.

Justine bir kez daha saatine baktı ve eve gidip postayı kontrol etmekle etmemek arasında kararsız kaldı. Eğer mektup gelmemişse, günün kalan kısmını morali bozuk geçirecekti. Öte yandan, eğer Seth ona yazmışsa, günlerce bulutların üstünde dolaşacaktı. Bir mektuba, bir telefon konuşmasına, onunla evlenerek doğru tercihi yaptığına inandıracak *herhangi bir şeye* ihtiyacı vardı. Yirmi sekiz yıllık hayatı boyunca, düşünmeden yaptığı tek şey evlenmekti. Hayatının düzenli ve dakik olmasını severdi. Kontrolün elinde olması, bütün tercihlerinde belirleyici faktör olmuştu, ta ki Seth'e âşık olana kadar.

Düzene olan bu bağlılığı, First National Bank'taki işine

bu kadar iyi uyum sağlayıp kısa sürede müdürlüğe yükselmesinin sebeplerinden biriydi. Rakamların bir anlamı vardı; düzenli bir biçimde yan yana gelirlerse, belirsizliğe yer olmazdı. Justine hayatını elinden geldiği kadar sağlam görüş ve kusursuzluk çerçevesinde yaşar, ciddiyetsizliğe ve ani dürtülere yer vermezdi.

Bankanın kanatlı cam kapıları açıldığında, alışkanlıkla başını kaldırıp baktı ve Warren Saget'in bütün küstahlığıyla içeri girdiğini gördü. Adam gayet kendine güvenen bir tavırla, doğruca Justine'in masasına doğru yürüdü. Justine, doğaçlama evliliğinden beri onu görmemişti ve ne yazık ki pek dostane ayrılmamışlardı. Seth'le evlendiğini duyan Warren çok kızmış ve çirkin, nefret dolu yorumlarda bulunmuştu. Açıkçası Justine ikinci bir karşılaşma için hazır değildi.

Koltuğundan kalktı. Bir seksene yakın boyu ve yüksek ökçeli pabuçlarıyla, neredeyse Warren'la aynı boydaydı. Lisedeyken yaptığı gibi ortadan ayırıp serbest bıraktığı düz kahverengi saçları, boyunun uzunluğunu daha da vurguluyordu. Tek kelime etmeden, sadece ayakta durarak, Warren'a gözünü korkutamayacağını –ve bu görüşmeyi kısa kesmeye kararlı olduğunu– anlatan bir mesaj iletti. Çalışanların ve müşterilerin önünde olay çıkarmasına izin vermeyecekti. Yerel muhasebecilerden Zach Cox, çıkarken başıyla hafifçe Justine'i selamladı. Justine ona karşılık verip dikkatini tekrar Warren'a çevirdi. "Merhaba Warren."

"Justine." Bakışları karşılaştı ve Warren'ın yüzündeki ifade, Justine'in korkularının temelsiz olduğunu anlatmaya yetti.

"Özür dilemeye geldim," dedi. "Sana bunu borçluyum."

"Evet, öylesin." Kollarını kavuşturdu, ağırlığını bir bacağının üstüne vererek sabırsızlanmaya başladığını gösterdi.

"Seni yemeğe çıkarabilir miyim?" diye sordu Warren ve aceleyle ekledi: "Elimden ancak bu kadarı geliyor. Söylememem gereken şeyler söyledim ve o günden beri pişmanlık duyuyorum."

"Beraber görülmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Warren'ın kahverengi gözleri hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Bunu anlayabiliyorum," dedi, reddedilmeyi nezaketle kabul ederek. Yine de, masanın önündeki koltuğa oturarak Justine'i şaşırttı.

Ne yapacağını bilemeyen Justine, koltuğuna döndü.

"Seth nasıl?" diye sordu Warren. "Hâlâ Alaska'da mı?"

Justine başıyla onayladı. "Birkaç hafta daha gelemeyecek." Her şey yolunda giderse, tam yirmi sekiz gün daha vardı. Her gece yapayalnız yatağına girerken, takvimde günlere birer çarpı atıyordu. Kesin olan bir şey vardı. Kocasının her sene onu aylarca yalnız bırakacak olmasından nefret ediyordu. Daha şimdiden, mayısta başlayacak olan bir sonraki balık sezonunun korkusunu yaşamaya başlamıştı.

"İyi görünüyorsun," dedi Warren, gözleri hayranlıkla parlayarak.

"Teşekkürler," dedi Justine, gülümsemeden.

Warren içini çekti. "Bana inanmadığını biliyorum, ama bütün isteğim mutlu olman."

Warren üç kez evlenip boşanmış ve defalarca Justine'den

karısı olmasını istemişti. Oysa Justine hiçbir zaman onun karısı olmayı düşünmemişti.

Justine'in Seth'e olan ilgisinin giderek arttığını fark eden Warren, fikrini değiştirme umuduyla ona şaşırtıcı büyüklükte bir elmas satın almıştı. Justine, itiraf etmekten hoşlanmasa da, elmasın boyutu karşısında az kalsın çözülüyordu. Warren'ın yüzüğü parmağına geçirip onu kendi malı ilan etmek için can attığını biliyordu, ama onu böylesine şımartan adam, şu anda incinmiş ve pişman bir haldeydi. Evliliğine gösterdiği aşırı tepki yüzünden bağışlanmayı diliyordu.

"Pekâlâ, belki yemeğe gidebiliriz," dedi Justine ve Warren'ın aydınlanan yüzünden doğru karar verdiğini düşündü. Ne kadar hevesli olduğunu saklamaya gerek duymadan koltuğundan ayağa fırlaması Justine'i güldürdü. Warren'la sosyal ortamlarda bir araya gelmesine Seth'in itirazı olmazdı; Justine bundan emindi. Seth, onun bağımsızlığına ve sağduyusuna saygı gösterir, güvenini asla kötüye kullanmayacağını bilirdi.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Warren. "Sadece ismini söyle."

"Cove'daki D.D's," dedi Justine, en sevdiği restoranın adını vererek.

"Mükemmel," diye gülümseyerek onayladı Warren.

Justine çantasına uzanıp ön kapıyı kendisine açan Warren'ı izledi. "Yürüyecek miyiz?" diye sordu. Restoran sadece birkaç sokak ötedeydi, ama Warren genellikle arabayla gitmeyi tercih ederdi.

"Elbette," dedi Warren. Uzlaşmacı görünmek için elin-

den geleni yapıyordu. Justine elini tutmamak için onun büyük çaba sarf ettiğini fark etti ve müteşekkir hissetti. Aslında Warren'ı özlemişti. Evet, hataları vardı, ama keskin zekâsının yanında sohbeti de çok keyifliydi. Üstelik birlikte bir geçmişleri vardı; romantik olmaktan çok dostane bir geçmişleri. Warren kendi tarzında onu sevmiş ve Justine, Seth'e duyduğu yoğunlukta olmasa da ona önem vermişti. Kocasıyla arasında çok güçlü bir fiziksel çekim vardı, ancak Alaska'ya yola çıkmadan önce geçirdikleri birkaç günde, sohbet edecek fazla zaman bulamamışlardı. Birbirlerine duydukları açlık her şeyin önüne geçmişti. Seth'in neler hissettiğini anlamak için Justine'in sözlere ihtiyacı yoktu. Sevişirken bunu tekrar tekrar ispatlamıştı. Geçirdikleri o hafta sonu şu an rüya gibi geliyor ve Justine keşfettikleri şeyin gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

Restoranda Warren ve Justine dışarıda oturdular. Avlu bir süre sonra hizmet dışı kalacaktı. Sonbahar kendini hissettirmeye başlamıştı ve Warren, Justine'in güneşi sevdiğini bildiğinden, içeride bir masada oturmak yerine açık havayı tercih etmişti.

"Umarım arkadaş kalabiliriz," dedi, mönüyü uzatan garson kıza gülümserken.

"İyi olur." Ara sıra öğle yemeği yemenin kocasını rahatsız etmeyeceğini kendine tekrarladı. O anlamda Seth kıskanç biri değildi, kendisi de öyle.

Justine ve Warren'ın ortak ilgi alanı finans dünyasıydı ve bu konuda tartışacak pek çok konuları vardı. Yemek sü-

resince sorunsuz bir şekilde sohbet ettiler ve Justine'in yüreğindeki acı bir miktar hafifledi. Seth'i hâlâ çok özlüyordu, ama kendini sabah olduğu kadar yalnız ve kayıp hissetmiyordu. Warren onu tekrar görmek istediğini söyleyerek baskı yapmamıştı. Yemekten sonra sahilde vedalaştılar. Justine yemek için teşekkür ettikten sonra Warren uzaklaştı.

O gün öğleden sonra, Justine evine dönerken kendini bütün hafta hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Ancak apartman girişindeki posta kutularına yaklaştığında tereddüt etti, Seth'den gelmesini beklediği mektup onu endişelendiriyordu.

Onun sevgisinden emin olmaya ihtiyacı vardı, çünkü bu ani evlilikten pişman olması Justine'in en büyük korkusuydu. Posta kutusunun kilidini açıp içindekileri alırken yüreği deli gibi çarpıyordu.

Mektup yoktu.

Emin olmak için broşürleri, reklam postalarını ve faturaları iki kez elden geçirdi. *Televizyon karşısında yalnız bir cuma akşamı daha,* diye düşündü. Annesini arayabilirdi ama Olivia *Cedar Cove Chronicle*'dan Jack Griffin'le flört ediyordu ve muhtemelen meşguldü. Kendini bozguna uğramış hissederek dairesine girdi, mektupları mutfak tezgâhına bırakıp ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı.

Birkaç hafta öncesine kadar, cuma akşamları onun için büyük keyifti. Warren ikisi için mutlaka bir plan yapardı. Oysa artık bunların bir anlamı yoktu ve kendine acımak kimseye bir fayda sağlamazdı. Eğer Seth'i özlüyorsa, kendini

ona yakın hissedecek bir şeyler yapabilirdi.

Aklına ilk gelen şey Seth'in yelkenli teknesi oldu. *Silver Belle* marinada demirliydi ve Seth ona anahtarı vermişti. Alaska'da balık tutmadığı zamanlar, Seth bu teknede yaşıyordu. Daha doğrusu evlenene kadar orada yaşıyordu. Döndüğünde nerede yaşayacaklarını bile konuşmamışlardı. Bu konu bekleyebilirdi ama şimdi Justine'in kendini onun evinde, onun eşyalarıyla birlikte hissetmeye ihtiyacı vardı. Geceyi orada geçirirse onun battaniyesine sarınır, onun pijamalarıyla uyur, onun kokusunu solurdu. Bunu daha önce de defalarca yapmış ve kendini hep iyi hissetmişti.

Bu fikri beğenen Justine, iş kıyafetini değiştirip bir kot pantolon ve eşofman üstü giydi. Kitabını, CD'lerini ve ertesi günün giysilerini toparladı. Akşam yemeğini marinaya giderken yiyebilirdi.

Park yerine ulaştığında ceptelefonunu evde bıraktığını fark etti. Seth ararsa, kendisine ulaşamayacaktı. Eve geri döndü, kapıyı açtı ve telefonunun titreşime alınmış sesini duydu. Yalpalayarak koştu, aceleyle konuşma tuşuna bastı.

"Alo, alo!" diye bağırdı. "Seth? Seth, sen misin?"

Sorusuna karşılık olarak yalnızca çevir sinyalinin sesini duyabildi. Hızla arayan numarayı kontrol etti. Tanıdık değildi, ama önündeki 907, Alaska'nın koduydu. Derhal numarayı geri aradı, sonunda pes edene kadar on kere çalmasını bekledi.

Hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdatan Justine kanepenin kenarına yığılıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Arayan Seth'di, o olmalıydı. Rıhtımdaki ankesörlü telefondan aramış olmalıydı.

Telefonundan sadece bir dakika uzaklaşmış ve kocasıyla konuşma şansını kaçırmıştı.

"Ben geldim." Zach Cox garajın arka kapısından çıkıp mutfağa girdi, gördüğü dağınıklık yüzünden çenesi kasıldı. Evyede kahvaltıdan kalan bulaşıklar yığılmıştı ve sabah yenen mısır gevreğinin sütü hâlâ tezgâhın üstündeydi.

"Sütü kim dışarıda bıraktı?" diye sordu.

İki çocuğu –her zamanki gibi– onu duymazdan geldi. On beş yaşındaki kızı Allison, çalışma odasındaki bilgisayarın başına geçmiş, internette geziyordu. Dokuz yaşındaki Eddie ise, salondaki halıya uzanmış, saçma sapan bir televizyon programı izliyordu.

"Annen nerede?" diye sordu, doğruca Eddie'nin önünde dikilerek.

Eddie bir kolunu kaldırdı ve tek kelime etmeden dikiş odasını işaret etti. Zach banyoya doğru giderken dikiş odasının önünden geçti. "Selam Rosie, ben geldim," dedi on yedi yıllık eşine. "Yemekte ne var?"

"Ah, selam hayatım," dedi Rosie, dikiş makinesinden başını kaldırarak. "Bu arada, saat kaç?"

"Altı," diye mırıldandı Zach. Eve döndüğünde, en son ne zaman fırında yemeğin hazır olduğunu hatırlamıyordu. "Süt yine dışarıda kalmış," dedi, on saat oda sıcaklığında ka-

lırsa atılması gerektiğini düşünerek.

"Eddie okul çıkışı kendine bir kâse mısır gevreği hazırlamıştı."

Tamam, demek ki süt hâlâ kurtarılabilir durumdaydı.

Rosie, parlak siyah bir kumaşı hizalayıp hızla makineden geçirmeye başladı, dikerken bir yandan da iğneleri üstünden çıkarıyordu.

"Ne dikiyorsun?" diye sordu Zach.

"Cadılar Bayramı için bir kostüm," diye mırıldandı karısı, dudaklarına sıkıştırdığı birkaç toplu iğnenin arasından. "Bu arada..." duraksayıp iğneleri çıkarttı, "bu akşam Eddie'nin okulunda veli toplantısı var. Gidebilir misin?"

"Veli toplantısı mı?" diye tekrarladı Zach. "Sen gidemez misin?"

"Hayır," dedi üstüne basa basa. "Koro çalışmamız var."

"Ya." Ofiste uzun ve yorucu bir gün geçirmiş, akşam eve döndüğünde dinlenmeyi hayal etmişti. Oysa şimdi, veli toplantısına gitmesi gerekiyordu. "Yemekte ne var?" diye sordu bir kez daha.

Karısı omuz silkti. "Pizza söyleyiver, olmaz mı?"

Son iki haftadır üçüncü kez pizza yiyeceklerdi. "Pizzadan gına geldi."

"Şu Çin lokantası eve servis yapmıyor mu?"

"Hayır." Biliyordu çünkü daha o gün öğleden sonra, yeni işe aldığı Janice Lamond ona tatlı-ekşi karides ısmarlamıştı. "Ayrıca öğlen Çin yemeği yedim."

"O halde ne istiyorsun?" diye sordu Rosie, Eddie'nin is-

tediği *Harry Potter* kostümünün peleriniyle uğraşırken.

"Rulo köfte, püre, mısır ve taze salata."

Rosie kaşlarını çattı. "Galiba buzlukta rulo köfte olacaktı."

"*Evde yapılmış* rulo köfte," diye düzeltti Zach.

"Üzgünüm, bu akşam olmaz."

"Peki ne zaman?" diye sordu, huysuzlaşmıştı. İşten eve döndüğünde, karısından akşam yemeğinin hazır olmasını istemesi çok mu fazlaydı? Zach muhasebe işinden Rosie'nin evde çocuklarla ilgilenmesine yetecek kadar iyi kazanıyordu. Aile kurmaya karar verdiklerinde, bu konuda ikisi de anlaşmışlardı.

Zach bir dönem, Rosie'nin ofiste onunla birlikte çalışmak isteyebileceğini düşünmüştü. Smith, Cox ve Wright şirketinde her zaman ek elemana ihtiyaç duyulurdu ve Rosie hep evin dışında bir işte çalışmak istediğini söylerdi. Oysa bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Okulda gönüllülere ihtiyaç vardı. Allison sekiz ya da dokuz yaşlarındayken Brownies, şimdi ise Eddie için Yavru Kurtlar. Ayrıca spor, okul sonrası kulüp, dans dersleri... Çok geçmeden, çocuklar büyüdükçe Rosie'nin zamanının artmayacağı açıkça belli olmuştu, çünkü ikisi de çocukların ihtiyaçlarının her şeyin önünde geldiğini kabul ediyorlardı ve Rosie'nin iş hayatına giremeyeceğine karar vermişlerdi.

"Yorgunum," dedi Zach, karısına. "Ve açım. Akşam yemeğini ailemle birlikte yemek istemem çok mu mantıksız?"

Rosie sabrının sınırları zorlanıyormuş gibi derin bir ne-

fes aldı. "Bu akşam Eddie'nin veli toplantısı var. Allison benimle beraber gençlik korosunun çalışmasına geliyor ve bu Cadılar Bayramı kostümünü cumadan önce bitirmek zorundayım. Eddie'ye futbol takımı partisi için gerekliymiş. Elimden ancak bu kadarı geliyor."

Karısının sesindeki kızgınlığın farkındaydı ve işteyken bütün gün ne yaptığını sormamak için kendini zor tuttu.

Rosie öfkeli gözlerle ona baktı. "Şu an her şeyi bırakıp sana yemek hazırlamamı istiyorsan yaparım, ancak söylemek zorundayım, *mantıksız* davranıyorsun."

Zach onun söylediklerini düşündü, kendini bozguna uğramış ve biraz da suçlu hissetti. "İyi. Pizza söylerim."

"Yeşilbiber koymasınlar, söylemeyi unutma," dedi Rosie, tekrar elindeki işe odaklanarak.

"Ben yeşilbiber seviyorum," diye mırıldandı Zach, Rosie'nin onu duyduğunu fark etmeden.

"Eddie ve Allison nefret ediyor, siyah zeytini tercih ediyorlar. Bunu biliyorsun. Zorluk çıkarmaktan vazgeç."

"Pekâlâ, yarısını sosisli ve zeytinli, diğer yarısını yeşilbiberli isteyeceğim."

Karısı abartarak gözlerini devirdi. "Biliyorsun, ben de yeşilbiber meraklısı değilim."

Demek ki, mantıksız olmasının yanında, aynı zamanda bencildi. Neyse, en azından elinden geleni yapmıştı. "O halde sosisli ve siyah zeytinli," dedi.

"Harika." Zach mutfak telefonuna doğru yürüdü, Pizzacı Pete'in numarasını artık ezbere biliyordu. Siparişi verip

yatak odasının yolunu tuttu.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Rosie, dikiş odasının önünden geçerken.

"Duş alıp üstümü değiştirmeye."

"Şart mı?" diye mırıldandı Rosie.

"Bunun nesi yanlış?" diye sordu Zach.

Rosie dikiş makinesinden uzaklaşıp ayağa kalktı. "Veli toplantısına takım elbisenle gideceğini düşünmüştüm."

"Neden?" Bütün gün kravatından kurtulacağı anı beklemişti.

"Takım elbiseyle Eddie'nin öğretmeninin üstünde daha iyi bir izlenim bırakırsın. Bayan Vetter senin bir uzman olduğunu anlar." Gülümseyerek gönlünü almaya çalıştı, omzundaki bir parça ipliği alarak buruşuk yerleri düzeltti. "Takım elbiseyle çok yakışıklı görünüyorsun," dedi gülümseyerek. "Yine de, tıraş olabilirsin."

Zach eliyle yüzünü sıvazladı, sert kılları avucunda hissetti. Haklıydı. "Duş alıp tıraş olursam, üstümdekini çıkarırım."

Rosie kaşlarını daha derin çattı. "Neden bu kadar geçimsiz olduğunu anlamıyorum."

"Arada bir normal bir akşam yemeği yiyecek olursam, isteklerini karşılamaya daha gönüllü olabilirim," diye terslendi Zach. Janice'le yediği öğle yemeğinden ne kadar keyif aldığını hatırladı. Ekibe ayın ilk günü katılmış ve Zach'e göre kendini çoktan kanıtlamıştı. İşbirliğine yatkın, becerikli ve çabuk öğrenen biriydi. İki kez tek başına dışarı çıkıp Zach'in

yemeyi düşündüğü yiyeceklerle geri dönmüştü. O gün öğleden sonra ise, Bay Wok'un karides yemeği konusunda ısrarcı olmuştu.

Dev boyuttaki yatağın kenarına oturan Zach ceketini çıkarıp yanına koydu. Bileklerindeki düğmeleri çözdü, gömleğinin kollarını sıvayıp banyonun yolunu tuttu.

Rosie odaya girdiğinde, tıraş olmak için sıcak suyu açmıştı. "Pizzacı çocuk için bozukluk var mı?"

"Sanırım," dedi. "Cüzdanıma bakıver."

Bakışları, aynada karısının bakışlarıyla karşılaştı. "Yemek için üzgünüm."

"Meşguldün."

"Çılgın bir gündü," diyen Rosie, jakuzinin kenarına ilişti. Üç yıl önce evi yaptırırken özel sipariş vermişler ve küvetin gelmesi aylar sürmüştü. Rosie jakuziyi o kadar çok istiyordu ki, koridor ve mutfağın tamamını seramik kaplatmaktan feragat etmişti. Zach tercihini seramik zeminden yana kullanmak isterdi, ama karısının bu küçük lüksüne karşı çıkamamıştı. Yine de, Rosie'nin jakuziyi en son ne zaman kullandığını hatırlamıyordu. Tıpkı kendisi gibi, duşa girmesi ile çıkması bir oluyor, bir görevden diğerine koşturuyordu.

Rosie ona günün nasıl geçtiğini, komite toplantısını, Allison'ın dişçi randevusunu ve düzenlemeyi kabul ettiği bir kütüphane çalışmasını anlatmaya başladı. "Çalışan annelerin işlerini nasıl yetiştirdiklerini anlayamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Zach. İş arkadaşlarının eşlerinin haftada kırk saat çalıştıkları halde akşamları masaya yemek

koyduklarını düşünüyordu. Ayrıca diğer eşlerin Rosie'den çok daha düzenli olduklarından da kuşkulanıyordu.

"Yarın akşam yemek pişireceğim," diye söz verdi.

Zach yüzüne tıraş kremi sürdü. "Rulo köfte ve püre mi?" Pek umudu yoktu ama duymak bile kulağına hoş gelecekti.

"Sen ne istersen, koca oğlan."

Öfkesine karşın, Zach sırıttı. Belki de *gerçekten* geçimsiz olmaya başlamıştı.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

İki

Cliff Harding, kredi kartının geçen pazartesi restoranda karşı tarafta oturan kadına ait olduğuna karar verdi. Onu fark etmişti. Etmemesi imkânsızdı. O gün öğleden sonra Pancake Palace'ta ikisinden başka kimse yoktu. Öğle kalabalığı yeni dağılmıştı ve akşam yemeği için çok erkendi.

Kendi yaşlarında çekici bir kadındı, ama dalgın ve düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibi bir hali vardı. Orada olduğunu hatırlayacak olsa şaşardı. Yemeklerinin ödemesini neredeyse aynı anda yapmışlardı ve muhtemelen o zaman olmuştu. Kendisine çıkarılan hesap doğruydu, ama cüzdanına Grace Sherman'a ait kredi kartını koymuştu. Kadın ise, Cliff'in kartını almış olmalıydı.

Cliff hafta boyunca işlerine dalmış, başkasına ait bir VISA kartı taşıdığını unutmuştu. Eczanedeki dikkatli bir eleman uyarmasa daha uzun süre farkına varmayacaktı.

Eve döner dönmez rehberde Grace Sherman adını aradı ama bulamadı. Listede sadece Cedar Cove, Gül Ağacı So-

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

kağı 204 numarada yaşayan D & G Sherman'ın kaydı vardı. Telesekretere bir kadın sesi cevap verdi, Cliff mesajını bırakıp karşı tarafın aramasını bekledi. Ancak, o zamana kadar arayan olmadı ve yanlış Sherman'a ulaştığından şüphelenmeye başladı. Belki de yapması gereken en iyi şey, kredi kartını Pancake Palace'm müdürüne verip kendisine yeni bir kart çıkartmaktı.

Son zamanlarda Cliff'in Cedar Cove'a gitmesi için sayısız nedeni olmuştu. Haziran ayında Charlotte Jefferson adında bir kadın, hiç tanımadığı büyükbabasıyla ilgili olarak kendisini aramıştı. Otuzlu yılların sonundan, ellilerin başına kadar çok ünlü bir oyuncu olan ve "Şarkı Söyleyen Kovboy" lakabıyla anılan büyükbabası Tom Harding'e karşı Cliff herhangi bir sevgi duymuyordu. Adam zamanında büyükannesini ve babasını şöhret uğruna terk etmişti. Hayatının son demlerinde, Tom Harding ailesine çektirdiği acı yüzünden pişmanlık duymuş olmalıydı, ama artık çok geçti. Cliff onun tek torunuydu ve –en azından Charlotte Jefferson'a göre– Tom kendisiyle irtibat kurmaya çalışıyordu.

Charlotte yetmiş yaşlarında, yürekli bir kadındı. Cedar Cove Huzurevi'nde gönüllü çalışırken büyükbabasıyla dost olmuş, yaşlı adama karşı büyük sempati beslemişti. Charlotte'un söylediğine göre, iyi arkadaş olmuşlardı.

İhtiyar Tom, geçirdiği ciddi bir felcin ardından konuşma yetisini kaybetmişti. Ancak, anlaşıldığı kadarıyla Charlotte onunla iletişim kurmakta herhangi bir zorluk yaşamamıştı. Charlotte ölümünden hemen önce Tom'un kendisine bir

anahtar verdiğini söylemiş, yaptığı araştırma sonucu Tom'un özel eşyalarını sakladığı depoyu bulmuş ve adamın aslında bir zamanların televizyon ve sinema yıldızı ünlü bir kovboy olduğunu keşfetmişti. Tom'un yaşayan tek vârisi olarak, bu miras Cliff'e aitti.

Başlangıçta, Cliff bu adama ait hiçbir şeyi istemediğini söylemişti, ama Charlotte onu duymuyor gibiydi. Aralarında film afişlerinin, senaryoların ve hatta altıpatlarının da olduğu Tom'a ait bütün malzemenin –istese de, istemese de– Cliff'e teslim edilmesi gerektiği konusunda ısrarcıydı.

Charlotte'la tanıştıktan sonra Cliff, büyükbabasının neden bu kadının yanında kendini rahat hissettiğini anlamış ve yaz sürecinde çabucak arkadaş olmuşlardı.

Onu görmeye gitmek ya da en azından her hafta telefon edip hatırını sormak Cliff için alışkanlık olmuştu. Charlotte bu ziyafetlerden hoşlanıyor, ona gururla iki çocuğundan ve torunlarından söz ediyordu. Oğlu William, yanılmıyorsa güneyde bir yerde yaşıyordu, kızı Olivia ise, Cedar Cove'da aile mahkemesinde yargıçtı. Cliff henüz Olivia'yla tanışmamıştı, ama bir kadının, annesinin anlattığı yaşam standardına ulaşabilmek için neler yapabileceğini merak ediyordu.

Cliff, bir süre Charlotte'un depodan kurtardığı malzemeyi incelemiş ve sonra kadının yaptığı bu işi gerçekten takdir etmeye başlamıştı. Ona teşekkür etmek için, büyükbabasının film afişlerinden birini çerçeveletip vermekten başka bir yol bulamamıştı. Charlotte, büyükbabasının kim olduğunu keşfetmeden çok *önce de* "Şarkı Söyleyen Kovboy" olarak Tom

Harding'i çok seviyordu.

Cliff kamyonunu körfeze bakan yokuşun tepesine park edip tekerleklerini kaldırıma döndürdü. Afişi taşıyarak, ailenin heybetli evine çıkan birkaç basamağı tırmandı. Her zamanki gibi, "Bekçi Kedisi" Harry salon camının çerçevesine kıvrılmış uyuyordu. Daha kapı zilini çalmadan, Charlotte'un kilitleri açmaya başladığını duydu. Kapıda kaç kilit olduğunu sayma fırsatı hiç bulamamıştı, ama Houdini'nin bile içeri giremeyeceğinden emindi. İçeride bu kadar değerli ne sakladığını merak ediyordu; ama en değerli şeylerini iç çamaşırlarının altına gömdüğünü öğrenmişti. Ayrıca bir sohbet sırasında, Charlotte'un onun gömülerini sorgulamaya niyetlendiğini de fark etmişti.

"Cliff," dedi neşeyle, tel kapının önce birinci, ardından ikinci kilidini açarak. "Ne güzel bir sürpriz. Keşke uğrayacağından haberim olsaydı. Sana kurabiye pişirirdim."

Aslında haber vermemesinin sebebi kesinlikle buydu, kadın onu şişmanlatmaya azmetmişti. Cliff'in bu konuda yardıma ihtiyacı yoktu, zaten orta yaşla birlikte göbeklenmeye başlamıştı ve kurtulmakta zorlanıyordu. Senenin başından beri beş kiloyu zor vermişti ve bunun bir kayayı yontmaktan daha zor olduğuna yemin edebilirdi. Emekli olana kadar kilosuyla ilgili hiç sorun yaşamamıştı.

"Sana küçük bir şey getirdim," dedi, Charlotte ona tel kapıyı açarken. Harry kafasını kaldırdı, bir süre onu inceledi ve sonunda Cliff'in dost olduğuna karar vermiş olacak ki, tekrar gözlerini kapatıp uyuklamaya devam etti.

"Gel otur, hemen çay yapayım," dedi Charlotte. "Kek de var."

"Lütfen zahmet etme." İtiraz etmenin işe yaramayacağını biliyordu, ama yine de şansını denedi. Sadece birkaç dakika kalacak, Charlotte'tan ayrıldıktan sonra, Grace Sherman'ın kredi kartını Pancake Palace'a bırakacaktı. Charlotte, Cedar Cove'da yaşayan neredeyse herkesi tanıdığı için, Grace'i ona sormaya karar verdi.

"Aç olmalısın," dedi Charlotte, teklifi geri çevrildiği için incinmiş gibiydi.

"Charlotte," diye ısrar etti Cliff, "Hediyeni aç." Afiş ambalajlı değildi, ama çerçeveci onu karton bir kılıfın içine sokmuştu.

Charlotte merakla baktı. "Bu benim mi?"

Cliff onun bu şaşkın haline sırıtarak, başıyla onayladı. Charlotte sürekli başkalarına vermekten büyük keyif aldığı halde, kendisine bir şey verilmesinden tedirgin olan tiplerdendi.

Kartonu sıyırdı ve Cliff onun çerçeveyi çıkarmasına yardım etti. Afişi ona doğru kaldırdı, ne olduğunu anladığında kadının hafifçe soluğunu tuttuğunu duydu. Bir eliyle ağzını kaparken, Charlotte'un gözlerine yaşlar doldu.

"Of, Cliff, bunu yapmamalıydın," dedi, çılgın gibi gözlerini kırpıştırarak. "Bu bana verilemeyecek kadar değerli."

"Saçma. Eminim büyükbabam senin olmasını çok isterdi. Zaten sen olmasan, bunların hiçbirinden haberim bile olmayacaktı." Cliff, babasının anlattıkları dışında, büyükbabası

hakkında zaten bir şey bilmiyordu. Artık Tom'u bencil, şöhret avcısı bir pislik olarak değil, yılları geri döndürmek ve farklı tercihler yapabilmek isteyen, pişmanlık dolu yaşlı bir adam olarak görüyordu.

"Çok çetin cevizdin," dedi Charlotte kaşlarını çatarak.

Cliff kabul etmek zorundaydı, Charlotte aramak ve yazmak konusunda ona son derece ısrarlı davranmıştı. Kendisi kapısına gitmeyecek olsa, Charlotte'un her şeyi toparlayıp arabasına atarak, otobanda saatte altmış kilometrenin üstüne çıkmadan bizzat evine getireceğinden emindi.

Charlotte önlüğünün cebinden kenarı dantelli bir mendil çıkararak gürültüyle burnunu temizledi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Senin için asmamı ister misin?"

"Ah, lütfen."

Cliff, bunu düşünerek hazırlıklı gelmişti.

"Yatak odama asarsam, yakışıksız mı olur sence?" diye sordu.

"Bence mükemmel seçim," dedi Cliff. Evin diğer ucundaki ebeveyn odasına giden uzun koridorda onu izledi. Duvara dayalı çift kişilik yatağın kavisli, sade bir karyola başlığı vardı. Eski moda, kocaman aynalı bir şifoniyer odanın karşı tarafına konmuştu. Yıpranmış, yeşil döşemeli rahat bir koltuğu, bir masası ve bir de okuma lambası vardı. Masanın üstünde yığılı kitaplara bakarak, Cliff onun sürekli burada okuduğunu tahmin etti.

"Burası nasıl?" diye sordu Charlotte, yatağın karşısın-

daki beyaz, boş duvarı göstererek.

Şifoniyerin üstünde pek çok fotoğraf vardı, ama Cliff'in bunları inceleyecek vakti olmadı. Yine de, bir tanesi dikkatini çekti. Charlotte onun neye baktığını fark edip çerçeveye doğru uzandı. "Olivia altı aylıkken," dedi, fotoğraftaki bebeği işaret ederek. "O zaman bile özel bir çocuktu."

Cliff gülümsemesine engel oldu. Altı aylık Olivia ayak başparmağını emerken, dişsiz ağzıyla keyif içinde sırıtıyordu. Bu fotoğrafını gördüğünü bilse, yargıç hanımın ne düşüneceğini merak etti.

"Anne?" Sanki fotoğraf düşüncelerini hissedip Charlotte'un kızını çağırmış gibi, salondan gelen bir kadın sesi duydular. "İyi misin? Ön kapı açıktı ve..."

"Aman Tanrım..." Charlotte hızla yatak odasından dışarı çıktı. "Olivia?"

"Kapı kilitli değildi ve sen asla..." diyen Olivia koridorda Charlotte'la karşı karşıya geldi, yatak odasından çıkan Cliff'i görünce aniden durdu.

Önce annesine, sonra Cliff'e baktı.

"Merhaba," dedi Cliff, şaşkın bakışların keyfini çıkararak. Olivia geçen yıllarla birlikte son derece çekici bir kadın olmuştu. *Hâlâ ayağını ağzına sokacak kadar esnek olup olmadığını sormak için uygun bir zaman değil,* diye düşündü Cliff. Yine de sırıtmaktan kendini alamadı. Olivia'nınkiler kahverengi olduğu halde, anne ve kız arasındaki benzerlik en çok gözlerdeydi. Yargıç olduğunu bilmese bile, onun mağrur duruşundan sorumluluk isteyen bir işi olduğunu tahmin

edebilirdi. Kendi yaşlarında, orta boylu bir kadındı, saçları hâlâ parlak kahveydi.

"Ben Cliff Harding," dedi, bir adım öne çıkıp elini uzatarak.

"Tom'un torunu," diye açıkladı Charlotte. "Benim için 'Şarkı Söyleyen Kovboy'un bir afişini asıyordu."

Tokalaşırken Olivia kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, siz Cliff Harding'siniz!"

"Ben de öyle demiştim," diye mırıldandı Charlotte.

"Grace'in kredi kartı ondaymış," dedi Olivia.

Aslında Cliff, kendi kredi kartının Grace'de olduğunu düşünüyordu. "Grace Sherman'ı tanıyor musunuz?"

Olivia başıyla onayladı. "Yıllardır arkadaşız. Bu akşam sizi aramayı düşünüyordu."

Charlotte sırayla ikisini süzüyor, ne kaçırdığını anlamak için çaba gösteriyordu.

Cliff elinden geldiğince durumu açıklamaya çalıştı.

"Bu işi bir an önce halletseniz iyi olur," diye salık verdi Charlotte. "Kendi adıma, kredi kartı kullanmıyorum. Monopoly parası taşımak gibi bir şey."

"Bütün istediğim kendi kartımı geri almak," dedi Cliff. "Sizce Grace'e bırakmam uygun mu?"

"Kütüphanede çalışıyor," dedi Charlotte. "Kamyonun burada kalabilir, yürüyerek gidebilirsin. Sadece birkaç sokak ötede. Böyle güneşli havaları yakında bulamayacağız."

"Bence de Grace'le tanışmalısın," diye onu yüreklendirdi Olivia. Bakışlarını başka yere çevirince, Cliff *bir şeyler*

kaçırıp kaçırmadığını merak etti.

"Ah, evet," diye katıldı Charlotte. "Olivia haklı. Grace' le tanışmalısın. Dan'in ona yaptıklarından sonra, bir erkek arkadaşa ihtiyacı var."

"Dan," diye ekledi Olivia çabucak, "kocasıdır, düzeltiyorum... *kocasıydı*. Bu senenin başında ortadan kayboldu."

İki kadın, Dan'in nerede olabileceği ve onun Grace'i başka bir kadın için terk edip etmediği konusunda kendi kuşkularından söz etmeye başladı.

"Grace geçtiğimiz pazartesi boşanmak için başvurdu," dedi Olivia.

Kredi kartı olayıyla aynı gün. Demek o yüzden dalgın ve endişeli görünüyordu ve yalnızdı. Gerçi kalabalığın ortasında olsa da, Cliff onu fark ederdi.

Grace Sherman yabani bir dağ çiçeği gibiydi. Cliff normalde romantik bir adam değildi, ama onun yüzü aklına geldiğinde neden böyle düşündüğünü bilemiyordu. Soğuğa, rüzgâra ve zorluklara karşın açan bir çiçek. Belli etmemeye çalışsa da, ondan etkilenmiş ve kim olduğunu merak etmişti. Çok uzun zamandan beri bir kadına, herhangi bir kadına, Grace'e baktığı gibi bakmamıştı.

"Sanırım kütüphaneye doğru yürüyeceğim," diye mırıldandı.

"İyi fikir," dedi Olivia, yüzü aydınlanarak.

Charlotte'un kızı onu göndermek için çok hevesli görünüyor, belki de arkadaşıyla tanışması için onu yüreklendirmeye çalışıyordu. Eğer durum buysa, Cliff'in yönlendi-

rilmeye ihtiyacı yoktu. Charlotte ve Olivia'yla vedalaştıktan sonra çıktı, sahile uzanan yokuşu inmeye başladı. Kütüphaneyi ilk ziyaret edişiydi ve durup dışarıdaki duvar panosunu hayranlıkla seyretti. Kasaba genelde çeşitli duvar resimleriyle bezenmişti ve Cliff hepsini çok beğenirdi.

Cliff kütüphaneye girdiğinde Grace Sherman resepsiyondaydı.

Tezgâha doğru yaklaşınca bakışlarını kaldırıp sordu: "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Cliff Harding," dedi ve bekledi.

Grace'in onun ismini çıkarması biraz zaman aldı. "Of, selam. Kredi kartım sizde, sizinki de bende. Kusura bakmayın. Sizi tanımam gerekirdi. Biraz beklerseniz, çantamı alayım." Grace derin bir soluk alıp devam etti. "Sizi bu akşam arayacaktım."

"Olivia öyle söyledi."

"Olivia'yı tanıyor musunuz?"

"Bugün Charlotte'un evinde tanıştık."

Bütün noktaları birleştirmeye çalışır gibi, Grace bir an duraksadı. "Siz Tom Harding'in torunusunuz. Charlotte sizden sürekli söz eder. Özür dilerim, kim olduğunuzu hemen anlayamadım. İzin verirseniz, hemen döneceğim."

"Elbette."

Hemen tezgâhın arkasındaki küçük ofise girip elinde çantasıyla geri döndü. Cliff'in kredi kartı küçük, beyaz bir zarfın içine konmuştu. Kartları değiştiler, olanlar hakkında gülüştüler, ardından gelen birkaç tuhaf saniye boyunca da

birbirlerini süzdüler.

Ya şimdi, ya hiç, diye düşündü Cliff. "Belki bir akşam yemeğinde, olanlara gülmeye devam edebiliriz." Bir kadına çıkma teklif etmeyeli yıllar olmuştu ve kendini biraz tedirgin hissediyordu. Cevap alamayınca, daveti yüzüne gözüne bulaştırdığını düşündü.

"Akşam yemeği mi?" diye sordu sonunda Grace. "İkimiz mi?"

Cliff hızla konuşmaya başladı. "Beş yıl önce boşandım. Karım gittiğinden beri kimseyle çıkmadım ve... şey, belki artık zamanı gelmiştir."

"Anlıyorum," dedi Grace, tekrar onun yüzüne bakarak. "Demek istediğim..." duraksadı, bir kez daha derin, duyulur bir soluk aldı, "teşekkür ederim." Elini boğazına götürdü. "Sorduğunuz için nasıl gururum okşandı bilemezsiniz. Ne yazık ki, henüz hazır değilim."

Bu makul bir cevaptı. "Sence ne zaman hazır olursun?"

"Ben... bilemiyorum. Boşanma başvurumu henüz yaptım. Yasal olarak özgür kalmadan biriyle görüşmenin benim için uygun olacağını sanmıyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Kocam hakkında bilginiz olduğunu düşünüyorum?"

Cliff başıyla hafifçe onayladı. "Bekleyeceğim, Grace. Ve ben sabırlı bir adamım."

Bakışları karşılaştı ve Cliff onun gözlerinin gülümsediğini hissetti. Bunu tekrar görmeyi umuyordu. Çok yakında.

***

"Sorun nedir söylesen iyi edersin," dedi Jack. Ayaklarını Olivia'nın büyük ekran televizyonunun önündeki pufa uzatmıştı. Salı, buluşma akşamlarıydı. Olivia onu yemeğe ve Discovery Channel'daki *The New Detectives*'i izlemeye davet etmişti. Son zamanlarda yemeği sırayla hazırlıyorlardı. Bu hafta Olivia'nın sırasıydı ve ödül alacak kadar mükemmel bir tavuk güveç pişirmişti. Jack ise genellikle hazır yemek getirirdi.

"Hangi sorundan bahsediyorsun?" diye merak etti Olivia.

"Bütün gece konuşmadın desem yeridir."

Olivia içini çekerek başını onun omzuna yasladı. Dokuz ay önce, şanslı gününün sabahında, Jack onun olduğu mahkeme salonuna girmişti. Cedar Cove'a yeni gelmiş, gazeteye yeni başlamış ve bıkkın bir halde, her zaman yaptığı gibi yeni bir şeyler duymak üzere duruşmayı izlemeye gelmişti.

Oysa Olivia farklıydı. Önünde genç bir çift, avukatları eşliğinde Ian ve Cecilia Randall vardı. Paramparça kalpleriyle, acıyla başa çıkabilecekmiş gibi yapan iki insanın boşanma öyküsüydü bu. Durumları her hallerinden belli oluyordu ve Jack bunu sadece kendisi mi fark etti diye meraklanmıştı. Yasal işlemlerin, hâkimlerin karşısında dikilen bu insanların nasıl enkaza dönüştüklerini göremeyecek kadar insanları kör ettiğini düşünüyordu. Çiftler içeri hırpalanmış ve kırgın, eşlerin birbirine verdiği acıyla sakatlanmış olarak giriyorlardı.

Jack'in hatırladığı kadarıyla, Randall çifti kızlarını doğumdan kısa süre sonra kaybetmişti ve Olivia'dan, boşanma

davası açabilmek için evlilik öncesi anlaşmalarını feshetmesini istiyorlardı. Olivia dilekçeyi, özü itibariyle boşanmayı reddetmişti. Jack'in o haftaki köşe yazısı, onun bu cesaretine övgüyle doluydu.

Olivia bu istenmeyen ilgiden hoşnut kalmamış, ama Jack'i bağışlamıştı. Jack o günden bu yana geçen aylar için de, Olivia Lockhart'ı tanıma fırsatı bulmuştu. Birbirlerine yakınlaşmışlar ve Jack bu ilişkinin bir geleceği olmasını ümit etmeye başlamıştı.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu, onun sessizliğini abartıp abartmadığını merak ederek. Jack'in de o gün öğleden sonra yaşadığı tatsız bir durum vardı, ama henüz bunu açığa çıkarmak istemiyordu.

"Justine için endişeleniyorum," dedi Olivia bir süre sonra.

"Neden?" Jack'in bildiği kadarıyla, Olivia'nın kızı balıkçı kocasına deli gibi âşıktı.

"Geçen cuma Warren Saget'le yemek yerken görülmüş."

"Warren mı?" Jack, Olivia'nın kızının bu müteahhitte ne bulduğunu hiç anlayamamıştı. Justine artık Seth'le evli olduğuna göre, Warren'ın yeni ufuklara yelken açması gerekiyordu. Söz konusu Warren olduğuna göre, bunun anlamı daha genç kadınlar demekti.

"Justine mi söyledi, başkasından mı duydun?"

"Duydum." Olivia altdudağını kemirdi. "Justine benimle fazla bir şey paylaşmıyor." Endişeli gözlerini kocaman

açarak Jack'e baktı. "Sanırım... Seth'le evlendiği için pişmanlık duyuyor."

Jack ayaklarını puftan indirip öne eğildi. Bu ciddi bir durumdu. Kaşlarını çattı, onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye çalıştı. Ancak ebeveyn-çocuk ilişkilerinde pek uzman olduğu söylenemezdi. Kendi oğluyla ilişkisi bile çalkantılıydı ve bunun haklı bir sebebi vardı. Eric, lösemi hastası bir çocuktu. O acı çekerken Jack teselliyi şişelerde aramış, duygusal anlamda oğlunu ve karısını yıllarca ihmal etmişti. Boşanmanın ardından Eric'in, babasıyla hiçbir işi kalmamıştı. Jack çocuğu suçlamıyordu, ama yine de canı yanıyordu. Şimdi, ağzına içki koymadan geçen yılların ardından ve Olivia'nın da teşvikiyle ilişkilerini yeniden kurabilmek için büyük çaba gösteriyordu.

Olivia'nın da kızıyla ilişkisinde sıkıntılar vardı ama bu tamamen farklı bir boyuttaydı.

"Bütün yapacağın, ona sormak," diye öneride bulundu Jack. "Eminim sana söylemek istiyordur."

Başını hızla iki yana sallaması bunun iyi bir fikir olmadığının kanıtıydı. "Yapamam... Justine karışmama içerler. O, konuyu açmadan bir şey söylemeye cesaret edemem. Ayrıca Warren'la yediği yemeğin dedikodusunu duyduğumu bilmesini istemiyorum. Dedikodu dinlediğim için beni suçlayacaktır." Olivia da ayaklarını indirip öne eğildi. "Nasıl oluyor da..." diye başladı, "mahkeme salonunda insanların geleceğini etkileyen kararlar verebilirken, kendi kızımla açık açık konuşamıyorum?"

Jack de oğluyla ilgili aynı soruyu kendine soruyordu. Her hafta *Cedar Cove Chronicle*'da editörlük yapıyordu. Görüşlerini dile getirmekte hiçbir zaman zorlanmamıştı, ama tek çocuğuyla konuşmak... İşte o zaman bütün güveni yok olup gidiyordu. Ya çok şey söylemekten ya da hiçbir şey söylememiş olmaktan, peşin hükümlü ya da ilgisiz görünmekten korkuyordu.

"Bugün öğleden sonra Eric telefon etti," dedi tatsız bir sesle. "Üzgündü ve ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun babasıyım, bana bir sorununu açtığında ona yardımcı olabilmeliyim."

"Sorun nedir?" Jack gibi, Olivia da bu zorlu ilişkide Eric'in, babasını aramasının bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Jack hemen cevap vermeyince Olivia elini onun elinin üstüne koydu. "Jack?"

"Eric'in birlikte yaşadığı kız hamile."

"Korunmuyorlar mı?"

"Hayır. Böyle bir şey olacağına ihtimal vermemiş."

Olivia hafifçe güldü. "İnsanların bunu şansa bırakmasını anlayamıyorum."

Jack yüzünü Olivia'ya döndü. "Eric küçükken kanser olduğu için, kullandığı ilaçlar ve diğer bazı işlemler onu kısırlaştırmıştı. Doktorlar bunu bize yıllar önce söylemişti."

Olivia kaşlarını çattı. "Yani bebek onun değil mi?"

Jack gözlerini ovuşturdu. "İmkânsız... ve Eric bunu biliyor."

"Aman Tanrım."

Jack, Eric'e yardımcı olacak bir şeyler söylemek istemiş, ama ağzından onu rahatlatacak hiçbir şey çıkmamıştı. Bir kez daha oğlunu yüzüstü bıraktığını hissederek telefonu kapamıştı.

Liman Caddesi Sanat Galerisi o anda sakindi. Bu aradan yararlanmak isteyen Maryellen, kendine bir fincan kahve almak için arka odaya geçti. Özellikle sonbaharda, hafta içi işler zayıf olurdu. Yaz aylarında ise turistlerin uğrak yeriydi ve genellikle kalabalıktı. Yönetici olarak, Maryellen sonbaharla birlikte gelen bu durgunluğu severdi, özellikle Noel telaşına az bir zaman kalmışsa. Hazırlıklar daha şimdiden başlamıştı.

Bugün, bir ara Jon Bowman uğrayacaktı. Onu en son haziranda görmüştü ve buluşmalarının utanç verici olduğunu hatırlıyordu. Jon içine kapanık, muhtemelen utangaç bir adamdı ve havadan sudan konuşmak pek ona göre değildi. Maryellen onu konuşturmayı umuyordu, ama bunu yapmak yerine her türlü ilgisiz konu üstüne saçmalamayı başarmış, adam gittiğinde, sabırsızlığına kurban olduğu için kendini suçlamıştı.

Kahvesini henüz koymuştu ki, sergi salonunun cilalı zemininden gelen ayak seslerini duydu. Hızlı, ayıltıcı bir yudumun ardından fincanını kenara koydu, müşterisini karşılamak üzere aceleyle dışarı çıktı.

"Hoş geldiniz," dedi, sonra kimin geldiğini görünce yü-

zü aydınlandı. "Jon, ben de tam seni düşünüyordum." Uzun zamandır, Jon'un fotoğrafları, sattığı sanat eserleri arasında en beğendikleriydi. Galeride farklı sanat ortamlarından çok çeşitli eserler yer alabiliyordu; yağlıboya ve suluboya tablolar, mermer ve bronz heykeller, porselen biblolar ve özgün seramik eserler arasında, Liman Caddesi Sanat Galerisi'nde çalışmaları sergilenen tek fotoğrafçıydı. Fotoğrafları hem renkli hem siyah-beyaz olabiliyor ve konularını genellikle manzaralar ve doğa ayrıntıları oluşturuyordu; örneğin kumsaldaki gözenekli bir taşın ya da bir ağaç kabuğunun deseninin yakın plan çekimi gibi. Bazen de, yıpranmış bir kayık ya da balıkçı kulübesi benzeri insan unsurlarına da odaklanabiliyordu. Kompozisyonlarında asla insan kullanmazdı. Maryellen, onun son derece karmaşık görünen manzaraların içinde yakaladığı küçük, basit ayrıntılara ve izleyicilerin, biçimlerle çizgilerin temelindeki sadeliğini kavramasını sağlama yöntemine hayrandı. Bu, gerçek vizyonu olan sanatçı anlamına geliyordu; çevresindeki her şeye farklı bakmasını sağlayan bir vizyon.

Jon'la işi sayesinde tanışmış, giderek onun konuşkan biri olmadığını, kendini daha çok fotoğraflarıyla ifade ettiğini keşfetmişti. O yüzden onu daha yakından tanımak istiyordu. Sadece bu. Başka sebebi yoktu. Hatta görüntüsünü son derece ilgi çekici bulmasına rağmen...

Jon Bowman uzun boylu ve atletik bir adamdı, boyu bir seksen civarıydı. Uzun saçlarını genellikle arkada atkuyruğu yapıyordu. Geleneksel anlamda yakışıklı değildi; yüz hatları

sertti, burnu ince yüzüne göre fazla büyük ve atmaca gibiydi. Gelişigüzel giyiniyor, genellikle kot pantolon ve ekoseli gömlekler tercih ediyordu.

Çalışmalarını galeriye üç yıl önce getirmeye başlamıştı. Aralarında uzun zaman dilimleri bırakarak, her seferinde birkaç tane getiriyordu. On yıldır bu galeride çalışan Maryellen bölgede faaliyet gösteren sanatçıların çoğunu tanıyordu. Genellikle onlarla görüşürdü, ama Jon'la iş konuları dışında nadiren konuşurlardı.

En sevdiği sanatçıyla arkadaş olabilme çabasına karşı konulması, Maryellen'a tuhaf geliyordu.

"Birkaç fotoğraf getirdim," dedi Jon.

"Getirmeni umuyordum. Geçen haziran getirdiğin her şeyi sattım."

Bu haber hafif bir tebessümü getirdi. Jon'un gülümsemesi de, konuşması kadar nadirdi.

"İnsanlar senin resimlerini seviyor."

Bu övgü onu utandırdı. Müşteriler ne zaman onunla tanışmak istese, reddederdi. Sebebini açıklamazdı ama Maryellen'ın hissettiğine göre, ilginin sanatçı üstünde değil, sanatın üstünde olması gerektiğini düşünüyordu.

"Fotoğrafları getireyim," dedi Jon kabaca, sonra arka kapıda kayboldu.

Döndüğünde kolları farklı boyutlarda, çerçevelenmiş fotoğraflarla doluydu. Onları arka odaya taşıyıp Maryellen'ın masasına bıraktı.

"Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu Maryellen.

Daha önce de sormuş ve her defasında reddedilmişti.

"Tamam."

Maryellen bir an yanlış duyduğunu düşündü ve sonunda teklifini kabul etmesini coşkuyla karşılamanın saçma bir olduğunu telkin etti kendine. Ona bir fincan doldurup eliyle şeker ve kremayı işaret etti. Adam başını iki yana salladı.

Karşılıklı taburelere oturdular, ikisi de kahve fincanlarına bakıyordu. "Çalışmaların giderek daha fazla tanınıyor," dedi Maryellen sonunda.

Jon onu duymazdan geldi. "Boşandın mı?" diye sordu açık açık.

Bu soru Maryellen'ı hazırlıksız yakaladı. Onun gevezelikten hoşlanmadığını biliyordu, ama bu soru kabalık sınırındaydı. Yine de ona cevap vermeye, sonra konuyu tekrar adama döndürmeye karar verdi.

"On üç yıl oldu." Maryellen evliliğinden söz etmezdi. Genç ve toydu, yaptığı hatanın bedelini fazlasıyla ödemişti. Boşanma gerçekleşir gerçekleşmez, hemen eski soyadına dönmüş ve bu deneyimi geride bırakmaya karar vermişti. "Ya sen?"

Belli ki Jon'un kendince bir gündemi vardı, sorusuna başka bir soruyla karşılık verdi. "Ama pek flört etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ya sen?"

"Bazen."

"Evli misin?" Olduğunu sanmıyordu.

"Hayır."

"Boşandın mı?" diye sordu ardından.

"Hayır."

Paylaşmaya pek gönüllü olmadığı açıktı, kendisiyle ilgili fazla bir şey söylemeye de niyetli görünmüyordu.

"Neden kimseyle *çıkmıyorsun*?" diye sordu ardından.

Maryellen, uzun bir açıklama yapmak yerine sözsüz bir cevap vermeyi tercih ederek omuz silkti.

Jon kahvesinden bir yudum aldı. "Kimse sormuyor mu?"

"Evet, elbette." Partileri ya da diğer sosyal etkinlikleri kişisel buluşmalara tercih ederdi. "Durup dururken bu merak niye? Yoksa bana çıkma mı teklif edeceksin?" diye sordu açıkça. Teklif ederse, şeytana uyabilirdi ama muhtemelen yapmazdı. Gizemli, karanlık adamlar tehlikeliydi ve dersini çok önceden almıştı.

"Sana ne yaptı?" diye ısrar etti Jon.

Maryellen taburesinden indi, sorularına sürekli soruyla karşılık verilmesinden sıkılmıştı. Her soru biraz daha derine iniyor, girilmesinden hoşlanmadığı bölgeleri didikliyordu.

"Bana, seninle ilgili bilmediğim bir şey söyle," dedi Maryellen ve meydan okurcasına gözlerini ona dikti.

"Ben bir aşçıyım."

"Yani yemek pişirmekten hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. André's'te aşçıbaşıyım."

Bu seçkin balık restoranı Tacoma sahilindeydi. "Ben... ben... bilmiyordum."

"Çok kişi bilmez. Faturalarımı böyle ödüyorum."

Kelly'nin sesi galeride çınladı. "Kimse yok mu?"

Kız kardeşi ziyaret için daha berbat bir an seçemezdi. Maryellen üzüntüyle galeriye doğru baktı. "Kız kardeşim."

"Gitmem gerek." Jon soğumuş kahveden bir yudum daha alıp fincanı bıraktı.

"Hemen gitme." İstemsizce uzanıp koluna dokundu. "Birazdan döneceğim."

"Bir akşam André's'e gel," dedi Jon. "Sana özel bir şeyler hazırlayayım."

Maryellen yalnız mı yoksa yanında çıktığı biriyle mi gitmesi gerektiğini tam anlayamadı. "Gelirim," dedi, Kelly arka odaya girerken. Kız kardeşi birden durdu, Maryellen'ı bir erkekle gördüğü için yüzü şaşkınlık ve sevinçle doldu.

"Ben Jon Bowman," dedi Jon, tuhaf sessizliği bozmak için. "Sizi baş başa bırakayım. Tekrar görüştüğümüze sevindim Maryellen."

"Hoşça kal," derken Maryellen şaşkınlık ve pişmanlıkla karışık duygular yaşıyordu. Beklenti de var diye çaktırmadan itiraf etti kendine. Bu, yıllardır hissetmediği bir şeydi.

Kelly onun gidişini izledi. Jon uzaklaşır uzaklaşmaz sordu: "Özel biri mi?"

"Sadece sanatçılarımızdan biri," dedi ayrıntıya girmeden.

Kelly az önce Jon'dan boşalan tabureye oturdu. "Annem nasıl?"

"Umduğumdan daha iyi." Avukattan ilk randevuyu al-

mak zor olmuştu, ama annesinin kararlı olması bu zorluğu aşmasını sağlamıştı.

"Babam geri gelecek, biliyorsun," dedi Kelly.

Bu ihtimali uzun zaman önce kafasından çıkarmasına rağmen, Maryellen onunla tartışmadı.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diye üsteledi Kelly.

Aslında Maryellen çoktan pes etmişti. Sebebi ne olursa olsun, babaları ortadan kaybolmuştu. Konu erkekler olduğunda fazla bir beklentisi yoktu, kendi babası olsa bile.

Jon Bowman farklı olabilir miydi? Bunu o anda düşünmemeye karar verdi.

"Babam geri *gelecek*," diye ısrar etti Kelly, sorusuna cevap alamayınca.

"Zaman gösterecek, değil mi?" dedi Maryellen ve kahvesine uzandı.

Debbie Macomber Gül Ağacı Şakağı

Üç

Justine banliyö seferi yapan uçaktan inip Alaska'da King Cove'a ayak bastığında, *cinnet geçiriyor olmalıyım*, diye düşündü. Seth'den haber almayalı neredeyse iki hafta olmuştu ve bir gün daha beklemeye tahammülü yoktu.

Seth ve babasının balıklarla karidesleri sattığı konserve fabrikasını aramış, ama teknenin çalışma programı konusunda bilgi alamamıştı. Yorgun sekretere mesaj bırakmıştı, ama bu mesajın Seth'e ulaşıp ulaşmadığından emin değildi. Kadına, hafta sonu orada olacağını Seth'e mutlaka iletmesini rica etmişti. Bu ani ziyaretinden haberdar olmasını ümit ediyordu.

Justine on kişilik uçaktan dikkatlice inerken, Seth'in küçük havaalanında onu karşılamaya gelmiş olması için dua ederek çevresine baktı. Yüzünü ısıran rüzgârın soğuğu onu şok etti. Henüz eylül sonuydu ama buz gibi Alaska rüzgârı kışın eli kulağında olduğunu haber veriyordu.

"Sizi karşılayan biri var mı Bayan?" diye sordu pilot,

Justine bagajını uçaktan alırken.

"Eşim... sanırım." Ancak Seth görünürde yoktu. Kasabaya gitmek için bir taksiye bindi ve Alaska sahilinde yaşamakla ilgili gevezelik eden şoförü yarım yamalak dinledi. Adam onu kordon boyunda, ışıklı tabelası yarım yamalak yanan ve sadece *TEL* yazısı görülen bir motelde indirdi.

Oda küçük, basit ve lekelerle kaplı asker yeşili halısıyla ürkütücüydü. Çiçek desenleri solmuş eski perdelerin ve yatak takımlarının ise, yeniyken bile cazip olmadıkları çok açıktı. Mutsuz ve üzgün bir halde, ince şiltenin kenarına oturdu. Buraya gelmesi çılgıncaydı, tam bir umutsuzluk göstergesiydi. Artık Alaska'da olduğuna göre, bu yolculuğun zaman kaybından başka bir şey olmadığını kendine itiraf etmekten başka çaresi yoktu.

Birkaç hafta öncesine kadar, evliliği mükemmel ve son derece doğru görünüyordu, oysa şimdi şüphelerin altında eziliyordu. Seth'le gerçekten *evlendiğine* inanamıyordu. Derinden, uzun uzun iç çekti. Seth'in onu sevdiğinden emin olması gerekiyordu, bu kadar basitti. Ondan sadece birkaç kez haber alabildiği için, sevmediğine inanmaya başlamıştı ya da sevgisi sadece geçici bir tutkuydu, tatmin olmuş bir zevkti.

Pekâlâ, bütün hafta sonunu otel odasında oturup kendine acımakla geçirebilir ya da çıkıp onun nerede olduğunu araştırabilirdi. Kocasını bulma azmiyle en sıcak tutan kıyafetini giyip resepsiyonda duran Betty'ye konserve fabrikasına giden yolu sordu. Justine'in aracı yoktu ama zaten otel tersaneye çok yakındı. Deniz yönüne doğru yürürken, rüzgâr uzun

saçlarını yüzüne savurdu. Justine ellerini ceplerine iyice gömdü. Av sezonunun sonlarına yaklaştıklarından teknelerden çoğu rıhtıma bağlı duruyordu.

Justine birçok balıkçıyla konuştu. Hepsi Seth ve babasını tanıyordu, ama nerede oldukları hakkında bir fikirleri yoktu. Cesareti kırılan Justine motele dönmeye karar verdi.

Uzaklaşırken, büyük bir ticari teknenin rıhtıma yanaştığını gördü. Devasa vinç kolu gökyüzüne doğru yükseliyordu. Daha küçük vinçler, çelik kollar gibi teknenin iki yanına dizilmişti. Güvertede, sırtı dönük iriyarı bir adam vardı, mavi bir berenin örttüğü sarı saçları Seth'inkilere benziyordu. Mümkün müydü? Bu kadar şanslı olabilir miydi?

Adımlarını sıklaştırarak rıhtıma yanaşan tekneye doğru ilerledi ve, "Seth!" diye seslendi, ama sesi rüzgâra karışıp kayboldu. Yine de, adam bir şeyler duymuş olmalı ki arkasına döndü. İşte *oydu*, kocasıydı Justine'i görür görmez, tekneden rıhtıma doğru uzun bir sıçrayış yaptı ve iki ayağının üstüne düşmeyi başardı.

Justine neşeyle çığlık atarak ahşap iskeleye doğru koştu ve kendini onun kollarına bıraktı. Seth onu belinden sımsıkı yakalayıp ayaklarını yerden kesti, çılgınca öpmeye başladığı anda Justine'in kafasındaki bütün şüphe ve soru işaretleri uçup gitti.

Justine yakınlarda bir yerde adamların kıkırdadığını duyuyordu, ama umurunda değildi ve Seth'in de umursamadığının farkındaydı.

"Burada ne işin var?" diye sordu kocası, yüzündeki saç-

ları geri iterek. Gözleri sevgiyle ve sıcacık bakıyordu. "Döndüğümüzü nereden öğrendin?"

"Öğrenmedim, sadece burada olman için dua ettim."

Seth bir kez daha dudaklarını onunkilere bastırdı ve duayla ilgili küçümseyici bir şeyler mırıldandı.

"Bir motelde kalıyorum," diye fısıldadı Justine.

Seth omzunun üstünden baktı. "Burada bekle." Hızla tekneye döndü, güverteye atlayıp iç kısımlarda gözden kayboldu. Justine onun ne yaptığını merak etmeye başlamıştı ki, Seth omzunda koyu renk bir spor çantayla tekrar ortaya çıktı. Duşa ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı ama yine de Justine'in şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı, en nefes kesici ve en inanılmaz adamdı.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"İki gün." Justine onun koluna girip başını omzuna yasladı. "Konuşmamız gerek Seth."

"Konuşuruz," diye söz verdi, ama gözlerindeki ışıltıyı doğru okuyorsa, Justine bütün konuşmaların ikinci sırada kalacağını biliyordu.

"Bakıyorum eşinizi bulmuşsunuz," dedi Betty, motele girerlerken.

"Buldum," dedi. Sesi neşeyle cıvıldıyordu. Odalarına ulaştıklarında, Justine anahtarı çoktan hazırlamıştı.

Kapı açılır açılmaz Seth onu kollarına alıp içeri taşıdı, geçerken ışığı açtı. Bir saat önce basit ve sevimsiz görünen oda, şimdi balayı süiti gibi görünüyordu.

Seth onu yıpranmış halıya bıraktı, parmaklarını saçları-

nın arasına daldırdı ve dudaklarının açısını kendi ağzına göre ayarladı. Uzun uzun ve ihtirasla öpüştüler. "Duş almam gerek," diye mırıldandı Seth öpüşmelerinin sonunda. "Burada bekle."

"Tamam," diye mırıldanırken, öpüşmenin etkisiyle Justine'in gözleri hâlâ kapalıydı.

"Aç mısın?" diye sordu Seth.

Justine gözlerini açıp ona baktı. Seth montunu çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Hem de kurt gibi," dedi; ikisi de yemekten söz etmediğini biliyordu.

"Of Jussie, ben de öyle."

Ona bu isimle hitap etmeye cesaret edebilecek tek kişiydi.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyerek hızla üstündekilerden kurtuldu, çizmelerini çıkarmak için yatağın ucuna ilişti. Pantolonunu çıkarmak için tekrar ayağa kalktı. Bu kadar acelesi varken bile, giysilerini düzgünce sandalyenin arkasına asmayı ihmal etmiyordu. Sonra çırılçıplak, banyonun yolunu tuttu.

Rekor sürede duş almış olmalıydı çünkü döndüğünde Justine ayakkabılarını ve kazağını çıkarmış, bluzunun düğmelerini henüz açmaya başlamıştı. Seth'in bakışlarını görünce, parmakları düğmelerin üstünde kıpırdayamaz halde kaldı. Onun karşısında bu kadar utangaç hissetmesi tuhaftı. Evlilerdi ve karıkoca olarak muhteşem bir hafta sonu geçirmişlerdi. Ancak bu haftalar önceydi ve uzak bir hayal gibi geliyordu.

Onun tavrından, Seth neler hissettiğini ve düşündüğünü anlamıştı. Justine'in dizlerinin bağının çözülmesine neden olacak kadar büyük bir şefkatle onu kendine çekti. Ağzı nemli ve sıcaktı, Justine vücudunda bu öpücüğü istemeyen hiçbir bölge olmadığını biliyordu. Çok geçmeden bluzu kazağının yanındaki yerini almıştı.

Öpücükler Seth'in dizlerinde de aynı etkiyi yaratmış olmalı ki, yatağa gömülüp kollarını onun beline doladı. Göbeğini öptü, sonra uzanıp sutyenini çözerek göğüslerini serbest bıraktı. Seth'in inlemesiyle birlikte Justine uzanıp onun dudaklarını buldu.

Çok geçmeden yatakta inanılmaz bir duygusal heyecan yaşanmaya başladı ve bu heyecan Justine soluksuz kalıp tükenene kadar sürdü. Sadece bacaklarını örten bir çarşafla, Justine kocasına sokuldu, başını göğsüne yasladı ve bir kolunu beline sardı.

Hafifçe doğrulup karyola başına yaslanan Seth, parmaklarını onun uzun saçlarının arasından geçirdi. Justine gözlerini kapamıştı, ama uykusu geldiği için değil. Bu anın tadını çıkarmak istiyordu, özellikle birkaç hafta daha ayrı kalacaklarsa.

"Seni buraya ne getirdi bilmiyorum," diye fısıldadı Seth. "Ama her ne ise, minnettarım."

"Bilmem gerekiyordu," dedi Justine. Sesi daha çok hafif, nefes gibi çıkıyordu. "Evlendiğimiz için pişman mısın diye sormak zorundaydım."

"Hayır." Sesi gayet sertti. Çenesini tutup kaldırdı, Justine'

in gözlerinin içine baktı. "Ya sen?"

Justine hafifçe gülümsedi. Öylesine rahatlamış ve doymuştu ki, ona istediği cevabı vermesinde sakınca yoktu. "Sana öyle âşığım ki, bu beni çıldırtıyor. Seninle beraber olmak istiyorum Seth. Bu kadar uzak olmandan nefret ediyorum."

"Benim için de çok zor oldu," dedi Seth, saçlarını okşamaya devam ederek. "Balıkçılığı her zaman sevdim, ama ayrıldığımız andan itibaren kalbim senin yanında kaldı."

Justine onun omzuna dokundu, pürüzsüz cildinin keyfini çıkardı. "Ne yapacağımı evde kimseye söylemedim. Anneme ya da büyükanneme senin yanına geleceğimi söylesem kıyameti koparır, bunun imkânsız olduğunu söylerlerdi."

"Zamanlaman her zamanki gibi müthiş," diye dalga geçti Seth.

"Öyle, değil mi?" Yanağını onun kaslı göğsüne sürttü. Bu adamın görüntüsünü, kokusunu, hissettirdiklerini seviyordu. Bacağını onun bacağının üstüne attı.

"Ne zaman dönmen gerekiyor?" diye sordu Seth.

"Pazar günü öğleden sonra."

Seth parmaklarını tekrar onun saçlarına daldırdı. "O halde kayıp zamanı telafi etmeye çalışalım, ne dersin?"

Justine kesinlikle aynı fikirdeydi.

Grace pazartesi sabahı kendini her zamankinden daha mutlu hissederek uyandı. Ayakucunda uyuyan Golden Retriever cinsi köpeği Buttercup, Grace örtüyü açıp yataktan çı-

kınca keyifle kuyruğunu salladı.

"Günaydın aşkım," dedi Grace sabahlığına uzanırken. Yerini bir köpeğin aldığını öğrense Dan ne düşünürdü diye merak etti.

Buttercup mutfağa giden Grace'i izledi, sonra yoluna devam edip köpek kapısından dışarı çıktı. Köpeği ihtiyacını görürken Grace kendine kahve hazırladı. Hafiften bir şarkı mırıldanarak duşunu aldı, kütüphaneye giderken giymek için kırmızı, ekoseli bir bluz ve blucin seçti, ayaklarına bir çift kırmızı ayakkabı geçirip kahvaltı için kızartıcıya iki dilim tam buğday ekmeği attı.

Gitme zamanı geldiğinde, Buttercup onu arabaya kadar yolcu etti. Grace dostunun kulaklarını kaşıdı, dönüşünü beklediği için ona minnettardı.

Buttercup mükemmel bir ev arkadaşıydı; sevgi dolu, uysal ve güvenilirdi. Grace uzaklaşır uzaklaşmaz, mutfaktaki kendine özel kapıdan içeri girecekti. Sonra eve döndüğünde, onu yine kapıda karşılayacaktı.

Hava güneşliydi ama öğleden sonra yağmur bekleniyordu. Grace sonbahar aylarını severdi, Dan'in de sevdiğini hatırladı. Hayatının büyük bölümünü odun keserek geçirmişti, ormanı evi bilirdi. Son yıllarda, ormanın büyük bölümüne kesim yasağı getirildiği için, bir kerestecide iş bulmuştu. Hiç şikâyet etmemişti ama Grace onun bu işten nefret ettiğini ve ormanı özlediğini biliyordu.

Hüzün geri döndü ve Grace düşüncelerini yakında eski kocası olacak kişiden uzaklaştırmaya çalıştı. Dan şu anda ne-

rede ve kimin yanındaysa, ona mutluluk diledi. Bunu ona kendisi verememişti, ilk yıllarda bile. Genç yaşta evlenmişlerdi. Grace liseden mezun olduklarında Maryellen'a hamileydi. Evlenmelerinin hemen ardından Dan askere çağrılmış ve Vietnam'a gönderilmişti. Oradan döndüğünde Dan, gidenle aynı kişi değildi. Kırk yıl sonra bile hâlâ kâbuslar görüyor ve anılarını paylaşmayı reddediyordu. O karanlık ormanda başına neler geldiğini hiç öğrenememişti. Dan her zaman, bilmese daha iyi olacağını söylerdi.

Yoğun geçen hafta sonunun ardından, her pazartesi sabahı olduğu gibi kütüphane sakindi. Grace duyuru panosunu değiştirmeye karar verdi ve içinde bir balkabağı yaması, bir korkuluk ve bir de kedi olan kutu getirdi. Her mevsim ve bayram için hazırladıkları, güne özel kartondan kesilmiş setler bulunduruyordu. Sırada Şükran Günü vardı, onu Noel izleyecekti. Tam işe dalmıştı ki arkasında bir erkek sesi duydu.

"Bir kütüphane kartı istiyorum," dedi Cliff Harding, yardımcısı Loretta Bailey'e.

"Size yardımcı olayım." Loretta bir form çıkarıp tezgâhın üstüne koydu, Grace'in onu izlediğini görünce duraksadı.

Cliff omzunun üstünden ona baktı. "Merhaba Grace."

"Merhaba." Duyduğu heyecanın sesine yansımamış olması için dua etti.

"Her hafta Cedar Cove'a geldiğime göre, bir kütüphane kartı almanın zamanıdır diye düşündüm."

"Washington State'deki şehir ve kasabalarla karşılaştırıldığında, kişi başına düşen kart sayısı en yüksek kütüphane

bizimki," dedi Loretta gururla, Cliff'e bir kalem uzatırken.

"Etkilendim," dedi Cliff, bakışlarını tekrar Grace'e çevirdi.

Grace onun ilgi dolu bakışını görmezden gelmeye çalıştı ama başaramadı. Birden elinden düşen raptiyeler yerde yuvarlanmaya başladı. Almak için eğildiğinde, neredeyse Cliff Harding'le kafa kafaya çarpışıyorlardı, çünkü aynı anda o da eğilmişti. Daha önce olduğu gibi şapka ve üstünde, çizmelerle tamamladığı kovboy tarzı kıyafeti vardı. Grace ondan saman kokusu geldiğini bile iddia edebilirdi.

"Benimle yemeğe çıkmak için hazır mısın?" diye fısıltıyla sordu, ikisi de çömelmişken.

Grace bakışlarını Loretta'ya çevirdi. Dikkatle bir evrak inceliyormuş gibi yapıyordu, ama Grace bunu yutmazdı. İş arkadaşının, belki de Cliff'ten bile daha büyük bir merakla onun cevabını beklediğinden emindi.

"Ben... sanmıyorum." Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. İlgisi onu huzursuz ediyor ve rahat davranmasını engelliyordu. Son çıktığı kişi Dan'di ve o zaman neredeyse çocuktular. Aradan onlarca yıl geçmişti, adeta başka bir yüzyılda kalmış gibiydi! Dünya artık tamamen farklı bir yerdi.

"Peki o halde birlikte bir kahve içebilir miyiz?" diye sordu Dan.

Grace cevap vermeye fırsat bulamadan, Loretta parmak uçlarında yükseldi, tezgâhın üstünden eğildi ve onlara gülümsedi. "İstersen mola hakkını şimdi kullanabilirsin."

Grace yüksek sesle homurdanmamak için kendini zor tuttu.

"Pancake Palace?" diye sordu Cliff çocuk gibi sırıtarak. Grace olmasa da, Loretta onu yüreklendirdiği için müteşekkirdi.

"Saat beşte," dedi Grace, keyifsiz bir tonda.

Ayağa kalkarken Cliff ağız dolusu gülümsüyordu. "Orada olacağım."

Grace ayağa kalkıp tezgâhtaki Loretta'ya alev saçan gözlerle baktı. Bu arada Cliff kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"Kütüphane kartı ne olacak?" diye seslendi Grace.

Cliff istifini bozmadı. "Bir sonraki gelişimde formu doldururum."

Saat beş olduğunda Grace, Cliff'le buluşmak istediğinden hâlâ emin değildi, ama sonunda görgü kuralları galip geldi. Tedirgin olsa da, orada olacağına söz vermişti ve sözünü daima tutardı.

Grace'in yaklaştığını görünce Cliff oturduğu yerden kalktı. "Geleceğinden emin değildim," dedi zayıf bir sesle.

"Ben de emin değildim," diye itiraf etti Grace ve onun karşısındaki kırmızı döşemeli banka otururken, bej renkli seramik fincanı düzeltti.

Cliff, garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

"Geliyorum," diye seslendi Goldie tezgâhın ardından. Yaşlı kadın Grace bildiğinden beri –onu lise günlerinden beri hatırlıyordu– Pancake Palace'ta çalışıyordu. Kredi kartlarını karıştıran ise Goldie değil, yeni aldıkları elemandı.

Elinde kahve sürahisiyle gelen Goldie önce Grace'in

fincanını doldurdu, sonra Cliff'inkini tazeledi. "İkiniz uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu Grace'e. "Chambers'lar akşam yemeği için burada olacaklar."

Bu, Goldie'nin Grace'i ustaca uyarma biçimiydi. Eğer bütün iş camiasının onun Cliff'le kahve içtiğini öğrenmesini istemiyorsa, buluşmayı kısa kesmelerinde fayda vardı.

Grace, yaşlı kadının elini öpmek istedi. "Fazla kalmayacağız."

"Keyfiniz bilir," dedi Goldie, göz kırparak.

"Teşekkürler," dedi Cliff.

"Evet, teşekkürler Goldie."

Onun ilgisini çekmeyi başaran Cliff, göz temasından kaçınarak kahve fincanına bakıyordu. "Şu anda nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum."

Grace'in bundan şüphesi vardı. "Öyle mi?"

"Gerginsin, biraz telaşlısın ve midende kelebekler uçuşuyor. Yaklaştım mı?"

Aslında çok yaklaşmıştı. "Yeterince. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum."

"Beş yıl önce boşandığını söylemiştin? Diğer cinsin karşısındaki gerginliğin sonsuza kadar sürecek mi?"

"Evet."

"Bunu konuşmak ister misin?" Onun konuşması işine gelirdi, çünkü Grace'in *özel* hayatı hakkında hiçbir ayrıntıya girmeye niyeti yoktu.

"Pek sayılmaz."

"Çocuk?"

"Bir kız. Evli ve Doğu Sahili'nde yaşıyor. Her hafta konuşuruz ve her yıl bir ya da iki kere onu görmeye gitmek için elimden geleni yaparım."

En azından, hem kendini hem kızlarını terk eden Dan gibi, çocuğuyla ilişkisini koparmamıştı.

"Susan –eşim– işyerinden bir arkadaşına âşık oldu," dedi Cliff. Fincanı tutan eli gerildi ve Grace çenesinde bir kasın seğirdiğini fark etti. "O zaman söylediğine göre, benimle hiç mutlu olmamış."

"Şimdi mutlu mu?"

"Bilmiyorum. Boşandıktan sonra emekli olup Olalla'ya taşındım," dedi, Cedar Cove'un yaklaşık on altı kilometre güneyindeki yerel bir topluluğu kastederek.

"Yerliler oraya Ou-la-la diyor," diye açıkladı Grace.

"Nedenini anlayabiliyorum. Güzel bir yer. Dört dönüm yerim var ve yarış atı yetiştiriyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bir tek şey dışında." Bakışları ona kilitlendi. "Yalnızım."

Bu, Grace'in çok iyi anladığı bir şeydi. Hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu bir evliliği olmamıştı, ama geçen yıllar içinde Dan'le birbirlerinden hoşnut olmayı öğrenmişlerdi. Hoşnutluk üstüne söylenecek çok şey vardı; akşam yemeğinde sohbet etmek, gece dışarı çıkıp sinemaya gitmek, paylaşılan bir dizi alışkanlık. İşten çıktığında Dan genellikle onu karşılamak için beklerdi. Oysa şimdi yalnızca Buttercup vardı.

"Bir arkadaş arıyorum," dedi Cliff. "Ara sıra benimle konsere gidecek biri, hepsi bu."

Bu fikir Grace'e de cazip gelmişti. "Bu hoş olur."

"Senin de öyle düşünmeni umuyordum." Sesi nazik ve cesaret vericiydi.

"Ama," diye ekledi Grace aceleyle, "Ancak boşanmam gerçekleştikten sonra."

"Tamam," dedi Cliff.

"Bir şey daha." Bakışları tekrar karşılaştı. "Bir dahaki sefere, ben seni arayacağım. Anlaştık mı?"

Cliff tereddüt etti. "Anlaştık. Bu, kütüphaneye gelmemi istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Her zaman gelebilirsin," dedi Grace. "Kütüphaneyle ilgili olduğu sürece."

"Elbette." Cliff fincanını alıp dudaklarına götürdü, ama Grace onun dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görmüştü.

Cliff'in kütüphane müdavimlerinden olacağı gibi bir duyguya kapılıyordu nedense.

Eddie'nin okulundaki veli toplantısından sonra, Rosie ile Zach'in arası daha da gerilmişti. Rosie bu durumdan kocasını sorumlu tutuyordu. Zach, onun ne kadar çabaladığını takdir etmiyordu, bu kadar basitti. Kendisi ofiste çalışırken, onun bütün gün evde oturup akşama kadar pembe dizi seyrettiğini sanıyordu. Karısının hayatının ne kadar karmaşık

olduğunu anlamıyordu. O kadar yoğundu ki, bazen evden Zach'den önce çıkıyor ve akşam geç saatlere kadar dönemiyordu. Bütün bunların üstüne, Zach'in ondan dört çeşit akşam yemeği beklediğini düşündü öfkeyle.

Zach'den sadece Eddie'nin veli toplantısına gitmesini istemiş ve ardından kocası günlerce canını sıkmıştı. Eddie onun da oğluydu, öğretmeniyle tanışmak büyütecek bir şey değildi. Buna rağmen, Zach bütün gece söylenmişti. Önce pizza, sonra yeşilbiberler, üstelik toplantıya giderken takım elbise giymek istememişti ve akşamın ilerleyen saatlerinde, Rosie'nin bütün iyi niyetli çabalarına rağmen, aralarındaki anlaşmazlık giderek büyümüş ve sonunda büyük bir tartışmaya dönüşmüştü.

Ardından gelen günlerde de sorunu çözememişlerdi.

Bu saçmalığın üstünden geçen iki hafta sonunda, içlerinden birinin gönül alması gerekiyordu. Rosie gece yarısına kadar o akşam yapılacak olan Okul Aile Birliği toplantısının komite raporlarını okumuş olduğu halde, sabah gün doğarken pastırmalı yumurta pişirmek için kalktı. Ailesine gerçek bir kahvaltı hazırlayacaktı. Zach'in bu çabayı fark etmesini ve sinirlerinin yatışmasını umuyordu.

Allison'ın kalktığını duyan Rosie yumurtaları kırdı. Allison artık liseye başladığı için çocukların ders saatleri birbirine uymuyor ve sofraya aynı anda oturma ihtimali güçleşiyordu. Yine de bütün sabahı ocağın karşısında geçirmesi kocası için önemliyse, barışı sağlamak için buna katlanacaktı.

"Sana yumurta pişiriyorum," dedi, kızı mutfağa girince.

"Yumurtadan nefret ederim," dedi Allison, sırt çantasını masaya çarparak.

"Ne zamandan beri?"

Kızı, Rosie'ye aklından zoru varmış gibi baktı. "Kendimi bildim bileli."

"Unutmuşum." Rosie uzun zaman öncesinde kalan kahvaltı tartışmalarını hayal meyal hatırladı. "O halde biraz pastırmaya ne dersin?"

"Öğk!" Kızı buzdolabını açıp bir gazoz aldı.

Rosie dehşet içindeydi. "Bunu yapamazsın!"

"Nedenmiş o?" Allison küçümseyerek ona baktı. "Her sabah aynı şeyi yapıyorum. Neden şimdi olmasın?"

"Tamam, eğer istediğin buysa." Tartışmaya değmezdi. Rosie'nin çocuk yetiştirme konusunda okuduğu bütün kitaplar, tartışmaların çok dikkatli seçilmesi gerektiğini yazıyordu. Allison'ın burnunu deldirmek istemesiyle karşılaştırınca, gazoz konusunda boyun eğmek önemsizdi.

Rosie ocağı söndürüp kızaran yumurtaları, hızla soğuyan pastırmalarla birlikte tabaklara aldı. Koridoru geçip Eddie'nin kapısını önce çaldı, sonra açtı. Oda, çevre felaketi yaşanmış gibiydi, Rosie elinden geldiğince içeri bakmamaya çalıştı. Oğlu yatağa yayılmıştı ve battaniye yerdeydi.

"Kahvaltı ilgini çekiyor mu?" diye sordu.

Eddie başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Anne?"

"Kahvaltı istiyor musun?" diye tekrarladı.

Eddie doğruldu, birden ayılmıştı. "Evet," dedi coşkuyla.

İşte bu daha iyiydi.

"Çikolatalısını seviyorum."

"Çikolatalı ne?"

"Pop-Tart!"

"Sana pastırmalı yumurta pişirdim."

Eddie salyangoz yemesi istenmiş gibi burnunu kıvırdı. "Hayır, teşekkürler." Kendini tekrar yastığa bırakıp yerdeki battaniyeye uzandı.

Pekâlâ, bu kadarı fazlaydı. Yatak odasının yolunu tuttu, içeri girdiğinde Zach giyinmiş, kravatını bağlamış, giysi odasından dışarı çıkıyordu.

"Kahvaltı hazırladım," dedi biraz sertçe.

Zach hafif bir baş hareketiyle anladığını işaret etti.

"Yemeye hazır mısın?"

"Şu anda hayır," dedi saatine bakarak. "Erkenden bir randevum var."

İşte bu harikaydı, kahrolası! Beş saatten az bir uykuyla gösterdiği bunca çabayı takdir eden hiç kimse yoktu. Hızla arkasına dönen Rosie mutfağa girdi, buz gibi olmuş pastırmalı yumurtayı çöpe döktü ve hırsla bulaşık makinesini açıp tabakları içine tıkıştırdı.

Zach mutfağa girdi. "Ben çıkıyorum."

"İyi günler," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Sana da."

Kocası garaja çıkan kapının önünde durdu. "Bugün öğle yemeğini beraber yiyelim mi?"

O halde Zach ne yaptığını gerçekten fark etmişti. Şimdi kendisi teklif getiriyordu. "Bence iyi fikir." Zach'e minnetle

gülümsedi ve karşılığını aldı.

"On bir buçuk?"

Rosie başıyla onayladı, Zach ona doğru yürüdü ve yanağını öptü.

"Baba," diye seslendi, hızla mutfağa dalan Allison. "Seninle gelebilir miyim?"

"Eğer acele edersen."

"Bir dakikada dönerim."

"Arabada görüşürüz."

Allison odasına koştu, birkaç saniye sonra hırkasıyla döndü ve geçerken mutfak masasının üstünde duran sırt çantasını kaptı.

"Öğle yemeği için paran var mı?" diye sordu Rosie.

"Tabii ki var." Allison tıpkı babası gibi onu yanağından öpüp kapıdan çıktı.

Onların hemen ardından Eddie mutfak kapısında göründü. "Benim Pop-Tart hazır mı?"

"Neredeyse," diye mırıldanan Rosie dolapları karıştırıp oğlunun en sevdiği kahvaltının kutusunu buldu.

Bir saat sonra Eddie okul otobüsüne binmek üzere evden ayrıldı, Rosie mutfağı toparlayıp bulaşık makinesini çalıştırdı. Üstündeki on yıllık rüküş sabahlıkla yatak odasının yolunu tuttu, şifoniyerin çekmecesini açtı ve temiz bir çamaşır çıkardı.

Eddie'nin okulunda öğle yemeği gönüllüsü olduğu ancak duştayken aklına geldi. İnleyerek yüzünü suya çevirdi. Akşam da evde olmayacaktı. Beklendiği üzere, Zach Okul

Aile Birliği komitesine başkanlık etmesini onaylamıyordu. Bu makama geçen sene getirilmiş, bir dönemden fazla çalışmayacağına söz vererek kabul etmişti. Ne yazık ki, geçtiğimiz haziran tek bir veli bile bu pozisyon için gönüllü olmamış, Rosie'nin başkanlık görevini sürdürmekten başka çaresi kalmamıştı.

Giyindi, tam Zach'i aramak üzereyken telefon çaldı. Yarım saat sonra, kilise korosunun kıyafetleriyle ilgili acil bir sorunu çözmek üzere kiliseye koşturuyordu. Nedense, verdiği siparişler yanlışlıkla Florida'daki başka bir kiliseye gitmişti. Yeni kıyafetlerin teslim edilmesi ise kaçınılmaz olarak bir ayı bulurdu. Kilisede, giysileri titizlikle yeniden paketledi, bir düzine telefon konuşması yaptı ve kolileri şirkete iade edilmek üzere postaneye bıraktı. Saat on bir buçuk olana kadar Zach'i aramadığını fark etmemişti bile. Cep telefonunu çıkardı, Zach'in ofis numarasını tuşladı.

"Smith, Cox ve Wright," dedi, hoş ve tanıdık olmayan bir bayan sesi.

Rosie bir kırmızı ışıkta durmak üzere yavaşladı.

"Ben Rosie Cox. Eşimle konuşabilir miyim lütfen?"

"Merhaba Bayan Cox, ben Janice Lamond. Tanışmadık, değil mi?"

"Hayır, tanışmadık," dedi. Işık yeşile döndü, Rosie hızlandı.

"Üzgünüm, ama Bay Cox çıktı. Sanırım sizinle buluşacaktı?"

Bir yerde buluşmak üzere sözleşmemişlerdi, en azından

böyle bir şey hatırlamıyordu. Zach hangi cehennemde olabilirdi? *Düşün, düşün*, diye telkin etti kendine.

"Ceptelefonunu yanına aldı mı?"

"Üzgünüm, ama hayır. Bay Cox görüşme yapmak istemediğini söyledi."

Rosie inledi. "Size nereye gittiğini söyledi mi?"

Kadın tereddüt etti. "Cove'daki D.D.'s demiş olabilir."

Elbette. Rosie'nin en sevdiği yerdi ve Zach onu her doğum gününde oraya götürürdü.

"Gecikecek misiniz?" diye sordu kadın. "Eğer isterseniz restoranı arayıp kendisini bilgilendireyim."

"Aslında gidemeyeceğim," diye mırıldandı Rosie, içten bir pişmanlıkla. Zach onu asla bağışlamayacaktı. Özellikle, yemeği yine gönüllü işi için iptal ettiğini öğrenince.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Zach yeni elemanın ne kadar yardımsever olduğundan söz etmemişti. Rosie onu şimdiden sevmişti. Okulun otoparkına çekip arabayı durdurdu.

"Benim adıma aramanızda sakınca var mı?"

"Memnuniyetle."

"Çok teşekkür ederim."

"Size nasıl ulaşacağını bildirmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedi çabucak. Zach'in tam gönüllü çalışmasının ortasında onu aramasını istemiyordu. "Eve dönünce her şeyi açıklayacağımı söyleyin."

"Hemen halledeceğim," dedi Janice.

Rosie şirketin yeni asistanının bu kadar yardımsever ve

dost canlısı olmasına şükretti.

Öğle yemeğini atlattığı için çok bozulduysa bile, Zach o akşam eve döndüğünde bunu hiç belli etmedi. Kocası içeri girdiğinde, Rosie onun en sevdiği yemek olan spagetti için mikrodalgaya hamburger atmakla meşguldü. Bir an önce evden çıkmak için her zamanki gibi acelesi vardı.

Rosie onun ruh halini kestirmeye çalıştı. "Öğle yemeği için çok üzgünüm," dedi.

Zach gelen postasını kontrol ederken omuz silkti. "Sorun değil."

"Randevularımı kontrol etmeliydim. Asistanın sana ulaşabildi mi?"

"Aslında bana eşlik etti."

"Sekreterinle yemek mi yedin?" Rosie bunun kulağa hoş geldiğinden emin değildi.

"O benim sekreterim değil, asistanım," diye açıkladı, sırtı ona dönük olarak. "Ofisten erken çıktım çünkü cam kenarında bir masa ayarlamak istiyordum. Janice haberi vermek için aradığında, masanın boşa gitmesine kıyamadım. Sen gelemediğine göre onun gelmesini söylerken aslında şaka ediyordum, ama ciddiye aldı."

"Ya." Rosie bir an sessiz kaldı. "Yemekten keyif aldın mı bari?" Kendisi bir otomattan aldığı şekerlemeyle yetinmişti.

"İyiydi," diye mırıldandı ve duş almak üzere yatak odasına yöneldi, ama giderken ıslık çaldığı Rosie'nin dikkatinden kaçmadı.

"Haftaya istediğin gün buluşabiliriz," diye seslendi arkasından.

"Üzgünüm hayatım," diye cevapladı Zach. "Tamamen doluyum."

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

Dört

İki haftada bir tırnaklarını yaptırmak, Maryellen'ın en büyük lükslerinden biriydi. Bu kadar sık manikür biraz savurganlık olsa da, kendine engel olamıyordu. Aslında, bu küçük hazzın ötesinde, Get Nailed'e maniküre gelen "kızlar"ın ahbaplığından hoşlanıyordu. Neredeyse hepsi akranıydı ve bekârlardı, ancak Maryellen'ın aksine hayatlarında bir erkek istiyorlardı.

Her iki çarşamba sabahından birinde, Maryellen onların kaderlerinden şikâyet etmelerini dinliyor, erkeklerle buluşmak için tasarladıkları çılgın planlar onu eğlendiriyordu. Açıkçası, tırnak uzmanı Rachel'in neden düzgün bir adam bulamadığına şaşıyordu, çünkü Maryellen onu çok çekici ve akıllı buluyordu.

Maryellen ekimin üçüncü çarşambası randevusuna gitti ve Rachel her zamanki gibi hazır, onu bekliyordu. Maryellen oturur oturmaz Rachel bir parça pamuğu asetonlayıp onun eline uzandı.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Rachel.

"Harika, ya senin? Hafta sonu yeni biriyle tanıştın mı?"

"Keşke," diye derinden iç çekti Rachel. "Giderek genç-leşmiyorum."

Maryellen onun hedefinin otuzuna basmadan bir koca bulmak olduğunu biliyordu ve doğum gününe sadece birkaç ay kalmıştı.

"Bu hafta ilginç bir şey okudum," dedi Maryellen. "İrlanda'da, Lisdoonvarna isimli bir kasaba hakkında. Her eylül ve ekimin ilk haftası, uygun adamlar kasabaya eş aramaya gelirlermiş. Anlaşılan bu bir gelenek, çünkü yıllardır devam ediyormuş."

"Bu bir şaka, değil mi?" diye sordu Teri diğer odadan.

"Hayır, yemin ederim gerçek."

"Bu kadınlar nereden geliyor?" diye sordu Rachel.

"Dünyanın her yerinden. Makaleye göre, bir kadın ta Avustralya'dan koca bulmaya gitmiş ve bulmuş."

"İrlanda'ya gidecek param yok," diye mırıldandı Rachel.

"Yok ama burada kendi festivalimizi düzenleyebiliriz," diye öneride bulundu Teri.

"Bunu yapabilirsiniz," dedi Maryellen, diğer kadınları yüreklendirmeye çalışarak. Kendisi işin içinde yer almak istemiyor, ama Get Nailed tayfasının bu konuda bir şeyler yapabileceğini umuyordu.

"Bir Evlilik Festivali mi?" diyen Teri'nin sesi heyecandan daha yüksek çıkmaya başlamıştı.

"Evet ama kim gelir ki?" diye sordu Rachel. "Gözümde canlandırabiliyorum. Potansiyel kocalarla tanışmak için bir parti düzenlediğimizi ilan ediyoruz ve tek bir adam bile boy göstermiyor."

"Belki de haklısın," dedi Teri, hüsranla iç çekerek.

"Eğer bir ilişkiden uzak durmak istersem, yapacağım tek şey evlilik sözcüğünü geçirmek. Adam elinde kızgın kor varmış gibi beni anında bırakıverir." Rachel dikkatini Maryellen'ın çentiklenmiş tırnağına verdi.

"Bu konuda çok haklısın," dedi, bir diğer manikürcü olan Jane. "Amerikan erkeklerinin işi kolay." Diğerleri koro halinde onayladı.

"Benim artık Beyaz Atlı Prens'ten umudum yok. Atını tımar etmeyi bilen bir adam olsa yeter," diye devam etti Rachel. "Arabamın yağını değiştirmeyi bilen bir adama razıyım."

"Bir zamanlar öyle bir adamla çıkmıştım," dedi Teri. "Larry'nin aklı sürekli kaportanın altındaydı. Beni dinleyeceğine motorun hırıltısını dinlemeyi tercih ederdi. Bu çok kötü, çünkü aslında harika bir adamdı."

"Neden ayrıldınız?"

"Beyaz ipek bluzuma yağ bulaştırdı."

"Harika bir adamdan bluzunu kirlettiği için mi ayrıldın?"

Terri başıyla onayladı. "Ne diyebilirim? O bluz bana yetmiş papele mal olmuştu ve Larry önemsiz bir şey gibi davrandı. Düşününce, bir adam yetmiş papellik bir bluzun önemini kavrayamıyorsa, o zaman onunla bir işim yok demektir."

"Söz konusu para olduğunda, aklı başında bir adamla tanışmak isterim," dedi Jane. "Şimdiye kadar çıktığım herkes hesabı benim ödememi istiyordu, çünkü hepsi züğürttü."

"Bir kez zengin bir adamla tanıştım ama inanılmaz sıkıcıydı," dedi Jeannie konunun içine dalarak. "Üç ay flört ettik ve sonunda ondan ayrıldım, saçımı yıkarken bile daha çok eğleniyordum çünkü."

"Haftanın her günü beni kullanacak bir adam olacağına sıkıcı bir adama razıyım," dedi Jane.

"Ya sen Teri?" diye sordu Maryellen. Parlak, göz alıcı renkler giyinmiş Teri, uzun boylu, iri kemikli, koyu renkli duygusal gözleri olan bir kadındı. "Sen ne tür erkeklerden hoşlanıyorsun?"

"İyi bir yemeği takdir eden ve yemek yiyen kadından korkmayan erkeklerden," dedi hiç tereddüt etmeden. "Sıska kadınları beğenen erkeklerden gına geldi. Beni lüks bir restorana götürüp başlangıç için ne istediğimi sorarken, tatlıya da yer ayırmamı hatırlatan bir adam isterim. Daha da iyisi, yemek pişirmeyi bilen bir erkeğe bayılırım." Çevresine bakındı. "Öyle birini tanıyan var mı?"

Neşe içinde sohbet ederlerken, birdenbire sessizlik çöktü. "Şey, aslında ben yemek pişiren birini tanıyorum," dedi Maryellen yavaşça, aklından Jon Bowman'ı geçirerek. "Jon, lüks bir restoranda şef aşçıdır."

"Peki neden ayrıldınız?" diye sordu Rachel.

"Aslında biz hiçbir zaman flört etmedik." Maryellen, onu merak etmesine rağmen böyle bir şey olamazdı. Jon'un

çalışmalarını beğeniyor ve onu ilginç buluyordu, ama ona olan ilgisi romantik değildi. Ne kadar çekici olursa olsun, hayatında hiçbir erkek için böyle bir şey söz konusu değildi: Bu bir numaralı kuraldı. "Seninle tanıştırmak isterim Teri, sen de istersen."

"Sahi mi?" Kadının sesi coşkuyla çıkmıştı.

"Peki ya sonra?" diye sordu Rachel, çevresine bakarak. "Anladığım kadarıyla, herkes başkasının kriterlerine uyan birileriyle çıkmış, her ne kadar hoş olsa da şu anda hiçbirimizin işine yaramıyor."

"Bir parti verebiliriz," dedi Jeannie. "Iskartaya çıkarttıklarımızı başkalarının gözden geçirmesi için."

"Eski sevgililerin ikinci el satışı," dedi Teri. Müşterisi ve dükkâna giren bir diğer kadın gülüştüler.

"Ben siyah bluzumu giyeceğim," dedi Rachel kararlı bir biçimde. "Larry kirletse de umurumda değil." Ardından, Maryellen'a bakarak fısıldadı. "Fazla seçici olma lüksüm yok. Arabam berbat durumda."

Jane takvime uzandı. "Bunu bir Cadılar Bayramı partisine dönüştürebiliriz," diye ilan etti. "Ne dersiniz?"

"Evet."

"Kesinlikle."

"Ben varım."

Maryellen nasıl olduğunu bile anlamadan, başlangıçta gönülsüz olduğu halde kendini işin içinde buldu.

"Adamların gelmesini nasıl sağlayacağız?" diye sordu, grubun en beceriklisi olan Jane. "Floyd'un tekrar benimle

çıkmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Larry'nin evlendiğine eminim."

"Sor," dedi Maryellen. "Ayrıca onlara karşı dürüst olmalısınız. Adama, kendisini o partiye konuk olarak davet ettiğinizi, ama geldiğinde farklı kadınlarla tanışacağını söyleyin."

"Larry'ye onunla tanışmak için yanıp tutuşan biri olduğunu söyleyeceğim."

"Harika!" Rachel'in sesi gerçekten keyifli çıkıyordu.

Maryellen, Get Nailed'den çıktığında başı dönüyordu. Konuyu kendisi açtığı halde bu planın bir parçası olmayı gerçekten istememişti. Diğerlerinin durumu nasıl ele alacağını bilmiyordu, ama kendisi partiden Jon'a söz etmek için son dakikayı beklemeyecekti. Teri yemekten hoşlanan bir adamla tanışmak istediğini söylediği anda aklına Jon gelmişti. Dönüp baktığında, onun ismini andığı için pişman oluyor, bunu yapmasına yol açan şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Muhtemelen son görüşmelerinden beri aklından çıkmadığı içindi. Getirdiği son fotoğraflar, bugüne kadar yaptığı işlerin en iyileriydi ve hemen satıldıkları için neredeyse üzülecekti.

Diğerlerine doğrudan konuya girmelerini önerdiğine göre, kendini aynı şekilde davranmak zorunda hissediyordu. Bir hafta bekledi ve sonra masadaki fihristten bakarak numarayı çevirdi.

Jon, ikinci çalışında telefona cevap verdi. "Alo."

"Jon, merhaba, ben Maryellen Sherman." Bir an durakladı, karşı taraftan bir onay bekledi. "Liman Caddesi Sanat

Galerisi'nin yöneticisi," diye ekledi.

"Evet, biliyorum."

Maryellen onun eğlendiğine yemin edebilirdi ve bu biraz daha bocalamasına yol açtı.

"Bir Cadılar Bayramı partisine davet edildim," dedi, bir an önce derdini anlatmak için acele ediyordu. "Herkes çıktığı birini yanında getirecek. Şey... tam olarak öyle değil aslında. Yanımızda birini getirmemiz isteniyor. Bir erkek, bir başkasıyla tanıştırmak için. Çok güzel bir arkadaşım var ve iyi yemekten gerçekten hoşlanıyor." Yüzünü buruşturdu, tam bir budala gibi konuştuğunun farkındaydı, ama yine de devam etti. "Yemek olayından büyük keyif alıyor ve yemek pişirmeyi bilen bir adamla tanışmayı çok istiyor. Doğal olarak aklıma sen geldin." Abuk sabuk konuştuğunu fark etti ve birden sustu.

Karşıdan cevap yoktu.

"Bu partiye katılmak ister misin?" diye sorabildi sonunda. "Herhangi bir yükümlülüğün yok." Bunun iyi anlaşılmasını istiyordu. "Aslında, sadece bana bir iyilik yapıyor olacaksın."

"Şu arkadaşınla tanışarak."

"Evet."

"Güzel yemekten hoşlanan."

"Evet. İsmi Teri ve çok neşeli biridir. Onu seveceğini düşünüyorum."

"Sen de orada olacak mısın?"

Maryellen içini çekti. "Evet, tabii. Seni Teri'yle tanıştı-

racağım. Peki, ne düşünüyorsun?"

"Daha sonra cevap versem olur mu?" diye sordu, uzun bir suskunluğun ardından.

"Elbette." Maryellen, hemen reddedilmediği için şanslı olduğunu düşündü.

"O halde sonra ararım."

"Harika."

"Dinle, kapatmadan önce, fotoğraflarıma bakma şansın oldu mu?"

"Of, tabii ki, muhteşemler! Hepsini sattım bile. Devamını getireceğini umuyorum."

"Çalışıyorum."

"Bu harika olur." Üç yıllık iş ilişkileri boyunca, yaptıkları en uzun ve ayrıntılı konuşma buydu.

"André's'e gelmedin," dedi Jon. "Senin için yemek pişirmeyi heyecanla bekliyordum."

"Davet için minnettarım, gerçekten, ama yanlış bir izlenim uyandırmaktan korkuyorum. Daha önce söylediğim gibi, ben boşandım ve bir daha evlenmeyeceğim. Bu parti ise arkadaşlar arasında bir şey... eğer gelirsen harika olur, ama yalnızca seni Teri'yle tanıştırmak için. Partiyi The Captain's Galley Bar'da vereceğimizi söylemiş miydim?" Bütün bunları bir solukta söylemişti. "Cadılar Bayramı gecesi," diye ekledi.

"Sana geri döneceğim."

Maryellen bunun yeterince makul olduğunu düşündü.

***

Kocasıyla geçirdiği iki muhteşem günün ve gecenin ardından, Justine'in evliliğiyle ilgili hiçbir şüphesi kalmamıştı. Artık, hayal edebileceğinden bile daha çok âşıktı.

Hiçbir düzenleme yapmadan, ani bir kararla Alaska'ya uçmak tamamen mantığa aykırıydı, ama yine de Seth'i bulmuştu ve bunu bir işaret olarak yorumluyordu. Kocası olmak Seth'in kaderiydi.

Birkaç hafta içinde eve dönecek ve gelecek üstüne konuşacaklar, bir arada yaşamanın yollarına bakacaklardı. Justine'in ona sormak istediği sayısız soru vardı, ama bir araya geldikleri andan itibaren bunların hepsi önemsizleşmişti. Önemli olan tek şey, Seth'in kollarında uzanıp sevgiyi paylaşmaktı.

Justine, eğer Seth isterse, kalan hayatını onun küçük teknesinde bile yaşayacağına yemin etti. Yine de, Seth'in yanına taşınacağını düşünüyordu. Marinada yaşamaktansa Justine'in dairesinde yaşamak çok daha pratik olacaktı.

Seth'e, en umutsuz anlarında kendini ona yakın hissetmek için teknesinde uyuduğunu anlattı. Kocasının tepkisinden, onun korkularından ne kadar etkilendiğinin farkındaydı. Justine şüphelerinden söz ederken Seth onu tekrar tekrar öpmüş, kulağına güven verici sözcükler fısıldamıştı. Alaska'dan ayrılırken, Justine ne kadar derin bir aşkla sevildiğini biliyordu.

Bir sonraki cuma akşamı, Justine annesinin Deniz Feneri yolundaki evine gitti. Olivia'dan özellikle uzak durmuyordu, ama üstüne de düşmemişti.

Justine çepeçevre verandalı, kocaman iki katlı evin önüne yanaştığında, annesinin kapıda onu beklediğini gördü.

"Selam anne."

"Justine! Seni görmek ne güzel," diyen Olivia, ona sımsıkı sarıldı. "Asırlardır eve uğramadın."

"Meşguldüm... aslında, geçen hafta Seth'i görmek için Alaska'ya gittim."

"Alaska mı? Birilerine haber vermeliydin." Annesinin kınama damarı yine kabarmıştı, ama Justine fark etmemiş gibi yaptı.

"Haklısın, vermeliydim," dedi yumuşak bir sesle. Buraya annesiyle tartışmaya gelmemişti.

"İçeri gel," diye ısrar etti Olivia, hırkasına biraz daha sıkı sarınarak. "Bu akşam hava serin."

Justine eve giren annesini uysalca takip etti. En rahat yer mutfaktı ve orada oturmaktan daha doğal bir şey yoktu. "Çay?" diye sordu Olivia. Bu, en uzun soluklu ritüellerinden biriydi.

"Lütfen."

Annesi su kaynatmak için döndü. "Seth nasıl?"

"Harika. Yakında eve dönecek. Onu çok özlüyorum. Alaska'ya gitme sebebim de buydu aslında. Seth'den bu kadar uzak kalmaya dayanamıyordum ve kredi kartımda bir sürü uçuş mili birikmişti. Havayolu şirketini aradım, bir yer ayırttım ve gittim; onu bulup bulamayacağımdan bile emin değildim. Sana söylemeye çekindim çünkü fikrimi değiştirmeye çalışacağından korktum."

"Bütün bunları kocanla bir arada olabilmek için mi yaptın?"

"Of, evet. Ona gerçekten âşığım anne."

Justine bu haberin tam annesinin duymak istediği şey olduğunu düşünüyordu. Oysa Olivia kaşlarını çatmıştı.

"Ne?" diye sordu Justine.

Olivia onun karşısındaki sandalyeyi çekti. "Seth, Warren'la yemeğe çıktığını biliyor mu?"

İşte şimdi anlaşılmıştı. Annesi biliyordu. Seth de öyle... Bir daha onunla görüşmemesini söylemediği halde Justine onun bu öğle yemeği davetinden hoşlanmadığını hissetmişti. Her ne kadar şaşırsa da, Justine bir daha böyle bir şey yapmayacaktı.

"Warren seni geri istiyor, değil mi?" diye sordu annesi, Justine hemen cevap vermeyince.

"Hafta başında, Maryellen Sherman'la öğle yemeği için buluştuğumuzu söyledim mi?" diye sordu Justine, konuyu kasten değiştirerek. Annesi söz konusu olduğunda, Warren yasak bölgeydi. "Seth ve beni tebrik etmek istemiş."

Annesi çay poşetlerinin olduğu kâseyi masanın ortasına koydu. "Sanırım Warren konusunda konuşmak istemiyorsun."

"Doğru."

Olivia omuzlarını dikleştirip başıyla sertçe onayladı.

"Öyleyse konuşmayız. Bana Seth'den söz et. Ne zaman dönecek?"

Justine ona ayrıntıları anlattı. O konuştukça annesi ra-

hatlıyordu, Justine sebebini anlamıştı. Annesi sonunda onun Seth'i gerçekten sevdiğine inanmıştı. Olivia artık, Warren'ın söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin Justine'in kocasına olan duygularını değiştiremeyeceğini biliyordu.

"Maryellen nasıl?" diye sordu Olivia, ikinci kez fincanları doldururken. "Grace'i her hafta spor salonunda görüyorum, ama nadiren konuşma fırsatı buluyoruz." Güldü. "Aslında, bütün enerjimizi soluk alabilmek için kullanıyoruz. Maryellen, Grace'in boşanma başvurusunda bulunduğunu söyledi mi?"

Justine başıyla onayladı. "Bu arada, Maryellen'ın evliliğinde ne oldu?" Daha önce sormak hiç aklına gelmemişti, Justine o zaman sadece on dört yaşındaydı. Bütün hatırladığı, annesi ve en yakın arkadaşı Grace'in sürekli telefonda konuştuklarıydı. Maryellen bir süreliğine eve dönmüş ve sanki hiç evlenmemiş gibi, kızlık soyadını kullanmaya başlamıştı.

Annesi fincanına koyduğu bir kaşık şekeri karıştırmaya başladı. "Hiç kimsenin gerçek anlamda bildiğini sanmıyorum, Grace'in bile. Maryellen evlendiğinde, Clint Jorstad'ın kızı için uygun bir eş olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Anlaşılan haklıymış," dedi Justine. Sonra birden korkuyla irkildi. "Seth ile benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu, bakışlarını umutla annesine çevirip, onun yargısına ve tecrübesine güvenerek.

"Justine, ikiniz adına da çok seviniyorum. Bana kalırsa Seth senin için mükemmel bir seçim."

Justine gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum anne,

gerçekten." Uzun süre sonra ilk kez ikiz erkek kardeşi aklına geldi. Seth ve Jordan çok iyi arkadaştı. Ardından, on üç yaşında oldukları yaz Jordan boğulmuştu. Seth babasıyla Alaska'daydı, dönene kadar da kazadan haberi olmamıştı. Justine, o uğursuz ağustos günü Jordan'ın yanındaydı. Sağlık ekibi ulaşıncaya kadar onun cansız bedenine sarılmıştı. Jordan onun ikizi, erkek kardeşi ve en iyi arkadaşıydı. O yaz, Justine'in bütün hayatını değiştirmişti. Sadece birkaç ay sonra ebeveynleri boşanmış ve inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde babası yeniden evlenmişti. Küçük erkek kardeşi James kökünden sarsılan bu güven duygusuna karşı kayıtsızdı, ama Justine tamamını hissederek yaşamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu annesi, kaşlarını hafifçe çatarak.

Justine başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil," dedi, doğru olmadığı halde. Acısı asla dinmeyen bir hatırayı canlandırmaya gerek yoktu. Annesinin, ardından toparlanmayı hiçbir zaman başaramadığı bir anı. Çayını bitirdi, fincanını ve tabağını evyeye götürdü. "Ben artık eve döneyim."

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Olivia, onun yanağına dokunarak. "Sen ve Seth için çok heyecanlanıyorum. Gerçekten."

"*Ben* mutluyum anne," dedi Justine ve ona sarıldı. "Tekrar gelmek için bu kadar uzun beklemeyeceğim."

"Güzel." Olivia onu verandaya kadar yolcu edip arabasıyla uzaklaşırken arkasından el salladı.

Justine eve döndüğünde, apartman yöneticisinden kapı-

sına iliştirilmiş bir not buldu. Justine'in adına bir gönderiyi kabul etmişti.

Postasını kontrol ettikten sonra, yöneticinin ofisine indi ve büyük bir çiçek buketinin kendisini beklediğini öğrendi. Devasa bir kristal vazonun içi, karanfiller, pembe zambaklar, nergisler, adını bilmediği daha bir sürü farklı çiçek ve ustalıkla düzenlenmiş bahar dallarıyla doluydu. Seth'den gelmiş olmalıydı.

Justine üstündeki kartı okumak için sabırsızlanıyordu. Seth onu seviyor, özlüyordu ve onun harika, sevimli kocası yalnız geçireceği birkaç hafta için duygusal bir desteğe ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Justine'in yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Kartın üstünde tek bir sözcük yazılıydı.

Warren.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, küçük kartviziti mutfak tezgâhının üstüne attı. Vazoyu umarsızca masanın üstüne koydu, çiçeklere her bakışında korkuyla siniyordu.

Bir saat sonra, akşam yemeği için buzdolabında basit bir şeyler ararken kapı zili çaldı.

Gelen Warren'dı, bin dolarlık takım elbisesi içinde parlıyordu. Daha parlak olan bir şey daha varsa, o da yüzündeki tebessümdü. "Merhaba Justine."

"Merhaba Warren," dedi Justine, coşkusuz bir sesle.

"Çiçeklerimi aldın mı?"

Onu içeri davet etmedi. "Aldım, keşke yapmasaydın."

"Benimle yemeğe çıktığın için teşekkür etmek istedim."

O kadarını tahmin etmişti. "Çok düşüncelisin."

Warren önce onun gözlerine, sonra kapı koluna baktı. "İçeri gelebilir miyim?"

Justine başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Eğer yedikleri öğle yemeğinden annesinin haberi varsa, başka kimlerin bildiğini merak etti. Warren'ı eve davet ederek mevcut dedikodulara yenisini eklemek istemiyordu.

"Tamam," dedi Warren, incinmiş ve kafası karışmış gibiydi. "Davetsiz misafir olmak istemem."

"Öyle değil, demek istediğim..." Daha fazlasını söylememek için kendini tuttu. Warren durumu anında kendi lehine çevirecek kadar zekiydi ve Justine buna izin vermeyecekti.

Warren onun devam etmesini bekledi, ama bir şey söylemediğini görünce sordu: "Bu akşam için bir planın var mı?"

Justine o gece için en heyecan verici planının *Nash Bridges*'i tekrar izlemek olduğunu söylemedi. "Neden?"

"Bu akşam benimle yemek yiyeceğini umuyordum. Baskı yok. Sadece, Seth haftalarca uzakta olduğuna göre, yalnız hissediyor olacağını düşündüm. Sanırım kasabada geçireceğin bir gece hoşuna gider."

"Hayır, teşekkürler Warren."

Warren omuz silkti. "Sormaktan zarar gelmez," dedi zoraki bir tebessümle.

"Aslında, geleceğini düşünüyorum."

Warren, çok şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"İkimizin artık görüşmemesi gerekiyor. Bu... uygun

değil. Doğrusu, bir daha ziyaretime gelmezsen sevinirim; ne iş yerime ne de evime."

İncinmiş küçük oğlan çocuğu bakışı geri geldi.

"Justine, kasıtlı olarak Seth'le ilişkini tehlikeye sokacak bir şey yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ne düşündüğüm önemli değil. Çok ciddiyim Warren, benden uzak dur."

"Ona söyledin, değil mi?" Warren gözlerini kıstı. "İsveçli koca hödük kıskandı." Güldü ama sesi neşesizdi.

Justine, Seth'i koruyacak ya da mazeret uyduracak değildi. Kocası Warren'la görüşmesinden rahatsız olmuştu ve bu yeterliydi. Warren'la ilişkisi bitmişti; yakın zaman önce yedikleri yemeğe rağmen, çoktan bitmişti.

"Bildiğim bir şey daha varsa," dedi soğuk bir sesle, "koca hödüğün seni hamile bıraktığı."

"Warren, lütfen." Bu muhabbetin onu sıktığını belli etmek için, ismini uzatarak söyledi. "Artık git." Kapı aralığında durup onunla tartışmak istemiyordu. Kapıyı kapatmak üzereydi, ama Warren'ın söyledikleri onu durdurdu.

"*Hamilesin*, değil mi?" diye ısrar etti. "Sana ne yaptığını görmüyor musun?"

"Warren..."

"Buna izin verme Justine. Umarım, çok geç olmadan aklın başına gelir..."

Bu kadarını dinlemek yeterdi, Justine kapıyı çarparak kapadı.

Kapıya yaslanan Justine, kendini bitkin ama rahatlamış

hissediyordu. Gitmişti. Onunla yemeğe çıkması büyük aptallıktı. Bunun Seth'e karşı sadakatsizlik olduğunu şimdi görebiliyordu. Dahası, Justine bütün saflığıyla öyle düşünmüş olsa da, Warren arkadaş kalamayacak kadar rekabetçi bir adamdı. Ayrıca Cedar Cove küçük bir kasabaydı ve insanların algıları önemliydi. İnsanların, kocasının arkasından Warren'la –güya eski sevgilisiyle– kırıştırdığını sanmalarına sebep olarak Seth'i küçük düşüremezdi.

Yine de, Warren önemli bir noktaya parmak basmıştı. Hamilelik. Jordan'ın ölümünden ve ebeveynlerinin boşanmasının hemen ardından, Justine çocuk istemediğine karar vermişti. Oysa artık evliydi, düşüncelerinin değiştiğini hissediyordu. Sadece Seth'in de kendisi gibi düşünmesini diliyordu.

Jack Griffin henüz tıraş ettiği yanaklarına losyon çarptı ve yanınca gözlerini kırpıştırdı. Lekeli ve buharlı aynadaki yansımasına bakınca, kaşlarını oynattı.

"Bu gece," dedi yüksek sesle, kendine Olivia Lockhart'ı yatağa çekecek gece olabileceğini hatırlatarak. İlişkileri güzel... gayet güzel gidiyordu. Ancak ikisi de olgun insanlardı ve yıllar içinde öğrendikleri bir şey vardı; sabretmek. Bir tür uyarı. Hormonlarının esiri yirmi yaşında gençler değillerdi. Yine de, her anlamda bir erkekti ve ilişkilerini fiziksel bir düzeye yükseltmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Öpüşmenin ve sarılmanın ötesine... İlk adımı atmaya hazırdı ve onun da kabul etmesini umuyordu.

Aile mahkemesi yargıcı ve boşanmış bu kadın, daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Olivia klas ve kültürlü bir kadındı, kendisi ise duruma göre ayık kalmayı başaran, değersiz bir adamdı.

Grace Sherman ona Olivia'nın doğum gününün yaklaştığını söylemişti, bunun için minnettardı. Beklediği ortam tam anlamıyla buydu, ona ne kadar değer verdiğini gösterebileceği bir ortam. Jack uzun süredir en uygun hediyeyi araştırıyordu. Ona yüreğinin mesajını iletebilecek bir seçim yapmalıydı. Hem kültürlü hem de alçakgönüllü bir kadına uygun bir hediye olmalıydı. Pırlanta bir bileklik en doğru seçimdi.

Temiz bir gömlek buldu, uzanıp gri kadife kutuyu aldı ve bileziği inceledi. *Muhteşem,* diye düşündü kendi kendine. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey almamıştı; eski karısına bile. Jack'in gerçekten alıcı olduğunu gören kuyumcu, ona fazladan yüzde on indirim de yapmıştı. İşini bilmek kötü bir şey değildi, artan parayla The Captain's Galley'de lüks bir yemek yiyebilirlerdi. Kutuyu ikinci kez paketledi, sonra, hatırladığı kadar güzel olduğundan emin olmak için tekrar açtı ve bir kez daha göz attı.

Islık çalarak giyinmeyi bitirdi. *Bu gece* diye tekrarladı, Olivia'nın kollarında uzandığını düşündükçe vücut ısısı yükselmeye başlamıştı.

Salondan gelen bir ses duydu ve başını yatak odasından dışarı uzattı. "Orada biri mi var?"

Cevap yoktu.

Jack kaşlarını çattı, aynada son bir kez kendine baktı.

"Baba?"

Jack buz kesti. Eric burada mıydı? *Şimdi?*

"Eric?" Jack yatak odasından çıktığında, yirmi altı yaşındaki oğlunun yanında bavuluyla birlikte salonun ortasında durduğunu gördü.

"Dışarı mı çıkıyordun?" diye sordu Eric.

"Acelem yok," diye onu rahatlatmaya çalıştı Jack. Çocuk berbat görünüyordu. Yüzü acıdan kireç gibi olmuştu. Omuzları çökmüştü ve mutsuzluğu vücudunun her çizgisinden dışa vuruyordu. "Sorun nedir?"

Eric omuz silkti.

Tecrübe yalnızca bir kadının bir erkeği bu hale getirebileceğini söylüyordu. "Shelly'yle kavga mı ettiniz?"

Eric'in karşılık olarak attığı kahkaha neşeli olmaktan uzaktı. "Öyle de diyebilirsin."

Oğlunun yanındaki bavula bakınca, bunun sıradan bir anlaşmazlık olmadığını tahmin edebiliyordu. "Seni kovdu mu?"

Eric başıyla onayladı.

Oğlu kendini kanepeye bırakıp bakışlarını Jack'e çevirdi. "Konuşacak vaktin var mı baba?"

Jack'in oğluyla ilişkisi en iyi zamanlarında bile pek sağlam değildi. Eric neredeyse bütün hayatı boyunca annesiyle beraber yaşamıştı. Jack içkiyi bıraktıktan sonra bile, Eric babasının ilişkilerini düzeltmek için yaptığı bütün girişimleri geri çevirmişti. O yıl, önceki bahar, Eric ilk kez Jack'le görüşmeyi kabul etmişti. Oğlunu rahatsız edecek bir şey yap-

maktan ya da söylemekten korkan Jack, buluşmaya Olivia'yı da davet etmiş ve hep birlikte Seattle sahilinde yemek yemişlerdi. O günün başarısının verdiği destekle, Jack ve Eric her ay buluşmaya başlamışlardı.

Tek çocuğuyla iyi bir ilişki kurma düşüncesi Jack'i heyecanlandırıyordu. Kanıtlaması gereken çok şey vardı; hem kendine hem de oğluna. Bu kırılgan başlangıcı zedeleyecek hiçbir şeye tahammülü yoktu.

"Elbette zamanım var. Bana aklından geçenleri söyle." Jack onun karşısına oturdu, hafifçe öne eğilerek ilgisini belli etmeye çalıştı.

"Konu Shelly ve hamileliği," diye mırıldandı Eric.

O kadarını Jack de tahmin ediyordu, ama bir şey söylemedi.

"Bebek *benim* olamaz. Bunu ona söyledim ve kıyameti kopardı. Gerçekten başkasından hamile kaldığını düşünüyorsam, derhal hayatından çıkmamı istedi."

"Eminim bunu söylemek istememiştir," diye mırıldandı Jack. "Kadınlar üzgün olduklarında böyle şeyleri hep söyler."

"Beni kapının önüne koyduğuna göre, yeterince söylemek istemiş görünüyor."

Jack, *bu kadar altın öğüt yeter*, diye düşündü, bu konuda yeterince iyi olmadığı için kendine lanet etti.

Eric dokunsan ağlayacak gibi görünüyordu. "Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

"Bunu kastetmediğinden eminim."

"Ben de ettiğinden eminim."

"Belki söylediğinde evet, ama bir süre sonra farklı şeyler hissedecektir." Jack kendi yüzeyselliğine inanamayarak yüzünü buruşturdu. "Çok geçmeden," diye ekledi, "çok geçmeden eve dönmeni isteyecektir."

"Umarım öyledir," dedi Eric üstüne basarak. "Daire kontratı benim üstümde," diye ekledi. "Oysa ben onun taşınmasını istemiyorum. İsterse orada kalabilir."

"Ya sen? Sen nereye gideceksin?"

Eric duraksadı, sonra ona baktı. "Burada seninle kalmamda sakınca var mı? Sadece bir süre?"

"Benimle mi?" diyen Jack, anında pişman oldu. "Ben... şey, eğer sadece bir süre ise, birbirimizin ayağına dolanacağımızı sanmıyorum." Olivia'yla romantik geceler şimdilik yalan olmuştu.

"Uzun sürmeyeceğinden eminim," dedi Eric umutla.

"Elbette sürmeyecek," diye karşılık verdi Jack, olabildiğince güvenli bir ses tonuyla. "Hatta bana kalırsa, Shelly yarın seni arayıp eve dönmeni isteyecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diyen Eric'in yüzü aydınlandı.

"Kesinlikle."

Eric asık bir yüzle başını iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim baba. Her şeyden önce, ona buraya geldiğimi söylemedim. İkincisi..." duraksayıp yüzünü sıvazladı. "Doktorların benimle ilgili hata yapmış olma ihtimali var mı?" Gözlerindeki yakarışı görmek acı veriyordu.

"Baba olmakla ilgili konudan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Hiç ihtimal var mı?"

Jack düşünceli bir yüzle ona baktı. "Aradan yıllar geçti, ama bunu öğrenmenin yolları var. Biliyorsun."

"Evet, ama Shelly diyor ki..." Derin derin içini çekti. "Başka erkek konusunda ondan şüphelenmememe gerekirmiş. Oysa bir süre önce işyerindeki yeni adamdan söz ediyordu ve pek sıkı fıkı görünüyorlardı. Birlikte sık sık fazla mesaiye kalıyorlardı ve şimdi hamile. Başka neye inanacağım?"

Jack saatine baktı. Beş dakika içinde Olivia'yı alması gerekiyordu.

"Gitmen gereken bir yer var, değil mi?" diye sordu Eric. "Gitmelisin," diye ısrar etti, ama sesi geldiği andan bile daha kötü çıkıyordu.

"Bir çaresine bakmaya çalışayım," derken, Jack de büyük karamsarlık yaşıyordu. Eric'i bu halde bırakamazdı. Çocuk incinmişti ve konuşmaya ihtiyacı vardı. Yıllardır oğluna babalık edememişti ve onu yine yüzüstü bırakmak üzereydi.

"Olivia'yı arayayım," dedi. "Anlayacaktır."

"Emin misin?" diye sordu Eric.

"Elbette." Cesareti kırılmış bir halde Jack kendini yatak odasına atıp Olivia'nın numarasını çevirdi.

Olivia hemen cevap verdi, aranmasına şaşırmıştı.

"Randevumuzu iptal etmek zorundayım."

"Bu akşamki randevumuzu mu?" Sesi en az kendi sesi kadar üzgün geliyordu.

"Eric burada," diye açıkladı Jack.

"Ya!"

"Shelly onu evden kovmuş ve buraya gelmiş. Konuşmaya ihtiyacı var. Birkaç gün burada kalması gerekebilir." İçini çekti. "Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Olivia yumuşak bir sesle. "O senin oğlun."

"Teşekkür ederim. Çok üzgünüm."

"Rezervasyonu iptal etmeyip annemi arayacağım. Tercihim seninle yemekti ama anlıyorum. Çocukların –yaşları kaç olursa olsun– daima öncelikleri vardır. Buna ne kadar inandığımı biliyorsun. Bana söylediğin için teşekkür ederim Jack... ve iyi şanslar."

Jack, Olivia'nın oğlu –ve kendisi– ile iletişim kurma çabasını takdir ettiğini anladı. Olivia'nın her şeyden çok nefret ettiği bir şey varsa, o da sır saklanmasıydı. Bunu ilişkilerinin başlangıcında, eski bir alkolik olduğunu sakladığında, zor yoldan öğrenmişti.

"Seninle sonra konuşuruz," dedi Olivia.

"Sonra," dedi Jack ve birden hatırlayarak ekledi, "Olivia?"

"Evet?"

"Doğum günün kutlu olsun."

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

Beş

"Bu akşam için bir planın var mı?" diye telefonda Olivia'ya sordu Grace, bir sonraki hafta cuma günü. Ekimin sonu geliyordu, hava açıktı, kuru soğuk vardı ve Olivia doğum gününden beri Jack'in aramasını bekliyordu.

"Plan mı? Keşke..." dedi Olivia. "Bir önerin mi var?" diye sordu biraz coşkuyla.

"Futbol maçına ne dersin? Sonra da dışarıda akşam yemeği yeriz," dedi Grace. "Asırlardır görüşmüyoruz."

Grace aradığı için Olivia çok memnun olmuştu. Dan'in ortadan kayboluşunun ardından geçen aylar boyunca, Grace kendini herkese kapamıştı. Sohbetleri kısa ve havadan sudandı, hayatının gerçeği haline gelen acı ve kederin köküne inilmesini istemediği çok açıktı. Ziyaretleri ve sosyal projeleri ertelemek için sürekli bahaneler üretiyordu. Olivia onun için endişeleniyor, ama arkadaşının yalnızlık ihtiyacına da saygı duyuyordu. Eski ve sağlam bir dostlukları vardı. Grace evliliğinin bitmesi gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Oli-

via destek oluyor, notlarla, kartlarla yüreklendirmeye çalışıyor, iletişimi kopartmadığını ve yanında olduğunu anlaması için onu sık sık arıyordu. Uzun süredir ilk defa, Grace onu arayıp dışarı çıkmayı teklif ediyordu.

"Maç *seyretmeye* bayılırım," dedi Olivia.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Grace. "Jack'le konuştun mu?"

"Tek kelime bile."

"Kahrolası."

Grace'in buna hakkı vardı. Olivia onun için mazeret uydurmaktan yorulmuştu, kendi kafasında bile. Tüm hafta boyunca kayıptı. Bir kez bile aramamış, salı akşamları geleneksel hale getirdikleri buluşmaya bile katılmamıştı. Cumartesi akşamı randevusunu iptal ettiği için de hayal kırıklığı yaşamaktan kendini alamıyordu. Onu kesinlikle anlıyordu ama en azından kısa bir mesaj gönderip Eric'le arasının nasıl olduğunu ya da onu özlediğini söyleyebilirdi. Bir sonraki hafta, hatta iki hafta sonrası için belirsiz bir randevu isteyebilirdi. Aksine, onu tamamen ihmal etmişti.

"Saat yedide futbol sahasında buluşalım," dedi Grace.

"Orada olacağım."

Olivia bir yere gideceği ve bir şeyler yapacağı için minnet doluydu. Özellikle de kendini soyutlamaktan kurtulmaya başlayan en iyi arkadaşıyla. Aylardır bütün sosyal hayatı Jack'in çevresinde dönüyordu. Hemen her defasında, hafta sonlarının bir kısmını beraber geçiriyorlardı.

Olivia ve Grace saat yedide, Cedar Cove Lisesi'nin tel

örgüyle çevrelenmiş futbol sahasının dışında buluştular. Saha ışıl ışıldı ve karşılıklı tribünler dolmaya başlamıştı. Grace, gri yünlü pantolon ve mavi-yeşil ekoseli yün ceket giymişti. Kırçıllı gür saçlarını son zamanlarda kısa kestiriyor ve bu ona çok yakışıyordu. Dan, lise yıllarının hatırasıyla, onu saçlarını hep omuz hizasında severdi, ama artık Dan'i memnun etmek zorunda değildi.

"Harika görünüyorsun," dedi Olivia, bilet kuyruğunda beklerken.

"Elbette. Son zamanlarda beni sadece spor salonunda ter içinde görüyorsun."

Olivia gülümsedi çünkü bu söylediği tamamen doğruydu.

"Lisede maça gelerek bizim takım için tezahürat yaptığımız günleri hatırlıyor musun?" diye sordu Grace, kuyruk gişeye doğru yaklaşırken.

"Hem de nasıl! Bob Beldon ile Dan bizim futbol kahramanlarımızdı." Olivia duraksadı. Sohbete Dan'i karıştırdığı için pişman olmuştu.

Grace onun koluna dokundu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gençliğinde Dan mükemmel bir sporcuydu, Cedar Cove'un ilk kez final grubuna kalmasını sağlayan galibiyet sayısını nasıl yaptığı hâlâ aklımda."

"Benim de," dedi Olivia arkadaşına bakarak. "Dan hakkında konuşmak acı vermiyor mu?"

Grace'in bakışları uzaklara daldı. "Pek sayılmaz ama eski yılları, Vietnam öncesini anmak daha kolay geliyor." Bir

süre sessiz kaldı. "Beni neden bu şekilde terk ettiğini bilmiyorum. Bunu binlerce kez düşündüm ve bir yanıt bulamadım. Hâlâ nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Hiçbir zaman anlayamayacağımın da farkındayım. Bütün söyleyebileceğim, tercihinin bu olduğu. Benim de tercihlerim var ve hayatıma devam etmek zorundayım."

"Sen hep güçlü bir kadındın," dedi Olivia hayranlığını saklamayarak. "Ama şimdi eskisinden de güçlüsün."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı Grace ve ardından, karanlık gökyüzüne bakarak konuyu değiştirdi. "Yılın bu zamanını seviyorum."

"Ben de öyle." Kuzeybatı Pasifik havası, son birkaç haftadır kararlı bir dönüş yapmıştı. Çok yakında sonbahar yağmurları başlayacak, açık ve parlak gökyüzünün yerini sürekli bir serpintiyle karışık fırtınalar alacaktı.

Bilet paralarını ödedikten sonra, saha içinde küçük kitapçıklar satan takım oyuncularının birinden program satın aldılar. Tribünlere doğru yola koyulmadan önce Olivia uygun yerlere göz atmak için duraksadı.

"Olivia! Grace!" Ev sahibi takımın bölümünde Charlotte'un sesi çınlıyordu.

Kolunu yukarı kaldırmış, onlara el sallayan annesini görünceye kadar, Olivia bir süre çevresine bakınmak zorunda kaldı. Charlotte ortaya yakın bir yerde Cliff Harding'in yanında oturuyordu. Dizlerine küçük, kırmızı bir yorgan örtmüştü ve Cliff'in üstünde saçaklı deri bir ceket ile her zamanki şapkası vardı.

"Annemle birlikte oturmak sorun olur mu?" diye sordu Olivia, her ne kadar sorunun asıl amacı Cliff Harding olsa da.

"Yo, bana uyar." Grace'in bakışları Cliff'in üstündeydi ve hafifçe gülümsedi.

İşte bu ilginç bir gelişme, diye düşündü Olivia, basamakları çıkarken.

Olivia yanına geçerken Charlotte'u kucakladı ve sonra Grace'in oturması için yanaştı. Cliff sıranın sonunda, basamaklara yakın tarafta oturuyordu.

"Size rastlamak ne güzel bir sürpriz," dedi Charlotte. Sesi son derece keyifli çıkıyordu. "Cliff hiç Cedar Cove maçı izlememiş. Bu hafta gazetedeki makalem gençleri desteklemek üstüneydi, biliyor muydunuz?"

"Okudum anne, gerçekten çok iyiydi." Annesi, *Chronicle* için yaşlılar sayfasını yazmaktan büyük keyif alıyordu.

"Cliff de okumuş, ben de ona dedim ki, futbol takımımız için tezahürat yapmadan asla bu camianın bir parçası olamazsın."

Cliff programı inceliyordu ve takıma destek veren sponsor reklamlarından etkilenmişti. "Bir lise futbol takımının maçına en son gittiğimde lisedeydim."

"Bu kasaba futbolu ciddiye alır," dedi Olivia.

"Bunu fark ettim." Oyun başlamak üzereydi ve bütün koltuklar dolmuştu. Futbol takımının yanı sıra, okul bandosu ve ponpon kızlar da oradaydı.

"Maçtan sonra bir planınız var mı?" diye sordu Cliff,

ama Olivia sorunun Grace'e yöneltildiğini fark etti.

"Olivia'yla yemeğe gideceğiz," diye açıkladı Grace.

"Cliff de beni davet etti," dedi Charlotte. "Neden bize katılmıyorsunuz?"

"Elbette, kulağa hoş geliyor," dedi Olivia. Cliff'i görünce gösterdiği tepkiden, arkadaşının itiraz etmeyeceğini biliyordu.

Oyun başa baş gidiyordu ve ilk yarının sonunda eşitlik vardı. Annesinin bu kadar çok kişiyi tanıdığını görmek Olivia'yı bir kez daha şaşırtmıştı. Charlotte'un birilerine seslenmeden geçirdiği tek bir an bile olmamıştı. Haftalık köşe yazıları kasabada daha çok tanınmasını sağlamıştı ve Tom Harding'le tanıştığı huzurevi dahil olmak üzere katıldığı hayır işleri sayesinde çok seviliyordu.

Cedar Cove Lisesi, maçı son beş saniyede attığı golle kazandı. Stadyum boşalırken herkesin keyfi yerindeydi. Bu galibiyetin ardından Pancake Palace kesinlikle hıncahınç dolacaktı; o yüzden Cliff kasabadaki The Captain's Galley'e gitmeyi teklif etti.

Orada buluştular ve hemen dört kişilik bir masaya yönlendirildiler. Olivia, Cecilia Randall'ın hâlâ garson olarak çalıştığını fark etti, ama bahriyelinin genç karısıyla gevezelik edecek zaman yoktu. Oturduktan sonra sohbete daldılar, sipariş öncesinde ve sonrasında havadan sudan konuştular.

Ne kadar çabalasa da, Olivia düşüncelerini bir türlü Jack'den uzaklaştıramıyor ve bu onun dikkatini dağıtıyordu. Maç boyunca gözleri çaktırmadan onu aramıştı. Maça git-

meyi sevdiği için, lise takımlarının karşılaşmalarıyla ilgili köşe yazılarını kendisi yazardı. Olivia birlikte gittikleri maçların sayısını unutmuştu. O akşam maça geldiyse bile, Olivia görmemişti.

Elbette Jack'i arayabilirdi. Kavga etmemişlerdi ama yine de Olivia neden aramadığını merak ediyordu. Belki de Eric hâlâ onun yanındaydı, ama oğlu, Jack'in *her* dakikasını meşgul etmiyordu muhtemelen. Olivia giderek daha fazla tedirgin oluyordu.

Siparişler gelince sohbet azaldı, sonra tekrar başladı. Konu, futbol maçlarından yerel ekonomiye kaydı. Olivia yengeç salatasını çiğnerken ara sıra yorumlara katılıyordu, ama keyfi yerinde değildi ve düşüncelerini Jack'den uzak tutmak için çaba sarf ediyordu.

Boşandıktan sonra başka erkeklerle de flört etmiş, ama hiçbiriyle Jack'le olduğu kadar yakınlaşmamıştı. Geçmişleri ve kişilikleri o kadar farklıydı ki, Olivia'nın katı programına denge ve doğaçlama getiriyordu. Onun yanındayken Olivia özgürce kahkaha atabiliyor ve yargıçlık kürsüsüne seçildiğinden beri hayatını ele geçiren formalitelerden sıyrılabiliyordu. Jack kalenderdi, nüktedandı, komikti ve lanet olsun, onu özlüyordu.

Hesap geldi ve kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Cliff uzanıp aldı. "Yemekler benden Hanımlar," diye ısrar etti.

Olivia hemen itiraz etti. Cliff'in ısmarlayacağını bilse asla eşlik etmezdi. "Bunu yapmana izin veremem," dedi.

"Boş versene, bir adamın hayatında kaç kere üç güzel bayanla aynı anda görülme şansı olur?"

"Çok düşüncelisin," diyen Charlotte, onun elini okşarken sertçe Olivia'ya baktı. İçini çeken Olivia, zarif bir şekilde durumu kabullenip teşekkürlerini mırıldandı.

Grace kıkırdadı. "*Benim* kredi kartımı kullanmadığından eminsin, değil mi?"

Hep birlikte gülüştüler ve kahve keyfinin ardından restorandan ayrıldılar.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Grace, kütüphanenin yanındaki otoparka doğru yürürlerken. "Bütün gece çok sessizdin." Olivia birkaç dakika Grace'le baş başa konuşmak isterdi, ama annesi ve Cliff yanlarındayken bu imkânsızdı.

"Annem varken kim konuşma fırsatı bulabilir ki?" diye dalga geçti.

"Jack'le aranızda her şey yolunda mı?" Nasıl oluyordu da, *kendi* hayatı böylesine altüst olmuşken, Grace arkadaşının sorunlarıyla ilgilenebiliyordu?

"Sanırım," dedi Olivia, ardından ekledi: "Umarım."

"Ben de öyle."

Yakında tekrar görüşmeye söz vererek ayrıldılar, Olivia eve döndü. Antreye girdiğinde, telefondaki telesekreter ışığının yanıp söndüğünü gördü. Birkaç saniye kıpırdamadan umutla baktı. Tuşa bastı, bekledi ve Jack'in dik ve pürüzlü sesiyle ödülünü aldı.

"Olivia, selam. Son zamanlarda arayamadığım için üzgünüm, hâlâ Eric'le uğraşıyorum. Bu akşam evde olacağını

ve konuşabileceğimizi ummuştum. Başka bir adamla çıkmadın, değil mi?" Zoraki bir kahkaha duyuldu. "Dinle, geçen hafta için gerçekten çok üzgünüm, umarım kendimi affettirebilirim. Beni ara, olur mu? Senin için özel bir doğum günü hediyem var. Yakında buluşabilir miyiz?"

Olivia saatine baktı. On bire geliyordu ve geri aramak için geç olmuştu. Kendisi bütün bir hafta beklemişti; sabaha kadar da onun merak etmesinde bir sakınca yoktu. Yatağa girmeye hazırlanırken gülümsüyordu.

Maryellen saçma sapan "erkek takası buluşması" fikrini ortaya attığı için kendine söylenip duruyordu. Her şey, İrlanda'da bir kasabayla ilgili okuduğu makaleden yola çıkarak, masum bir biçimde başlamıştı. Sonra birden, kendisi de bu parti organizasyonunun bir parçası oluvermişti. Bir sonraki manikür randevusunda, bu Cadılar Bayramı buluşması öyle ivme kazanmıştı ki, artık katılanların sayısını bile hatırlamıyordu.

"Senin aşçıyı getiriyorsun, değil mi?" diye sordu Teri. Jon hakkında cevap veremeyeceği soruları sıralamaya başladığında, Maryellen daha yerine oturmamıştı bile.

"Dediğim gibi, o sadece bir arkadaş..." diye düzeltti Maryellen. "Daha ziyade işyerinden tanıdık. Ve henüz bir cevap vermedi."

"Ya," dedi Teri hayal kırıklığıyla. "Yani gelip gelmeyeceğini bilmiyorsun?"

"Kesin bir şey söyleyemem." Bir hafta önceki ilk konuşmalarının ardından, onunla bir daha görüşmemişti. "Orada olmasa bile, başka bir zaman mutlaka tanıştırırım."

Teri'nin siyah gözleri aydınlandı. "Harika."

Ertesi akşam –Cadılar Bayramı akşamı– Maryellen, tam tepesinden sarkan sahte bir örümcekle dekore edilen barın en karanlık ve ürkütücü köşesine çekilmişti. Bütün bunların büyük bir hata olduğuna her zamankinden daha çok inanıyordu. Salon belki de yüz tane erkek ve kadınla doluydu, bazıları özel kostümlü, bazıları değildi.

Sonra, hiç haber vermeden, geldiğini bile fark etmeden, Jon'un yanında durduğunu gördü. Elinde buz gibi bir bira bardağı vardı. "Selam," dedi, kalabalık salona bir göz atarak.

"Geldin." İşte bu harikaydı. Belli etmemeye çalıştı. "Demek istediğim... beni aramayınca gelemeyeceğini düşünmüştüm."

"Aramam gerekirdi ama önce bu gece boş kalacağımdan emin olmalıydım."

"Sorun yok, özür dileme." Zaten dilememişti, ama...

"Restoran ve fotoğrafçılık arasında uzun saatler çalışmak zorunda kalıyorum. Bazen zamanı bile unutuyorum."

Bir sanatçının iş alışkanlıkları, Maryellen'a yabancı değildi. "Anlıyorum."

Jon birasından bir yudum aldı. "Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Sonra bakışlarıyla salonu taradı, peruğu ve ağır göz makyajıyla Kleopatra kıyafetine bürünmüş Teri'yi gösterdi. "İşte tanışmanı istediğim kadın."

"Tamam," dedi Jon, Teri'ye el sallayan Maryellen'ın peşinden yürürken.

"Teri," diyen Maryellen, onun muazzam büyücü kostümü içindeki biriyle –kadın mı yoksa erkek miydi?– sohbetini yarıda kesti. "Bu, Jon, sana söz ettiğim adam."

"Merhaba *Jon*," dedi Teri, hayatı boyunca bu özel anı beklermiş gibi. Onun ilgisinin dağıldığını gören büyücü uzaklaştı.

"Tanıştığımıza sevindim Teri," dedi Jon.

"Aşçıbaşı olduğunu duydum," dedi Teri, ona biraz daha sokularak. Maryellen, onun şimdiden gereğinden fazla içmiş olduğunu görebiliyordu. Dudağını ısırdı, başka bir zaman konuşmalarının daha iyi olacağını önermeyi düşündü. "Ben de mutfakta fena değilimdir. Birlikte bir şeyler karıştırmaya ne dersin?"

"Gayet ilginç olabilir." Jon birasından bir yudum daha aldı, Maryellen onun sırıttığını gizlemek için epey zorlandığını fark edebiliyordu.

"Maryellen fotoğrafçılık da yaptığınızı söyledi."

"Biraz da o işle uğraşıyorum."

"Aslında Jon harika bir fotoğrafçıdır," diye araya girerek açıklamaya çalıştı Maryellen, onun aklından neler geçtiğini düşündükçe, utancından yerin dibine giriyordu.

Bunu açık etmemek için uzaklaştı ve emniyetli köşesine geri döndü. Jon'un ona katılması fazla uzun sürmedi.

"Demek aramızı yapmaya çalıştığın kadın Teri," dedi Jon.

"Pişman olduğun bir şey yaptın mı hiç?" diye sordu Maryellen. "Korkarım o anlardan biri."

Jon başıyla onayladı ama cevap vermedi. Birkaç dakika sessizce durdular.

Birileri müzik kutusuna biraz bozukluk attı ve müzik başladı. Pek çok çift kendiliğinden bir dans pisti oluşturdu. Jon kolunu uzattı. "Dans edelim mi?"

Jon, Maryellen'a itiraz fırsatı tanımadı. Bira bardağını kenara bırakıp onu nazikçe kollarına çekti.

Güçlü ve sıkı bir vücudu vardı, ama Maryellen bunu hissedecek durumda değildi. "Bence yapmamalıyız," dedi, kazık gibi durarak. Jon'un ona dokunmasını, bu ilişkinin profesyonelliğin ötesine geçmesini istemiyordu. Ancak, onu buraya davet ederek kendi kuralını kendisinin bozduğunun farkındaydı, Jon Bowman'a olan ilgisi böylece onaylanmış oluyordu.

"Gevşe," diye kulağına fısıldadı Jon.

"Yapamam."

"Neden?"

İçini çekti. "Bu uzun bir hikâye. Jon, ciddiyim, bu iyi bir fikir değil."

"Bir tek dans," dedi Jon. "Tamam mı? Arkadaşını başına sarmaya çalışmanın kefareti olarak düşün."

Reddetmek kabalık olacaktı. "Tamam," diyerek, ama gönülsüzce kabul etti. Aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu ama Jon'un onu sürekli kendine çeken güçlü kolları arasında bunu başarmak zordu. Şarkı, *slow* klasiklerinden biri

olan "Cherish"di ve Maryellen etkilenmekten kendini alamıyordu. Jon bu kadar nazik, sıcak ve saygılı olmasa, kendini daha rahat korumaya alabilirdi. Onun kollarında giderek rahatlamaya başladı.

"İyi, daha iyi," diye fısıldadı Jon, onu pistte sürüklerken. Daireler çizerek sırtını okşuyor, Maryellen'ın nabzına çılgın sinyaller gönderiyordu. Müzik bittiğinde Maryellen henüz durmaya hazır değildi.

"O kadar da kötü değilmiş, ne dersin?" diye sordu Jon.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır." Bu, olağanüstü ve aynı zamanda ürkütücü bir durumdu. Bu tür şeyler hissetmek *istemiyordu*. Kafasının içinde uyarı çanları çalmaya başlamıştı. Bununla beraber, bir sonraki şarkı başladığında –Jon'un sormasına fırsat bile kalmadan– kollarını ensesine dolayıp ona doğru sokulmuştu.

Jon bir şey söylemedi ama Maryellen onun gülümsediğini hissedebiliyordu. Asıl şaşırtıcı olan ise, kendisi de gülümsüyordu.

Her şarkıyla, sanki saatler boyunca dans ettiler. Hiç konuşmadılar, ama aralarındaki iletişim açıktı. Onu tutuş biçimden, Jon'un uzun süredir Maryellen'a ilgi duyduğu belli oluyordu. Onun dokunuşlarına Maryellen'ın karşılık verme biçimi ise –bir sanatçı *ve* bir erkek olarak– Jon'un yaptığı işi mükemmel ve göz alıcı bulduğunu, onunla gerçekten ilgilendiğini anlatıyordu.

Maryellen onun neden bütün sorulara soruyla cevap verdiğini merak ediyordu. Sırları mı vardı? Olduğundan şüphe-

leniyordu. Sonuçta, kendinin de sırları vardı. Evliliğinin ilk günlerinden beri gömülü kalmış sırlar. Kimsenin, annesinin bile bilmediği sırlar ya da kız kardeşinin. Hiç kimsenin. Belki de onları birbirine çeken buydu. Belki de karşılıklı olarak aynı şeyleri hissetmişlerdi. Maryellen bir tek şeyden emindi. Sırlar tehlikeli olabilirdi.

Cadılar Bayramı eğlencesinin sonuna doğru Jon arabasına kadar onunla birlikte yürümeyi önerdi. Maryellen da kabul etti. Park yerini ürkütücü bulduğu için, galerinin arkasındaki alanı kullanıyordu. Karanlıktı ve ortalık boştu, o yüzden Jon'un refakat etmesine memnun olmuştu.

"İyi vakit geçirdim,"dedi Jon, sokağa girdiklerinde.

"Ben de öyle." Karanlık onları adeta yutmuştu.

"Beni arkadaşına kakalamaya çalıştığın için seni bağışlıyorum."

Maryellen kızardığını hissetti ve Jon'un bunu görebileceği kadar ışık olmadığı için şükretti. "Bir yanlış anlamaydı."

Jon kıkırdadı. "Öyle diyorsan."

Araba anahtarlarını almak için çantasını karıştırırken Jon onu durdurdu. "Yıllardır seni daha yakından tanımak istiyordum," dedi alçak sesle.

Dünyanın kaderi onun vereceği cevaba bağlıymış gibi, Maryellen tek bir söz söyleyemedi. Hoppa bir edayla ona teşekkür ederek arkasını döndüğünü ve arabasına bindiğini hayal etmeye çalışıyordu. Onun yerine, kazık çakmış gibi olduğu yerde durup Jon'a bakmaya devam etti. Adam onu öpecekti. Bu olamazdı, kesinlikle izin veremezdi. Yine de, her

türlü itirazı aklından sırayla geçirdiği halde, kendini yavaşça –her türlü rasyonel baskıyı göz ardı ederek– ona doğru uzanırken buldu. Başını kaldırdı, gözleri yarı açıktı.

Dudakları buluştuğunda, Maryellen'ın karşılaştığı, baştan çıkarıcı ve yumuşacık bir öpücük değildi. Jon onu parmak uçlarına kadar kaldırmıştı. Ağzı arzu ve ihtiyaç dolu, aynı zamanda ısrarcıydı. Dudakları acımasızca onun dudaklarını baştan çıkarıyordu. Jon'un dili ağzını süpürürken Maryellen tutkunun tadını aldı ve bayılacağını hissedene kadar devam ettiler.

Hiçbir erkek, kocası bile, onu böylesine derinlemesine, hararetle öpmemişti. Ayrıldıklarında Maryellen'ın soluğu kesilmiş, dili tutulmuştu. Jon onu bırakacak olsa, boş bir çuval gibi yere serilebilirdi.

"Yo, hayır." Konuşmayı başarabildiğinde söyleyebildiği tek şey bu oldu.

"Hayır mı?" diye sordu Jon.

"Of... hayır."

"Egom yara alıyor. Bundan daha iyisini yapamaz mısın?"

"Jon." Kendini toparlamak için bir an bekledi. "Bu..."

"Bana sorarsan çok güzeldi."

"Evet... öyleydi." Maryellen bunun neden hata olduğunu açıklamaya fırsat bulamadı.

"Bütün gece bunu yapmak için bekledim," dedi Jon tatminkâr bir sesle.

Kolları iki yana sarkan Maryellen arabasına yaslandı. Soluk almak hâlâ zordu ve nedense, ağlamak üzere olduğunu

hissediyordu. "Sanırım konuşmamız gerek."

"Konuşuruz," diyen Jon onu tekrar öptü. Maryellen bu kez daha hazırlıklı olduğu halde, onun dokunuşuyla sarsıldı, şaşkınlık ve zevk içinde soluk almaya çalıştı.

"Yakında," dedi Jon, dudaklarını serbest bırakırken. "Olur mu?"

"Tamam," dedi boğuk bir sesle, "yakında" *ne* olacağını bilmediği halde.

Arabasına binip kendini emniyete aldıktan sonra ellerini direksiyona yasladı. Öylesine titriyordu ki, anahtarı kontağa sokamıyordu. Ne yapmıştı? Her ikisinde de, zincirlerinden boşalan neydi?

Grace üstünde kazağı ve blucini olduğu halde evin ve garajın çevresini kolaçan ediyordu. Kış hazırlığı yapmayı daha fazla erteleyemezdi. Bu tür işlerle daima Dan ilgilenirdi; evliliği süresince ilk kez bilmediği bu görevi kendi üstlenecekti.

Neyse ki, ne zaman ihtiyacı olsa damadı yardıma geliyordu. Ona ocak filtresini nasıl değiştireceğini göstermiş, su akıtan bir musluğu onarmış ve kurutucuyu tekrar çalışır hale getirmişti, ama sonsuza kadar Paul'e güvenemezdi. Bu tür durumlarla kendi başa çıkmak zorundaydı.

Yaptığı ilk iş, açık duran garaj kapısına uzun uzun bakmak oldu. Son iki haftadır, otomatik kapı yerinden kıpırdamayı reddediyordu. Grace onu elle açmayı başarmış, ama

önceki gece sıkışıp kalmıştı. Birilerinin, soyguna davetiye çıkardığını düşünmeden önce onarılması gerekiyordu.

Dan'in aşırı büyük iş eldivenlerini giyen Grace, garajın önünde durup ellerini beline dayadı. Garaj kapısı, her an üstüne kükürt ve alev yağdıracak bir ejder gibi ona bakıyordu.

"Dizginleri ele al," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Bunu yapabilirsin. "Başka her şeyi yapabiliyorsan bir garaj kapısının da üstesinden gelebilirsin." Pekâlâ, öncelikle gerekli malzemeleri ve kullanım kılavuzunu bulması gerekiyordu. Dan çalışma tezgâhıyla daima gurur duyardı. Akla gelecek her türlü alete sahipti. Yine de, giderken yanında tek bir parça bile götürmemişti. Kayboluşuyla ilgili diğer her şey gibi, bu durum da Grace'i şaşırtıyordu.

Diğer kadın bu kadar mı inanılmaz, bu kadar mı hayranlık verici biriydi ki, Dan ihtiyaç duyduğu her şeyi onda buluyordu? Yoksa daha önce önem verdiği şeyler, artık onun için bir şey ifade mi etmiyordu? Giysilerini, malzemelerini, hatta alyansını geride bırakarak gitmiş, üstündeki kıyafetten başka, yanına hiçbir şey almamıştı.

Grace kılavuzun nerede olduğunu bilmiyordu. Dan'in bu tür talimat kitaplarını garajdaki bir kutuda sakladığını tahmin etti. Tezgâhın altında üst üste dizilmiş çeşitli kutular vardı, en üsttekini çekip aldı. Beton zemine diz çöküp kapağını açtı. Kullanma kılavuzu yerine, kutunun içinden bir önceki Noel'de Dan'e hediye ettiği yünlü gömlek çıktı. Grace gömleği tutup kaldırınca yutkundu. Dan eline makası almış ve elli dolarlık gömleği lime lime doğramış gibiydi. Geride sa-

dece yaka ve manşetler sağlam kalmıştı.

Grace, Dan'e gömleği sorduğunu hatırlıyordu. En sevdiği gömlek olduğunu söylediği halde hiç giymemişti. Bir süre sonra ise, Grace gömleği unutmuştu.

Bir diğer kutuda, başka bir çirkin sürpriz onu bekliyordu. Kelly babasına doğum gününde, İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili üstünde çok konuşulan bir kitap hediye etmişti. Dan defalarca teşekkür etmiş ve kitabı hemen okuyacağını söylemişti. Oysa okumamıştı. Aksine, o da parçalanmıştı, bütün sayfaları cildinden tek tek ayrılmıştı. Grace iki kıyım kutusu daha buldu. Sanki Grace'in bulması için oraya konmuş gibiydiler. Dan önünde durup nefretini açıkça yüzüne haykırsa, bundan daha etkili olmazdı.

Tamamen sarsılan Grace kutuları çöpe atıp verandanın basamaklarına oturdu. İlk tepkisi öfkeydi. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi! Bu ne cüretti! Sonra ağlama isteği baskın geldi. Yaşlar gözpınarlarını acıtıyor, ama Grace onlara teslim olmak istemiyordu. Kocasının onu ağlayıp sızlanan, zavallı ve güçsüz biri durumuna düşürmesini reddediyordu.

Buttercup yanına geldi ve onun gerginliğini hissetti.

"Bunu neden yapmış olabilir?" diye sordu köpeğine.

Buttercup kocaman ve duygu yüklü gözleriyle ona baktı.

"Ben de bilmiyorum kızım. Gerçekten bilmiyorum." Birine sarılma ihtiyacı içinde, kollarını köpeğin boynuna doladı ve yüzünü kürküne gömdü.

Yoğun bir öfke ve pişmanlık içinde, duygularını yatış-

tırmaya çalışarak ne kadar orada oturduğunun farkında değildi. Bir süre sonra ayağa kalktı. Garaj kapısı kendi kendini onaramazdı.

İhtiyaç duyduğu malzemeler için diğer kutuları karıştırırken, tesadüfen kullanım kılavuzunu buldu. İçindeki bilgileri hızla gözden geçirdi. Kitapçığın sorun giderme önerilerini daha ayrıntılı okuyacaktı. Bunu yapabileceğini kendine sürekli tekrar ediyordu.

Portatif merdiveni tam uygun pozisyona getirmişti ki, araç yoluna bir kamyonet girdi. Grace gelenin Cliff olduğunu fark etti ve duraksadı, ayağı dördüncü basamağın üstündeydi.

"Selam," diye seslendi kamyonetinden inen Cliff. Buttercup onu karşılamak için salınarak yürüdü. Arkadaş canlısı olsa da köpek, Grace'i korumayı görev biliyor ve yabancıların bahçeye girmesine izin vermiyordu.

"Selam," dedi Grace, daha yeni bir blucin ve solmamış bir kazak giymediğine pişman olarak.

"Charlotte garaj kapısıyla sorun yaşadığını söyledi," dedi, eğilip köpeğin kulaklarını kaşırken.

Grace gözlerini kırpıştırdı, Olivia'nın annesinin bu sorundan nasıl haberi olduğunu anlamamıştı, ama Charlotte'un her şeyden haberdar olmanın bir yolunu bulduğunu biliyordu.

Cliff doğruldu, davet bekler gibi bir hali vardı. "Bir yardımın dokunur mu diye bakmaya geldim."

Bu aşamada, Grace yardımı reddedecek durumda değildi. "Bir bakarsan minnettar kalırım. Kullanma kılavuzunu

okudum, ama mekanizmaya bakacak vakit henüz bulamadım."

"Bu tür işlere elim yatkındır." Cliff etrafa baktı. "Ayrıca yağmur oluklarından yaprak toplama konusunda özel bir yeteneğim var."

Grace güldü. "Kılık değiştirmiş bir melek olmalısın."

"Sanmıyorum." Cliff onun merdivenden inmesine yardım etti. İçeri girip kahve hazırlamaya fırsat bulamadan garaj kapısı çalışmaya başlamıştı.

"Sorun neymiş?" diye merak etti Grace, bu kadar kolay halledilmesine şaşırarak.

"Tekerlekler rayından çıkmış. Sadece geri yerleştirdim. Öyle büyük bir sorun yokmuş."

Cliff merdiveni eve götürürken, Grace tırmığı alıp biriken meşe yapraklarını toplamaya başladı. İşi bittiğinde, Cliff onları plastik poşetlere doldurmasına yardım etti.

"Kahve için hazır mısın?" diye sordu, son poşetin de ağzı bağlandığında.

"Harika olur."

Grace onu mutfağa davet ederek iki büyük fincan çıkardı. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Cliff bir süre ona baktı, sonra çocuk gibi sırıttı. "Bir yolunu buluruz."

"Eminim bulursun." Grace güldü. Sadece birkaç dakika önce, ağlamamak için mücadele verdiğini hatırladı. Buttercup'ın Cliff'le samimiyetini görünce, tezat daha da ortaya çıkıyordu.

"Buttercup gençlikle yabancılarla arkadaş olmaz," dedi.

Cliff köpeği okşadı. "Belki de at kokusunu almıştır."

Grace dirseklerini masaya yasladı. "Yarış atı yetiştirdiğini unutmuştum."

"Hayatımın önemli bir parçası. At biner misin?"

Grace başını iki yana salladı. "Çevremde pek at olmadı."

Bir süre gevezelik ettiler, sohbetleri havadan sudan ve gayet doğaldı. Grace bir erkeğin yanında nadiren kendini bu kadar rahat hissederdi. Kendine sık sık hâlâ yasal olarak Dan'le evli olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Başka bir kadınla kaçmış –ya da sadece kaçmış– bile olsa Grace yeminine sadık kalacaktı.

Cliff gitmeye hazırlanırken, Grace onun salona doğru baktığını gördü. Kitaplığın üstünde çerçeveli bir aile fotoğrafı vardı. "Bu, Dan mi?" diye sordu.

Grace başıyla onayladı.

Cliff kitaplığa doğru yürüdü ve yaklaşık yirmi yıl önce çekilmiş fotoğrafı aldı. O zaman kızların ikisi de henüz ergenlik çağındaydılar ve Kelly'nin diş teli vardı. Dan'in objektife bakan gözleri ağırbaşlıydı, herhangi bir duygu okunmuyordu.

Alışılmışın dışında uzun bir andan sonra, Cliff solmuş fotoğrafı yerine bıraktı.

"Neden gittiğini bilmiyorum," diye fısıldadı Grace. "Hiç bilmiyorum."

Cliff bir şey söylemedi.

"Ürkütücü olan, bilmemek."

"Sadece tahmin edebiliyorum."

Grace güçlükle yutkundu.

Cliff, Grace'in yanağındaki saçı geri itti. "Bu hafta sonu burada olduğum için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Flört etmek için gelmedim."

Grace ürkekçe gülümsedi.

"Eğer vicdan azabı çekeceksen, şu anda seni kollarıma almayı nasıl istediğimi düşünerek çekmelisin. Suçlu hissedeceksen kabul, çünkü seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Grace gözlerini kapadı. Cliff'e bakacak olursa, kendisinin de bunu ne kadar istediğini anlamasından korkuyordu.

İçini çeken Cliff uzaklaşmadan önce parmaklarının tersiyle hafifçe yanağını okşadı.

Grace gözleri hâlâ kapalı halde onun kapıyı açıp gittiğini duydu.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

Altı

Janice Lamond, Zach Cox'un ofis kadrosuna önemli katkı sağlamıştı. Her geçen gün daha fazla sorumluluk alıyor, müşterileriyle inanılmaz bir uyum sağlıyordu. Zach onun tavrını ve güçlü iş ahlakını çok takdir ediyordu. Altı aylık deneme süresi sona erdiğinde Zach onu ofisine çağırdı.

"Otur Janice," dedi, masasının karşısındaki yeri işaret ederek.

Janice koltuğun kenarına ilişti ve belli belirsiz gülümseyerek Zach'e baktı. Söyleyecekleri konusunda gergin görünüyordu.

Janice uzun süredir ofis ekibinin bir parçası gibiydi. Diğerleri tarafından seviliyor ve diğer elemanlarla uyum içinde çalışıyordu. Müşteri memnuniyetini ön planda tutuyor ve mesai sonunda kendini dışarı atmak için acele etmiyordu. Zach, onun ofise gelen müşterileri rahat ettirme çabasını beğeniyordu.

"Bildiğin gibi, her yıl iki kez elemanlarımızın performanslarını değerlendiririz."

Dokuz Numara Gül Ağacı Sokağı

Janice ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Kendimi geliştirebileceğim alanlar nelerdir?" diye sordu.

Eğer varsa da, Zach bunların ne olduğunu bilmiyordu. Janice bulabilecekleri en mükemmel elemanlardan biriydi. "Hayır, hayır. İşinde mükemmelsin."

"Teşekkürler." Bu iltifat karşısında gözleri parladı. "Her gün ofise gelmek büyük zevk. İşimi seviyorum."

Zach için de ofise gelmeyi zevk haline getirmişti. Janice son derece tertipliydi. Masası daima derli topluydu ve randevuları saat gibi düzenli çalışırdı. Sabahları Zach ofise gittiğinde Janice onu karşılar, kahvesini hazırlamış ve postasını masasına bırakmış olurdu. Ev hayatıyla tam bir zıtlık içindeydi. Komite toplantıları yüzünden Rosie çoğu zaman bulaşıkları ya masanın üstünde ya da evyenin içinde bırakırdı. Ev sürekli dağınıktı ve en sıradan işler bile asla tamamlanmazdı. Yine de, Rosie onun karısıydı ve Zach onu seviyordu.

"Sana yüzde onluk bir zam yapmak isterim," dedi Zach. "Ortaklarım da benimle aynı fikirde."

"Yüzde on mu?" diye tekrarladı Janice, anlayamamış gibi. "Sadece altı ay sonra mı?"

"Deneyimlerimizden öğrendik ki, iyi bir elemanı elinde tutmak istiyorsan, onlara hakkını vermek zorundasın. Burada, Smith, Cox ve Wright şirketindeki performansından memnunuz. Daha uzun yıllar ekibimizin bir parçası olman en büyük dileğimiz."

"Bunu gerçekten çok isterim."

Zach'in ekleyeceği başka bir şey yoktu. Ayağa kalkınca

Janice de kalktı. Zach ona ofis kapısına kadar eşlik etti.

"Ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Janice.

"Teşekkür etmesi gereken benim," dedi Zach.

"Yüzde on zam," diye ekledi heyecanla, elini ağzına kapatarak. "Bu *harika*."

Zach bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Janice kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. Ne yaptığının farkına varır varmaz, kıpkırmızı kesilerek ofisi terk etti. Zach bunun, aşırı duygusal bir kadının anlık tepkisinden başka bir şey olmadığını düşündü.

Ancak bu küçük kucaklama Zach'in hoşuna gitmişti ve dakikalarca gülümsediğini fark etti.

Saat beş buçukta, mesai teknik olarak sona erdiğinde, bazı evrak işlerini tamamlamak üzere ofiste kaldı. Son günlerde eve gitmek için acele etmiyordu. Rosie genellikle gönüllü projeleriyle meşguldü, Allison ve Eddie ise kendi arkadaşlarıyla ya da işleriyle ilgileniyorlardı. Saat altıda ofisinden çıkarken, Janice'in bilgisayarını kapadığını gördü.

"Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," dedi, saatine bakarak.

"Mullens şirketinin raporunu postaya vermeden önce rakamları son bir kez kontrol etmek istedim."

Zach gülümsedi. Zam alma sebebi, işte tam olarak ayrıntıya verdiği bu önemdi. "İyi akşamlar Janice."

"İyi akşamlar Bay Cox... ve tekrar teşekkürler."

Zach, Deniz Feneri Yolu'ndan Pelikan Çıkmazı'na dönerken gülümsemesi soldu. Rosie'nin akşam yemeğini ha-

zırladığından şüpheliydi. Her zamanki gibi evin dışında bir faaliyete hazırlanıyor olmalıydı. Bu tür etkinlikleri önceden planlama gibi bir alışkanlığı yoktu; o yüzden, yemek masasına da yansıttığı sürekli bir panik halindeydi. Yemek genellikle marketten alınmış, zahmetsizce bir araya getirilebilen, paketten çıkma bir çöplük olurdu. Bazı akşamlar, eve hazır yemek getirirdi. Bütün gün ışıkların altında bekleyen Çin yemeği kadar nefret ettiği bir şey yoktu.

Zach arabasını garaja park etti ve mutfağa girerken kravatını gevşetti.

"Geç kaldın," dedi Rosie, elindeki servis tabağını aceleyle masanın ortasına koyarken. "Yemek hazır."

"Ne yiyeceğiz?"

Rosie çöp tenekesinin en üstünde duran bir kutuya bakıp etiketini yüksek sesle okudu. "Lazanya."

"Bu kez tamamı pişti mi bari?" Servis ettiği son yemeğin ortası hâlâ donuktu.

"Pişmiş olmalı. Yirmi dakikadır mikrodalgada." Sonra, hiç ara vermeden başını çevirip çocuklara seslendi. "Yemek vakti!"

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Kitap kulübüne gideceğimi bu sabah söylemiştim."

"Kitabı okudun mu?"

"Vakit mi var? Ama başkalarının ne düşündüğünü duymak istiyorum." Sesinde, onun faaliyetlerini sorgulamasını onaylamadığını hissettiren kararlı bir sertlik vardı.

Zach postasını alıp elden geçirdi. Bir önceki ay ödediği

VISA hesabında duraksadı. Parmağını zarfın kapağının altından geçirip açtı. Willows, Weeds & Flowers'tan gelen üç yüz dolarlık borçla şaşkına döndü.

Rosie'ye, bu ödemeden haberi olup olmadığını sordu.

"Of, evet. Sana söylemeyi unuttum. Hastanedeki bayanlara verilen öğle yemeğine çiçek almak için kartını kullandım."

"*Çiçek* almak için üç yüz dolar mı?"

"Komite geri ödeyecek."

"Ne zaman?"

"Benimle bu tonda konuşma Zach," diye terslendi. "Eminim çek bu hafta sonu elimde olur."

"O kart sadece acil durumlar için."

Rosie alev saçan gözlerle ona baktı. Bir eli belindeydi. "Acil bir durumdu. Ziyafet masası için gerekli ana malzemeler teslim edilmek üzere gelmişti, ama mali işler sorumlusu ortada yoktu. Kadına ödeme yapmak gerekiyordu. Eminim sen bile bunu anlayabilirsin?"

"Yani *sen* gönüllü oldun?" Zach karısının neden her şeyin üstüne atlayıp dünyayı kurtarmaya çalıştığını anlayamıyordu.

"Biri olmak zorundaydı. Seni bu kadar sinirlendiren nedir?"

"Sadece bir tek şey değil ki," dedi Zach. "Her şey. Verdiğiniz akşam yemeklerinden gına geldi, çünkü sürekli telaş içinde bir yerlere gidiyorsun. Her akşam koşarak kapıdan çıkmandan, evi karmakarışık bırakmandan bıktım."

Rosie'nin gözleri yaşlarla doldu ve yanakları koyu kırmızı bir renge dönüştü. "Burada yaptığım şeyleri takdir ettiğin yok."

Zach öfkeyle ona baktı. "Yaptığın şeyler? Söyle bana, bütün gün yarım kalmış bir girişimden diğerine koşmak dışında ne yapıyorsun? Bu arada, ailene çöplük yediriyorsun. Evimiz sürekli dağınık ve ben bütün hafta boyunca yüzünü on dakikadan fazla görmedim."

"Komite işlerini ailemden daha fazla mı önemsediğimi ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum, açıkça söylüyorum."

"Anlamıyorsun, değil mi?"

"Yanlış," diye bağırdı Zach. "Mesajı çok açık alıyorum, çocuklar da öyle. Çocuklar ve ben, senin hayatında çok geri plandayız. Kendini önemli, değerli biri zannetmek için bütün günlerini gönüllü işleriyle dolduruyorsun ve açıkçası, artık bıktım."

Zach birden, Allison ve Eddie'nin mutfak kapısında dona kalmış halde onları seyrettiğini gördü. Çocukların önünde kavga etmekten hiç hoşlanmazdı, ama bu olumsuz duygular uzun süredir içini kemiriyordu.

Rosie, Zach ona vurmuşçasına gözyaşlarına boğularak yatak odasına koştu.

Çocuklar suçlayan bakışlarla onu süzerken, Zach bir süre öylece durdu. Ev hayatının neden sürekli kargaşa içinde olduğunu merak etti. Son derece düzenli ortamıyla, ofiste olmayı evde olmaya tercih etmesi şaşırtıcı değildi.

Zihnini toparlamaya ihtiyacı vardı. Kravatını çıkarıp garaja doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun baba?" diye sordu Eddie.

Zach de bilmiyordu. "Dışarı."

Çocuklarının ikisi de onu durdurmak için herhangi bir şey söylemedi ve işin gerçeği, Zach de bunu istemiyordu. Arabasına atlayıp midesi guruldamaya başlayana kadar dolaştı. Öğle yemeğinin üstünden saatler geçmişti ve yarısı donuk yemek için eve dönmenin bir cazibesi yoktu.

Saat neredeyse sekiz olmuştu. Zach kasabanın dış mahallerinden birindeki *Taco Shack*'de durdu. Meksika lokantası, dondurulmuş yemekten daha iyiydi ama şu aşamada umurunda değildi. Zach iki *taco* söyleyip arabada yemeye karar verdi.

Tezgâha yaklaştığında, bir masada tek başına oturan kadın dikkatini çekti. Kadının tanıdık olduğunu fark edene kadar kafasından herhangi bir düşünce geçmedi. Sonra tekrar dönüp baktı.

"Janice?"

"Bay Cox, burada ne işiniz var? Demek istediğim, burada yediğinizi bilmiyordum."

"Ara sıra," dedi Zach. Tezgâhtaki genç kız, siparişini almak için aceleyle ona yaklaştı. Zach mönüye baktı, acılı dolma ve soğuk bir içecekte karar kıldı. Beklerken Janice'in oturduğu masaya yaklaştı.

"Bir salı akşamı, seni Taco Shack'e getiren nedir?"

Gülümsediğinde güzel ve sevimli oluyordu. "Zam al-

dım, onu kutluyorum."

"Tek başına mı?"

Başıyla onayladı. "Oğlumuzu salı akşamları eski kocam alıyor, ben ise eve dönüp televizyonun karşısında oturamayacak kadar heyecanlıydım."

Zach'in siparişi birkaç dakika içinde hazırdı, almaya gitti. "Sana eşlik etmemde sakınca var mı?"

"Hayır. Yani, harika olur."

Zach bir süre yemeğiyle oyalandı, ardından ikisi de kahve söyledi. Bütün akşamın gerilimi yok olup gitmişti ve Zach gülerken, bu tesadüften ne kadar hoşlandığını fark etti.

Sonunda eve döndüğünde saat neredeyse on olmuştu. Rosie yatmış, uyur gibi yapıyordu. Yan tarafına uzanmıştı, sırtı Zach'e dönüktü. Zach bir süre ona baktı, özür dileyip dilememek arasında kararsız kaldı. *Hayır,* diye düşündü, karısından özür dilemekten bıkmıştı. Özür dilemesi gereken oydu ve niyeti soğuk davranmaksa, keyfi bilirdi.

Jack, *Cedar Cove Chronicle*'da masasına oturmuş, bilgisayarının monitörüne bakıyordu. İmleç, neredeyse bomboş duran ekran yüzünden onu suçlar gibi yanıp sönüyordu. Kasabadaki parkın çevresine duvar örülmesiyle ilgili makalesini iki gün önce bitirmiş olması gerekiyordu. Jack'in bu konudaki görüşü kesindi. Söyleyecek çok şeyi vardı ve bunları gayet iyi bir şekilde yazıya dökebilirdi; tabii Olivia'yı aklından uzaklaştırır uzaklaştırmaz.

Doğum günü yemeğini iptal edişinin üstünden bir ay geçmişti ve bu, hayatının en uzun otuz günü olmuştu. Eric'in onunla yaşamaya başlaması her şeyi altüst etmişti. Alışkanlıkları, zor bulduğu huzuru ve üretkenliği parçalara ayrılıp dağılmıştı.

Hayattaki pişmanlıklarının üstünde kafa patlatan Jack'in payına düşen bunlardı. Eric için iyi bir baba olmak istemişti; kayıp yılları telafi etmeyi istiyordu ve işte önüne bir fırsat çıkmıştı. Ne yazık ki zamanlama bundan daha kötü olamazdı.

Eric'in bir babaya ihtiyaç duyduğuna karar vermesi ile Jack'in Olivia Lockhart'a âşık olup her dakikasını onunla beraber geçirmek istemesi aynı zamana denk gelmişti. Eric'in yanına geldiği ilk hafta, Jack her saatini oğlunun hüzünlü hikâyelerini dinleyerek geçirmişti. Anlaşıldığı kadarıyla Eric, serbest bırakmaya ihtiyaç duyduğu en az on beş yıllık acı ve şüphe biriktirmişti. Jack onu sabırla dinlemiş, rahatlatmaya ve öğüt vermeye çalışmıştı.

Sonunda bir fırsat bulduğunda Olivia'yı aramıştı. Onu görmek, oğlunun sorunlarına bir ara vermek için ölüyordu. Olivia'yla geçireceği bir ya da iki saatin onu tekrar canlandıracağına inanıyordu, ama Olivia'yı evde bulamayınca bir kez daha dibe vurmuştu. Bütün gece onun geri aramasını beklemişti. Olivia ertesi sabaha kadar aramadı, aradığında ise Jack gazetenin "Komşularımız" köşesi için Noel pazarına gitmek üzere yola çıkmıştı.

Bir sonraki haftanın başında nihayet bir araya gelebil-

diklerinde, Jack onun kendisinden soğumaya başladığını hissetti. Bu, Olivia'nın dile getirdiği bir şey değildi. Damadı Alaska'dan dönmüştü ve Charlotte'la birlikte, Justine ile Seth için bir düğün resepsiyonu düzenleme telaşı içindeydiler.

O günden beri ne zaman Olivia'yla konuşmaya kalksa, hep çok meşguldü. Onu göremeyecek kadar meşgul. Salı akşamı buluşmaları bile çok gerilerde kalmıştı. Bir düğün resepsiyonu insanın ne kadar vaktini alabilirdi? Anlaşıldığı kadarıyla Olivia'nın sürekli uğraşacağı bir şeyler ve konuşacağı birileri vardı. Jack dışında.

Bu düğün telaşı dışında, Jack'i asıl üzen Olivia'nın ona karşı takındığı tavırdı. Evet, kesinlikle kasten soğuk davranıyordu. Biraz sohbet için zaman bulduklarında, Jack onun ayrılmayı önerme ihtimaline karşı kendini kötü habere hazırlıyordu. Bu beklenti –Olivia'nın çekip gitmesini söylemek için fırsat kolladığı inancı– Jack'i bileziği vermekten alıkoymuştu. Bu pahalı hediyeyi onu yönlendirmek için aldığını düşünmesinden korkuyor, ne yapacağını bilemeden elinde tutuyordu.

Ekranındaki imleç göz kırpmaya devam ediyor, Jack sandalyesiyle masanın çevresinde dolanıyordu. Pencere kenarına doğru gidip dışarı baktı. Böyle olmayacaktı. Bir Adsız Alkolikler (AA) toplantısına katılıp destekçisiyle konuşması gerekiyordu.

Bangor yakınlarında bir toplantı buldu, ancak burası tanıdık bir çevre olmadığı için odanın diplerinde bir yere otu-

rup yirmi yıldır içmediğini anlatan konuşmacıyı dinledi. Seansın sonunda grup ayağa kalktı, el ele tutuştular ve dua ettiler. Jack'in sesi sadece o zaman yükselip diğerlerine karıştı. Bu insanlar bir aileydi, tamamen yabancı olsalar da, onları birbirlerine bağlayan ortak bir sorun vardı.

Ofise dönerken, Jack arkadaşları Bob Beldon ile karısı Peggy'nin sahibi olduğu sahildeki oda-kahvaltı işletmeye uğradı.

Araç yoluna girdiğinde, Bob garajda ahşap projelerinden biriyle uğraşıyordu. Onu görünce karşılamak için dışarı çıktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jack, orada olma sebebini söylemeye henüz hazır değildi.

"İyi. Senden ne haber?"

Jack omuz silkti.

Bob anlayışla gülümsedi. "Gün ortasında ziyaretime geliyorsan, bir terslik olduğunu düşünürüm. Konuşmak ister misin?"

Jack içini çekti, bahane aramadan konuya girebileceği için minnettardı. "Birkaç dakikan var mı?"

"Elbette. İçeri gel. Peggy, kız kardeşini ziyarete gitti, ama eminim hâlâ sıcak kahvemiz vardır."

Jack minnet duydu. Kendini huzursuz hissediyor, on yıldır ağzına içki sürmese de, özellikle böyle zamanlarda hâlâ o dürtüyü hissediyordu. Toplantılar işe yarıyor ama Bob'la konuşmak ona farklı bir bakış açısı kazandırıyordu. Uzun süredir ilk kez bu kadar şiddetli bir yoksunluk hissediyordu.

"Eric'le durum nasıl?" diye sordu Bob, mutfağa doğru giderken. Arka verandada durdu, hırkasını çıkarıp askıya astı ve sonra geniş, ferah odaya girdi. Büyüklüğüne rağmen samimi ve davetkâr olan mutfakta meşe bir masa, parlak zemin üstünde bir el halısı ve pencere içlerinde demetler halinde kuruyan bitkiler vardı.

"Eric hâlâ yanımda. Bu durum benim kadar onun da hoşuna gitmiyor, ama Shelly'yle arasındaki sorunu halledene kadar eli kolu bağlı."

"Kızla arasında ne sorun var?"

Keşke bilseydi. Jack'in ısrarlarıyla Eric iki kez Shelly'yi aramıştı. Konuşurken Jack ortadan yok olmuştu ama görüşmelerin iyi gitmediğini anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Telefon kapandıktan sonra Eric eskisinden daha depresif olmuştu.

"Buraya Eric hakkında konuşmak için gelmedim," dedi Jack arkadaşına. "Olivia'yla sorunlarım var."

"Nedir?" Bob ona kahve teklif etti ama Jack istemedi. Bob buzdolabını açıp bir gazoz aldı, ama Jack onu da reddetti.

"Olivia için deli oluyorum," diye itiraf etti Jack. Başından beri bu ilişkiyi destekleyen Bob için, bu yeni bir haber değildi.

"Biliyorum." Bob gazozunu açıp tezgâha yaslandı ve Jack'in devam etmesini bekledi.

Jack de öylece dikiliyordu. Bir süre sonra volta atmaya başladı. "Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini sanıyordum."

"Fikri neden değişmiş?"

"Hepsi bu," dedi Jack. "*Bilmiyorum*. Eric birden ortaya çıkınca, doğum günü yemeğimizi iptal etmek zorunda kaldım. Anlamış gibi görünüyordu ama sonra..." Başını iki yana salladı, duygularını nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. "Kalbinin soğuduğunu ve bana şansımı başka kapıda denememi söylemek için fırsat kolladığını düşünmeden edemiyorum."

Bob onun söylediklerini düşündü. "Yani Olivia sana bu konuda bir şey söylemediği halde bekliyorsun, merak ediyorsun ve finali tahmin ederek kendini deli ediyorsun."

"Evet, sanırım böyle yapıyorum," diye kabul etti Jack.

"Ne düşündüğünü bilsen daha iyi olmaz mı?"

Jack bu soruyu iyice düşündü ve bütün samimiyetiyle bilmek istemediğine karar verdi. Olivia'yı olabildiğince elinde tutmak istiyordu çünkü aksi şeytan, ona âşık oluyordu. "Justine'in düğün resepsiyonuyla çok meşgul," diye bir mazeret uydurdu.

"Soruma cevap vermedin. Aslında tam anlamıyla kıvırtıyorsun ve ben sebebini biliyorum. İstemediğin bir şeyi duyma korkusundan, gerçekle yüzleşmek istemiyorsun."

"Bitirmek istiyor olabilir, ben istemiyorum. Söyledim ya, sanırım ona âşık oluyorum."

"Haklısın, Olivia bitirmeye karar verebilir. Eğer öyleyse, bununla başa çıkabilirsin."

Bob ona, Jack'in kendisinden daha fazla güveniyordu. "Onu kaybetmek istemiyorum."

"Bilmek, şüphe içinde yaşamaktan daha iyi değil mi?"

Şey... evet, muhtemelen öyleydi. "Belki," diye mırıldandı. Öğrenmenin tek yolu Olivia'ya açıkça sormaktı. Cevap hoşuna gitmeyebilirdi ama Bob'un dediği gibi, bu endişeyle başa çıkmak çok zordu. Jack'i reddedecekse, buna alışmaya çalışabilirdi. "Pekâlâ, yapacağım. Olivia'yla konuşacağım." Volta atmayı bırakıp başıyla arkadaşına işaret etti. "Teşekkürler."

Bob bu cevabı sessizce onayladı, gazozunu bitirdi ve arkadaşını arabasına yolcu etti.

Artık karar verdiğine göre, bir an önce harekete geçmek istiyordu. Saatine baktı. Dört buçuktu. Olivia mahkemeden eve dönmüş olmalıydı. Doğruca evinin yolunu tuttu. Bütün hafta Olivia'yı aramamıştı, çünkü söyleyeceklerinden korkuyordu; Olivia da onu aramamıştı. Evin önüne park ederken kendi zayıflığına ve muhtaçlığına lanet etti. Ona bu kadar önem vermeseydi, her şey çok daha kolay olurdu. Bir şeyi iyi biliyordu, Olivia ona defolmasını söylese bile, teselliyi içkide aramayacaktı.

Zili çalıp bekledi.

Olivia kapıyı açana kadar bir asır geçti. Telefon kulağındaydı, ama Jack'i görünce gülümsedi, tel kapıyı açtı ve konuşmaya devam ederken eliyle içeri girmesini işaret etti.

"Marge'ın gelemeyeceğine üzüldüm Stan, ama Justine'in anlayacağına eminim."

Vay, demek eski kocasıyla konuşuyordu. Jack, Stan'le tanışalı aylar olmuştu. Henüz Olivia'yla ilgilenmeye başlamadan önceydi, Jack'in düşüncesine göre adam aşağılık

herifin tekiydi.

"Saat üçten önce burada olabilir misin?" Kanepeye oturan Jack'e özür dilercesine gülümsedi.

"Teyzen Louise elbette davetli." Gözlerini devirdi ve hattaki eski kocasından bir an önce kurtulmak ister gibi eliyle havada bir hareket yaptı. "Kapatmam gerek, misafirim var Jack. Jack'i hatırlıyorsun, değil mi? Hayır mı?"

Yalancı, diye düşündü Jack. Eski kocası kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Olivia güldü ama Jack komik olan şeyi anlayamadı. Stan'in Jack'le ilgili yakışıksız bir ifade kullandığına kuşku yoktu.

"Kapatmak zorundayım Stan," dedi bir kez daha, biraz daha yüksek sesle. "Hafta sonu teyzen Louise'le birlikte görüşürüz. Marge'a selam söyle. Hoşça kal."

Bir saniye sonra telefonun tuşuna basmış ve kanepede Jack'in yanına çökmüştü. "Bugün buluşmamız mı gerekiyordu?"

"Şey... hayır, ama uzun süredir görüşmedik. Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Yemin ederim bu resepsiyon benim ölümüme sebep olacak, ama Justine tek kızım ve Seth'le onun için en iyisini yapmak istiyorum." Hafifçe kaşlarını çattı. "Davetiyeni aldın, değil mi?"

Jack başıyla onayladı. Şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Çok yorgun görünüyorsun," dedi Olivia'ya. Belki Olivia, Jack'in de duygusal anlamda tükendiğini fark et-

mişti, ama Eric'i sohbete dahil etmek istemiyordu. Bu, Olivia ile onun arasındaydı, aileleri ve yükümlülükleri değil.

"*Yorgunum*," diye kabul etti Olivia. "Basit bir düğün resepsiyonunun bu kadar zaman ve organizasyon gerektirdiğine inanamıyorum. Umarım Eric ve sen gelebilirsiniz."

Davet edilmek güzel bir duyguydu. "Eğer istiyorsan."

"Elbette orada olmanı istiyorum, her tür manevi desteğe ihtiyacım var." Elindeki telefon çaldı, Olivia açma tuşuna basıp kulağına götürdü. "Anne, üzgünüm. Yoldayım. Evet, evet, tedarikçilere söyle on dakikaya kadar oradayım." Telefonu kapadı, kanepeden fırladı ve mutfağa yöneldi.

"Meşgulsün," dedi ayağa kalkan Jack. Gitmek en doğrusuydu.

"Üzgünüm Jack." Birden ona doğru döndü. "Daha sonra görüşebilir miyiz?"

Jack'in yüreği daraldı. "Bu akşam bir okul kurulu toplantısına katılmam gerekiyor."

Olivia başıyla onayladı ama Jack onun ne dediğini duyduğundan bile emin değildi.

"Bekle," diyen Jack, Olivia'nın omuzlarını tuttu.

Olivia şaşırmış görünüyordu ama onu öpeceğini anlayınca gülümsedi. Kollarını boynuna dolayıp dudaklarını ona uzattı.

Öpüşmelerinin ardından Jack yavaşça ağzını onunkinden uzaklaştırırdı. "Buna ihtiyacım vardı."

Olivia başını onun omzuna yasladı. "Benim de."

***

Justine yorgunluktan ölüyordu ama arabada kalan son düğün hediyelerini taşıyan Seth'e evin kapısını açarken mutluluktan sarhoş gibiydi. Resepsiyon muhteşemdi, büyükannesi ve annesinin bunu nasıl başardığına inanamıyordu. Bütün öğleden sonra, tahmin bile edemeyeceği kadar mükemmeldi. Yiyecekler inanılmazdı, müzik harikaydı ve atmosfer neşeliydi. Seth'in akrabalarıyla tanışmış, o da Justine'in akrabalarını tanımıştı. Seth'in akrabalarını kalabalıkta fark etmek kolaydı; hepsi iriyarı, dinç ve girgin İsveçlilerdi. Kendi akrabaları ise daha kontrollüydü ve bir arada durmayı tercih ediyorlardı.

"Büyükannem ve annem bunu nasıl başardı bilmiyorum," dedi Justine. Açık mavi kanepeye kendini bırakıp ayaklarını tabureye uzattı. "Sanırım hayatımın en güzel günüydü, tabii evlendiğimiz günün dışında." Sevgilisiyle kaçarak evlenmesini çılgıncasına romantik buluyordu.

Seth onun yanına oturup başını kanepenin arkasına yasladı, kocaman ayaklarını üst üste atarak taburenin üstündeki Justine'in ayaklarının yanına koydu. En az Justine kadar yorgun görünüyordu.

"Kendimi acayip şımartılmış hissediyorum," diye fısıldadı Justine.

Seth kolunu ona doladı. "Bu kadar çok akrabam olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Babamın teyzesi Louise'i görmeyeli yıllar olmuştu."

Seth onun boynunu öptü ve biraz daha kendine çekti.

"Pişmanlık var mı?"

Justine gülümsedi. "Hiç. Ya sende?"

"Hiç," dedi Seth. "Karımı seviyorum."

Seth, Alaska'dan döneli neredeyse üç hafta olmuştu ve uçaktan yere ayağını bastığı andan itibaren fırtınaya tutulmuş gibi bir hayat yaşamaya başlamışlardı. Resepsiyona hazırlanmak neredeyse bütün zamanlarını alıyordu ve hayatlarını birbirlerine göre düzenlemek Justine'in düşündüğünden daha zor olmuştu. Seth marinada çalışıyordu ve mesai saatleri haftadan haftaya değişiyordu. Kişisel eşyalarını yavaş yavaş Justine'in dairesine taşımaya başlamıştı. Bir arada yaşamak hem çok keyifli hem de zordu, çünkü ikisi de kararlarını ve alışkanlıklarını başkasıyla paylaşmaya alışık değildi.

Yine de, Justine her sabah uyandığında, yatağındaki adamın kocası olduğunu düşündüğünde kendini öylesine sersemlemiş hissediyordu ki, tekrar uyuyamıyordu. Sabahın erken saatlerinde kendilerini eğlendirmek için çeşitli yollar bulmuşlardı. Ne yazık ki Justine bankada uzun saatler çalışmak zorunda kalıyor ve eve yorgun argın, gözleri uykudan kapanarak dönüyordu.

"Grace Sherman'ın yanındaki adam kimdi?" diye sordu Seth.

"Cliff Harding," diyen Justine kıkırdadı. "Bana flört etmediklerini anlatabilmek için her yolu denedi, ama bence öyle."

"Dan'den haber var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Annem boşanmanın önümüzdeki pazartesi, Şükran Günü'nden önce gerçekleşeceğini söyledi."

"Yani önümüzdeki hafta."

"Biliyorum."

Boşanma fikri Justine'i her zaman üzerdi. Babası resepsiyona katılmış, ama Marge gelmemişti. Justine, babası ile ikinci eşi arasında bir sorun olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse, bilmek istemiyordu. Belki Marge durumun tuhaf görüneceğini düşünerek kasten uzak durmuştu. Jack Griffin ilk gelenlerdendi ve annesiyle babası ilgi odağı olurken, o sürekli arka planda durmuştu. Onun için zor olmalıydı çünkü Olivia, Jack'e ayıracak zaman bulamamıştı.

"Kaşlarını çattın?"

Justine kocasına baktı. Görebildiği tek şey aşktı. Bunun değişmesini istemiyordu, asla. "Umarım beni hep seversin Seth," diye fısıldadı.

"Jussie, bunu nasıl söylersin?" diye sordu Seth. "Son nefesimi seni severek vereceğim."

"Söz mü?"

"Bütün kalbimle," dedi onu kollarıyla sararak.

"Ebeveynlerimin başına gelenlerin bizim de başımıza gelmesini istemiyorum."

Seth onun kaşlarını öptü. "Gelmez. İzin vermeyiz."

Ebeveynlerinin boşanmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti, bununla beraber Justine'in üstündeki etkisi hâlâ sürüyordu. Düğün resepsiyonunda onları davetlilerle şakalaşıp gülerken görmek, Justine'e Jordan'ın ölümünden önceki mutlu hayatlarını hatırlatmıştı.

"Ailemi özlüyorum," diye fısıldadı Justine.

"James'in gelemediğine üzüldüm."

Justine'in erkek kardeşi Donanma'da görevliydi ve San Diego'ya demirlemişlerdi, o yüzden resepsiyona katılması olanaksızdı. "Keşke gelebilseydi."

"Ama sözünü ettiğin küçük erkek kardeşin olmasa gerek, değil mi?"

"Hayır. Her şeyin 1986 yazından önceki gibi olmasını öylesine istiyorum ki." Duraksadı, güçlükle yutkundu. "O sabah, günlüğümü okuduğu için Jordan'a nasıl kızdığımı hatırlıyorum. Ve... aynı gün öğleden sonra ikiz kardeşim öldü. Annem ile babam, bütün ailem, bir daha asla eskisi gibi olmadı." Justine yaşlı gözlerle dönüp kocasına baktı. "Hiçbirimiz bunu atlatamadık."

"Biliyorum." Seth başparmaklarıyla yavaşça onun yanaklarını okşadı, gözyaşlarını sildi. Onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. "Seni daima seveceğim," diye bir kez daha söz verdi.

Başını kaldıran Justine onun dudaklarını aradı. Öpücükler giderek derinleşti ve iyi bildikleri bir başka acil ihtiyaca dönüştü.

Seth, kuş kadar hafifmiş gibi Justine'i kaldırdı. Onu yatak odasına taşıdı ve kendi kıyafetini çıkarmadan önce soyunmasına yardım etti.

Yavaş ve duygu yüklü seviştiler, sonrasında uzun süre birbirlerine sarılı kaldılar.

"Her zaman bu kadar keyifli olacak mı?" diye sordu Justine, Seth'in omzunu öperken.

"Umarım," diye dalga geçti Seth.

"Seth?"

"Evet?"

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çocuklar mı? Bebek yapmaktan mı söz ediyorsun?"

"Evet." Söz ettiği tam anlamıyla buydu.

"Hemen mi?"

"Şey... yakında."

"Ne kadar yakında?" diye sordu Seth.

Justine bir süre düşündü. "Çok yakında olmasını umuyordum, diyelim ki dokuz ya da on ay sonra. Sen de öyle düşünüyorsan." İpek kadar pürüzsüz bacağıyla onun bacağını okşadı.

"Bir zamanlar bana çocuk istemediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Peki sen düşünüyorsun, bir ya da iki çocuk hakkında?"

"Sevinçten uçarım, ama gerçekten eminsen."

"Eminim."

Seth onun boynunu sonra da köprücükkemiğini öptü. Ve giderek daha aşağılara indi. Göğüs ucunu hafifçe emerken Justine inleyerek sırtını kamburlaştırdı.

Seth aralarda hafifçe duraksayarak bir göğsünden diğerine geçiyordu. "Bir sorum var."

"İstediğini sor," diye fısıldadı, tekrar sevişmek için sabırsızlanarak.

"Ailenizde ikiz çocuk gelenek mi?"

Justine güldü. "Her nesilde."

Seth abartılı bir sesle homurdandı. "Ben de bundan korkuyordum."

"Eğer bir oğlumuz olursa..." diye mırıldandı Justine, Seth onun vücudunda gezinirken. Onun geniş omuzlarını okşarken hissettiği duygularla içini çekti.

"Hımm..."

"Ona kardeşimin adını vermek isterim."

Seth başını kaldırdı, ay ışığının aydınlattığı odada bakışları karşılaştı. "Ben de öyle."

"Sanırım Jordan, oğlumuzun onun adını taşımasından gurur duyar."

Seth'in gözleri nemlenmiş gibiydi. "Bence bu bebek projesine hemen başlamalıyız, ne dersin?"

Ara vermeden onun üstüne çıktı, Justine onun sevgisini almak için kalbini ve vücudunu açtı. Hayatı bir daha asla on altı yıl öncesine dönmeyecekti. Yine de, o günden beri ilk kez, yeni bir mutluluk yaratmak için kendini tamamen özgür hissediyordu. Kendisinin ve Seth'in mutluluğu.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

Yedi

Justine ile Seth'in düğün resepsiyonu sona erdiğine göre, Olivia artık Şükran Günü'ne konsantre olabilirdi. Aile mahkemesinde yasal çözümler arayarak geçirdiği günün ardından özel hâkim odasında oturmuş, programını gözden geçirirken hiç zamanı kalmadığını fark etti. Günler nereye gitmişti? Jack'i en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Bu kendi hatası mıydı yoksa... Hayır, Jack'in ondan uzak durduğuna karar verdi. Başını iki yana salladı; Jack Griffin'le arasındaki inişli çıkışlı ilişkiye kafasını takmak istemiyordu.

Kapısı nazikçe vuruldu. Olivia, annesinin ayak sesini hemen tanıdı. Charlotte zaman zaman Olivia'nın duruşma salonunda oturmaktan keyif alır, en iyi örgülerini onun davalarını dinlerken çıkardığını iddia ederdi. Ancak Olivia'yı özel odasında nadiren ziyaret ederdi çünkü onun davaları hakkında genelde çok güçlü fikirleri olur ve bunları doğrudan ya da dolaylı yoldan kızına aktarmanın bir yolunu bulurdu.

"İçeri gel anne," diye seslendi Olivia.

Defne Mecmuası - Elma Ağacı Sokağı

"Benim geldiğimi nereden anladın?" diye sordu Charlotte içeri girerken. Normal çantasının iki katı büyüklüğündeki örgü çantası da yanındaydı. Annesi, üç duvarı kaplayan maun renkli kütüphaneyi beğeniyle süzdü.

Olivia gülümsediğini belli etmemeye çalıştı. "Aklından neler geçiyor anne?"

Charlotte örgü çantasını yeşil deri kanepenin üstüne koydu ve kendini yumuşak minderlerin üstüne bıraktı. "Şükran Günü'nün geldiğinin farkında mısın?"

"Tam şimdi fark etmiştim. Bu ay nasıl geçti anlayamadım."

"Bu sene Jack'i de davet etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Aslında, Olivia için uygundu. Kimin kimden kaçtığını göz ardı ederek Şükran yemeğine davet etmek, aralarındaki soğukluğu gidermek adına iyi bir adım olabilirdi. "Harika bir fikir."

Annesinin gözleri keyifle parladı.

"Oğlu hâlâ onunla beraber yaşıyor, o yüzden davete Eric'i de dahil etmek istiyorum," diye hatırlattı Olivia.

"Elbette," diye onayladı Charlotte, çoktan gönüllü olarak.

"Ya Cliff Harding? Yalnız mı olacak?"

Charlotte örgü çantasını alıp dizlerinin üstüne koydu. "Onunla geçen gün konuştum. Kızı ve ailesini ziyarete doğu sahiline gidecek."

"Ne güzel." Olivia, Cliff'i seviyordu, özellikle onun

Charlotte'a –ve Grace'e– karşı sabırlı yaklaşımı çok hoşuna gidiyordu. Justine ve Seth'in düğün resepsiyonuna davetini kabul etmesine sevinmişti. Cliff'in varlığı, günün büyük bir kısmını onun yanında geçirdiği düşünülürse, resepsiyonu Grace için çok daha keyifli hale getirmişti. Cliff'in yanındayken Grace eski haline dönüyordu. Onun bir erkeğin ilgisine karşılık verdiğini görmek dokunaklıydı. Dan ortadan kaybolduğundan beri, Grace kendinde bir eksiklik olduğunu düşünüyordu. Olivia'nın onu yanıldığına inandırmaya çabalamasına karşın, aylarca kendini suçlamıştı.

"Turtaları ben yapacağım," dedi Charlotte. "Kıymalı, elmalı, kabaklı ve armutlu. Güzel bir armutlu turta harika olur."

"Peki ya küçük ekmekler?" diye umutla sordu Olivia. Annesinin evde hazırladığı küçük ekmekler dillere destandı.

"Elbette. Anlaşıldı."

Mönü konusunda anlaşmaya vardılar ve kimin ne getireceğine karar verdiler. Hindi, sos ve her türlü garnitürden Olivia sorumluydu. Justine'den meyve salatası ve katkıda bulunmak istediği başka şeyler varsa onları isteyecekti. Jack ve Eric ise konuk olarak katılacaklardı.

Annesi çıkar çıkmaz Olivia telefona uzandı ve Jack'in ofis numarasını tuşladı. Direkt telefon hemen çalmaya başladı.

"Griffin," diye hırıldadı Jack dalgın bir tavırla.

"Lockhart," diye karşılık verdi Olivia.

"Olivia." Jack'in sesi birden yumuşadı. "Selam."

"Sana da selam. Ne yapıyorsun?"

"Önce üstünde ne var, onu söyle." Şakacı sesi geri gelmişti.

"Jack! Mahkemedeyim."

"Tamam. O halde cübbenin altında ne var, onu söyle."

"Keser misin?"

Büyük bir çaba gösterir gibi içini çekti. "Ne var ne yok? Beni özledin, değil mi?"

"Seni ve Eric'i annem, Justine, Seth ve benimle birlikte Şükran yemeğine davet etmek için aradım."

"Sahi mi? Demek istediğim, elbette. Harika. Çok seviniriz."

"Başka planlarınız yok mu?"

"Hayır," dedi Jack. "Şey, dondurulmuş gıda reyonundan hindi alıp pişirmeyi düşünüyordum. Bu dört gözle beklediğim bir şey olacak. Hele ki..." Jack tereddüt etti.

"Ne?" diye sordu Olivia.

"Birini daha davet etmeyi düşünür müsün?"

"Kim?"

"Son birkaç haftadır takıldığım diğer kadın ve..."

"Jack!"

"Bana inanmıyor musun?"

"Tek kelimesine bile." Olivia kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. İlişkileri hakkında endişeleri vardı, ama artık her şey normale dönmüş gibi görünüyordu.

"Oysa ben çok ciddiydim," dedi Jack, ciddi bir ses tonuyla. "Rica etsem, Shelly Larson da bize katılabilir mi?"

"Eric'in kız arkadaşı mı? Başkasından hamile olduğunu düşündüğü kız?" Olivia kaşlarını çattı.

"Umutsuzca bu ikisinin barışması için uğraşıyorum," dedi Jack. "Oğlum Shelly olmadan çok mutsuz. Kıza âşık ve eğer tarafsız bir ortamda bir araya gelirlerse belki bir şeyleri tamir etmek için fırsatları olur. Eric çaba göstermeye hazır, tabii Shelly de isterse."

Olivia bu uyuşmazlığın içinde yer almak istemiyordu ama Jack'in çıkmazda olduğunun farkındaydı.

"Bunu yapar mısın Olivia?" diye yalvardı. "Akıl sağlığımın yüzü suyu hürmetine?"

Ve ilişkimizin, diye sessizce ekledi Olivia. "Bir şartla," dedi. "Bunu Eric ya da Shelly'ye pat diye söylemenin uygun olacağını sanmam. O yüzden, Shelly'yi davet ettiğimi Eric'e sen söylemelisin."

"Tamamdır," diye söz verdi. "Ama hatırım için Shelly'yle sen konuşur musun? Lütfen? Burnumu sokuyormuş gibi görünmek istemem."

"Ama sokuyorsun," diye belirtti Olivia.

"Evet, ama başka çare bulamıyorum. Bu işi tek başlarına çözebilecek gibi görünmüyorlar."

"Pekâlâ, bana telefon numarasını ver," diye içini çekti. Numarayı not aldı, biraz daha gevezelik ederken numaranın etrafına kıvrımlı çizgiler çekti.

"Bu akşam heyecan verici bir programın var mı?" diye sordu Jack. Sesi, arzuları kamçılayan boğuk bir tonda çıkıyordu.

"Bilmiyorum. Senin aklında ne var?"

"Ticaret Odası'nın açık hava etkinliği var. Katılmak ister misin?" Jack'in sesinde sıkıcı bir iş davetinden çok tutkulu bir aşk gecesine davet tonu vardı.

"Yoğun iş takvimimin arasına sıkıştırmaya çalışırım."

"Seni saat yedide alayım mı?"

"Yedi iyidir."

"Seksi bir şeyler giy."

"Ticaret Odası için mi?"

"Hayır Olivia," dedi yumuşak bir sesle. "Benim için."

Görüşmeleri bittikten sonra, tebessüm uzun süre yüzünde asılı kaldı.

Olivia eve döner dönmez Shelly Larson'ı aradı. Uzun süre kendini tanıttıktan sonra, neden aradığını açıklayıp onun davetine cevabını beklemeye başladı.

"Eric'in bundan haberi var mı?" diye sordu Shelly.

Sesi yumuşak ve dengeliydi. Olivia onu, Eric'in bir zamanlar ona gösterdiği fotoğrafla eşleştirmeye çalıştı. Hatırladığı kadarıyla Shelly, Seattle'da bir reklam ajansında çalışan, kumral, minyon bir kızdı. Neredeyse iki yıldır Eric'le beraber yaşıyordu.

"Seni çağırmamı Jack önerdi," dedi Olivia. "İkinizin de bu konuya gözü kapalı girmeyeceğinizi düşünerek kabul ettim. Eric'le aranızın düzelebileceğini umuyor."

Shelly karşılık vermedi, hâlâ daveti düşündüğü belliydi.

"Bu bölgede yakınların var mı?" diye sordu Olivia, Shelly'nin arkasındaki destek hakkında bir fikir edinebilmek için.

"Hayır. Annem ben daha bebekken öldü, babam ise hiç-

bir zaman hayatımın bir parçası olmadı. Beni büyükannem büyüttü, ama öleli üç sene oldu."

"Yani tek başınasın."

"Evet." Bu konuda devam etmeye gönüllü görünmüyordu. Aksine, birden patladı: "Neden Eric bebeğin kendine ait olduğuna inanmıyor anlamıyorum. Bu bana ve savunduğum her şeye hakarettir."

Olivia bu konuda kesinlikle taraf olmak istemiyordu. Jack'in söylediğine göre, oğlunun baba olma ihtimali yoktu, ama hayat garipti. "Erkekler bazen kalın kafalı olur," dedi, kulağa sevimli gelmeyi umarak.

"Davetiniz için gerçekten minnettarım," dedi Shelly. Sesi tekrar güçlü ve kararlı çıkmaya başlamıştı. "Ama reddetmek zorundayım. Eric'le aramdaki her şey bitti."

"Çocuğunu taşıyorsan, bitmemiştir," diye hatırlattı Olivia. "Bu durumda, ilişkinizin bitme şansı yok."

"Önemli değil. Eric bana inanmıyor ve bana kalırsa, bu konuyu mahkemeler de halledebilir. Şükran Gününüzün keyfini kaçırmak istemem. Bu size, Jack'e ve diğer konuklarınıza haksızlık olur. Jack'in beni davet etmek istemesi büyük incelik ama işe yaramaz."

Olivia bu konuşmayı bitirmeye hazır değildi, özellikle Shelly'nin bu dünyada tek başına olduğunu öğrendikten sonra. "İrtibatımızı sürdürmek isterim Shelly, sakıncası yoksa?"

"Bu benim için de uygun. Jack'in, torununu tanımaya hakkı var."

Kısa süre sonra görüşme sona erdi ve Olivia, kızın söy-

lediklerini düşünerek öylece kalakaldı. Genç kadın büyük bir olgunlukla daveti geri çevirmişti. Olivia onun bu tür kutlamalarda yer almayı nasıl istediğini hissedebiliyordu, ama yine de reddetmişti, çünkü Eric'le arasında olanlar yüzünden diğerlerinin huzurunu kaçıracağını biliyordu.

Jack saat tam yedide geldi. "Ee?" diye sordu umutla. "Shelly'yle konuştun mu?"

"Konuştum ve reddetti."

"Hayır." Jack homurdanarak on parmağını birden hayal kırıklığıyla saçlarının arasına daldırdı.

"Eric ne dedi?"

"Shelly gelmeyi kabul ederse gelecekmiş, yoksa Kirkland'de çalıştığı birkaç arkadaşıyla beraber takılacakmış."

"Belki en doğrusu bu," dedi Olivia.

"Benim için değil," diye feryat etti Jack.

Olivia, onlar için de iyi olmadığını düşündü.

"Aksi şeytan, daha iyi bir haber almayı umuyordum." Kendini koltuğa bıraktı, sonra ceketine uzandı. "Haftalardır bunu vermek için uygun bir zaman kolluyordum." Parlak ambalajlı paketi çıkardı. "Doğum günü hediyen."

Olivia şaşkınlıkla ona baktı.

"Hadi," diye üsteledi Jack. "Açsana."

Olivia hediye paketini aldı, Jack'in yanına oturup kurdeleyi çözdü.

"Geciktiği için üzgünüm," dedi, endişeyle Olivia'ya bakarak.

Dikkatle paketi açıp gri kadife kutunun kapağını kal-

dırdı. Pırlanta bilekliği gördüğü anda soluğunun kesildiğini hissetti.

"Beğendin mi?" diye sordu Jack.

"Jack, ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Benin için ne kadar önemli olduğunu bilmeni isterim Olivia."

"Of, Jack..." Olivia ne kadar etkilendiğini anlatmaya çalıştı, ama sonra sözcüklerin gereksiz olduğuna karar verdi. Dikkatle kutuyu kenara bıraktı, kollarını Jack'in boynuna doladı ve öpücükleri Jack'in kafasındaki son şüphe kırıntısını da yok etti.

Sadece Maryellen'ın eşlik ettiği Şükran Günü, Grace için sakin bir gün olacaktı. Boşanma pazartesi günü resmen ilan edilmişti. Mahkemeye gitmesi gerekmemişti; Mark Spellman günün ilerleyen saatlerinde onu arayıp sonucu bildirmişti. Her şey yolunda gitmiş, sorun çıkmamıştı. Pazartesi gününden itibaren, artık Dan'le evli değildi. Bütün evrak imzalanmış ve onaylanmıştı. Artık tekrar bekâr bir kadındı.

Şükran Günü sabahı Grace erken kalktı. Tıpkı bir yıl önce olduğu gibi. Oysa son Şükran Günü'nde dokuz kiloluk bir hindi almıştı. Hayvanın içini doldurup kızartmaya hazırlanırken Dan onunla şakalaşmış ve ardından odun kesmeye gitmişti. İlerleyen saatlerde Maryellen, Kelly ve Paul onlara katılmıştı. Güzel bir gündü, kahkaha ve içtenlik dolu, ailecek geçirilen bir gün.

Kelly ve Paul bu yıl Paul'ün ebeveynlerini ziyarete gidecekti. Dan zaten yoktu ve dokuz kiloluk hindinin yerini küçük bir tavuk göğsü ile hazır kabaklı turta almıştı.

Grace duygularını zapt edemiyordu. Ev hiç bu kadar büyük ve boş görünmemişti. Onun ruh halini hisseden Buttercup, Grace amaçsızca odadan odaya dolaşırken peşini bırakmıyordu.

Grace boşanma dilekçesini verdikten kısa süre sonra gardıropta Dan'e ait olan tarafı boşaltmıştı. Niçin ve nereye kaybolduğu hakkında bir ipucu bulmak umuduyla daha önce de onun giysilerini umutsuzca didik didik aradığı halde, bir kez daha her gömleğin ve pantolonun ceplerini ikinci ve hatta üçüncü kez gözden geçirmiş, sonra hepsini katlayıp hayır kurumuna vermek üzere kenara kaldırmıştı. Hepsi özenle çantalara ve kutulara yerleştirilmiş, boş odalardan birinde yığılmış olarak duruyordu.

Telefon çaldı. Saatine bakan Grace daha yedi olmadığını gördü.

"Alo," dedi, bu kadar erken bir saatte kimin aradığını merak ederek.

Cevap olarak bol miktarda cızırtı geldi.

"Alo," dedi tekrar, bu kez daha yüksek bir sesle. Hat birden kesilince içini bir huzursuzluk kapladı. Telefonu kapadı, ama eli bir süre ahizenin üstünde kaldı. Ne kadar tuhaftı. Bu tam Dan'in oynayacağı cinsten bir oyundu. Yüce Tanrım, acaba o *olabilir miydi*?

O da bir yıl önceki Şükran Günü'nü hatırlamış olabilir

miydi? Belki onu özlemişti, belki yerel gazete duyurularında boşanma haberini görmüştü. Tanrım, bu çılgınlıktı! Tam bir saçmalıktı. Artık Dan'i kafasından çıkarmak zorundaydı, onu düşünmeyi bırakmalıydı. Evliliği sona ermişti ve hayatındaki bir sonraki aşamaya geçmek zorundaydı.

Maryellen öğlen civarı eve geldi. O zamana kadar Grace patatesleri haşlamıştı ve tavukgöğsü nar gibi kızarmaya yüz tutmuştu. Patateslerden sarmısaklı püre yapıp brokoli ve salatayla servis etmeyi düşünüyordu. "Burası nefis kokuyor," dedi kızı, mutfak kapısından içeri girerken. Masanın ortasına bir saksı bakır rengi krizantem koydu ve annesinin yanağını öptü.

"Çok sevdiğin portakallı yaban mersinli sostan yaptım," dedi Grace.

"Of anne, bu harika. Sos olmadan Şükran yemeği olmaz." Buzdolabını açıp içine göz attı. "Tanrım, ne kadar yaptın?"

"Tarifte söylenen kadar." Maryellen'ın sorusu, bu yıl yalnızca iki kişi olduklarını bir kez daha hatırlatmıştı. "İstediğin kadarını eve götürebilirsin."

"Tamam." Maryellen huzursuzca mutfakta geziyordu. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Her şey kontrol altında."

Kızı koridordan geçip bir zamanlar kendi odası olan odaya gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü. "Babamın eşyalarını paketlemişsin."

Grace'in gözüne yaşlar doldu. Başıyla onayladı. "Pazartesi günü boşandık."

"Biliyorum." Maryellen yavaşça annesinin kolunu sıktı. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Sen boşandığında nasıl başa çıktıysan, öyle."

Maryellen derinden, içini çekti. "O kadar kötü mü?"

Grace bakışlarını kaçırdı, Şükran Günü'nün öfke ve keder günü olmasına izin vermeyecekti.

Telefon çaldı ve Grace açması için Maryellen'a işaret etti. Konuşmaya kalkarsa sesinin çatlamasından endişeleniyordu.

"Alo," dedi Maryellen, sonra kaşlarını çattı. "Alo? *Alo?*" Bir süre sonra ahizeyi yerine koydu. "Saçma. Kimse cevap vermedi."

"Sabah da bunun gibi bir telefon geldi," dedi Grace. "O zaman da kimse cevap vermedi."

Maryellen acı dolu gözlerle ona baktı. "Sence... babam olabilir mi?"

Grace de aynı şeyi düşünmüştü ama emin olmasına imkân yoktu. Harcamaları kısmak daha önemli olduğundan, Dan ortadan kaybolduktan bir süre sonra telefon şirketinin belli bir ücret karşılığı sunduğu arayan numarayı bildirme servisini iptal ettirmişti.

"Neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Maryellen, sesi artık öfkeli çıkıyordu. "Neden böyle hastalıklı oyunlar oynayacağına hayatımızdan çıkıp gitmiyor?"

"Sanırım bizi özlüyor," dedi Grace, aklına başka sebep gelmiyordu.

"Bizi o kadar özlüyorsa, neden eve gelmiyor?" diye

haykırdı Maryellen. "Bunu ona söyleyeceğim. Telefona uzanıp bir numara çevirmeye başladı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Grace.

"Yıldız 69."

"Boşuna arama," dedi Grace, sesi gergindi. "Bütün o masrafları karşılayamadığımdan... Dan bunu tahmin ediyor olmalı. Arayanı takip edemeyeceğimi düşünmüştür." Duygusal dengesini tekrar kazanabilmek amacıyla, işe yaramasa da gözlerini kapadı. "Bazen bize bunu yaptığı için ondan nefret ettiğimi düşünüyorum."

"Hadi anne. Günümüzü berbat etmesine izin vermeyelim..."

"Babanla otuz beş yıldan fazla evli kaldık." Bacakları titriyordu, mutfak sandalyesine çöktü.

Telefon tekrar çaldı.

"Cevap verme!" dedi Grace. "Ona bu zevki yaşatma. Bırak çalsın, sadece çalsın."

Beşinci zilden sonra telesekreter devreye girdi ve bir kez daha sadece cızırtı sesi duyuldu.

Maryellen bir sandalye çekip annesinin karşısına oturdu, ellerini sımsıkı tuttu. "Babam neden gitti bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama sebep ne olursa olsun, bu senin yaptığın ya da yapmadığın bir şey yüzünden değil. Sen iyi bir eş ve harika bir anneydin."

Grace başını eğdi, gözyaşları yerdeki örgü paspasa damlıyordu. "Teşekkürler hayatım." Maryellen'a inanabilmeyi isterdi, ama mutlu erkeklerin bu kadar uzun evlilikleri bıra-

karak çekip gitmeyeceklerini düşünüyordu.

Burnunu çekip, gelen telefonları aklından çıkarmaya çalıştı. Maryellen onun ellerini bıraktı, gözlerini kurulaması için bir kâğıt mendil uzattı.

"Keşke Cliff Harding burada olsaydı," dedi Maryellen zorla. "Bu, babamı sarsardı, değil mi? Telefonu bir erkeğin açması ona gününü gösterirdi."

Grace titreyerek gülümsedi. "Gösterirdi."

Patateslerin suyu kaynıyordu, Grace ocağı kapamak için ayağa kalktı. Ocak başındaki birkaç saniyeyi kendini toparlamak için kullandı, masaya döndüğünde gülümsüyordu.

"Anne, dedi Maryellen tereddütle. "Bay Harding'le aranız nasıl? Artık boşandığına göre, çıkmaya başlayacak mısınız?"

Grace haftalardır bunu düşünüyordu, ama bir karar vermeyi başaramamıştı. Aslında, Cliff'i daha önce bir kez geri çevirmişti. "Muhtemelen hayır," dedi kızına.

"Yapmalısın," diye üsteledi Maryellen. "Onu seviyorum. Hayatında başka bir erkek olması Kelly'ye zor gelebilir, ama alışacaktır."

"Kelly'nin ne düşüneceği yüzünden değil, sen ya da başkası yüzünden de değil," diye itiraf etti Grace. "Beni yanlış anlama, Cliff'ten hoşlanıyorum ama flört dünyasına hazır olduğumu düşünmüyorum."

"Ama anne..."

"Çok erken. Kendimi hâlâ yaralı hissediyorum. Düşünmüştüm ki... boşanma gerçekleşince bu defteri kapata-

bilirim. Oysa öyle olmayacağını görebiliyorum. *Bilmek* zorundayım Maryellen, cevaplara ihtiyacım var. Baban nerede? Neden ve nereye gittiğini bana söyleyememe sebebi nedir? Bizden ne tür derin, karanlık bir sır saklıyor?"

Grace hayatın her zaman cevaplar sunmadığını biliyordu. Belki bir gün huzuru bulacaktı ama şimdilik bu mümkün görünmüyordu. Aksine, belirsizlik, öfke ve keder, kocasının kaybolduğu günkü kadar güçlü bir şekilde onu yiyip bitiriyordu. Hayatında mutluluk ya da şükredeceği şeyler kalmadığı için değil; hâlâ kızları, arkadaşları ve bir işi vardı, ama...

"*Mecbursun* anne, mecbursun."

Kızı bunu öyle ısrarlı söylemişti ki, Grace ne diyeceğini bilemedi.

"Yapmazsan, korkarım benim gibi olacaksın."

"Senin neyin varmış?" diye sordu Grace sert bir sesle.

"Bana bir bak!" diye feryat etti Maryellen. "Otuz beş yaşımdayım ve âşık olacağım diye ödüm kopuyor. Kendi sağduyuma güvenemiyorum. Bir erkek beni öpmeye kalktığında panik atak geçiriyorum. Olacaklardan o kadar korkuyorum ki, bir erkeğin bana yaklaşmasına asla izin vermiyorum. Kelly ile Paul'e bakıyorum, ne kadar normal ve mutlu görünüyorlar. Neden benim öyle bir evliliğim olamadı?"

"Of, Maryellen..." Grace kızına ne söyleyeceğini bilemiyordu. Maryellen evliliği hakkında nadiren konuşurdu, o yüzden şu anda onu rahatlatmak için ne yapacağını bilmez durumdaydı.

"Küçük Tyler'ı çok seviyorum, ama ben asla çocuk

sahibi olamayacağım."

"Bunu söyleme, hâlâ gençsin," diye üsteledi Grace.

Maryellen başını iki yana salladı. "Boşanmanın bana yaptığını, sana da yapmasına izin verme," diye tekrarladı. "Lütfen anne. Önünde hâlâ bir sürü güzel yıl var. Eğer önüne aşk için fırsat çıkarsa, kaçırma! Bana kaçırmayacağına –ve mutlu olacağına– söz ver. Yoksa, kendi adıma ben de asla huzur bulamayacağım."

Cuma sabahı galeriyi açarken Maryellen, annesiyle geçirdiği Şükran Günü'nün hayatındaki en berbat günlerden biri olduğunu düşünüyordu. Duygusal anlamda kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Eğer bugün izin kullanabilme şansı olsaydı, hiç durmazdı. Ne yazık ki, geleneksel olarak yılın en yoğun alışveriş günlerinden biriydi ve birazdan akın edecek müşterilerle ilgilenmesi gerekiyordu.

Galeriyi ziyaret edenlerin yoğunluğu yüzünden, Maryellen hindi kalıntılarından yaptığı sandviçi yemeye fırsat bulduğunda saat iki olmuştu. Yardımcısı Lois Habbersmith öğleden sonra ona yardım etmeyi kabul etmese, bu şansı dahi bulamayacaktı. Galerinin sahibi Webber ailesi Kaliforniya'da yaşıyordu ve Maryellen'a işi tamamıyla teslim edecek kadar güveniyorlardı.

Arka odadaki taburcye oturup bacak bacak üstüne attı, sandviçinden ilk ısırığını almıştı ki Jon Bowman içeri girdi.

"Jon..." Maryellen onu beklemiyordu. Kalbi anında deli

gibi atmaya başlamıştı. Cadılar Bayramı partisinden sonra Jon onu iki kez aramış, her seferinde Maryellen onu savuşturmayı başarmıştı.

"Hâlâ kaçıyor musun?" diye sordu Jon.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledi Maryellen.

Jon sırıtarak ona inanmadığını belli etti. "Biraz daha fotoğraf ister miydin?"

"Evet," dedi, onun vermek isteyeceği bütün resimleri büyük bir hevesle alırdı. "Son grubun tamamı satıldı."

"Onları bu akşam teslim edebilir miyim?"

Maryellen neden yanında getirmediğini merak etti. "Tabii, iyi olur. Saat kaçta?"

"Yedi."

Galeri altıda kapanıyordu. "Burada bekleyebilirim," dedi. Fotoğrafları hemen asar, böylece ertesi gün hepsi satışa hazır olurdu.

"Onları evimden almanı istiyorum," dedi sakin bir sesle. "Söz veriyorum, o kadar yolu geldiğine değecek."

Maryellen kaşlarını çattı. Başka randevusu olup olmadığından ne kadar da emindi. "Buraya getirmeni tercih ederim." Daha önce hep böyle çalışmışlardı.

"Öyle tercih edeceğini biliyorum, ama bu kez değil. Senin için akşam yemeği hazırlayacağım. Fotoğrafları istiyorsan, yedide bende olursun."

Maryellen bu yaptığının emrivaki olduğunu söyleyerek tartışmaya hazırlanıyordu, ama Jon ona bu fırsatı vermedi.

Dönüp gitti. Eğer tartışmak istiyorsa, kalabalık galeride onun peşine düşmek zorunda kalacaktı ve Jon bunu yapamayacağını biliyordu.

O gün öğleden sonra, iki müşteri Jon'un eserlerini sordu ve Maryellen ertesi gün elinde olacağına dair söz verdiğini fark etti. Jon'un resimleri daha duvara asılır asılmaz satılıyordu. Daha fazlasını istiyorsa, gidip kendisinin alması gerektiğini açıkça belirtmişti.

Saat yedide, sessizce homurdanarak karanlık bir kasaba yolunda ilerlemeye başladı. Posta kutularındaki adresleri kontrol etmek için bir el feneri kullanıyor, Jon'un evini bulmaya çalışıyordu. Sonunda doğru sapağa ulaştığında, çakıltoprak karışımı yola sapıp bir kilometre kadar daha devam etti. Tam pes etmek üzereydi ki iki katlı ev karşısına çıktı.

Arka tarafa park etti, dışarı çıktı ve Puget Sound'un öte yanında dans eden Seattle ışıklarını seyretmek için durdu. Ev sahile yakın olmalıydı. Bütün ışıklarını yakmış bir feribot suyun üstünde kayıyordu.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," dedi Jon karanlığın içinden, sonra Maryellen'ı karşılamak üzere gölgelerin arasından çıktı.

"Bana fazla seçenek bırakmadın." Bu durumdan hoşnut değildi ve Jon'un da bilmesini istiyordu.

"Hayır, bırakmadım," diye kabul etti. "İçeri gel."

"Ben... ben yemeğe kalamayacağım, umarım fazla uğraşmamışsındır."

"Hem de inanamayacağın kadar çok uğraştım. Lütfen kal."

"Ama..." Jon, onu takip etmekten başka seçenek sunmuyordu.

Evin içinin tam olarak bitmediğini fark etti. Birkaç parça eşya çıplak zemin üzerine yerleştirilmişti. Duvarlar badana yapılmadığı halde, sayısız çerçeve asılıydı. Mutfakta yeni gereçler ve beyaz seramik tezgâh vardı, ama zemine kabaca kontraplak konmuştu. Salon olması gereken yerdeki masanın üstünde keten bir örtü ve mumlar vardı. İçerisi loştu, ışık sadece masa lambalarından ve mutfaktan geliyordu. Geniş panoramik pencereler, Seattle'ın baş döndürücü gökyüzü manzarasını gözler önüne seriyordu.

"Ceketini alayım," dedi Jon.

Maryellen karşı kovmak istedi, gerçekten istedi. Aksine, ceketini omuzlarından kaydırdı, Jon onu alıp kapağı olmayan bir dolaba götürüp askıya astı.

"Evimi görmek ister misin?" diye sordu.

Maryellen başıyla onayladı. "İnşaatı kim yapıyor?"

"Ben," dedi kıkırdayarak. "Her şeyi kendim yapıyorum."

Maryellen, onun Teri'ye elinden her iş geldiğini söylediğini hatırladı. Bunun ne kadar doğru olduğunu şimdi görebiliyordu. Jon ona evi gezdirdi. Kapısı olan tek yer banyoydu. Yatak odası üst kattaydı ve denize bakan bir balkonu vardı.

"Yazın, sabah kahvemi alıp burada oturuyorum," dedi Jon.

Maryellen bunu gözünde canlandırabiliyordu; sabahın erken saatlerinde Puget Sound'un huzuru, sessizliği, taze ve

aydınlık güzelliği...

"Beş dönüm yerim var," dedi Jon. "Bu arsayı nasıl alabildiğimi merak ediyorsan, büyükbabama ait olduğunu söylemeliyim. 1950'lerde laf olsun diye almış. Ölünce bana kaldı." Mutfaktaki zaman ayarlayıcının sesi duyuldu. "Yemek hazır."

Jon elini tutup merdivenlerden inmesine yardım etti. Evin ana bölümüne ulaştıklarında masaya kadar eşlik edip sandalyesini çekti.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Maryellen.

"Hayır," dedi Jon, kesin bir dille.

Önce mumları yaktı. Sonra şarabı servis etti, ardından salatayı getirdi; dilimlenmiş taze armut, rendelenmiş *Rokfor* peyniri ve bal kaplı kavrulmuş badem eşliğinde muhteşem bir marul salatası. Sosu ise hafif bir frambuaz sirkesiydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Maryellen tadına baktıktan sonra. "Bu inanılmaz."

"Bu sadece başlangıç," dedi Jon.

Salata eşliğinde bir kadeh şarap içtiler ve dereotu soslu fırında somon gelmeden önce bir kadeh daha aldılar. Balık krema gibi ağızda kayıyordu, Maryellen tadını çıkarmak için gözlerini kapadı. Tatlı olarak ise elmalı-hurmalı turta vardı.

Yemek aralarında kadehleri dolduran Jon ikinci şişeyi de açtı. Yemek sonunda Maryellen kendini sıcacık ve çakırkeyif hissediyordu. Jon onu rahat bir kanepeye aldı. Fonda klasik müzik çalıyordu. Maryellen, Vivaldi'nin *Dört Mevsimler*'ini tanıdı.

"Tonlarca kahveye ihtiyacım olacak," dedi Maryellen.

"Hazır olmak üzere zaten."

Kahvenin kokusu gelmeye başlamıştı. Kızardığını ve bütünüyle hoşnut olduğunu hisseden Maryellen başını kanepenin arkasına yaslayıp göz alıcı manzaraya baktı. Uzaktaki ışıklar ateşböcekleri gibi yanıp sönüyordu ve karanlık suyun üstünde ilkdördün yansıyordu. Jon camda yansıma olmaması için ışıkları söndürmüştü. Manzarayı bozacak hiçbir şey yoktu.

Jon onun yanına oturdu. "Sanırım o kadar da kötü değildi," dedi. Sonra, yanlış anlamış olabilir gibi ekledi: "Demek istediğim, burada benimle beraber olmak."

"Gayet... hoştu."

"İtiraf et, o kadar korkunç değilim."

Maryellen ona bakmak için hafifçe yer değiştirip gülümsedi. "Olabilirsin."

"Ne zaman?"

"Beni öptüğün zaman." Bu konuşan, şarap olmalıydı ama yine de doğruydu.

Jon onun elini tutup ince parmaklarına baktı. "Belki şaşırtıcı gelecek, ama seninle öpüşmek beni de korkutuyor."

"Seni korkutuyor muyum?" Maryellen şaşırmaktan çok eğlenmişti.

Jon haklı olduğunu göstermek için eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Nazik ve basit bir öpücüktü ama çok daha fazlasını vaat ediyordu.

"Gördün mü?" dedi alçak sesle, kendinde değilmiş gibi.

Maryellen'ın elini açıp göğüskafesinin üstüne koydu. "Kalbimi dinle."

"Evet... çok hızlı atıyor." Maryellen'ın kalbi de küt küt atıyordu. Öpücüğünün ona ne yaptığını göstermek için Jon'a doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bu öpücük daha derin, uzun ve ateşliydi. Sona erdiğinde Maryellen'ın başı dönüyordu. "*Kalbimi* dinle," diye fısıldadı.

Jon kocaman elini onun göğüskafesine dayadı, ama ardından göğsünü avuçlamaktan kendini alamadı. Kendine engel olması için ona fırsat tanıdı ama Maryellen yapamadı. Jon'un dokunuşuyla içinde uyanan duygular aşırı heyecan verici ve davetkârdı. Jon onu öpmeye devam ederken parmakları uzanıp bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Daha işini bitirir bitirmez Maryellen arkasına uzanıp sutyenini açtı ve göğüslerini serbest bıraktı. Jon uzanıp iki eliyle onları kavradı ve Maryellen eğilip dilini kulağının içinde gezdirirken inledi.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, Maryellen kimin kimi soyduğunu hatırlamıyordu. Bütün bildiği, kanepede uzanmışlardı ve Jon'la birlikte olmak üzereydi. Jon onun üstündeki yerini alırken gözlerinin içine baktı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu.

Maryellen gözlerini kapatıp başıyla onayladı. Onu öylesine istiyordu ki, kollarıyla sımsıkı sarıp dudaklarını kendine doğru çekti.

"Söyle," diye ısrar etti Jon.

"Evet, lütfen."

Birleşmeleri uzun ve yavaş oldu. Ve daha önce hiç denemediği kadar mükemmel. Gecenin bir vakti yukarı, Jon'un yatağına çıktılar. Yorgunluktan bitkin düşen Maryellen, Jon'un bedeniyle sarmaş dolaş uyuyakaldı. Şafaktan hemen önce, gökyüzü henüz aydınlanmadan uyandı. Nerede olduğunu çıkaramayarak şaşkınlıkla oturdu. "Neredeyim ben?" diye sordu.

"Benim yanımdasın," diyen Jon, onu tekrar kollarına aldı, yüzünü kendine çevirip öptü.

İkinci sevişmelerinde Maryellen onun üstüne çıktı, uzun saçları omuzlarında ve göğüslerinde dalgalanıyordu.

Sabah olduğunda önce Maryellen uyandı ve bir süre sessizce onun kollarında uzanarak ne yaptığını düşündü. Jon Bowman onu baştan çıkarmış, o da izin vermişti. Onu şarap ve yemekle ayartmış, sonra yatağa atmıştı. Ne doğum kontrolü ne başka bir korunma yolu düşünmeden memnuniyetle ona eşlik etmişti. Bu çılgınlıktı.

Onu rahatsız etmemeye çalışarak yavaşça yataktan çıktı, çırılçıplak olduğunu görünce dehşete düştü. Parmak uçlarının üstünde basamaklardan inerken giysilerini toplayıp göğsüne bastırdı. İç çamaşırlarını giyip yünlü pantolonunu üstüne geçirmişti ki, belden yukarısı çıplak olan Jon basamakların tepesinde belirdi.

"Sıvışıyor musun?" diye sordu.

Maryellen cevap vermedi. Niyeti çok açıktı ve bu niyetin içinde kahve, kahvaltı ve gazete yoktu. "Bu olmamalıydı."

"Ama oldu. Olmamış gibi mi davranacaksın?"

Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Evet."

"Maryellen, mantıklı ol."

"Hayır, profesyonel bir ilişkimiz var. Başka türlüsü olamaz."

"Neden olamazmış?"

Açıklamak istemediği ayrıntılara girmeden, verebileceği bir cevap yoktu. "Çünkü olamaz. Üzgünüm ama böyle olması gerekiyor."

"Bana bundan fazlasını borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim." Olabildiğince hızlı giyinip pantolon fermuarını çekti. "Bu küçük baştan çıkartma planını sen hazırladın. Şarap, yemek, müzik..."

"Kahretsin, öyle yaptım! Benim seni istediğim kadar, sen de beni istedin. Kızmak istiyorsan hiç durma ama dürüst ol."

"Evet, seni istedim ama buraya gelmem için bana şantaj yapmasaydın asla seninle yatmazdım. Her şeyi planlamıştın, üç kadeh şarap dahil, değil mi?" Yüzüne düşen saçlarını geri atıp bluzunu kavradı. Kollarını içine sokuşturup düğmelerini iliklemeye bile gerek duymadan dolaba yürüyüp ceketine uzandı, öylesine hızlı çekip aldı ki askı uzun süre sallanmaya devam etti.

"Maryellen," diye yalvardı Jon. "Bu şekilde gitme. Bana ve kendine yalan söyleme. Olanları planlamadım."

"Planladığın çok açık." Henüz genç, cahil ve bakire bir kızken Clint de onu şarap ve vaatlerle yatağa sürüklemişti.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi, hamileliği şansa bırakıp çılgın ve sorumsuz bir maceraya girişmişlerdi. Açıkça görülüyordu ki, evliliğinin ve boşanmasının üstünden geçen bunca yıl onu akıllandırmamıştı.

"Pekâlâ," diye terslendi Jon. "Neye istersen ona inan, sonuçta ikimiz de gerçeği biliyoruz."

Maryellen ayaklarını yere vurarak dışarı çıktı, fotoğraflar aklına geldiğinde evin yarı yolunu kat etmişti.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

Sekiz

Eric'in, küçücük evinde kalmasına Jack daha ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu. Sabah kahvaltı yapmak istediğinde ekmek torbasının boş olduğunu gördü. Eric son ekmek kırıntısını bile yemişti. Bu, oğlunun düşüncesizliklerinin sadece biriydi. Kirli tabak ve fincanları bulaşık makinesine koyarken, Shelly'nin onun bu pasaklı haline nasıl katlandığını merak etti.

Rahatsızlığını belli etmemek için elinden geleni yaparak sabah tost yemeden de idare edebileceğini düşündü. Ayrıca bu, bel çevresine de iyi gelirdi. Ne yazık ki, duş almak istediğinde Eric'in sıcak suyu bitirip bir sürü çamaşır çıkardığını görünce iyimser halinden eser kalmadı.

Sıcak su deposunun boş olduğundan habersiz olan Jack duşa girip musluğu açtığında onu buz gibi bir serpinti karşıladı. Haykırarak kendini dışarı attı ve bir havlu kaptı, ama ne yazık ki havlu ıslaktı. Eric her iki havluyu da kullanmayı başarmış ve Jack'e kuru havlu kalmamıştı.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı havluyu yere fırlatarak. Eric onun yanında kalmaya geldiğinde, bunun birkaç günden fazla sürmeyeceğini düşünüyordu. Oysa haftalar olmuştu ve Jack buna bir son vermek zorundaydı.

Hâlâ ıslak bir halde giyinmeye çalışırken, rahatsızlığı giderek öfkeye dönüşüyordu. Soluğunu düzenlemek ve deli gibi atan kalbini yatıştırmak için iki kez durmak zorunda kaldı. Görebildiği kadarıyla, Eric ile Shelly bir çıkmaza girmişti, ikisinden birinin taviz vermeye niyeti yoktu. Jack, Olivia'nın evindeki Şükran yemeğinde aralarının düzelebileceğini ummuştu, ama ne yazık ki Shelly daveti reddetmişti.

Eric duygularını saklamaya çalışmış, ancak bunu başaramamıştı. Oğlu, Şükran Günü'nde Shelly'yi göreceğinden çok umutluydu ve Shelly'nin bunu geri çevirmesi onu bozguna uğratmıştı. Onun artık başkasıyla birlikte olduğundan emindi. İşte o dönem Jack, Eric'i bir fertilite* kliniğine gitmeye ikna edebilmiş, bu ziyaretin ardından Eric günler süren bir depresyona girmişti.

Ne yapacağını bilemeyen Jack, sonunda bu duruma el koymaktan başka çaresi olmadığına karar verdi. Gazetedeki ofisine gider gitmez bir eylem planı geliştirdi. Shelly'yi kendisi arayacaktı.

Neyse ki kızın iş telefonunu biliyordu. Ona akşam yemeğinde buluşmayı teklif etti. Shelly kabul etti ve Seattle sahilinde bir yerde karar kıldılar. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu, hem de acilen. Oğlunun ve kendi iyiliği için.

Aynı gün saat altı buçukta Shelly lüks bir restoranda

* *Doğurma verimliliği, doğurganlık. (e.n.)*

Jack'le buluştu. Çoktan gelip oturmuş, Jack'i bekliyordu. Jack, onun henüz kendisini görmemiş olmasından faydalanarak kızı biraz inceleme fırsatı buldu. Shelly güzel bir kızdı, minyon ve kırılgan görünüşlüydü; özellikle şu anda. Jack onun şimdiden hamile elbisesi giydiğini görünce şaşırdı. Bu konuda bir şüphe olmadığı açıkça görünüyordu.

"Merhaba Shelly," dedi, oturmadan önce uzanıp onun yanağını öperek.

"Bay Griffin."

"Lütfen," dedi. "Sadece Jack de."

"Peki." Bakışlarını indirdi, mönüyü okur gibiydi. Oysa Jack onun ne isteyeceğine çoktan karar verdiğine emindi. *Kendisi* ne istediğini biliyordu. Burada yengeç köftesini muhteşem yapıyorlardı ama bu buluşma yengeç köfteleri ya da mönüdeki bir başka yiyecek hakkında değildi.

"Seni neden çağırdığımı merak ediyor olmalısın," dedi mönüyü kenara bırakırken.

"Eric'le ilgili olduğunu tahmin ediyorum." Ardından, kendine hâkim olamayarak sordu: "İyi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Jack. "Seni özlüyor."

Shelly rıhtıma ve ardında uzanan mürekkep karası suya baktı. "Ben de onu özlüyorum." Sesi yumuşacıktı.

"Oğlum hep böyle pasaklı mıydı?" diye sordu Jack ortamı yumuşatmak için. Eric doğuştan böyle olmalıydı. Kendi dağınıklığı Jack'e batmıyordu, ama konu Eric olunca, bütün dikkati dağılıyordu. Ayrıca, Eric pasaklılık yarışında onu açık ara geride bırakmıştı.

"Her zaman," diye gülümsedi Shelly. "Düzenli olan benim. Düzgün yiyor mu?"

Oğlunun evde ve dışarıda Jack'i yiyip bitirdiğini söylemek pek uygun olmazdı. "O konuda bir sıkıntısı yok. Ya sen?"

Shelly biraz daha gülümsedi. Jack onun ne kadar solgun göründüğünü fark etti. "Ben hep açım. Hayatımda bu kadar iştahlı olduğumu hatırlamıyorum. Kahvaltı ediyorum ve daha öğlen olmadan o kadar acıkıyorum ki, ikinci bir kahvaltı yapıyorum."

Bu söyledikleri, neden şimdiden hamile elbisesi giydiğini açıklıyordu. Zavallı kız bu zor dönemi atlatabilmek için kendini yemeye vermişti. Jack ona söyleyecek bir şeyler bulmayı çok isterdi.

"Son zamanlarda Eric'le konuştun mu?" diye sordu, konuyu dikkatle açmaya çalışarak.

"Hayır... en son Şükran Günü'nden bir hafta önce konuşmuştuk."

"O halde bilmiyorsun." Jack'in yüreği sıkıştı. Demek Eric ona söylememişti.

"Neyi bilmiyorum?"

"Eric'i bir fertilite kliniğine gidip sperm testi yaptırması için ikna ettim. Sen bebeğin ondan olduğunu iddia ederken, doktorunun yıllar önce söylediklerine dayanarak Eric bunun imkânsız olduğunu söylüyordu."

Shelly'nin birden yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir. O halde artık bebeğin ona ait olduğunu biliyor."

"Ne yazık ki hayır." Jack etrafına baktı, garsonun hâlâ gelmemesi şaşırtıcıydı. Sanki hissetmişçesine bir delikanlı öne çıktı. Jack kahve ve yengeç köftesi istedi. Shelly ise ekstra soslu karışık salata, piliç *fettuccini Alfredo* ve peynirli-sarmısaklı ekmek siparişi verdi. Tatlılar ana mönü listesinde olsa, Jack onlardan da isteyeceğinden şüphe etti.

"Eric hakkında ne söylemeye çalıştığınızı açıklayın. Kliniğe gittiyse, bebeğin babası olduğunu bilmek *zorunda*," diye ısrar etti Shelly. Keten peçetesini kucağına serip sanki üstündeki kırışıklar disiplin cezası gerektirirmiş gibi dikkatle düzeltti. Yüzü endişeyle gerilmişti.

"Rapora göre, Eric'in baba olma ihtimali pek yok." Jack kötü haber vermek istemiyordu ama oğlunun ona söylediğini düşünmüştü. Eric'in bunalımının rapordan çok, daha sonra aralarında geçen konuşmadan kaynaklandığını sanıyordu. "Klinik raporunu bizzat okudum. Sperm sayısı çok düşük. Düşük miktarda da olsa böyle bir ihtimal var, ama Eric bunu görmüyor. O sadece *yüksek oranda ihtimal dışı* kısmında takılıp kaldı."

Shelly bakışlarını aşağı indirdi, Jack onun ağlamamak için kendini zor tuttuğunu düşündü. "Bu her şeyi açıklıyor," diye fısıldadı.

"Ya?" Jack burnunu sokmak istemezdi, ama Shelley'nin ona söyleyeceği bir şey varsa...

"Beni neden aramadığını açıklıyor. Bebeğin ona ait olduğuna inanmıyor. Açıkçası onu aldattığımı düşünüyor ve bu çok zoruma gidiyor. Bana olan güvensizliği son derece

kırıcı Jack."Masaya bakmaya devam etti. "Ama her şeye rağmen, kirayı ödemeye devam ediyor. Kendi kazancımla her şeyin üstesinden gelemeyeceğimi biliyor."

Jack yüksek sesle homurdanmak istedi. Eric'in bonkörlüğü hoşuna gitse de, aynı zamanda kendi evine çıkmasının yıllar süreceği anlamına geliyordu. Jack oğluyla aynı yerde mahsur kalmıştı.

"Eric'e bunu yapmamasını, kendi ödemelerimi yapabileceğimi söyledim. Yine de kirayı ödemeye devam ediyor." Duraksadı, başını iki yana salladı. "Bunun için minnettarım. Kirayı ödemek zorunda kalsam ne yapardım bilmiyorum."

"Patavatsızlığımı bağışla Shelly," dedi Jack. "Ama gerçeğe ihtiyacım var. Bebeğinin babası Eric mi?"

Shelly ilk kez onun gözlerinin içine baktı. "Bebek oğlunuzun. Kızım ya da oğlum doğar doğmaz, bunu şüpheye yer bırakmayacak biçimde ispatlayabileceğim. O zamana kadar Eric'le görüşmemizin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Sormaya gerek bile kalmadan, Jack'in ikinci sorusu böylece yanıtlanmış oluyordu. "Anlıyorum."

"İlgilendiğin için teşekkür ederim Jack," dedi sessizce. "Bunun için minnettarım. Ancak klinik sonuçlarının bir önemi yok. Ben gerçeğin farklı olduğunu biliyorum. Beş aya kalmadan kanıtım dünyaya gelecek."

Yemeğin sonunda, Jack herhangi bir çözümün yanına bile yaklaşamamıştı. Eve döndüğünde Eric televizyonun karşısına oturmuş, koca bir paket patates cipsi yiyordu.

"Geç kaldın," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Shelly'yle Seattle'da yemek yedik."

Eric uzanıp uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapadı. "Shelly'yle beraber miydin?" diyerek ayrıntıları dinlemek üzere kaşlarını çattı. "Seni mi aradı?"

"Ben onu aradım." Jack yağmurluğunu omuzlarından sıyırıp bu açmaza en iyi yaklaşımın ne olacağını düşündü.

"Ona sperm testinden söz ettin mi?" diye sordu Eric. Oğlu artık ayaktaydı ve gözleri öfke saçıyordu.

"Bu sabah evde hiç ekmek yoktu," dedi Jack. "Üstelik bütün sıcak su bitmişti ve havluların ikisi de ıslaktı, ayrıca..."

"Yani evdeki son ekmek dilimini yediğim için mi sana olan güvenimi sarstın? Söylemeye çalıştığın bu mu?"

"Hayır... eğer Shelly'yle konuşursam, bu sorunu kesin olarak çözebileceğimi umuyordum."

"Buradan gitmemi istiyorsan söylemen yeterli." Eric, eskiden boş olan odaya fırtına gibi daldı.

"Sana gitmeni istediğimi söylemedim," dedi, ama sözleri havada asılı kaldı.

"Sorun değil baba," dedi Eric, bir dakika sonra elinde spor çantasıyla hızla odadan çıkarken. Çantanın her yerinden giysiler sarkıyordu. "Gidiyorum. Çocukken bir babaya ihtiyacım olduğunda da yanımda değildin. Şimdi farklı olacağını bana düşündüren neydi bilmiyorum."

Jack hayal kırıklığıyla inledi. Hayatlarını normalleştirmeye çalışırken her şeyi berbat etmişti. "Eric, dinle. Üzgünüm."

"*Üzgün*?" diye tekrarladı Eric, o ana kadar duyduğu en

komik şeymiş gibi. "Bunun için biraz geç kaldın. Üzülme, bir daha seni rahatsız etmem."

Bunu söyledikten sonra çıkıp gitti. Jack bir daha ne zaman oğlundan haber alacağını merak ediyordu.

Aralık ayının ilk cuma günü galeriyi açarken, Maryellen Noel'i geçirmek için Cedar Cove'un mükemmel bir yer olduğunu düşündü. Liman Caddesi boyunca, yolun her iki yanına yeşil ağaç dalları asılmıştı ve bütün sokak lambalarından kocaman baston şekerler sarkıyordu. Galeri de minik beyaz ışıklarla süslenmişti ve havaya hoş bir koku veren ladin dalları zarif bir biçimde aşağı sarkıyordu. Maryellen için bu, çocukluğundaki bayramlarla –ve babasıyla– özdeşleşen Noel'in kokusuydu. Birden, yerdeki karlara bata çıka yürüyerek eve çam ağacı taşıyan babası bütün netliğiyle gözünün önünde canlandı. Maryellen gözlerini kırpıştırarak davetsiz yaşları uzaklaştırdı.

Sebebini bilmeden Jon'u düşündüğünü fark etti. Onu en son gördüğünden beri iki hafta geçmişti, ama galeriye yeni fotoğraflar getirmesinin fazla uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Özellikle de, evinden kaçar gibi uzaklaşırken yanına almadığı için. Maryellen, onunla tekrar karşılaşmaya kendini hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Yaşananların iş ilişkilerini etkilemesine izin veremezdi. O geceden beri binlerce defa, içgüdülerine teslim olduğu için kendini lanetlemişti. Kendini haklı göstermek için sayısız mazeret bulmuştu, ama

zaman ve gerçek, bunların hepsini geçersiz kılmıştı. Şarap ve ay ışığı bahane değildi, ayrıca baştan çıkardığı için Jon'u suçlayamazdı. Her şeyi kendi isteğiyle yapmıştı.

Kendisini düşündüğünü anlamış gibi, galeri açıldıktan kısa süre sonra Jon kapıda boy gösterdi. Geniş atölyeye girdiğinde, Maryellen bir müşterisiyle ilgileniyordu. Jon'un yanında iki tane çerçeveli fotoğraf vardı, Maryellen devamının arabada olduğunu düşündü.

Jon, ikinci ve ardından üçüncü turu yapıp çerçeveleri arka odaya taşırken, Maryellen hâlâ müşterisiyle ilgileniyordu.

"Biraz daha düşüneceğim," dedi Bayan Whitfield.

Maryellen, doktorun karısının Noel hediyesi olarak kocasına almayı düşündüğü suluboya tablodan söz ettiğini anlayana kadar birkaç saniye geçti.

"Tamamdır," dedi ve ardından, galerinin arka odasında Jon'la baş başa kaldı.

"Merhaba," dedi Maryellen gergin bir tonda, ama olabildiğince nazik ve içten olmaya çalışarak. Jon'un evinden çıkmadan önce, o andan itibaren ilişkilerinin sadece işle sınırlı olacağını açıkça ifade etmişti.

"Merhaba." Bakışları öylesine yoğundu ki, Maryellen gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Güzel bir sabah, değil mi?" diye mırıldandı.

"Gökyüzü gri ve yağmur havası var."

Maryellen zoraki gülümsedi. Havadan sudan konuşmanın bir yararı olmadığı açıktı, zaten bu adamla ne zaman yararı olmuştu ki? "Bakıyorum birkaç resim getirmişsin."

"Evde bıraktıkların. O kadar aceleyle çıkmasaydın..."

"Onları getirdiğin için minnettarım," dedi, o geceyi hatırlatacak başka şeyler söylemesine engel olmak için.

"Gelme sebebim başka," dedi Jon. Ellerini blucininin arka ceplerine soktu. Onun volta atması Maryellen'ın sinirini bozuyordu, ama Jon'un da gergin olduğu belliydi. Birdenbire durdu. "Pazar günü öğleden sonra boş musun? Hep denemek istediğim bir akşam yemeği treni kalkacak ve konuğum olarak katılmanı istiyorum."

Maryellen'ın olmasından korktuğu şey tam olarak buydu. Ciğerleri acımaya başlayana kadar soluğunu tuttu. "Teşekkürler, ama hayır."

"Hayır mı?" Kırgın ve kafası karışmış gibiydi.

"Daha önce söylediğimde ciddiydim. İlişkimizin kişisel hale gelmemesi çok önemli."

Jon kaşlarını çattı. "Bunun için biraz geç," diye mırıldandı.

Maryellen bunu duymazdan geldi. "Seninle galeri dışında görüşmek beni ilgilendirmiyor." Bundan daha açık ifade edemezdi.

"Beni Cadılar Bayramı partisine davet eden sendin."

"Biliyorum ve bu bir hataydı. Birçok hatanın başlangıcı. Dinle Jon, belki son derece utanç verici ve münasebetsiz, ama olanları unutursan bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Jon kaşlarını biraz daha çattı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Lütfen."

Jon tartışacak gibiydi ama sonra başını iki yana salladı. "Başka şansım yok, değil mi?"

"Biliyorum, gerçekten üzgünüm."

"Tamam, her neyse."

Maryellen resimler için bir "alındı" makbuzu yazıp ona uzattı. Makbuzu almadan önce aralarında birkaç huzursuz saniye geçti, sonra Jon döndü ve galeriden çıktı. O gider gitmez Maryellen gözlerini kapadı ve biriken gerginliğini derin bir iç çekişle azaltmaya çalıştı. Kendini toparlamak için taburelerden birine çöktü.

"Bir dakika," dedi Jon, tekrar içeri dalarak, "-mış gibi davranmak konusunda pek başarılı değilim. *Sen* olanları unutabilirsin ama ben yapamam. Lanet olsun Maryellen, paylaştığımız şey güzeldi. Bunu görebildiğinden eminim."

"Hayır, göremiyorum. Lütfen durumu olduğundan daha fazla zorlaştırma." Onun bu kadar kolay pes etmeyeceğini tahmin etmeliydi.

"Durumu zorlaştıran ben değilim, sensin. Buluşup bunu konuşalım. Nerede ve ne zaman olacağına sen karar ver."

"Konuşacak bir şey yok."

"Seni anlamıyorum," dedi Jon, tekrar volta atmaya başlayarak. Maryellen'ın sergilemek için hazırladığı muazzam mavi porselen vazonun etrafında turlarken, ayağının altındaki eski ahşap döşeme gıcırdıyordu. "Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksan güzel, keyfine bak ama ben yapamam. Keşke bunu yapabilsem diye Tanrı'ya dua ediyorum, ama seni dü-

şünmeden duramıyorum. Bizi düşünmeden..."

"Bu konuyu tamamen aklımdan çıkardığımdan emin olabilirsin."

Jon yalan söylediğini ima etmek için homurdanarak güldü. "Bize bir şans verirsen," diye devam etti, "aramızda buna değecek bir şeyler olduğunu keşfedebilirsin."

"Bundan şüpheliyim," dedi Maryellen, olabildiğince ruhsuz davranmaya çalışarak. Bu konuşmanın onu sıktığını düşünmesini istiyordu. "Korkarım durumu yanlış yorumladın."

Jon ona baktı. "Böyle şeyleri her zaman yapar mısın?"

Maryellen güldü, utandığı ve kendini aşağılanmış hissettiği halde, eğlenmiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Bir süredir hayır... Jon, o geceyi olması gerekenden farklı okuduysan, gerçekten üzgünüm, ama..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi ve onu susturmak için ellerini kaldırdı. "Konuyu kavradım."

Maryellen bunu gerçekten diliyordu.

"İlişkimiz yalnızca işten ibaret."

Başıyla onaylayan Maryellen gülümsemeye çalıştı. Belki de yüzünü buruşturmuş gibi görünmüştü.

Jon, galerinin arka odasına yavaşça göz gezdirdi. "Bu durumda, seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Çok sevinirim Jon," dedi minnetle.

"Sattığınız fotoğrafların çekini adresime yollar mısınız?" diye sordu.

Maryellen bağlantıyı ilk anda kuramadı. "Adresine çek

göndermek mi? Yani tekrar gelmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi bütün çıplaklığıyla.

"Ya..." Telaşlanma sırası Maryellen'daydı. "İşte tam bu yüzden ilişkimizi kişiselleştirmek istemiyordum! Profesyonel ilişkimizi sona erdirmenin gereği yok, değil mi? Demek istediğim, fotoğrafların muhteşem, gerçekten muhteşem ve işlerini başkasına vereceksin, öyle mi?"

Soru, gergin saniyeler boyunca ikisi arasında asılı kaldı. Maryellen, onun düşünmesini beklerken ellerini arkasında kenetlemişti. İstediği bu değildi. Onun fotoğraflarını sergilemekten gurur duyuyordu. Eserleri müşteri çekiyordu ve iyi ödeme yapıyorlardı. Karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkileri vardı. Bir *iş* ilişkisi.

Jon gözlerini ona dikti, bakışlarında öfke ve pişmanlık vardı.

"Sanırım başka bir galeriyle anlaşmanın zamanı," dedi, çok sıradan bir şey söyler gibi omuz silkerek.

Maryellen yeniden düşünmesini söylemek istediği halde sustu, yalvarır gibi görünmek istemiyordu. Güçlükle konuşabildi. "Tercihin buysa, sana ancak iyi şanslar dileyebilirim."

"Bu benim tercihim değil," dedi soğuk bir sesle. "Senin isteğin. Hoşça kal Maryellen."

Jon dönüp ikinci kez giderken, Maryellen boğazının düğümlendiğini hissetti. "Aksi şeytan!" diye söylenerek geri döndü Jon. Hızla ona doğru yürüdü. "Üzülme," dedi onu omuzlarından tutarak. "Dediğim gibi, seni bir daha rahatsız

etmeyeceğim, sadece gitmeden önce son bir hatıra istiyorum."

"Ne?" diye sordu Maryellen. Onun dokunuşuyla sarsılmıştı, sesi titriyordu.

"Bu," dedi, boğuk bir sesle. Ardından, sanki Maryellen evinin kapısından çıktığı andan itibaren aklında bu varmış gibi onu öptü. Sert, ateşli ve dayanılmayacak kadar acelesiz bir öpücüktü. Dudaklarını onun dudaklarından ayırdığında, Maryellen'ın kulakları zonkluyordu.

Jon'u, öpücüğüne karşılık verme zevkinden mahrum etmek için direnmişti, ama onu bıraktığı anda Maryellen iki adım geri sendelemiş ve soluk almakta zorlanmıştı. Eli ise istemsizce boğazına gitmişti.

Duyamadığı şeyler mırıldanan Jon çıkıp gitti. Bu kez temelli olduğunu biliyordu. Bacaklarının bağı çözülmüştü ve ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Kahveye doğru yöneldi, bir fincan doldurdu ve şaşkınlık içinde ellerinin nasıl titrediğini gördü.

Jon'un onu böylesine öpmesinin sebebi kendisini hep hatırlaması içindi. Birlikte geçirdikleri geceyi hatırlaması için. Manevrası fazlasıyla işe yaramıştı. Maryellen gözlerini kapadı ve acelesiz, baştan çıkarıcı sevişmeleri zihninde canlandı. Ona nasıl dokunduğunu hatırlıyordu; güçlü, erkeksi elleriyle bütün vücudunu araştırmış, önce parmakları, sonra diliyle okşamıştı. Birleştiklerinde hissettiği her duygu bütün canlılığıyla hafızasındaydı. Maryellen onu sözcüklere sığmayacak bir biçimde arzulamıştı.

Niyeti Jon'u incitmek değildi ama yaptığının bu olduğunu görebiliyordu. Bu süreçte kendini de incitmişti. Jon neden reddedildiğini anlayamamıştı. Bilmiyordu ve asla bilmeyecekti. İçinde bir yerlerde gömülü olan sebepten dolayı gitmesini istemişti.

Bu yoldan daha önce geçmişti ve yaraları hâlâ kapanmamıştı. Bazen duygusal yaraların iyileşmesi fiziksel olanlardan daha zor oluyordu. Hatta bazen, asla iyileşmiyordu.

Zach cumartesi sabahı uyandığında Noel ağacının süsleri salonun her yerine saçılmıştı.

"Selam baba," dedi Eddie, Zach esneyerek mutfağa doğru giderken. Oğlu ışık demetlerinin ortasına oturmuş, kordonlarını ayırıyor ve onları teker teker kanepeye diziyordu.

"Bunlarla ne yapıyorsun?" diye sordu. Rosie evin dışını Noel ışıklarıyla süslemeyi severdi, ama Zach bunu daima can sıkıcı bulurdu. Saate bakınca daha yedi bile olmadığını gördü. Anlaşılan Rosie çoktan kalkmıştı.

"Bunları annem çıkardı," diyen Eddie ışıkların fişini prize taktığında ortalık birden öyle aydınlandı ki, Zach kör olacağını sandı.

Zach, karısının ışık zincirlerini asması için bu şekilde imada bulunduğunu tahmin etti. *Harika*, diye düşündü. Harika. Bundan daha önce söz edebilirdi ama ne yazık ki son günlerde pek iyi geçindikleri söylenemezdi. Eğer Şükran

Günü bir işaretse, Noel tatilinde medeni davranmaları biraz zor olacaktı. O günü ciddi bir kavga yaşamadan atlatmışlardı. Muhtemelen bunun sebebi Rosie'nin bütün gününü kız kardeşiyle mutfağa kapanarak ve büyük ihtimalle Zach'i şikâyet ederek geçirmesiydi.

"Annen nerede?" diye sordu, canı sıkkın bir halde.

"Gitti."

"Gitti mi?" Zach tekrar saatine baktı. "Nereye?"

"Lisedeki Noel kermesine."

"Orada ne yapıyor?"

Eddie omuz silkti. "Bana söylemedi. Kahvaltı için McDonalds'a gidebilir miyiz? Pop-Tarts yemekten bıktım."

Zach oğluna baktı. Dokuz yaşındaki çocuk Pop-Tarts alternatifinin, dışarıda yemek olduğunu sanıyordu. Rosie tam zamanlı eş ve anne olarak taşıdığı sorumluluklara karşı öylesine ilgisizdi ki, çocuklar ailelerin masanın etrafında toplanıp birlikte yemek yediklerinden bile habersizlerdi.

"Baba?"

Eddie'nin çığlığı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bak!" televizyonu işaret ediyordu. "Noel için bundan istiyorum."

Ekrana bakan Zach, uzaktan kumandalı dev bir kamyonun kulakları sağır eden bir sesle toprak bir tepeyi tırmanmaya çalıştığını gördü.

"Annem alabileceğimi söyledi."

"Öyle mi dedi?" Zach'in, bu konuda da Rosie'yle konuşması gerekiyordu. Aptal bir oyuncağa dünyanın parasını

vermeyecekti. Mutfağa doğru yürüdü, kahve hazır değildi ama karısı not yazıp haznenin üstüne yapıştıracak vakit bulabilmişti.

Saat dörde kadar kermeste çalışacağım. Işıkları dışarı asar mısın? Allison gece arkadaşlarıyla pijama partisindeydi, eve getirilmesi gerekiyor. Fırsat bulursan Noel ağacını alır mısın? Sonra görüşürüz.

Rosie

Karısı kermeste çalışacağını söylemeyi unutmuştu, ama tahmin etmek zor değildi. Bir kez olsun, zorunluluklar ve görevler olmadan birlikte bir gün geçirebileceklerini ummuştu. Noel ağacını satın almak eskiden ailece yapılan bir işti; alışverişe beraber çıkarlardı ve herkes fikrini söylerdi. Ağacı süslemek ise başlı başına eğlenceydi. Fonda müzik çalarken mısır patlatıp sıcak şarap içerlerdi. Son zamanlarda ise Noel ağacı alıp süslemek, Rosie'nin aşırı yoğun programında bir boşluk yaratıp uğraşması gereken bir baş belasına dönüşmüştü.

"Kahvaltı için McDonald's'a gidebilir miyiz?" diye tekrar sordu Eddie.

Zach ona cevap vermedi.

"Baba?"

"Elbette," diye mırıldandı, çünkü buzdolabında süt bile yoktu. Rosie ona yapılacaklar listesi bırakmakla kalmamıştı, evi tamtakır bırakıp gitmişti.

Zach bütün sabahı, karısının ailesine karşı sorumsuzluğuna öfkelenmekle geçirdi. Janice Lamond'un oğlu için hazırladığı özel cumartesi günü hakkında anlattıkları aklına geldi. Önceliği çocuklarına veren bir kadın olduğu çok açıktı.

McDonald's'taki kahvaltının ardından, Zach arkadaşında kalan Allison'ı aldı ve sonra, Eddie'nin de yardımıyla Noel ışıklarını astılar.

"Noel ağacını bugün alacak mıyız?" diye sordu Eddie. Zach o sırada merdivenin tepesinde, çatı hattı boyunca Noel ışıklarını asıyordu. Aşağıda endişeyle onu izleyen oğluna baktı.

"Ablana bizimle gelip gelmeyeceğini sor," dedi.

"Tamam," diyen Eddie hızla içeri girdi. Gideli on beş saniye olmadan geri döndü. "Allison gelmek zorundaysa gelecekmiş. Ona ihtiyacımız yok, değil mi baba?"

"Ona ihtiyacımız olduğunu söyle."

Eddie, babasına baktı. Yüzündeki kuşku ve nefret açıkça okunuyordu. Zach gülmekten kendini alamadı. Ani bir pişmanlık duygusuyla, o gün ilk kez güldüğünü fark etti. Rosie'nin, gününü ailesi yerine yabancılarla geçirmeyi tercih etmesi çocukların suçu değildi. Eve döndüğünde karısıyla uzun bir konuşma yapmaya niyetliydi.

Kötü başlayan ve giderek berbatlaşan günün içinde, Noel ağacı almak sıkıcı bölümlerden sadece biriydi. Eve döndüklerinde çocuklar açtı ve didişiyorlardı. Arabayı garaja çeken Zach, Rosie'nin arabasının da orada olduğunu gördü.

"Ağacı aldık anne," diye haber verdi Eddie, hızla mutfağa dalarken.

"Selam," dedi Zach, karısıyla baş başa kalana kadar normal davranmaya kararlıydı. "Günün nasıl geçti?"

Rosie kanepeye oturup ayaklarını yukarı dikmişti. "Yorgunluktan bittim. Evde işler nasıldı?"

"Harika," dedi Eddie. "Babam ve ben Noel ışıklarını astık. Kahvaltı etmeye McDonald's'a gittik ve dönüşte marketten süt aldık."

"Alışveriş mi yaptınız?" diye soran Rosie'nin gözlerinden rahatladığı okunuyordu.

"Sadece ekmek ve süt." Cevap veren yine Eddie'ydi. "Babam öğle yemeği için domates çorbası ve peynirli tost yapmayı düşündü, ama malzeme yoktu."

"Anladığım kadarıyla oldukça eğlenmişsiniz."

"Ağacı bu akşam süsleyecek miyiz?" diye bıkkın bir ifadeyle sordu Allison.

"Elbette," dedi Zach.

"Bu akşam değil tatlım," dedi Rosie aynı anda.

Allison sırayla Zach'e ve Rosie'ye baktı.

"Zaten dokuz saat ayakta dikildim," dedi Rosie. "Şu an yapmak istediğim son şey ağaç süslemek. Yarın kilise dönüşü yaparız."

"Ben yapamam," diye söylendi Allison. "Fransızca kulübünün alışveriş merkezinde pasta satışı var, unuttun mu?"

"Of, evet." Rosie eliyle gözlerini ovuşturdu. "Benim yardım etmem gerekmiyor, değil mi?"

"Evet anne..." Kızlarının sesi hem kırgın hem de huysuz çıkıyordu.

"Tamam, tamam."

"Peki akşam yemeği?" diye sordu Zach.

O hafta zaten bir kez pizza, bir kez de hamburger mönüsü yemişlerdi. Zach yılın en yoğun dönemlerinden birini yaşadıklarını biliyordu, ama haftada bir kez bile olsa, evde ailece yemek yiyebilirlerdi.

"Kim ne istiyor?" diye sordu Rosie.

"Pizza," diye bağırdı Eddie.

"Ben aç değilim," dedi Allison.

Zach kaşlarını çattı.

"Eminim rulo köfte ve püre istiyorsundur," diye mırıldandı Rosie, Zach'in duyabileceği bir sesle.

"Harika olurdu," dedi Zach ve ekledi: "Bir kerecik bile olsa."

"Ağacı süsleyecek miyiz, süslemeyecek miyiz?" diye sordu Allison, kanepede annesinin yanına otururken.

"Anlaşılan, hayır," dedi Zach.

"Babanızın isteği buysa." Aynı anda konuştukları için bir kez daha sesleri birbirine karıştı.

Allison kalkıp koridora yürüdü. "Ne yapacağınıza karar verdiğinizde bana da söyleyin. Odamda olacağım."

Kavga çıkacağını hissetmiş olacak ki hemen ardından Eddie de odasına kaçtı.

Arkalarından çöken sessizlik ürkütücüydü.

"Bütün gün evde olmayacağını söyleyebilirdin," dedi Zach, kızgınlığını gizlemeyi başaramayarak.

"Söyledim," diye parladı Rosie.

"Ne zaman?"

"Pazartesi akşamı, hatırladın mı?"

"Hatırlasam şu anda konu etmezdim, değil mi?"

Rosie kanepeden kalkıp mutfağa yürüdü. "Bu konuda tartışmak istemiyorum."

"İyi, çünkü ben de tartışmak istemiyorum."

"Senin neyin var?" diye sordu Rosie, arkasına dönerek. "Artık hiç konuşamıyoruz."

"Sadece bütün gün evde olmayacağını neden söylemediğini sordum."

"Ben de dedim ki..."

"Ne dediğini biliyorum." Kendini kaybetmek üzereydi. "Hatırlatabilirdin."

"Neden? Dırdırını dinlemek için mi?"

Ah, demek buydu. Rosie onun dırdır ettiğini düşünüyordu. Parmağını uzatmıştı ve parmak doğruca Zach'e yönelmişti.

"Senin için bir yapılacaklar listesi hazırlıyorum," diye terslendi Zach, kâğıt-kalem alarak. "Öncelikle, mutfak alışverişi."

"Markete gitmişken süt ve ekmekten fazlasını alabilirdin, değil mi?"

"Ben haftada kırk saat çalışıyorum."

"Ben çalışmıyor muyum?" diye haykırdı Rosie.

"Etrafına bir bak ve bu soruya kendin cevap ver. Eğer *çalışıyorsan*, kim için çalışıyorsun? Ailen için değil. Benim için değil. Çocukların için de değil. Bir Noel kermesi, ailecek

geçirilecek cumartesi gününden daha önemli. Alışveriş merkezindeki pasta satışı, Noel ağacı süslemeye ağır basıyor."

Rosie dondurulmuş hamburgerleri öfkeyle mikrodalgaya attı. "Bu evlilikte kendini kurban gibi gösterme Zachary Cox. Çok mükemmel olduğuna inanıyorsan, evde biraz daha yardımcı olabilirsin. Mutfak alışverişi yapmanın *benim* sorumluluğum olduğunu kim söyledi? Bu senin fikrin çünkü dokuz-beş mesai yapmadığım için günlerime hükmedebileceğini sanıyorsun. Benim de bir hayatım var, biliyorsun."

"Bağırma!" diye haykırdı Eddie. "Artık bağırma!" Mutfak kapısında durmuş, gözyaşları içinde elleriyle kulaklarını kapamıştı.

"Eddie, affedersin," dedi Rosie. Onun da sesi ağlamaklı çıkıyordu. Oğlunu kucaklamak için eğildi ve öfke saçan gözlerle Zach'e baktı. "Şu yaptığına bak!"

"Ben mi?" Her şeyin dönüp dolaşıp kendi suçu haline gelmesi çok komikti.

Zach, karısıyla tekrar konuşmaya teşebbüs etmeden önce, akşam yemeğinin bitmesini bekledi. Yirmi dakikada hazırlanan acılı fasulye, ama yine de son dönem yediklerine kıyasla gelişme sayılabilirdi. "Halletmemiz gereken sorunlarımız olduğu çok açık," dedi, Rosie, *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarını seyretmeye hazırlanırken.

"Muhtelif sorunlarımız," diye tekrarladı Rosie. "Avukat gibi konuşuyorsun."

"Öyle diyorsa öyledir. Noel'in geçmesini bekleyelim. Çocuklar üzülüyor."

"Ben de öyle, Zach."

"Ben de mutluluktan uçmuyorum." Salondan çıkıp yatak odasına yöneldi. Orada ikinci bir televizyon vardı. Tarih kanalını açıp Napolyon hakkında bir belgesel seyretmeye çalıştı.

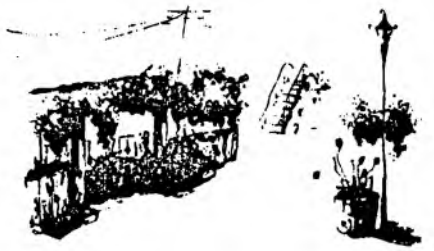
Bir saat sonra Rosie içeri girdi. "Bu konuyu konuşmak ister misin?"

Zach ona baktı ve tartışmanın anlamsızlığını fark etti. "Pek sayılmaz."

Rosie bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece elimden geleni yaptığımı hatırla Zach. Bütün samimiyetimle elimden geleni yaptım, ama sen çekilmez birisin."

Gerçekten elinden geleni yapıyor olsa, ait olduğu yerde, ailesiyle birlikte olurdu, diye düşünen Zach pes etmemek için kendini biledi. Suçlu Rosie'ydi, kendi hatalarını kabul edene kadar Zach konuyu kapatmayacaktı.

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

Dokuz

Şükran Günü'nden beri Grace doğru dürüst uyuyamıyordu. Gelen telefonları düşündükçe, hattın diğer ucundaki kişinin Dan olduğuna daha çok inanmaya başlamıştı. Marazi bir sebeple, eski kocası bunca aydan sonra bulduğu bir parça huzuru bozmaya niyetli görünüyordu. Hatta Grace'in yeni yaşantısı hakkında bilgi alıyor bile olabilirdi. Bu durum, telefonların zamanlamasını da açıklardı.

Son üç haftadır düzenli olarak sabah dörtte, gecenin en karanlık anında uyanıyor ve bir daha uyuyamıyor, korku, acı ve suçluluk duyguları altında ezilerek öylece yatıyordu. Onun nerede ve kiminle olduğunu –özellikle de kendisine güldüklerini– düşündükçe büyük bir öfke de hissediyordu. Başlangıçta da böyle olmuştu ama süreç içinde Dan'in hayrete düşüren davranışlarını kabullenmişti. Oysa şimdi, gelen telefonların ardından, her şey ilk günlerdeki berbat duruma dönmüştü.

Pazartesi sabahı kütüphaneye gittiğinde gözleri uyku-

suzluktan yanıyordu ve morali son derece bozuktu. Noel'le ilgili tek güzel şey torunuydu. Minik Tyler neredeyse dört aylık olmuştu ve hayatının ışığıydı. Bebeği kucağına aldığı anda bütün sorunları yok oluveriyordu.

Cliff Harding kütüphaneden içeri girdiğinde öğle olmak üzereydi. Grace onun geldiğini daha görmeden hissetmişti. Cliff bir kitap iade edip onun masasına doğru yürüdü. Yüzünde Grace'in içini ısıtan hınzır bir tebessüm vardı.

Grace'in ağzı kurudu ve paniklediğini hissetti. Onun Doğu Sahili'ne kızını görmeye gittiğini biliyordu. O günden beri kendisinden haber almamıştı ve bu yüzden memnundu.

"Yemeğe gidelim desem, gelir misin?" diye sordu Cliff, masasına yaslanarak.

Grace cevap vermeden önce devam etti: "Charlotte, Şükran Günü haftası resmen boşandığını söyledi."

"Doğru." Güçlükle yutkundu, kalbinden neler geçtiğini ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Yeni bir ilişki için hazır değildi, ne zaman olacağını da bilmiyordu. Boşanmış olabilirdi ama şüpheler, korkular ve soru işaretleri henüz yerinde duruyordu. Resmi olarak özgürdü, ancak duygusal olarak hâlâ geçmişe bağlıydı.

"Yemek?" diye tekrarladı Cliff.

"Sanmıyorum... üzgünüm."

"Peki sahilde yürümeye ne dersin? Güneş var, biraz dolaşmak ikimize de iyi gelir."

Grace kabul etti, makul bir anlaşma gibi görünüyordu. "Önce Loretta'ya sorayım."

Asistanı yemek saatlerini değiştirmeye çoktan razıydı. Grace ceketini ve eldivenlerini alıp kapının önünde beklerken duvar resmini inceleyen Cliff'e katıldı. Tablo, Grace'in en sevdiklerinden biriydi; ressam, sahilin 1800'lerdeki halini resmetmişti ve fonda piknik yapan bir aile vardı.

"Lisa'yı ziyaretin nasıl geçti?" diye sordu. Daha önceki sohbetlerinde, Cliff'in kızının yirmi sekiz yaşında olduğunu ve Maryland'de bir finans danışmanıyla evli olduğunu biliyordu.

"Harika. Çıktığım biri var mı diye sordu." Grace'e imalı bir şekilde baktı.

"Sen ne söyledin?" diye sordu Grace. Ellerini uzun yünlü ceketinin ceplerine sokmuş, piknik alanındaki kameriyeye doğru yürürken, adımlarını Cliff'in adımlarına uydurmuştu. Yaz boyunca her perşembe akşamı Cove konserlerinin yer aldığı tribün buradaydı. Şimdi, aralığın ortasında, park tamamen boş ve kasvetliydi. Onlara sadece tepelerinde daireler çizerek uçan ve yiyecek atmalarını bekleyen martılar eşlik ediyor, kulak tırmalayan keskin çığlıkları sahilde yankılanıyordu.

"Lisa'ya henüz söylemedim ama ben seçimimi yaptım." Tekrar Grace'e baktı. "Sadece onun da beni fark etmesini bekliyorum."

Onu fark etmek? Grace neredeyse kahkahalarla gülecekti. Tamam, Cliff'i fark etmişti. Ne yazık ki, bir ayağı yeni hayata doğru adım atmaya çalışırken, diğer ayağı donmuş bir şekilde geçmişine saplıydı.

"Beni çok bekletecek misin Grace Sherman?"

Grace, buna verebilecek bir cevabı olmasını çok isterdi.

"Hiçbir şey söyleme," dedi Cliff. "Sana baskı yapmayacağıma dair kendime söz verdim." Soluğunu bıraktı, havanın ayazında küçük bir sis bulutu oluştu. "Lisa'yı ziyaretimi sordun, kesinlikle iyi bir tecrübe olduğunu söyleyebilirim."

"Ne anlamda?"

"Oraya ulaştığımın ertesi günü tipi bastırdı."

"Haberlerde duydum," dedi Grace. Şükran Günü haftasında güney sahilini kasıp kavuran kar fırtınası haberini hatırlıyordu. "Elektriğiniz gitti mi?"

"Tam Şükran Günü yemeğini hazırlarken. Doğal olarak hindi ancak kısmen pişmişti. Ben suşi-hindi servisi yapmayı teklif ettim, ama kimse ilgi göstermedi."

"Peki ne yaptınız?"

"Her uyanığın yapacağı şeyi. Kar fırtınasının ortasında hindiyi barbekü yaptık."

Grace güldü, Cliff'i rüzgâr ve tipiye karşı durmuş, barbekü yaparken gözünde canlandırdı.

"Senin Şükran Günün nasıldı?" diye sordu Cliff.

"Maryellen'la birlikte sakin bir gündü." Altdudağını kemirdi, Dan'in telefonlarından söz edip etmemekte kararsızdı. Sonunda, söylememeyi uygun buldu. Sonra, ona söyleyecekleri konusunda kendini suçlu ve tedirgin hissederek, bir bankın kenarına ilişti. "Dinle Cliff, sanırım bu iyi bir fikir değil."

"Ne? Yürüyüşe çıkmamız mı?"

"Hayır... kızın senin için endişeleniyor ve tekrar bir ilişki yaşaman gerektiğini düşünüyor, sen ise buna hazır görü-

nüyorsun. Bunu yapmanı isterim, ben ise henüz hazır değilim."

Grace'in konuyu anlayamadığını düşünür gibi kaşlarını çattı. "Sanırım farkında değilsin Grace, ama ilgilendiğim tek kadın sensin."

Grace başını iki yana salladı. "Hadi ama Cliff, buna inanmıyorum. Charlotte'a fikrini sor. O, kasabadaki herkesi tanır, kararını birkaç kadınla daha tanıştıktan sonra vermen gerekir."

Cliff'in kaşları tekrar çatıldı. "Anladığım kadarıyla kıskanç tiplerden değilsin."

Bir yıl önce olsa, otomatik olarak cevap verirdi. Zerre kadar kıskanç değildi. Oysa artık bunu söyleyemiyordu. Birkaç ay öncesine kadar ne kadar mülkiyetçi olduğunun farkında bile değildi. Sonra Dan'in başka bir kadınla görüldüğünü öğrenmişti. Öylesine büyük bir öfkeye kapılmıştı ki, bütün yatak odasının altını üstüne getirmişti. Gardıropta Dan'e ait ne kadar kıyafet varsa dışarı atmış, giysiler ön verandaya ve avluya saçılmıştı.

"Bunu bilemiyorum," dedi. "Sanırım herkeste biraz kıskançlık vardır. Yine de, en azından başka kadınlarla tanışmayı düşüneceğine söz vermeni istiyorum. Bu senin için iyi olacaktır Cliff." Muhtemelen kendisi için de iyi olacaktı.

Cliff devasa kameriyenin ortasına doğru yürüdü, bir süre orada durdu ve geri döndü. "Pekâlâ, bunu düşündüm."

Grace başını iki yana sallayarak güldü. "Beni ciddiye almıyorsun."

"Yo, alıyorum." Cliff onun yanına oturdu. "Başka bir kadınla tanışmak istemiyorum Grace. Seni bekleyeceğim. Daha önce söylediğim gibi, ben sabırlı bir adamım. Endişelenme, sana baskı yapmayacağım, ama ara sıra küçük hatırlatmalarda bulunabilirim."

Grace onun neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordu. Ona hiç ümit vermemişti ve şimdiye kadar birlikteliklerinden istifade eden sadece kendisi olmuştu, bir de garaj kapısı.

"Bir gün sana evimi göstermek isterim," dedi. "Charlotte'la birlikte gelebilirsiniz. Aslında bu daha çok hoşuma gider, tehlike oluşturmam," dedi sırıtarak. "Hatta istersen Buttercup'ı bile getirebilirsin."

Grace bunu düşündü. Kafasında Cliff'in eviyle ilgili bir fikir oluşturmuştu ve buna uyup uymadığını merak ediyordu. Başıyla onayladı. "Bir ziyaret benim de hoşuma gider," dedi.

"At binmeyi öğrenmeye hazır olduğunda, sana her şeyi öğretecek olan Brownie'dir, son derece nazik bir bayandır ve yeni başlayanlar için harika bir attır."

"Bu konuda o da hemfikir mi?"

"Kesinlikle." Cliff gözlerini oynattı. "Bu ay içinde bir ders saati ayarlayalım mı?"Aralık ayı genellikle yoğun olurdu ama Grace sosyalleşecek havada değildi. Cliff'in çiftliğini ziyaret etmek ona son derece cazip geliyordu.

"Charlotte uygunsa, bu cumartesi öğleden sonra boşum."

Cliff mutlu görünüyordu. "Öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

"Buttercup'ı getirmem konusunda ciddi miydin?"

"Elbette."

Cliff uzanıp onun eldivenli elini tuttu, avuçlarının arasına aldı. Bakışları karşılaşınca gülümsedi. "Sabırlı bir adam olduğumu söyleyip duruyorum ve bu doğru. İstediğim şeyi beklemeyi bilirim." Sonra Grace'in elini çevirip bileğinin içini öptü.

Grace o anın tadını çıkarmak için gözlerini kapadı. Bunu kendisi de istiyordu. En az onun istediği kadar ama önce Dan'i aklından çıkarmalıydı, çünkü her şeye rağmen eski eşinin onu isteyen bir parçası vardı.

Zaten bildiği bir şeyi öğrenmesi için, Maryellen'ın gebelik testine ihtiyacı yoktu. Küvetin kenarına oturmuş, küçük mavi çubuğa bakarken kollarının ve bacaklarının uyuştuğunu hissetti. Neredeyse bir ay olmuştu ve giderek belirginleşen bir durumu göz ardı etmek için elinden geleni yapmıştı.

Elinin tersiyle alnına vurarak gözlerini kapadı. "Budala, budala, budala."

Panik duygusu öylesine büyüdü ki, bayılacağını hissetti. Duygularını tekrar kontrol altına almak büyük çaba gerektiriyordu.

Bunu başardığında, ayağa kalkıp banyodaki aynada kendine baktı. İnanılmaz derecede solgundu. Bu sabah hakkında yapılan yorumun sebebi açıktı. Eski müşterilerinden biri galeriye uğramış ve Maryellen'a uzun uzun bakarak grip olup

olmadığını sormuştu.

İçinde bulunduğu durumla karşılaştırıldığında, en ağır grip vakasına bile razıydı.

Ne yapacaktı? Bu soru, teneke bir kutunun içinde yuvarlanan bilye gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. Ne kadar zor olsa da, ortada bir terslik yokmuş gibi davranmayı denedi. Buzluktan çıkardığı yemeği mikrodalgada ısıtıp mutfak masasına koydu ve duygularını tahlil etmeye çalıştı.

Bir şey çok kesindi. Jon Bowman'a söylemeyecekti. O kesinlikle bu konunun dışında kalmalıydı. Bilmesini gerektiren bir durum yoktu. Onu görmesini gerektiren bir durum da yoktu. Jon'un eserleri artık başka yerde sergileniyordu. Bebek doğana kadar hamileliğinden haberi bile olmazdı, doğumdan sonra da başka birinden olduğunu düşünürdü. Maryellen'ın aklından geçen kesinlikle buydu.

Bilmeye hakkı olduğunu düşünmek, o anda Maryellen'ın kabullenebileceği bir şey değildi. Bebeğe karşı onun da sorumluluğu olduğu düşünülebilirdi. Hayır. Bu fikri derhal aklından kovdu.

Bir başka sorun daha vardı: Bu haberi ailesinden ve arkadaşlarından olabildiğince uzun süre saklayabilmek. Geçen sene Kelly hamile kaldığında, neredeyse hiç belli olmuyordu. Yedinci ayında bile günlük elbiselerini giyebiliyordu. Maryellen durumunu saklayabileceğini düşündü. Bol kıyafetler tercih edip vücudu saran iş giysilerinden uzak durmalıydı. Hamileliğini saklamak zorlu bir işti, ama elinden geleni yapacaktı.

Hayatında bebeğe yer açması gerekiyordu. Bu beklenmedik hamilelik onu sarsmıştı, ama hızla uyum sağlayabilirdi. Bir anlamda, bu hiç aklına gelmeyen bir fırsattı. Bu çocuk, *kendi* çocuğu, içinde şekillenmeye başlamıştı ve bir an, kendini mutluluktan sarhoş gibi hissetti ama sonra gerçekle yüzleşti.

Sekiz aya kalmadan anne olacaktı. Hayat ona ikinci bir fırsat sunmuştu ve bu kez, geçmişteki hatalarını tekrarlamayacaktı. Bu kez, bir erkeğin onu –ve çocuğunu– yönlendirmesine izin vermeyecekti.

Duygularının ve yarım yamalak planlarının yüküyle ezilmiş bir halde, evde oturmanın cazip bir yanı olmadığını düşündü. Noel alışverişi bütün hızıyla sürüyordu ve eğlenmeye ihtiyacı varsa, şimdi tam zamanıydı.

Altı salonlu sinema kompleksinin yanındaki Cedar Cove alışveriş merkezinin yolunu tuttu. AVM'nin içinde sayısız işletme, devasa bir el sanatları dükkânı ve bir de nalbur vardı. Park yeri neredeyse doluydu. Maryellen sinema salonlarına doğru yürüyüp afişleri inceledi ama zevkine uygun bir şey göremedi.

El sanatları dükkânını gezmek de pek cazip gelmedi. Park yerine doğru yürümeye başlamıştı ki, Jon'un kendi yönüne doğru geldiğini gördü. Öylece donakaldı. Jon da onu görmüştü ve o da durdu. İkisi de ilk hareketi karşı taraftan bekliyordu.

Maryellen kendini daha önce toparladı ve gülümsemeyi başararak ona doğru ilerledi. "Mutlu Noeller Jon."

"Merhaba Maryellen." Bakışları temkinkli ve donuktu. "Noel alışverişi mi?"

"Sadece bakınıyordum." Alışverişini aylar önce bitirmişti.

Jon başıyla onayladı.

"Sanırım fotoğraflarını Seattle'a götürmüşsün." Jon'un işlerini Seattle'da büyük bir galeride sergilediğinin haberi çoktan kulağına gelmişti. Bu, Jon için başarıydı ve her ne kadar Liman Caddesi Sanat Galerisi onun sağladığı gelirden yoksun kalsa da, Maryellen onun adına sevinmişti.

Jon tekrar başıyla onayladı.

"Kutlarım Jon." Bunu söylerken kesinlikle samimiydi.

"Teşekkür ederim."

Park yerinde dikilmenin bir anlamı yoktu. "Şey, seni gördüğüme sevindim." Gerçeği abartmak gibi olsa da, başka şey söylemek kabalık olurdu. Yanından geçip yoluna devam edecekti ki Jon onu durdurdu.

"Maryellen."

"Evet?" Sesinin sabırsız çıktığının farkındaydı.

"O gece hakkında."

Gözlerini kapadı. Duymak istemiyordu. "Bu konuyu çoktan kapatmamış mıydık?"

"Olanları planlamamıştım."

"Söylemiştin." Ona bakmaya cesaret edemiyordu.

"Demek istediğim, seni korumadım, anlarsın ya." Cevap alamayınca omuz silkti. "Gerçekten ayrıntıya girmemi istiyor musun?"

"Hayır." Böyle bir açıklama, en son ihtiyacı olan şeydi. O gecenin yol açtığı sonuçları ondan daha iyi bilen biri olarak, buna hiç gerek yoktu.

"İyi misin? Demek istediğim, bir ihtimal var mı... anlarsın ya." Endişeyle kaş çatmasından, gerçekten ilgilendiği belli oluyordu.

Maryellen zoraki gülümsedi. "Endişelenme."

"Endişeleniyorum." Gözleri bulutlandı. "Bilmek zorundayım, emin olmalıyım."

Dehşet dolu bir an, Maryellen onun tahmin etmesinden korktu. "Ben iyiyim Jon. İlgin için teşekkür ederim, ama her şey kontrol altında."

Omuzlarından yük kalkmasının getirdiği rahatlama çok açıktı. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Bir ya da iki saniye daha Maryellen'ın gözlerinin içine baktı, sonra birden dönüp gitti.

Artık rahatlayabilirdi. Tuttuğu nefesini bırakıp hızla el sanatları dükkânına girdi.

Cuma günü, Noel'e beş gün kala, Maryellen öğle yemeğini nefis çorbalar ve harika sandviçler yapan Pot Belly Deli'de yemeye karar verdi. Restoran en sevdiği ve sık sık uğramaya çalıştığı yerlerden biriydi. Bir fincan balık çorbasının ardından, köşede tek başına oturmuş, elindeki sanat dergisini okurken annesi içeri girdi.

"Burada olduğunu gördüm," dedi Grace. "Sana katılmamda sakınca var mı?"

"Sevinirim." Aynı kasabada yaşayıp çalıştıkları halde, görüşmeyeli ve konuşmayalı bir haftadan fazla olmuştu.

Annesi bir kâse kremalı domates çorbası ve bir fincan kahve söyleyip karşısına oturdu. "Kısa süre önce bir ziyaretçim vardı."

Maryellen'ın tahmin etmesi zor olmadı. "Cliff Harding?"

Kızaran Grace başıyla onayladı. "Beni ve Buttercup'ı çiftliğini görmeye davet etti. Cumartesi günü oradaydım." Çorbasını karıştırırken Maryellen'a bakamıyordu. "Aslında Charlotte'un da gelmesi gerekiyordu, ama kendini iyi hissetmeyince Cliff, ben, Buttercup ve atlar başbaşa kaldık. Muhteşem atları var." Kısa bir duraksamadan sonra ev, otlaklar, orman ve hatta bir dere hakkında yorum yaparak devam etti.

Maryellen uzun süredir annesini hiçbir konuda bu kadar heyecanlı görmemişti. "Kulağa çok hoş geliyor." Annesinin Cliff'le geziye çıkması doğru yönde bir adımdı.

Grace çorbanın tadına baktı, bir paket istiridyeli krakeri ufalayıp içine attı. Bakışlarını kaldırdığında bir an Maryellen'la göz göze geldi ve gözlerini kıstı. "Tanrım, çok solgun görünüyorsun," dedi. "Hasta mısın?"

"Solgun muyum?" İlk kez duymuş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Anemik bir görüntün var."

"İyiyim anne."

Annesi, hafifçe kaşlarını çatarak onu inceledi. "Doktordan randevu alacağına söz ver."

"Doktora görünmeye ihtiyacım yok," dedi, onun endişesini gidermeye çalışarak. "Bildiğim bir şey varsa, şimdi de tıpkı Bayan Jefferson gibi erik kurusu yemem için bana ders vermeye kalkacaksın."

Grace bir yudum çorba daha içti. "Sen randevu almazsan, ben alırım. Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim. Tanımasam, hamile olduğunu düşüneceğim."

Bu sözler karşısında Maryellen'ın çorbası boğazına kaçtı. Öksürdü, tıksırdı, gözleri yaşlarla doldu ve annesi ayağa fırlayıp sırtına vurmaya başladı.

"İyi misin?"

Maryellen su bardağına uzanıp bir yudum aldı. "İyiyim... sanırım."

Aradan bir dakika kadar geçti, Maryellen annesinin dikkatle onu incelediğini hissediyordu. Sonunda Grace konuşmaya karar verdiğinde, sesi alçak çıkıyordu. "Baban her zaman Kelly'ye yakındı," dedi. "Ben ise kendimi seninle özdeşleştirirdim. O kadar benziyorduk ki. Bunun sen de farkındasın, değil mi? Bir zamanlar saçlarım seninkilerle aynı renkti. Gözlerimiz de aynı koyu kahve."

Maryellen bu konuşmanın nereye varacağından emin değildi, ama şüpheleri vardı. "Elbette sana benziyorum."

Annesinin sesi fısıltıya dönüştü. "Sana hamile kaldığımı fark ettiğimde lise son sınıftaydım."

Maryellen güçlükle yutkundu. Doğumuyla ilgili ayrın-

tılar hiçbir zaman açıkça konuşulmamıştı, ama daha çocukken bile annesinin lisedeyken hamile kaldığını tahmin edebiliyordu.

"Dan'e söyledim. Ne yapacağımız hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Ailelerimize açılmadan önce mezun olmamız gerekiyordu, ama annem biliyordu. Ona senden söz etmem hiç gerekmedi, neden biliyor musun?"

Maryellen'ın gözleri doldu, peçetesini alıp elinde buruşturmaya başladı. "Çünkü rengin çok mu solgundu?"

Annesi başıyla onayladı. "Üstelik anemiktim. Genç ve sağlıklı olduğum halde, hamilelik beni tüketiyordu ve ceset gibi solgun görünüyordum. Ciddi bir durum değildi, sadece demir takviyesine ihtiyacım vardı." Başka bir şey söylemedi, Maryellen'a baskı yapmadı ya da soru sormadı. Sadece bekledi.

"O halde biliyorsun," dedi Maryellen bir süre sonra, herkesin ortasında ağlamamaya çalışarak.

"Babası?"

"Durumdan habersiz." Jon'dan söz etmek istemiyordu.

"Of, Maryellen..."

"Ben iyiyim," dedi cesur görünmeye çalışarak. "Gerçekten. Anne, neredeyse otuz altı yaşıma geldim ve kendime bakabilirim."

"Ama..."

"Biraz ayar gerekti ama durumu kabullendim ve mutluyum." O anda yanaklarından süzülen yaşlar mutluluğun eksik olduğunu gösteriyordu.

"Hep böyle bir bağımız vardı Maryellen," dedi annesi. "Biliyordum. Bir şekilde biliyordum."

"O bağ her zaman yoktu anne."

Grace ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"On beş yıl önce de aramızda özel bir bağ olsaydı, o zaman da bilirdin."

Annesi, fal taşı gibi açılmış kuşku dolu gözlerle ona baktı.

İşte, onunla birlikte mezara gideceğine inandığı küçük sır –bunca yıldır taşıdığı günahı, acısı, suçluluğu– ortaya çıkmıştı.

"Daha önce hamile kaldın mı?"

Gırtlağındaki yumru o kadar büyüktü ki, sadece başıyla onaylamakla yetindi.

"Ağacı son anda hazırlama işini sana bırakıyorum," diye dalga geçti Olivia, alışveriş poşetinden dekoratif topları çıkarmaya çalışan Jack'le. Aslında Olivia bunun Jack adına çok hoş bir jest olduğunu düşünüyordu. Eric bir süre onu terk etmiş, ama sonra dönerek Jack'i rahatlatmıştı. Oğlunun moralini yükseltmek için bir çam ağacı almış ve Olivia ağacı birlikte süslemeyi kabul etmişti. Boşandığından beri Jack'in Noel'le pek ilgisi kalmadığı için, ışıkları ve süsleri almak da buna dahildi.

Noel yaklaştıkça Eric giderek daha çok bunalıma giriyordu. Jack'in oğlunu içinde bulunduğu melankoliden çı-

karma çabaları işe yaramamıştı. Noelden iki gün önce, Eric dışarıdayken ağacı süslemek için Olivia'yı davet etmişti. Bu sürprizin onu biraz neşelendirmesini umuyorlardı.

"Bu zavallı ağacı sever gibiyim," dedi Jack, onu incelemek için bir adım geri çekilirken. Ağacın dalları bir tarafta yığılmış gibiydi, diğer tarafı ise çıplak görünüyordu.

"Bu kesinlikle Charlie Brown ağacı." Olivia'ya göre, satış yerindeki en zavallı ağaç buydu, ama garip bir cazibesi olduğunu kabul ediyordu. Noel şarkıları içeren bir CD'yle birlikte, evden fazla dekoratif süsleri getirmiş ve işe koyulmuşlardı. Şöminedeki ateş alev alırken, Andy Williams şarkısını mırıldanmaya başladı. "Evet?" diye sordu Jack, yanıp sönen beyaz ışıkların yerini değiştirirken. "Bundan sonra yapacağın özel bir şey var mı?"

"Beni yemeğe götüreceğini düşünüyordum."

"Taco Shack?"

Olivia içini çekti. On kerenin dokuzunda, Jack'in tercih ettiği restoran orasıydı. "Sana hâlâ reklam borçları mı var?"

"Yirmi yıl daha orada yiyebilirim."

"Ben de bundan korkuyordum."

Jack aşağı sarkan ağaç dallarından birine plastik bir zencefilli kurabiye adam astı. "Meksika yemeği seviyorsun, öyle değil mi?"

"Elbette, ama beraberimdekini daha çok seviyorum."

Kıkırdayan Jack beline sarılıp onu öpmeye hazırlandı. Olivia'nın itirazı yoktu ama tam o sırada kapının açılmasıyla Jack birden durdu, Olivia'yı saran elini bıraktı. Olivia tam

düşecekken güçlükle kendini toparladı.

"Eric," dedi Jack şaşkınlıkla. "Birkaç saat daha seni beklemiyordum."

Oğlu içeri girdi, bir adamın olabileceği en berbat halde görünüyordu. Olivia ve Jack'in öpüşmek üzere olduklarının bile farkında değildi.

"Postana mı baktın?"

Eric başıyla onayladı.

"Ne oldu?" diye sordu Olivia. Çocuk şokta gibi görünüyordu.

Eric uzanıp mektubu sehpanın üstüne bıraktı. "Shelly'den haber aldım."

"Sana mektup mu yazmış?" Bu gelişme Jack'i yüreklendirmişti.

"Hayır..." Eric elleriyle yüzünü kapadı. "Bana fotoğraf göndermiş."

"Fotoğraf mı?" Jack kaşlarını çattı. "Ne fotoğrafı?"

"Bebek," dedi Eric. Ardından doğruldu ve ikisinin de yüzüne baktı. "Düzeltiyorum. Bebekler. Shelly'nin ikizleri olacakmış."

"İkiz mi!" Jack kanepeye yığıldı.

Eric en üstteki zarfa uzanıp içinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Kendin bak."

Jack ayağa kalktı. Kâğıdı alıp incelerken Olivia omzunun üstünden bakıyordu. Bulanık fotoğraf kesinlikle iki fetüsü gösteriyordu. Öylesine pozisyon almışlardı ki, cinsiyetleri bile belli oluyordu."Görünüşe bakılırsa ikisi de erkek," dedi Jack.

"Shelly ultrasonla birlikte not göndermiş mi?"

"Hayır," dedi Eric. "Ama bunu alınca, konuşmamız gerektiğini düşündüm ve evine gittim..."

"Ve?" dedi Jack merakla.

Eric eliyle yüzünü sıvazladı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. "Durum şu ki, Shelly'yi seviyorum. Son birkaç ay cehennem gibiydi, bu şekilde ayrı kalmamız."

"Benim için de cehennem gibiydi," diye mırıldanan Jack'i Olivia dirseğiyle dürttü.

"Shelly'yle konuşma şansın oldu mu?" diye sordu şefkatle.

"Ona gerçeği söyledim," dedi Eric. "Onu ne kadar sevdiğimi. Onu her zaman sevdim. Bebeğin –bebeklerin– benim olup olmaması umurumda değil, onunla beraber olmak istiyorum." Bir kez daha yüzünü ovuşturdu, Olivia onun gözyaşlarına boğulacağını düşündü. "Bundan daha fazlasını yapamam, öyle değil mi? Ona kalbimi ve bağışlayıcılığımı verdim. Başka ne yapabilirim?"

Olivia inledi. "Senin bağışlayıcılığına ihtiyacı yok Eric."

"Onlar benim bebeklerim *olamaz*," diye haykırdı Eric. "Ama izin verirse, benim *olmalarına* razıyım."

"Reddetti mi?" Jack açıkça öfkelenmişti. "Kadının kesinlikle bir psikiyatriste ihtiyacı var. İkinizin de."

"Jack!" Oğlunun şu anda ihtiyacı olan şey cezalandırılmak değildi, zaten yeterince depresyondaydı. Omuzlarına daha fazla suç ve eleştiri yüklemek işe yaramazdı.

"Shelly benimle konuşmadı. Beni dışarı attı."

"Kendi evinden mi?" Jack açıkça homurdanıyordu. "Bu kadın kesinlikle çatlak!"

"Jack!" Olivia onu bir kez daha dürttü. İşleri düzelteceğine, daha da kötüleştiriyordu. "Bırak, çocuk söylemek istediklerini söylesin."

"Üzgünüm," dedi Jack, ama sesi öyle çıkmıyordu.

"Shelly'yle bunları konuşmaya gittim. Bebeklerin babasının kim olduğunu umursamadığımı söylemek istedim. Ben, işe yeni başlayan şu adam ya da sokaktaki herhangi biri." Yüzü sertleşti. Her ne kadar bunları söylüyor olsa da Olivia ona inanmakta zorluk çekiyordu.

"Ve sonra seni dışarı mı attı?" İnanmaz bir halde sesini yükselten yine Jack'di.

"Shelly öyle ağlıyordu ki ne dediğini güçlükle anlıyordum, ama bir şey çok kesindi," diye mırıldandı Eric. "Benim defolup gitmemi istiyordu."

"Kadınlar," diye mırıldandı Jack. "Ne onlarla oluyor ne de onlarsız."

"Keser misin," diye çıkıştı Olivia. "Klişelerini ve işe yaramaz yorumlarını kendine sakla, tamam mı?"

Jack ona özür dileyen gözlerle baktı.

"Shelly, en iyisinin hayatından tamamen çıkmam olduğunu söyledi." Eric duyguları körelmiş bir ses tonuyla konuşuyor, mutsuzluğu Olivia'nın yüreğini burkuyordu.

"Ya bebekler?" diye sordu.

"Dedi ki... artık çok geç."

"Çok mu geç? *Ne* demek çok geç?" diye haykırdı Jack.

"Artık benimle bir işi kalmamış." Artık ağlamak üzereydi. "En azından ben öyle anladım."

"Başka bir şey ima etmeye çalışıyor olabilir," dedi Jack umutsuzca. "Belki anlamamışsındır..."

"Kapının yüzüme çarpıldığını anlayabildim," dedi Eric. "Aramızda her şey bitti, artık bunu biliyorum."

"Hemen telaşa kapılmayalım," dedi Jack. "Bence..."

"Eric, otur," dedi Olivia, Jack'i umursamadan. "Kahve yapacağım ve sonra üçümüz bu konuyu konuşacağız."

"Konuşacak ne var?" diye sordu Eric omuz silkerek.

"Aslında biraz var çünkü o bebeklerin bir babaya ihtiyacı olacak ve..." Olivia duraksayıp sonra Jack'e baktı. "Büyükbabalarına."

"Başka ne yapabilirim?" diye umutsuzca sordu Eric, Olivia'nın peşinden mutfağa giderken.

"Endişelenme," dedi Olivia, ona yakınlaşmaya çalışarak. "Bazen hayatta her şey birdenbire değişiverir. Annen Kansas City yerine burada olsaydı, sana aynı şeyi söylerdi. Şu an çok acı çekiyorsun, ama sabırlı ol. Shelly er ya da geç sana ulaşmaya çalışacak. Sana ihtiyacı var. Seninle hayatını paylaşmak istiyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İnanmayı öylesine istiyordu ki, kırılgan ve umut dolu ifadesini görmek acı veriyordu.

"Evet," diye başıyla onayladı Olivia, söylediklerinde samimiydi. Deneyimlerine göre, bir adamla bütün ilişkisini kesmek isteyen bir kadın, Shelly'nin yaptığı gibi Jack'le yemeğe çıkmaz ya da bebeklerin ultrason resimlerini gönder-

mezdi. Doğumdan sonra Eric'le görüşeceklerine dair Jack'e söyledikleri de, Olivia adına umut vericiydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jack. "Sence bu ne kadar sürer?"

"Evet," diye tekrarladı Eric, "Ne kadar sürer?"

"Buna cevap veremem," dedi. Boşboğazlığı yüzünden Jack'i tekmelemek istiyordu.

"Çok aklı başında bir kadınsın, değil mi?" diye hayranlıkla sordu Eric. Sonunda biraz rahatlamış görünüyordu.

"Harikadır," diye onayladı Jack.

"Şimdi, Charlie Brown Noel ağacını süslememize yardım etmeye ne dersin?" diye üsteledi Olivia.

Eric önce tereddüt etti, sonra sırıttı. "Tamam!"

Olivia kalbinin derinliklerinde Shelly, Eric ve babaları kim olursa olsun ikizler için her şeyin *yoluna gireceğine* inanıyordu.

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

On

Geçen yıllar içinde Olivia sayısız konuşma yapmıştı. Genelde uzak durmaya çalışsa da seçilmiş bir görevli olarak bu tür angajmanlar onun için bazen kaçınılmaz oluyordu. İlk kez Henry M. Jackson Huzurevi'nde konuşması istenmişti ve gerçekten gergindi.

Huzurevinin dayanışma yemekleri her ayın ilk pazartesi günü yapılıyordu. Geçtiğimiz haziran ayında, Mary Berger, Olivia'dan ocak ayı konuşmacısı olmasını istemişti. Altı ay göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Olivia görev duygusuyla randevuyu defterine not almış ve sonra tamamen unutmuştu. Yeni yıl için randevu defterini açana kadar da bir daha hatırlamamıştı.

Doğal olarak, "yargıç kızının" gelip arkadaşlarıyla konuşacak olması annesini heyecanlandırıyordu. Charlotte bu konuda bir ay böbürlenebilirdi. Olivia, annesinin desteğini takdir ediyor, ama onun gururunu abartılı ve biraz utandırıcı buluyordu. Charlotte her fırsatta arkadaşlarına ve yabancılara

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

biricik kızının yargıç olduğunu söylüyordu; daha kötüsü, Olivia'nın çeşitli davalarını kendi yorumlarını da katarak ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Olivia yemek için giyinirken bir an duraksadı, kaşlarını çatıp düşündü. Annesi, arkadaşları için yemek pişirmek, huzurevi ziyaretleri ve oradaki etkinlikleri denetlemek, her hafta gazetedeki köşe yazısını yazmak derken bu bayram iyice ölçüyü kaçırmıştı.

Noel günü geldiğinde, Charlotte yorgunluktan tükenmişti. Yorgunluk, eskiden onun hızını kesecek bir şey değildi. Olivia ilk kez annesinde yaşının etkilerini görüyordu. Ne kadar yıprandığını gizlemek için elinden geleni yapsa da, Charlotte eskisi gibi değildi.

Noel günü, öğleden sonra aile annesinin evinde toplandığında, Charlotte solgun ve bitkin görünüyordu. Akşam yemeği biter bitmez, Olivia onun dinlenmesi için ısrar etti ve Charlotte, kuşkusuz, karşı koydu. Olivia bir sonraki yıl annesini daha az taahhütte bulunmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu.

Açık taba renkli, yumuşak bir süet elbise ile kahve-altın tonlarında bir eşarpta karar kılan Olivia, huzurevine birkaç dakika erken ulaştı. Charlotte ve en iyi arkadaşı Laura kapıda onu bekliyorlardı. Gururdan yüzü ışıl ışıl parlayan Charlotte, sanki aylardır görüşmemişler gibi –en fazla birkaç gün olmuştu– Olivia'ya sarıldı.

"Laura'yı hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu annesi, hiç gerek olmadığı halde. Sonra onu sekiz kişilik masaların

hazırlandığı, bir açık büfe alanı ve konuşmacının kullanacağı masa ile hafifçe yükseltilmiş kürsünün yer aldığı salona götürdü.

"Elbette hatırlıyorum," diyen Olivia, annesinin örgü arkadaşına sevgiyle gülümsedi. Charlotte ile Laura, huzurevinin başarılı örgü grubuna esin kaynağı olmakla yükümlüydüler. Coşku dolu Laura mükemmel bir örgücüydü. Olivia her zaman, insanlar ellerine silah yerine örgü şişlerini alsalar, dünyanın barış dolu bir yer olacağına inanırdı.

"Davetimizi kabul edebildiğin için son derece memnunum," dedi merkezin Sosyal İşler Müdürü Mary Berger, Olivia'ya doğru yaklaşırken. "Neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyoruz."

Olivia hafifçe gülümsedi. Zaten gergindi, bocalamadan ve kendini –aynı zamanda annesini– küçük düşürmeden bu işi atlatabilmeyi umuyordu.

Mary, "Onur konuğumuzun sizinle oturmasını ister misiniz?" diye Charlotte'a sordu. Sonra Olivia'ya yaklaştı ve sesini iyice alçaltarak kulağına fısıldadı. "Annen tanıdığı konuşmacıların özel masa yerine arkadaşları ve kendisiyle beraber oturmasını istiyor."

Olivia geçen yıl Jack Griffin'in huzurevinde yaptığı konuşmayı hatırladı. Annesi onu kendine saklamış, kimselerle paylaşmak istememişti. Ardından Jack onu *Cedar Cove Chronicle*'da haftalık "Yaşlılar Sayfası"nı yazmaya ikna edince, bunun bedelini ödemişti.

"Anne, Laura, sen ve arkadaşlarınla birlikte oturmamı

ister misin?" diye sordu Olivia.

Charlotte dikleşti, sanki soru onu gücendirmiş gibi çenesini havaya kaldırdı. "Bence konuşmacı masasında olmalısın."

"Bence de," dedi Mary resmi bir tonda. Ardından dönüp sahneye doğru ilerledi. Olivia onu izlemek üzereydi ki Charlotte onu kolundan tuttu.

"Tatlını bir an önce almaya bak," dedi fısıldayarak.

"Tatlı mı?"

"Eğer hemen almazsan, açık büfede kuyruğa girdiğinde çoktan bitmiş olur. Burada işler böyle yürüyor. İnan ben de onaylamıyorum, ama benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil."

"Peki anne," diye Olivia da ona fısıldadı.

Mary ona kürsüde oturacağı yeri gösterdi, Olivia annesinin tembihlediği gibi tatlı tabağına uzandı. Yiyecek masalarındaki zenginlik gerçekten etkileyiciydi. Bir dilim limonlu kek aldı, Mary karşılama konuşmasına başlamak üzereyken yerine döndü. Charlotte yanından geçerken, huzurevinin sosyal işler müdürü hafif kızgın bir ses çıkardı.

"Annen uygulamadan hoşnut olmasa da, aynını yapmaktan geri kalmıyor, değil mi?" dedi Mary, kürsüden ona doğru uzanarak.

"Tatlısını önceden almazsa, kalmayacağından korkuyor," dedi Olivia sakin bir sesle, limonlu kekini boş tabağının yanına koydu.

Olivia tebessüm etmemeye çalışıyordu. Annesi pek çok

yönden isyankârdı, ama dünya tatlısıydı. Charlotte'un onu çileden çıkardığı gün sayısı çoktu, ama aynı zamanda ona büyük hayranlık duyuyordu. Charlotte hayatı tam anlamıyla yaşıyordu; sayısız yaratıcı etkinlikte aktif rol alıyor ve kendini başkalarının huzurlu yaşamasına adıyordu. Bundan yirmi beş yıl sonra, Olivia onun gibi olabilmeyi isterdi. Ancak yorulmak bilmez Charlotte'un son zamanlarda enerji kaybediyor görünmesi ailedeki herkesi endişelendiriyordu ve Olivia, doktora görünmesi için onunla konuşmaya karar verdi.

Duvar tarafında oturan yaşlılar açık büfenin önünde kuyruğa girmek için kalktıklarında, Olivia salonun gerisinde Justine ile Seth'i fark etti. Kızı ve damadı onun konuşmasını dinlemeye gelmişlerdi. Yeni evlilere önce Charlotte ulaştı ve onlara masaya kadar eşlik etti. Olivia genç çifti arkadaşlarına tanıştırırken annesini izledi. Bütün arkadaşları büyülenmiş gibiydi, özellikle Seth'den. Çok geçmeden Charlotte'un yanındaki yerler boşaltıldı ve ikisi birlikte oturdular. Bir süre sonra Laura, Seth'i kalkmaya zorlayarak açık büfeye götürdü, karısı ve kendisi için birer tabak hazırlamasını sağladı.

Olivia'nın tek sürpriz konuğu Justine ve Seth değildi. Konuşmasını yapmak üzere kürsüye çıkmadan önce Jack'in salonun arkasına süzüldüğünü görmüştü. Bir an duraksamış, ama onun kocaman tebessümü ve göz kırpışıyla cesaret bulmuştu. Kendisi de gülümseyerek, yaşlıların yaratıcılığı ve topluma katkıları konusundaki konuşmasına başladı.

Olivia daha sonra söylediği tek kelimeyi bile hatırlamıyordu, ama ilgi uyandırmış olmalı ki, bitirdiğinde bir alkış

koptu. Mary, şubat konuşmacısı olarak Thyme & Tide Oda-Kahvaltı işletmesinin sahibi Bob Beldon'ı ilan etti, kat hizmetleriyle ilgili birkaç duyuru daha yaptıktan sonra toplantı sona erdi. Küçük bir grup hep birlikte Olivia'nın masasına doluştu ve geldiği için teşekkür ederek onu şaşırttılar.

Charlotte aceleyle masanın arkasına geçip Olivia'nın yanında durdu, koluna girip sanki bilmeyen varmış gibi herkese Olivia'nın, kızı olduğunu söyledi! Mary bunu daha önce duyurmuştu, ama anlaşıldığı kadarıyla Charlotte tatmin olmamıştı.

Justine ve Seth, Olivia'nın hayranları dağılana kadar bekledi. "Gerçekten çok iyiydin anne," dedi Justine. "Büyükannemin seninle neden gurur duyduğu belli oluyor."

Bu, kızından gelen inanılmaz bir iltifattı. Olivia bir an konuşamayacak kadar bocaladı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kızı ile olan ilişkisi hiç kolay olmamıştı. Yetişkin bir evlada annelik yapmanın en zor yanının ise dilini tutmak olduğunu keşfetmişti. "Seth'le beraber buraya gelmeniz harika."

Seth, damadı, salondaki herkese bir baş yukarıdan bakıyordu. "Harikaydın Olivia," dedi başıyla saygı dolu bir işaret yaparak.

"Seni bu akşam yemeğe davet etmek için geldik," dedi Justine. "Ben pişireceğim."

Kızından aldığı ilk davetti bu ve Olivia ne diyeceğini bilemedi. "Teşekkürler. Çok sevinirim." Sonra, bu davetin altında başka bir şey olduğunu düşünerek –umarak– sordu:

"Özel bir nedeni var mı?"

Seth kıkırdadı. "Endişelenme, borç filan istemeyeceğiz."

"Endişeli değilim, emin ol. Sadece... merak ettim." Kızını bu kadar mutlu görmek onu heyecanlandırıyordu. Justine, yıllardır olmadığı kadar kendiyle barışıktı ve Olivia bu evliliğin ona ne kadar yaradığının farkındaydı. Warren Saget'e ne olduğu hakkında bir fikri yoktu, ama hayatından çıktığı çok açıktı. Artık kesinlikle Olivia'nın duygularını incitemeyecekti.

"O halde geleceksin?"

"Elbette."

Charlotte kapıya kadar Olivia'ya eşlik etti. "Laura ve ben yarın Silverdale'deki yüncüye gideceğiz." Charlotte'un yün ihtiyacı, çölün kuma olan ihtiyacından bile fazlaydı, ama Olivia sesini çıkarmadı. Rengârenk yünler satın almak annesini mutlu ediyorsa, Olivia buna ancak onay verebilirdi.

"Seni arabana kadar geçireyim," dedi, arkalarından yetişen Jack. "Merhaba Charlotte." Olivia'nın annesinin yanağını öptü, sonra da kolunu Olivia'nın omzuna doladı. "Muhteşem konuşma. Bir sürü not aldım."

"Jack!" diye haykırdı Olivia. "Bu konuda gazetende bir şey yazmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki yazacağım."

"Hayır, yazmayacaksın," dedi Charlotte, ikisini de şaşırtarak. "Ben yazacağım. Olivia benim kızım ve Yaşlılar Sayfası'nı ben hazırlıyorum. O yüzden benim bölgeme girme.

Editör *olman* umurumda değil, bu hikâye benim."

"Tamam, tamam." Jack iki elini kaldırıp teslimiyeti kabul etti, ama gözleri parlıyordu.

Yürürlerken Jack kolunu Olivia'nın omzundan çekmedi. "O kadar kötü değildi, ha?"

"Evet, öyleydi," dedi Olivia. "Ama atlattım."

Jack saatine baktı, yüzünü buruşturdu.

"Şehir Konseyi toplantısına geç kaldım. Seni ararım, tamam mı?"

"Evet, lütfen."

Jack onu öptü, basit bir veda öpücüğünden biraz daha fazlaydı. Onu özlediğini, salı akşamları yemekli buluşmalarını özlediğini, söyleyen bir öpücüktü. Olivia'nın öpücüğü de aynı şeyleri söylüyordu. Basit bir öpücük ancak bu kadar çok şey anlatabilirdi.

Ayrıldılar. Jack gönülsüzce olsa da, caddenin karşısındaki hurda arabasına doğru yürüdü. Olivia onu giderken seyretmekten nefret ediyordu. İç çekerek, ikindi duruşmasına katılmak üzere adliye sarayına döndü.

O akşam Justine ve Seth'in apartman dairelerine doğru giderken, bu beklenmedik davetin sebebini tekrar merak etmeye başlamıştı. Yoksa açıklayacakları bir şey mi vardı?

Kapıyı kızı açtı, öylesine mutluluk saçıyordu ki Olivia gözlerini ondan alamadı. Daha önce bu daireye sadece bir kez gelmişti; düğün resepsiyonu sonrası her yer hediyelerle doluydu, etrafa kutular saçılmıştı. Kızı, Seth'in özel eşyalarını kendi feminen dairesiyle mükemmel bir şekilde kaynaş-

tırmış, mekânı *onun da* evi haline getirmişti.

Seth bir şişe şampanya getirirken, Justine annesinin paltosunu astı.

"Bir şey mi kutluyoruz?" diye sordu Olivia, minik puantiyeli döşemesi olan zarif koltuğa otururken.

"Haberlerimiz var," dedi Justine, sevgiyle kocasına gülümseyerek.

Seth şampanya şişesini tezgâhın üstüne bırakıp kanepede karısının yanına oturdu. "Son balık avının ardından, Justine ve ben yılın yarısını ayrı geçirmemeye karar verdik," dedi.

"İkimiz için de çok zor oluyor," diye ekledi Justine.

Haber bu muydu?

"Balıkçılığı bırakıyor musun?" diye sordu Olivia. Bu,, Seth'in kanında vardı. Gunderson ailesinin en az dört ya da beş nesil öncesine dayanan uzun bir balıkçılık geçmişi vardı.

"Seth ve ben bir restoran alıyoruz," diye açıkladı Justine. "The Captain's Galley birkaç aydır satılıktı, bir teklif götürdük. Sahibi kabul etti."

Pekâlâ, Olivia'nın beklediği haber bu değildi, ama yine de fena sayılmazdı. "Bu harika!"

"Henüz ismine karar vermedik," dedi Justine. "Ama çok heyecanlıyız." Kocasına bakıp elini uzattı.

Olivia rahatlamıştı. "Sizin adınıza çok heyecanlıyım. Çok çalışmanız gerekecek, ama bunu zaten biliyorsunuz."

"Seth böyle bir fırsat için yıllardır birikim yapıyormuş." Kızı tekrar gururla kocasına baktı. "Ben şimdilik işime

devam edeceğim, ama er ya da geç restoranda çalışmaya başlayacağım."

"Mevcut elemanlarla mı devam edeceksiniz, yenilerini mi bulacaksınız?" diye sordu Olivia. The Captain's Galley'de yarım zamanlı garson olarak çalışan Cecilia Randall aklına gelmişti.

"Henüz personeli tanımıyoruz," dedi Seth. "Her şey çok yeni. Aslında, teklifimizin kabul edildiğini daha bir saat önce öğrendik."

"Aslında seni emlakçıdan haber almadan *önce* yemeğe davet etmiştik."

"Yani, dahası mı var?"

"Anneciğim," dedi Justine. Uzanıp Olivia'nın iki elini birden kavradı.

Kızı onu sadece çok duygusal olduğunda böyle çağırırdı; Olivia yıllardır bunu duymamıştı. Olivia'ya gülümserken Justine'in güzel mavi gözleri yaşlarla doldu. "Hamileyim."

Olivia bir mutluluk çığlığı atarak ayağa fırladı. Justine ve Seth de kalktı. Olivia onları kollarıyla sararken yanaklarından mutluluk gözyaşları akıyordu. Duymak için geldiği haber *buydu*.

Cliff Harding uzun bacaklarını uzatmış, televizyona bakıyordu. Programdan sıkılmıştı ama sorun oyunculardaydı ya da senaryoda değildi. Bütün gün huzursuzdu ve televizyon, cuma

akşamını geçirmek için berbat bir yoldu. Aslında bütün istediği Grace'i görmekti. Noel'den bu yana kasıtlı olarak onu aramamıştı. Sürekli arayanın kendisi olmasından bıkmış, bu kez onun aramasını beklemeye karar vermişti. Yılbaşından bu yana geçen on gün, on yıl gibi gelmişti ve giderek çözülmeye başlıyordu. Ona sabırlı bir adam olduğunu söylemişti, ama biraz abarttığı da gerçekti. Sabırlı *olabilirdi*, ama hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç.

Belki Grace haklıydı ve başka kadınlarla da görüşmeliydi. Sorun şu ki, hiçbiri Grace'in yarısı kadar bile ilgisini çekmiyordu. Onunla ilgili her şey hoşuna gidiyordu. Gülüşü, kahkahası, çocuklara ve hayvanlara olan sevgisi. Geleneksel anlamda güzel değildi, ama bütün varlığından güzellik fışkırıyordu. Kırçıl saçlarını beğeniyor, eski fotoğraflarındaki uzun halinden çok, kısa kesimini seviyordu. O günlerden beri bariz biçimde yaşlanmıştı, ama geçen yıllar ona sadece derinlik ve olgunluk kazandırmıştı.

Cliff sadakatin önemine inanan biriydi –kendi boşanmasının da onayladığı bir inanç– ve otuz beş yıllık evliliğe kolayca sırtını dönebilen bir kadınla beraber olamazdı. Ancak Dan'in ortadan kayboluşunun üstünden dokuz ay geçmişti ve bütün kanıtlar, onun kendi isteğiyle gittiğini gösteriyordu.

Duyduğu her şey, Dan'in başka bir kadınla gittiğine işaret ediyordu. Grace'in çiftliği ziyarete geldiği gün, Dan'in kaybolduğu ilk haftalarla ilgili çok az şey anlatmıştı. Bir mücevherciden aldığı yüzüğün makbuzunu anlatırken gözleri

yaşarmıştı. Dan ortak kredi kartlarını kullanarak bir yüzük almıştı. Bu alışverişin bedeli son maaş çekinden karşılanmış ve işvereni tarafından Grace'e postalanmıştı.

Grace'i asıl inciten, Dan'in düğünde verdiği uyduruk altın alyans dışında *ona* hiçbir zaman bir yüzük almamış olmasıydı. Anlaşılan o yüzüğü diğer kadın için almıştı ve bu, Grace'i can evinden vurmuştu.

Ofisine giden Cliff bir kitaba uzandı, oldukça beğendiği bir yazarın son gerilim romanıydı. Ancak daha salona dönüp kitabı açmadan, işe yaramayacağını biliyordu. Aklı ne önemsiz bir televizyon programında ne de bir cinayet gizemindeydi. Grace'deydi.

Onu en son Noel haftasında görmüştü ve bu yine kendi çabası sayesinde olmuştu. Çiftliğe yaptığı ziyaretin ardından Grace ona kısa bir not yazmıştı. Üç satırlık kısa bir teşekkür mesajı. Yine de Cliff mesajı tekrar tekrar okumuş, onda kendisini yüreklendirecek gizli bir ileti aramıştı.

Noele kadar bekledikten sonra, bir hediyeyle birlikte Cedar Cove Kütüphanesi'nin yolunu tutmuştu. Yaratıcı ya da pahalı bir şey değildi. Onu düşündüğünü gösteren basit bir şeydi sadece. Yazdığı kısa mesajdan, Grace'in dolmakalem kullandığını fark etmişti. Kendisi de dolmakalem tercih edenlerdendi. En sevdiği markalardan bir tane alıp hediye paketi yaptırmış ve sonra ona vermek üzere kütüphaneye götürmüştü. Grace hem çok şaşırmış hem de minnettar kalmıştı, ama aynı zamanda utanmıştı çünkü kendisi ona bir şey almamıştı.

Cliff ekonomik anlamda buna gücü olmadığını tahmin ediyordu. Eski kocasının gidişiyle tam anlamıyla mali bir çıkmaza düşmüş olmalıydı. Daha önce eve iki maaş girerken, şimdi tek gelirle idare etmesi gerekiyordu. Çok kısa konuşmuşlardı, ama onu kütüphanede gördüğü anda, Cliff satır aralarını rahatlıkla okuyabilmişti. Grace için çok zor bir Noel'di ve bunun tek sebebi boşanmanın gerçekleşmiş olması değildi.

Cliff içten içe onun kendisini Noel yemeğine davet edeceğini ummuştu, ancak Grace bayramı küçük kızında geçirecekti. Yılbaşında arayıp belki bir içki için buluşmayı teklif eder diye düşündü. Ancak bu da olmadı.

Cliff artık kendinden –ve Grace'den– şüphe etmeye başlamıştı. Dan'in kayboluşunu asla atlatamayabilirdi. Bir araya gelseler bile, omzunun üstünden gözleri hep Dan'i arayabilirdi. Belki en doğrusu yoluna devam edip Grace'le tanıştığını unutmaktı.

Bu kolay olmalıydı. Hiç öpüşmemişlerdi. Tamam, bir kez yanaktan. Bir ya da iki kez el ele tutuşmuşlardı, ama aralarındaki bütün duygusallık bundan ibaretti. Cliff bir aziz değildi, erkekti. Ne zaman bir araya gelseler ona sarılıp onu öpmek, *gerçek* anlamda öpmek için yanıp tutuşuyordu.

Çalan telefonun sesi onu ürküterek düşüncelerinden uzaklaştırdı. Hiçbir zaman uzun telefon muhabbetlerinden keyif alan biri olmamıştı, boğuk ve çatlak sesi telemarketçileri uzak tutuyor ve Cliff bu meziyeti için şükrediyordu.

"Harding," diye kükredi.

Kimse cevap vermedi. Cliff kapatmak üzereydi ki Grace'in titrek sesini duydu ve ahizeyi hemen kulağına yapıştırdı.

"Grace?"

"Merhaba Cliff. Umarım böyle pat diye aramamda sakınca yoktur."

"Merhaba Grace." Sesindeki sabırsızlığı bastırmaya çalıştı.

"Dolmakalem için teşekkür etmek istedim. Tam istediğim gibi yazıyor."

Cliff kendi sorununun aşırı heveslilği olduğuna karar vermişti. O yüzden bekle ve gör stratejisi uygulamaya karar vermiş ve Noel'den beri onu aramamıştı. Eğer biraz daha ilgisiz olabilirse, Grace daha fazla takdir edecek ve onun dostluğuna ihtiyaç duyacaktı. Anlaşılan –her ne kadar birkaç saniye önce bu ilişkiden toptan vazgeçmeye karar vermiş olsa da– planı işe yaramıştı. Soğukkanlı Cliff, işte bu oydu.

"Kütüphaneye geldiğinde bir akşam birlikte yemek yiyebileceğimizi söylemiştin."

"Öyle mi?" diye sordu gelişigüzel, aslında sorduğunu gayet iyi hatırlıyordu.

"Evet." Grace'in sesi kendinden gayet emindi. "Düşündüm de, teklifini kabul edebilirim, tabii hâlâ geçerliyse."

Tabii hâlâ geçerliydi ve soğukkanlı davranmak giderek zorlaşıyordu. "Ne zaman?"

"Ben... ben bilmiyorum. Senin için ne zaman uygun?"

"Programıma bir bakayım." Sanki çok yoğun bir prog-

rarmı varmış gibi takvimin yapraklarını karıştırdı. "Yarın akşam nasıl? Saat yedide?"

Grace iç çekti, rahatladığı belliydi. "Harika olur."

Cumartesi günü boyunca, Cliff gergin bir beklenti içindeydi. Akşamüstü tıraş olmuş, duş almış, saat altıda giyinmişti. Hemen çıkabilirdi ama akşam trafiğinde bile çiftlikten onun evine gitmek en fazla on beş dakika sürerdi. Yine de evde oyalanmaktansa erken gitmek daha iyidir diye düşündü.

Ne kadar oyalansa da, eve yarım saat önce varınca, Grace'e yanlış mesaj vermekten endişelendi. Oysa tam aksine, onun da kendisi kadar endişeli olduğunu görmek Cliff'i şaşırttı.

"Tacoma'ya gidebiliriz diye düşündüm," dedi. Grace'in rahat hissetmesini istiyor ve sürekli ikisini bir arada görecekleri endişesini taşırken, bunu yapamayacağını tahmin ediyordu. "Köprünün öte yanında çok sevdiğim bir İtalyan lokantası var." The Narrows, Kitsap Yarımadası'nı Tacoma'dan ayırıyor ve iki bölgeyi bir köprü birleştiriyordu.

"İtalyan mutfağını severim."

Cliff önceden arayarak bir köşe masa ayırtmıştı. Yolculuk rahattı. Bazen havadan sudan konuştular bazen sessiz kaldılar. Önce yemek ve şarap, arkasından tatlı ve kahve derken, yemek yaklaşık iki saat sürdü. Cliff gitmek konusunda gönülsüzdü, ama restoran dolup boşalıyordu ve masayı bütün gece işgal etmek doğru olmazdı.

Cedar Cove'a dönüşe geçip Narrows Köprüsü'ne yaklaştılar. Cliff yan gözle Grace'e baktı, başını arkaya yaslamış

ve gözlerini kapamıştı.

"Çok huzurlu görünüyorsun," dedi.

"Harika hissediyorum." Duraksadı. "Çok güzel bir akşamdı."

Yemek nefisti, merlot ise hatırladıklarının en iyilerinden biriydi, ama Cliff onun yemekten değil, beraberliklerinden söz ettiğini düşünmek istiyordu.

"Ben... özgür hissediyorum," dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Seninle yemeye çıkmayı kabul edersem, bütün geceyi suçluluk duyarak geçireceğimi sanıyordum."

"Henüz suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok."

"Henüz mü?" Grace başını kaldırıp ona baktı.

"Seni öpeceğim Grace," dedi, kesin bir dille ve gözlerini yoldan ayırmadan. "Ve bunu yaptığımda, o öpücüğü ayak parmaklarında bile hissedeceksin."

"Ya..."

"Öyle bir öpücük ki, aklını başından alacak. Sonra..."

"Cliff, ben..."

"İtirazın mı var?" diye sordu, sesi reddedilme korkusuyla hırçın çıkıyordu.

"Sadece bir tane," diye fısıldadı Grace, elini onun dizine koyarak.

"Neymiş o?"

"Şu kahrolası arabayı durdurup söylediğini yap."

Hiçbir mecburiyet Cliff'i bu kadar mutlu edemezdi.

***

Zach ile Rosie, Noel tatili boyunca gergindi ve yeni yılla birlikte değişen bir şey olmamıştı. Rosie çabalıyordu, gerçekten uğraşıyordu ama Zach giderek daha talepkâr ve mantıksız davranmaya başlamıştı.

Sürekli tartışıyorlardı ve araları sürekli bozuktu. Bazı günler Rosie evliliğinin bir hata olduğunu düşünüyordu. Zach kendisine bir eş değil, hizmetçi istiyordu. Onun isteklerini yerine getirmeye çalışıyor, ama programını ev kadınlığıyla beraber götürmeye çalıştığında, sürekli geri tepiyordu. Kahvaltı iyi bir örnekti. Zach'in onu ocağa mahkûm etmek istediği çok açıktı, oysa kimse onun yemek pişirmesiyle ilgilenmiyordu.

Noel'den hemen önce, uzlaşmacı bir havada, rulo köfte ve püre pişirmiş, hatta et suyu sosu bile hazırlamıştı. Eddie rulo köfteden nefret ediyordu, Allison ise patateslerden şikâyet etmişti. Zach çabalarına karşılık en ufak bir takdir belirtisi gösterseydi, çocukların hoşnutsuzluğunu umursamayabilirdi. Aksine, gerçek patateslerin kutudan çıkmadığını ve annesinin asla konserve sos kullanmadığını söylemekle yetinmişti. Rosie'nin de söylediği gibi, onun annesi değildi. "Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldanmıştı Zach. Rosie bu ifadeyi son derece aşağılayıcı ve yaralayıcı bulmuştu.

Yine de bugün, her şeyin anlam kazanacağı gündü. Zach evrak çantasını evde unutmuştu. Kilise kütüphanesinin komite toplantısına giderken, Rosie çantayı yolunun üstündeki Zach'in ofisine götürdü.

Janice Lamond'u Zach'le beraber görmesi, Rosie'nin

gözlerini açtı. Ev hayatında mutsuz olmasında şaşıracak bir şey yoktu. Zach ve diğer kadın gayet sıkı fıkıydılar. Bir ilişkileri olmayabilirdi –yoksa var mıydı?– ama aralarında *bir şeyler* olduğu açıktı.

Rosie toplantı boyunca bunu düşündü. O öğleden sonra okulda katılması gereken gönüllü işini atlattı, bütün gün köpürdü durdu. Alışılmışın dışında bir enerji patlamasıyla evde birikmiş tüm dağınıklığı toparladı, süpürge yaptı ve makineler dolusu çamaşır yıkadı. Zach eve döndüğünde fırında güveç pişiyordu.

Eli belinde ve alev saçan gözlerle mutfak kapısında onu karşıladı.

"Ne?" dedi Zach, evden içeri iki adım atarak.

"Konuşmamız gerek."

"Hangi konuda?" Kravatını gevşetti. Yorgun görünüyordu.

"Sana Janice Lamond'u sormak istiyorum."

"Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" diye terslendi Zach.

Sanki bilmiyordu. Arkasını dönen Rosie, bir tabağı öfkeyle bulaşık makinesine koydu. "Sanırım bu konuyu çocuklar uyuduktan sonra konuşsak iyi olacak."

Zach beş dakika kadar ortadan yok oldu, sonra geri döndü. "Bir sıkıntın varsa, şimdi duymak isterim."

"Güzel." Rosie gümüş takımların olduğu çekmeceyi açıp akşam yemeği için bıçakları ve çatalları çıkardı. "Hatırlarsan, bu sabah ofisindeydim."

"Evet." Kollarını çaprazlayıp mutfak tezgâhına yaslandı. "Ne olmuş?"

"Asistanının sana ve senin ona nasıl baktığını gördüm."

Zach kaşlarını çattı. "Hayal görüyorsun."

"Yok canım." Rosie düşündükçe daha da köpürüyordu. Bütün gün kocası ile diğer kadın arasında ne olduğunu düşünmüştü. Son derece incinmişti, deliye dönmüştü ve sağlıklı düşünemiyordu.

"Janice'le aramda bir şey olduğu yok," dedi Zach, kısa bir sessizliğin ardından.

"Güzel. Ondan kurtulmanı istiyorum."

"*Ne?*" Zach adeta patladı.

"Eğer söylediğin doğruysa..." açıkçası, bundan şüpheliydi, "o halde yeni bir asistan almanda sakınca yoktur."

"Sadece sen başka bir kadın yüzünden paranoya yaşadığın için. Hiç sanmıyorum." Çenesi kasılmış, yüzüne inatçı bir ifade yerleşmişti. "Kıskanıyorsun..."

"Kör değilim Zach. Onun sana nasıl baktığını *gördüm*."

"Güldürme beni." Ellerini birbirine kenetlemişti.

"Artık yaptığım hiçbir şeyin seni memnun etmemesine şaşmamak gerek. Aylardır benimle dalaşıyorsun. İyi bir ev kadını değilim ve yemeklerim senin yüksek standartlarının altında. Böyle başladık, değil mi?"

"Bu kadar aktif bir hayal gücün olduğunu hiç fark etmemişim," dedi. Sözleri olmasa da, ses tonu aşağılayıcıydı. "Yanlış yoldasın. Çok üzücü." Hareketsiz duramadığından, masanın etrafında volta atıyordu.

"Onu ofisinde istemiyorum."

Zach mutfak sandalyelerinden birini öyle sıkı kavradı ki, parmak boğumları beyazladı. "Unut bunu."

Rosie de başka bir sandalyenin arkasına geçip onu taklit etti. Masanın üstünden kıstığı gözlerini Zach'e dikti. Zach'in yüzü öfkeden öyle karışmıştı ki, Rosie çoktan bir ilişkileri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Başlarına böyle bir şey geleceğine asla inanmazdı.

"Onu kovmayı red mi ediyorsun?"

"Aynen öyle! Her şeyden önce, bu senin üstüne vazife değil. İkincisi, Janice Lamond düzenli, çalışkan ve ofisimde olması büyük keyif. Karım kıskanç diye onu gözden çıkarmayacağım. Aslında, ev temizliği ve düzeni konusunda ondan ders bile alabilirsin."

Bu sözler Rosie'yi fiziksel bir darbe almış gibi sarstı. "Eğer düşündüğün buysa..." dedi. Sesindeki soğukluğa ve duygusuzluğa kendisi bile şaşırdı.

"Aynen böyle düşünüyorum."

"O halde, belki de ayrılmak en iyisidir."

Zach sert bakışlarla onu süzdü. "İstediğin bu mu, Rosie? Bir şeye kalkışmadan önce kesinlikle emin ol."

"Bir ilişkiye katlanacak değilim." Bunun yeterince açık olmasını istiyordu.

"Son kez söylüyorum. Janice Lamond'la ilişkim yok. Bunu söylemen bile hem bana hem Janice'e hakarettir."

"Belki henüz fiziksel beraberliğiniz yoktur, ama duygusal anlamda var. Anlamadığımı mı sanıyorsun? Gerçekten gözü-

mün önünde olan şeyi görmeyecek kadar kör olduğuma mı inanıyorsun?"

"Gerçeği yanlıştan ayırabildiğine bile emin değilim.

Rosie dudağını ısırdı. "Kör olan sensin. Onu kovmanı istiyorum."

Zach alaycı bir biçimde güldü. "Dediğim gibi, böyle bir şey olmayacak."

"Yani asistanını tutmak için evliliğini, karını, çocuklarını ve evini kaybetmeyi tercih ediyorsun? Senin için o kadar mı önemli? Bunun anlamı malum Zach."

Allison gelip mutfak kapısının girişinde durdu. "Yine mi kavga ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Rosie sesini yumuşatarak.

"Evet," diye araya girdi Zach, öfkeden neredeyse bağırarak. Bakışları daha önce hiç görmediği kadar soğuktu.

Rosie umursamadı, geri çekilmeyecekti.

Zach'in inadına terslendiğini, yarattığı kargaşa ve geçimsizliği daha da büyütmeye çalıştığını düşünüyordu.

"Çocukların önünde tartışmak istemiyorum," dedi Rosie açıkça.

"Bunu sen başlattın ve şimdi, burada bitireceğiz." Elini masaya vurduğunda gümüş çatal ve bıçaklar zangırdadı.

"Anne? Baba?" Eddie ablasının yanında duruyordu.

Rosie onlara döndü. "Yemek on dakikaya kadar hazır olur. Gidip ellerinizi yıkayın."

İki çocuk da oldukları yerde durmaya devam etti.

"Annenizin söylediğini yapın," diye buyurdu Zach.

Çocuklar gönülsüzce mutfaktan çıktı. Rosie, giderken onların konuştuklarını duyuyordu. Ne dediklerini tam anlayamasa da, *boşanma* sözcüğü gayet açıktı.

"İstediğin gerçekten bu mu?" diye sordu Zach.

"*Senin* istediğin gerçekten bu mu? Asistanın için aileni bir kenara atmak?"

Zach bu yorumu duymazdan geldi. "Ayrılık o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Çocuklarımın senin paranoyalarına maruz kalmasını istemem."

Rosie boğazını tıkayan yumruyu yutmaya çalıştı.

"Bu kadar çok istiyorsan, bir avukata danışmanı öneririm," diye mırıldandı Zach.

"Öyle yapacağım," dedi Rosie altta kalmayarak. Kalbi uyuşmuştu ve bu duygu vücudunu sarıyordu. Sandalyeyi öyle sıkı kavradı ki, tırnakları ahşabı deldi.

Zach bir süre daha orada durdu, uzanıp evrak çantasını aldı ve garaj kapısına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Rosie.

Zach bir an duraksadı. "Eğer ayrılacaksak, kendime kalacak bir yer bulmam gerek." Bunu söyledikten sonra yürüyüp gitti.

Rosie olduğu yerde kalakaldı. Güçlükle nefes alıyor, evliliğinin bu duruma geldiğine inanamıyordu.

On Bir

Bob ve Peggy Beldon yatmaya hazırlanırken rüzgâr uğulduyor, yağmur evin duvarlarını dövüyordu. Oda-kahvaltı işletmede kış aylarında yoğunluk olmazdı. Son konuklarını yolcu edeli üç gün olmuştu. Bu iş, onların emeklilik rüyasıydı, ama Bob artık müşterilerin az olmasından şikâyetçi değildi. Yoğunluk olmayan günlerde, evlerine ve birbirlerine daha fazla zaman ayırabiliyorlardı.

On bir haberlerini dinledikten sonra Bob televizyonu kapadığında, rüzgâr çıplak ağaç dallarını pencerelere çarpıyordu. Işıklar göz kırptı. "Esaslı bir gece olacağa benziyor," dedi Bob. "Cep fenerlerimiz el altında dursa iyi olacak."

Peggy başıyla onayladı, kahve fincanlarını alıp mutfağa götürdü.

Bob arka merdivenlere doğru ilerlerken, bir çift far dikkatini çekti. Bir araba onların araç yoluna girmişti. "Konuk beklemiyoruz, değil mi?" Cevabı bildiği halde Peggy'nin rezervasyon yapıp söylemeyi unutmuş olma ihtimalini düşünmüştü.

Debbie Macomber - Elma Ağacı Sokağı

"Hafta sonuna kadar hayır." Kahve fincanlarını bulaşık makinesine koydu.

"Biri geliyor olabilir."

Karısı perdeyi aralayıp evyenin üstünden uzanarak baktı. "Tanıdığımız biri olmasa gerek, değil mi?"

"Bu yağmurda söylemek zor ama arabayı tanımıyorum." Zil çaldığında Bob ön kapıya giden yarı yolu kat etmişti. Veranda ışığını yakıp kapının kilidini açtı. Karşısında yağmurluk ve geniş kenarlı fötr şapka giymiş bir adam vardı. Elinde küçük bir valiz vardı. Aşağı eğik başı gölgede kalıyor, yüzünü tam görmek imkânsızlaşıyordu.

"Yoldan geçerken tabelanızı gördüm. Bu gece için boş odanız var mı?" diye sordu, alçak ve boğuk bir sesle.

"Var," dedi Bob ve yabancıyı tartmak için şöyle bir süzdü. Adam elli yaşın ortasında gösteriyordu, ama emin olmak zordu. İçeri girerken omuzları öne doğru sarkıyordu. Bob nedense, adamın yüzünün tanıdık geldiğini düşündü.

Her zaman samimi ve misafirperver olan Peggy yabancıyı hemen kayıt formlarının da olduğu mutfağa aldı. Adam Peggy'nin uzattığı kayıt formuna baktı. "Ödemeyi peşin yapacağım," dedi, cebinden nakit para çıkararak.

"Yine de bilgi formunu doldurmanız gerek," dedi Bob. Bu adamla ilgili garip şeyler hissediyor, ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Ben Bob Beldon," dedi. "Tuhaf bir soru olabilir, ama daha önce karşılaştık mı?"

Yabancı cevap vermedi.

"Tatlım, konuğumuzu sorularınla bunaltma," diye fısıldadı Peggy.

Canı sıkılan Bob kaşlarını çattı. Bu yabancının otoban üstünde daha uygun moteller varken neden kuytudaki oda-kahvaltı türü bir işletme seçtiğini anlamıyordu.

"Size içecek sıcak bir şeyler getireyim mi?" diye sordu Peggy.

"Hayır, teşekkürler." Cevabı hırçın, neredeyse düşmancaydı.

"Böyle bir gecede sizi buraya getiren nedir?" diye ısrar etti Bob. "Pek yol üstünde sayılmayız."

"Şu anda bunların önemi yok," dedi, öfkeyle Bob'a bakan Peggy. Tavrının Peggy'nin canını sıktığının farkındaydı, ama Bob kendini kesinlikle huzursuz hissediyordu.

Yabancı soruyu duymazdan geldi. "Odamı gösterirseniz minnettar kalırım."

"Elbette." Peggy mutfaktan çıkıp uzun koridora yöneldi. "Seçme şansınız var. Saka Kuşu Odası ve..."

"İlk oda iyidir." Yapması gereken her ne ise, acelesi var gibiydi. "Formu sabah doldururum." Kapıyı açtı, valizini içeri koydu, sonra arkasına döndü. "Umarım yatmamda sakınca yoktur. Uzun bir gündü."

Bob ona önce evrak işlerini halletmek zorunda olduğunu söyleyecekti ki, Peggy engel oldu. "Kahvaltı saat sekizle on arasında. İyi uykular."

"Teşekkürler." Kapı kapandı, kilidin çevrildiğini duydular.

Bob konuşmaya başlamadan önce yukarı çıkmayı bekledi. "Bu adamı gözüm tutmadı."

"Saçmalama," dedi Peggy, makyajını çıkarmak için ebeveyn banyosuna giderken. "Ödeme yapan bir müşteri. Sevmek zorunda değilsin. Sabah erkenden gideceğini ve bu işin kapanacağını düşünüyorum."

"Belki," diye mırıldandı Bob, ama içinde öyle olmayacağına dair bir his vardı.

Fırtına şiddetini artırıyordu, Bob yatak odasının körfezin kapkara sularına bakan penceresinin önünde durdu. Uzaktaki burunda, gemileri tehlikeye karşı uyaran deniz fenerinin ışığı seçilebiliyordu. Bir kez daha yabancıları evlerine kabul ettikleri bu işyerini düşündü. Aşağıdaki odada kalan yabancıdan hoşlanmamıştı ama sebebini bilemiyordu. Sadece içgüdüleriyle yabancının sorun yaratacağını söyleyebiliyordu.

Peggy öylesine şefkatli biriydi ki, tek düşündüğü fırtınada dışarıda kalmış birine sığınacak yer sağlamaktı. Keşke Bob da öyle hissedebilseydi.

"Yatacak mısın?" diye sordu karısı, battaniyeyi açıp tertemiz çarşafın içine doğru kaydı.

Belki Peggy haklıydı. Genelde öyle olurdu. Aşağıdaki adam sadece yoldan geçen biriydi. Sabah yoluna devam edecek ve bir daha onu görmeyeceklerdi. Peşin ödeme yapmış ve form doldurmak istememişti. Pekâlâ, bu da onun ayrıcalığı olabilirdi.

Ertesi sabah Bob'u güneş uyandırdı. Her yerin aydınlık olduğunu görünce birden kendine geldi. Peggy çoktan aşağı

inmişti; yabanmersinli çöreklerini pişirirken radyoda çalan şarkıya eşlik ettiğini duyabiliyordu. Bu çörekler onun uzmanlık alanıydı ve yabanmersinleri, yan taraftaki kendilerine ait araziden, Peggy'nin gururu özel bahçesinden geliyordu. Taze kahvenin kokusu merdivenlerden yukarıya kadar ulaşmıştı.

Bob yüzünü sıvazlayarak tanıdık bir kâbusun izlerini hatırlamaya çalıştı. Kâbusları görüntüden çok duygu ve izlenim içeriyordu ve kesinlikle hoş değillerdi. Yatağa girdikten sonra önce hafif ve huzursuz, sonra derin bir uykuya dalmıştı. Kendini ne kadar kendini zorladıysa da, gördüğü rüyaların hiçbirini hatırlayamadı.

Normalde Peggy'den önce kalkar ve kahveyi kendi hazırlardı. Bu kadar çok uyumanın verdiği suçluluk duygusuyla çabucak giyindi. Aklına gelince hızla pencereye yürüdü. Tahmin ettiği gibi, beyaz Ford hâlâ aşağıda park edilmiş duruyordu. Demek ki konukları Bob'un yarı şüphelendiği –ve yarı umduğu– gibi erkenden sıvışmamıştı. Belki bu sabah, dün gece olduğundan daha dostane davranabilir ve Bob onda tanıdık gelen şeyin ne olduğunu keşfedebilirdi.

Peggy onu görünce gülümsedi. "Günaydın hayatım. Asırlardır bu kadar çok uyumamıştın."

"Biliyorum. Sebebini anlayamıyorum."

Karısı tereddüt etti. "Yine her zamanki kâbuslarından gördün."

"Gerçekten hatırlamıyorum..."

"Peki şimdi iyi misin?" Bob'u incelerken, Peggy'nin

yüzü endişeyle kırışmıştı.

"İyiyim," diye mırıldandı. "Kalkmadım, değil mi?" Geçen yıllar içinde, Bob iki kez dışarıda bir yerlerde uyanmıştı. Tek açıklaması ise uyurgezer olmasıydı.

"Yatağında uyandın, değil mi?" diye dalga geçti karısı.

Başıyla onaylayan Bob rahatladı, karısını kucaklayıp bir fincan kahve aldı. Adsız Alkolikler'in "Başucu Kitabı"nı alarak cam bahçeye doğru yürüdü ve okumak için şezlonguna yerleşti. Yirmi yıldır alkolü geride bırakmıştı, ama her dönem içinde bir gün bunu yaşıyordu. Kendini mahvetmeye sadece bir kadeh mesafe kalmıştı ve bunu kendine hatırlatmadan tek bir gün bile geçirmiyordu. Yirmi dakika sonra Peggy çörekleri fırından çıkardı.

Sabah alışkanlıkları hiç değişmiyordu ve karısı, arabası hâlâ orada olduğu halde konuklarını henüz görmediğini fark ettiğinde saat on olmuştu. Bob merakına engel olamayarak, aracın sürücü camından içeri baktı. Yolcu koltuğunda bir harita ve yarısı boş bir su şişesi vardı. Tuhaf hiçbir şey göremedi.

"Kahvaltının sekiz ila on arası olduğunu söyledim, değil mi?" diye sordu karısı içeri döndüğünde.

"Belki uyuyakalmıştır. Zor bir gün geçirmiş."

"Saat on biri geçti," diye mırıldandı Peggy bir süre sonra.

"Tuhaf bir adam." Bob'un bu konudaki fikri değişmeyecekti.

Yarım saat sonra Peggy yine endişelenmeye başladı.

"Belki de iyi olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

"Bırak uyusun," diye ısrar etti Bob. "Odasında çalışıyor olabilir. Yanında bir bilgisayar vardı, değil mi?"

"Hatırlamıyorum."

Bob, eğer yabancı, mahremiyet istiyorsa buna saygı göstermeleri gerektiği düşüncesindeydi.

Karısı ona soru dolu gözlerle baktı, sonra omuz silkip bir süre önce başladığı battaniyesini örmeye devam etti. Bob garajda çalışmaya gitti; emekliliğini ahşap işleriyle uğraşarak değerlendiriyor ve mobilya yapmaktan keyif alıyordu. Geçen yıllar içinde, kendince çok güzel parçalar üretmişti. Çekmeceli bir dolabı henüz bitirmişti ve işçiliğinden gurur duyuyordu. Son bir kat verniğin ardından eve döndü. Saat artık yarım olmuştu. Pencereden baktığında yabancının aracının bıraktığı yerde durduğunu görebiliyordu.

Bob kendine salamlı bir sandviç hazırlayıp garajdaki işine döndü. Birkaç dakika sonra Peggy peşinden geldi.

"Bence içeri girmeliyiz," dedi karısı. "Kapısını çaldım ama cevap vermedi."

Peggy'nin haklı olduğuna karar veren Bob, onunla beraber eve dönüp odanın kapısını çaldı.

"Uyandınız mı?" diye seslendi yüksek sesle.

"Bağırmana gerek yok," diye fısıldadı Peggy. Gergin görünüyordu ve işin gerçeği, artık Bob bile gerilmeye başlamıştı. İşletmeyi açalı on yıldan fazla olmuştu ve ilk kez böyle bir deneyimle –müşteriyle– karşılaşıyorlardı.

"Yedek anahtar var," dedi Peggy cevap alamayınca.

"Tamam."

"Troy Davis'i çağırayım mı?" diye sordu Peggy.

Şerif iyi arkadaşlarıydı ve eğer mantıklı bir açıklama varsa, Bob onun zamanını boşa harcamak istemiyordu. "Henüz değil."

"Ama bir terslik olabilir."

"Hemen sonuca varma Peg." İçgüdülerine kulak verip yabancıya başka bir yere gitmesini söylemediği için pişman oluyordu.

Peggy anahtarı uzattı, Bob gönülsüzce kilide soktu. Yavaşça tokmağı çevirip kapıyı açtı. Konukları yatağın ortasında uyuyordu. Ceketini dolaba asmıştı, şapkası ise üstündeki raftaydı. Bavul açıktı ama adeta bir cerrahın çantası kadar düzenli duruyordu. İçindeki her şey titizlikle katlanmıştı ve hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi.

"Hasta olabilir," dedi Peggy, Bob'un koluna asılarak.

Bob bu konuda şüpheliydi. Kokuyu tanımış ve neredeyse kırk yıl önce balta girmemiş ormanlarda giriştikleri savaşın anılarıyla bütün vücudu karıncalanmaya başlamıştı. Ölümün kokusu, kolay unutulacak şey değildi.

Yabancının Cedar Cove'a geliş sebebi artık sır olarak kalmaya mahkûmdu.

Bob yatağa yaklaşıp ona baktı. Bir gece önce, aşağı kadar indirdiği şapkası yüzünü gölgeliyordu. Artık açıkça görülen yüzü Bob'un tahmin ettiğinden daha gençti. Daha genç ve huzur içinde.

"Yoksa... ölmüş mü?" diye sordu Peggy, korkusu rahat-

lıkla hissediliyordu.

Cevabı bildiği halde Bob, adamın nabzını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. "Troy'u arasak iyi olur," dedi.

On beş dakika sonra, avlunun içi acil servis araçlarıyla doluydu. İlkyardım ekipleri, resmi memurlar ve uzman doktorlar evin içinde güçlü adımlarla yürüyorlardı. Bob sorulan bütün sorulara cevap vermeye çalışıyor, ama Troy'a ve Adli Tabip Joe Mitchell'a fazla yardımcı olamıyordu.

"Otopsi gerekecek," dedi Troy.

"Buradan hemen çıkaracak mısınız?" diye sordu Peggy. Bob, olanların onu çok sarstığının farkındaydı. İşin gerçeği, kendisi de aynı durumdaydı.

Adli tabip odadan çıkıp plastik eldivenlerini sıyırdı.

"Onu öldüren şey hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Bob.

"Henüz değil," dedi Joe kaşlarını çatarak. "Ehliyetine bakılırsa adı Whitcomb. James Whitcomb. Florida'dan. Size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır." Önceki gece hissettiği aşinalığa rağmen, Bob bu konuda çok emindi. "Bu adamı daha önce hiç görmedim."

Joe kaşlarını çatmaya devam etti. "Aşırı estetik cerrahi müdahale geçirmiş."

Bob bu bilgiyi nasıl karşılayacağını bilemedi.

"Burada garip bir durum var," dedi, ceset tekerlekli sedyeyle odadan çıkarılırken.

***

Cadılar bayramı partisinden sonra, Maryellen'ın Get Nailed'deki popülaritesi hissedilir biçimde azalmıştı. Manikürcüsü Rachel, Teri'nin gözden çıkardığı erkek arkadaşı, araba tamirine meraklı Larry'yle tanışmış, bir süre işler ümit vaat eder gibi görünmüştü.

Rachel kasım ve aralık ayları boyunca Larry'ye ve arabasına yaptığı her şeye olan hayranlığını dile getirmişti. Önce, bozulmaya başlayan frenlerini bir servisin yapacağından çok daha ucuza değiştirmiş, ardından yanmayan iç lambalarını onarmıştı. Hatta teybini bile tamir etmeyi başarmıştı. Rachel ona minnettardı, hatta deli gibi âşık olmaya başladığını düşünüyordu. Yüzlerce dolar tasarruf etmesini sağlayan bir adama nasıl âşık *olmazdı*?

Sonra, şanzıman bozuldu. Bu ciddi bir onarım gerektiriyordu ama Rachel'in kahramanı bunu başaracağından emindi. Yapılacak tek şey yeni bir şanzıman almaktı. Ne yazık ki Larry yeteneklerini abartmıştı. İşi yüzüne gözüne bulaştırmakla kalmadı, Rachel aracını servise götürerek ikinci kez tamir parası ödemek zorunda kaldı. Yetmez gibi, Larry o güne kadar Rachel'in arabası için yaptığı bütün onarımların masraf ve işçiliğini de fatura etmişti. İlişkilerinin hızla yön değiştirdiğini söylemeye gerek yoktu.

Jane'in deneyimi de daha farklı olmamıştı. Paradan anlayan bir adamla birlikte olmak istiyordu. Jeannie bir zamanlar hoş, ama sıkıcı bir finans danışmanıyla çıkmıştı ve Cadılar Bayramı partisinde onu Jane'le tanıştırmıştı. Jane ile Geoff anında kaynaşmıştı ve Jane'e göre, adam, Jeannie'nin

söylediği kadar sıkıcı değildi. Daha sonra Geoff, Jane'e içerdeki bir kaynaktan aldığı yatırım tüyosunu vermiş ve Jane bütün birikimini bu doğrultuda kullanmıştı. Ne yazık ki, daha yatırımını yapar yapmaz, hisseler yüzde sekiz değer kaybetmişti.

"Bütün bu olanlardan benim öğrendiğim şu," dedi Rachel, Maryellen'ın son tırnağına oje sürerken. "Eğer bir adamı şutlamışsak, mutlaka bir sebebi var."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi Jane.

Jeannie, "Ya senin tanıştığın adam?" diye Maryellen'a sordu.

Maryellen gözlerini kırpıştırarak soruyu anlamamış gibi yaptı. "Ben kimseyle tanışmadım."

"Getirdiğin adam sana zamk gibi yapışmıştı," diye seslendi Teri, dükkânın öte yanından. Yaşlı bir kadınla ilgileniyordu. "Uzun zaman gözüm onun üstündeydi, ama adamın beni gördüğü yoktu."

"Hayal gördüğünden eminim." Arkadaşları arasında konu etmek isteyeceği son kişi Jon Bowman'dı.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Teri, oje standının önünde durarak. Bir şişe alıp altındaki yazıyı okudu. "'Hizmetçiden de öte' uygun mu?" diye sordu müşterisine.

Neyse ki ilgisi başka yöne kaymıştı.

"Onunla çıkıyor musunuz?" diye sordu Rachel, onu gafil avlayarak. "Adamın sana nasıl baktığını fark etmemiş olabilirsin, ama biz fark ettik."

"Onu en son Noel'den önce görmüştüm, ama görürsem

telefon numaranı vermemi ister misin?" Jon'la ilgilenmediğine Rachel'i ikna etmek için aklına başka bir şey gelmemişti.

"Asla. Daha önce de başkasına ilgi duyan erkeklerle çıktım. Çok acı bir tecrübe, bilmem anlatabiliyor muyum?" Son tırnağını da boyadıktan sonra Rachel zamanlayıcıyı çalıştırıp ışığı Maryellen'ın mükemmel pembe tırnaklarının üstüne çevirdi.

Tırnakları tamamen kurur kurumaz aceleyle manikürcüden çıktı. Akşam yemeği için annesi ile Pancake Palace'ta buluşacaktı. Beklenmedik bir şekilde geliveren galeri sahipleriyle toplantısı yüzünden, bütün programı değişmişti. Şansına Rachel onu ikindi zamanı araya sıkıştırmıştı.

Sorulardan çekinen Maryellen, ailesinden olabildiğince uzak duruyordu. Bütün zamanını Tyler'a adayan Kelly, onun mazeretlerini memnuniyetle kabulleniyordu, ama annesi için hiçbiri geçerli değildi. Başka şansı kalmayan Maryellen, yiyeceğin bol ve ucuz olduğu Palace'ta onunla buluşmayı kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu annesi pat diye.

"Harika." Yalan olsa da, Maryellen annesinin durumuna aşırı tepki göstermesini istemiyordu. Şimdilik bu gebelikten sadece annesi haberdardı; Kelly'ye ya da arkadaşlarına söylemeyi henüz düşünmüyordu. Geçen bir ay boyunca, Maryellen mide bulantısıyla uyanmış, kısa süre içinde başını klozetin üstünden kaldıramaz olmuştu. Kelly'nin hamileyken bu tür semptomlar yaşadığını hatırlamıyordu. Zaten sabah bulantılarından mustarip *olmuşsa* bile, Paul ona sevgi ve şef-

kat gösterip yüreklendirmek, en azından küçük bir havlu uzatmak üzere hep yanındaydı. Maryellen kendini nadiren bu kadar yalnız hissetmişti.

Grace mönüyü bir kenara bıraktı. "Yani sağlığın mükemmel! Ha? Sana bir an bile inanmadım."

"Anne," dedi Maryellen, nezaketini olabildiğince korumaya çalışarak. "Yapma. Lütfen yapma."

"Ne yapma?" diye sordu Grace, sonra fikir değiştirmeye karar verdi. "Baştan alalım, olmaz mı?"

"Lütfen. Bana kendinden söz et. Lütfen anne, bir kez olsun beni cevap vermek istemediğim sorularla bunaltma." Dudağını ısırıp annesinin dinlemesi için dua etti.

Grace ona baktı, kızının bu ricasından hoşnut olmadığı çok açıktı. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Konuşabileceğimiz pek çok konu var."

"Ne gibi?" diye sordu Maryellen minnetle.

"Şey, her şeyden önce," dedi Grace, su bardağını iki avucunun arasına alarak. "Cumartesi akşamı Cliff Harding'le yemeğe çıktık."

İşte *bu*, Maryellen'ın duymayı beklediği haberdi. "Cliff seni aradı mı?" Onun fazlasıyla sabırlı davrandığını düşünüyordu.

Annesi kızardı, önündeki mönüye bakmaya başladı. "Aslında, ben onu aradım." Bunu söylerken, sanki edebe aykırı korkunç bir şey yapmış gibiydi.

"Anne, bu harika."

"Hayatım boyunca hiçbir erkeği aramamıştım." Grace

yaptığı şeyin doğru olduğundan şimdi bile emin değildi.

"Seni ikna eden ne oldu?"

"Olivia," dedi annesi, hiç duraksamadan. "Ve iki kadeh şarap. Böyle giderse, Cliff'in ilgisini kaybedeceğine –ve çok yalnız, çok mutsuz olduğuma– beni ikna etti."

Maryellen bir kaşını kaldırdı. "Şarabın kesinlikle insanın çözülmesini sağlayan bir etkisi var." Tecrübe konuşuyordu.

"Olivia ve ben kutlama yapıyorduk," diye açıklamaya çalıştı annesi. "Seth ve Justine bebek bekliyor. Üstelik bir restoran satın aldıklarını biliyor muydun? Onlar adına çok heyecan verici."

"Evet, The Captain's Galley konusunu duymuştum. Eminim başarılı olacaklardır ve..."

Telaşlı, yeniyetme bir garson kız siparişlerini almaya geldi.

Maryellen kız uzaklaşana kadar bekledi, sonra devam etti. "Hakkımda bir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Grace. "Ama kendimi zor tuttum."

"Kimsenin bilmemesi gerek anne."

"Ama neden..."

"Kendimce sebeplerim var."

"Seninle bu konuda konuşmak istiyorum Maryellen, ama ne zaman teşebbüs etsem aniden sesin kesiliyor ve savunmaya geçiyorsun. Ben senin annenim. Benden uzak durmaya çalıştığım fark etmiyor muyum sanıyorsun? Sebebini

bilmek istiyorum."

Demek çok belli oluyordu. "Keşke sana hiç söylemeseydim. Pişman olacağımı biliyordum ve oldum."

"Bu, hamile olmandan öte bir şey," diye fısıldadı Grace. "O gün öğle yemeğinde söylediğin şeyle ilgili."

"Anne, hayır." Gırtlağındaki yumru büyümeye başlamıştı. "Lütfen yapma. Bunu konuşmak istemiyorum."

"Daha önce de hamile kaldığını söyledin. On beş yıl önce dedin. Evlenmeden önce miydi yoksa..."

Maryellen başını iki yana salladı, hayatının en acılı dönemi hakkında konuşmayı reddediyordu. "Peki akşam yemeği randevunuz nasıl geçti?" diye sordu cevap vermek yerine.

Annesi ona baktı, gözleri hüzünle bulanmıştı. "Bir gün bana anlatacak mısın?"

Savuşturmanın bir yolunu bulursa, anlatmayacaktı. O hamilelik yüzünden bütün hayatı değişmişti. Bugünkü ve bundan sonra daima olacağı kadına dönüşmesinin sebebi Clint Jorstad'ın bebeğine hamile kalmasıydı. Aksi takdirde onunla asla evlenmez, çok yanlış olduğunu sonradan öğrendiği o yola hiç girmezdi. Ancak, suçu istediği kadar eski kocasının üstüne atsın, Maryellen kendi hatalarının da farkındaydı. Mazeret üretmek ve kendini haklı çıkarmaya çalışmak kolaydı. Çok genç, çok kırılgan ve inanılmaz derecede saftı.

"Bir gün bana *anlatacak mısın*?" diye tekrarladı annesi.

"Belki." Bu hamilelik ikinci bir şanstı, hiç beklemediği bir fırsat. Bu kez, kalbinin ona söylediklerini dinliyordu.

"Kelly'ye söyledin mi?" Annesi, cevap vermek isteme-

diği sorular sormakta ısrarlıydı.

"Henüz değil, ama söyleyeceğim."

"Ne zaman?"

"Anne... başkalarının bilmesini uygun gördüğüm zaman Kelly'ye de söyleyeceğim." Maryellen kardeşini severdi, ama Kelly sır saklamayı becerebilen biri değildi. Bunu öğrendiği anda, bütün kasabanın haberi olurdu.

"Bana Cliff'le yemeğin nasıl geçtiğini anlat," dedi Maryellen bir kez daha. Boşandıktan sonra annesinin ilk randevusunun ayrıntılarını merak ediyordu.

"Tacoma'da harika bir İtalyan restoranına gittik."

"Meraklı gözlerden uzak," diye başıyla onayladı Maryellen. "Bu gayet ince bir düşünce. Seni öptü mü?"

Annesinin yanaklarına hücum eden renk yeterince açık bir cevaptı. "Evet." Çatalını alıp incelemeye başladı.

"Anne, kızarıyorsun."

"Son otuz yedi yıl boyunca beni öpen tek erkek babandı. Tabii son cumartesi gününe kadar."

"Nasıldı?" Annesini bu kadar telaşlı görmekten keyif almasının doğru olmadığını biliyordu. Yüksek sesle gülmemek için kendini zor tutuyordu, ama Cliff'in böylesine romantik bir akşam planlaması ve annesinin masum tepkisini görmek onu gerçekten çok mutlu etmişti.

"Güzeldi. Çok güzeldi."

"Tekrar görüşecek misiniz?" diye sormaya devam etti Maryellen.

"Sen de Olivia kadar kötüsün."

"Tamam, görüşecek misiniz?" diye ısrar etti.

"Muhtemelen, her ne kadar sormasa da."

Garson kız, karışık yeşil salatalarla geldi. "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu ve cevap vermelerine fırsat bile bırakmadan hesap fişini masaya koydu.

Kız uzaklaşırken Maryellen arkasından baktı. "Sanırım yok."

"Korkarım Olivia ve sen, Cliff'le geçirdiğimiz akşamı fazla büyütüyorsunuz." Peçetelikten bir peçete çekti. "Tek bir akşam yemeğiydi ve ikincisi için konuşmadık bile."

"Ama sorarsa kabul edersin."

"Evet –şey, bilmiyorum– flört etmek beni korkutuyor. Herkes bunun doğru olduğunu düşünür gibi, ama herkes haklıysa, neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?"

"Etmemelisin. Artık boşandın."

Grace içini çekti. "Hem Olivia hem de sen Cliff'le görüşmem için beni yüreklendirmeye çalışıyorsunuz, ama ben o kadar emin değilim..."

"Neden?"

"Of tatlım, bilmiyor musun?" Annesinin yüzünü endişe kapladı. "Babana ne olduğunu bilmem gerek. Kaybolduğu günden beri mideme oturan düğüm yerinde duruyor." Kâğıt peçeteyi tırtıklamaya başladı. "Cliff'le yemeğe çıktıktan sonra kendimi iyi hissettim. Bir çeşit... serbestlik duygusu. Özgür. Ama uzun sürmedi. O gece pek uyuyamadım."

"Anne, artık boşandın. Özgür birisin."

"Belki yasal olarak evet, ama kendimi hâlâ evli hissedi-

yorum. Her şeye rağmen babana ait olduğumu hissediyorum. Nerede olduğunu ve gitmesinin sebebini öğrenmeden, korkarım bu değişmeyecek."

"Anne," Maryellen eliyle annesinin elini kavradı. "Asla öğrenemeyebiliriz."

"Bunun farkındayım ama hissettiklerimi değiştirmiyor."

Charlotte, Doktor Fred Stevens'ın bekleme odasında oturmuş, dakikalar yavaş yavaş ilerledikçe öfkeyle örgüsünü örüyordu. Son yirmi yıldır Doktor Fred'e geliyordu ve ona güveni tamdı. Kendisi Clyde'ın da doktoruydu ve kocası da ona koşulsuz güveniyordu.

"Doktor şimdi sizi alacak Charlotte," dedi, muayenehanenin kapısında duran Pamela Johnson.

Charlotte örgüsünü çantasına tıkıştırıp hemşireyi izledi. Tartının önünde durduklarında Charlotte ayakkabılarını sıyırıp üstüne çıktı, gözlerini kapadı ve nefesini tutarak bekledi. Bilmek istemediği bir haber bekler gibiydi.

"İki kilo iki yüz elli gram eksiğiniz var," dedi Pamela.

"Sahi mi?" Bu anlaşılabilirdi çünkü haftalardır hiç iştahı yoktu. Başlangıçta, peş peşe gelen bayramların gerginliğine yormuştu, ama günün sonunda, giderek ne kadar bitkin hissettiğini fark etmişti. Son günlerde ise, merdiven çıkmak kalbini sıkıştırıyordu ve bu da yetmezmiş gibi, acilen tuvalete yetişme sorunu da vardı.

Pamela onu ilk tetkik odasına götürdü, birkaç hazırlık

sorusu sorup tansiyonunu ölçtü. Sağlık çizelgesine notlarını aldıktan sonra kapının dışındaki bir boşluğa yerleştirdi.

"Hadi, üstündekileri çıkarıp önlüğü giy," dedi hemşire, dışarı çıkmadan önce.

Charlotte yumuşak ve mavi kâğıttan yapılmış önlüğe bakıp her yerini nasıl örteceğini düşündü. Yıllık genel kontrol dışında nadiren doktora geldiği için önlüğün arkadan mı yoksa önden mi açık olduğunu unutmuştu.

"Merhaba Lottie," dedi beş dakika sonra içeri giren Doktor Fred.

Charlotte'u o kadar az kişi bu isimle çağırırdı ki, bir an sarsıldı. Aslında Doktor Fred'in kullanması doğaldı çünkü Clyde ona hep Lottie derdi.

"Merhaba Doktor Fred."

Doktor, taburesine oturup onun çizelgesini incelemeye başladığında, Charlotte muayene masasından aşağı ayaklarını sarkıtmıştı. Ayak parmaklarına bakınca utandı, tırnaklarındaki ojelerin yenilenmesi gerekiyordu. Tanrım, bu gerçekten utanç vericiydi, bir ayağıyla diğerini örtmeye çalıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Doktor Fred. Anlaşılan ayak parmaklarına dikkat etmemişti.

Charlotte sıkıntılarını anlattı. Yorgunluktan, iştahsızlıktan ve bağırsaklarındaki asap bozucu sorundan söz etti. Anlattıkça durumun vahametini kavrıyordu. "Galiba haftalar önce gelmem gerekiyordu."

"Katılıyorum," dedi Doktor Fred sert bir dille.

"Çok yoğundum, sonra Noel haftası geldi ve..." Sesi gi-

derek soldu. Mazeretlerinin hepsi uyduruktu, kendi bile inanmamıştı.

Rutin muayenenin ardından Doktor Fred, hemşiresi Pamela'dan bir dizi kan örneği almasını istedi. Pamela'nın işi bitince, doktor muayene odasına döndü. Neyse ki Charlotte giyinmişti ve mahkeme kararını dinlemeye hazırdı.

"Evet?" diye mırıldandı, ne düşüneceğini bilmeden. Belki de doktor sadece demir hapları yazıp normal hayatına geri dönecekti.

"Kan tahlillerinin sonuçlarını almadan hiçbir şey söyleyemem."

"Bir tahmininiz var mı?" diye sordu, cevaplara ihtiyacı vardı.

"Birkaç fikrim var ama önce teyit etmem gerek."

"Clyde'da da böyle yapmıştınız," dedi sabırsızlanarak.

"Yorum yapmaya itibar etmek sorumsuzluk olur, değil mi?"

"Şey... sanırım," dedi Charlotte gönülsüzce.

Doktor Fred kıkırdadı. "Bana yeşil domatesli turta harcından getirmemişsindir."

"Yüzsüzün tekisin."

"Öyleyim!" Doktor başını Charlotte'un örgü çantasına doğru uzattı.

Charlotte elini çantanın içine daldırıp içi doktorun en sevdiği turta harcıyla dolu olan uzun bir turşu kavanozu çıkardı.

"Aşkımsın!"

"Sana turta harcı getirdiğim sürece," diye sırıttı Charlotte.

"Sonuçları alınca seni arayacağım," dedi doktor, onu yolcu ederken.

Henüz sonuçları almasa da, sonraki birkaç gün Charlotte kendini daha iyi hissetti. Sağlığını uzun süre ihmal etmişti ve rahatsızlığının ne olduğunu anlamak için olumlu bir adım attığından morali düzelmişti.

Bir hafta sonra Doktor Fred'in işyerinden aradılar, bir dizi tetkik istiyordu. İçlerinden biri, kolonoskopi, Bremerton'daki Harrison Hastanesi'ne gitmesini gerektiriyordu. Olivia'yı telaşlandırmamak için arkadaşı Laura'dan onu götürmesini istedi.

"Bu işlemi ben de yaptırdım," dedi Laura onu almaya geldiğinde. Manevi destek vermek için Bess ve Evelyn de onunla beraber gelmişlerdi.

"Seni şımartacağız," dedi Bess arka koltuktan.

"Yaşlı bir kadınmışım gibi hissettiriyorsunuz," diye itiraz etti Charlotte, ama sesini fazla yükseltmedi. Aslında, arkadaşları yanında olduğu için minnettardı.

Evelyn kıs kıs güldü. "Charlotte, belki farkında değilsin ama *biz* yaşlı kadınlarız. Şimdi kemerini bağla ve sızlanmayı kes."

Anestezi aldığı halde, Charlotte operasyon bitmeden ayıldı. Tıbbi ekibin aralarında fısıldaşıp ekrandaki bir noktayı göstermek üzere farklı bir doktoru çağırdığını duydu. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamadığı için endişeyle sonucu bekledi.

Doktor Fred meslektaşlarına katıldığında, yüzündeki ifadeden durumun ciddi olduğunu tahmin etti. Konuşmaya başladığında duyduğu tek bir sözcük paniğe kapılması için yeterli oldu.

Eve dönerken arkadaşları aralarında gevezelik ediyorlardı, ama Charlotte'un başı öylesine uğulduyordu ki, konuşulanların çoğunu anlamadı. Laura onunla birlikte eve geldi.

"Olivia'yı aramamı ister misin?" diye sordu.

Charlotte başını iki yana salladı. "Hayır... onu tedirgin etmek istemem. Çok meşgul."

"Bilmesi gerek."

"Yakında söyleyeceğim," diye söz verdi Charlotte.

Laura bir süre daha itiraz etti ve sonra, eski dostu onun yalnız kalmak istediğini anladı. Gitmeden önce Charlotte'a sarıldı.

Kucağında Harry'yle birlikte koltuğuna oturan Charlotte seçeneklerini düşündü. Sonsuza kadar yaşayacağını düşünmüyor, ama yine de önünde daha fazla bir ömür olduğunu umuyordu. Nihayet konuşmaya hazır olduğunu hissettiğinde, Olivia'yı değil, Atlanta'da yaşayan oğlu Will'i aradı.

"Anne!" Annesi aradığı için çok şaşırdığı açıktı. "Nasılsın?"

"Harika," diye yalan söyledi. "Muhtemelen telefon ücretlerinin en yüksek olduğu gün ortasında seni neden aradığımı merak ediyorsundur."

"Aklımdan geçmedi değil," dedi Will. Atom mühendisi olan oğlunun sesi nasıl da Clyde'a benziyordu. Onunla ve

Olivia'yla nasıl da gurur duyuyordu. Birden, Charlotte titrediğini hissetti.

"Anne, sorun nedir?"

Bir sıkıntısı olduğunda, Will her zaman bunu hissederdi. "Geçen hafta Doktor Fred'i ziyarete gittim."

Bunu bir sessizlik izledi. "Olivia'yla konuştuğumda son zamanlarda çok yorgun olduğunu söyledi."

"Evet, doğru. Öyleydim."

"Doktor Fred'i ziyaret etmeye gidecek kadar yorgun."

"Evet. Doktorun yeşil domatesli turta harcını ne kadar sevdiğini bilirsin. Normalde ona turtayı pişirip götürürdüm, ama bu kez sadece bir kavanoz harç götürmekle yetindim. Bu sene yeşil domateslerim bol ürün verdi."

"Anne, beni turta muhabbeti yapmak için aramadın, değil mi?"

"Hayır..."

"Doktor Fred ne söyledi?"

"Şey, fazla bir şey değil. Birkaç tahlil yaptırmamı istedi." Ahizeyi kulağına biraz daha bastırdı.

"Yaptırdın mı?"

"Of, evet. Bu konuda çok baskı yaptı. En berbat olanı bu sabahtı. Harrison Hastanesi'ne gittim."

"Olivia seninle geldi mi?"

"Yo, hayır. Onu perşembe günleri, hem de ay sonunda kesinlikle rahatsız edemezdim. Programının nasıl olduğunu biliyorsun."

"Bir başka deyişle, Olivia bu konuda bir şey bilmiyor."

"Henüz değil."

"Tahlil sonuçları geldi mi?"

Charlotte gözlerinin yaşardığını hissediyordu ve Harry kucağında oturduğu için minnettardı. Onu okşamak Charlotte'u rahatlatıyordu ve tam korkularının baskısı altında ezildiği bir anda ona ihtiyacı vardı.

"Anne?" dedi Will, bu kez yüksek sesle. "Hâlâ hatta mısın?"

"Buradayım."

"Doktor ne söyledi?"

Charlotte tereddüt etti. "Will, sen ve Georgia için ne kadar zahmetli olacağını biliyorum, ama yakın bir zamanda Cedar Cove'a bir seyahat mümkün mü?"

"Anne, Doktor Fred sana *ne* söyledi?"

Charlotte altdudağını ısırdı. "Korkarım kanser olmuşum."

Debbie Macomber Çiçek Ağacı Yakası

On İki

Zach bu ayrılığı istemiyor ama Rosie ona şans bırakmıyordu. Yakında eski karısı olacak kişi tamamen mantıksızdı. Boşanma evrakını önüne getirdiğinde hem şok olmuş hem de incinmişti. Temel olarak, aile evini boşaltmak için yirmi dört saati vardı. Derhal bir avukatla görüşüp işlemleri başlatma karşısında Zach'in ağzı açık kalmıştı. Evet, bu konuyu konuşmuşlardı, ama o anda hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar. Rosie'nin onu kendi evinden kovacağını hiç tahmin etmemişti.

Boşanmaya kararlı olduğu ortaya çıkınca, Zach bu işi en azından medeni bir biçimde çözümleyebileceklerini ummuştu. Janice'le arasında bir şey olmadığına Rosie'yi ikna etmek mümkün olmamış, Zach ondan mantıklı davranmasını beklemeyi bırakmıştı. Karısının ona inancı bu kadarsa, onsuz kalması daha iyiydi.

Eve makul uzaklıkta bir daire bulmak çok zordu. Neyse ki Janice araştırma konusunda ona yardımcı olmuştu; yoksa

ne yapardı bilmiyordu. Zach'in iş programını en iyi Rosie biliyordu ve vadesi dolmuş üç aylık vergilerle, müşterileriyle beraber tamamlaması gereken yıl sonu hesapları arasında boğuşurken, hiç boş zamanı kalmayacağını takdir eder sanıyordu. Bu konuda da yanılmıştı.

Zach, çocuklarının hatırına olumlu bir yaklaşım sergilemeye çalışıyordu. Allison ve Eddie'yle olan ilişkisi, onun için her şeyden önemliydi. Boşanma koşulları ne olursa olsun, onların hayatlarının büyük bir bölümünde yer almak istiyordu.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Eddie, mahzun bir bakışla. Zach yatak odasındaki gardırobun yarısını kaplayan eşyalarını boşaltırken, oğlu yatağın ucuna ilişmişti.

"Şimdilik en doğrusu bu gibi görünüyor." Zach, Rosie'yle arasındaki sorunların içine çocukları sürüklemek istemiyordu. Onlar masumdu. Suçlanması gereken sadece Rosie'ydi. Haftalardır kıskanç bir şirret kadın gibi davranıyordu. Zach bunun sebebinin bir çeşit kendine güvensizlik semptomu –bunu hissetmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadığı halde– olduğunu düşünüyordu.

"Senin ve Allison'ın bana gelmenizi istiyorum, tamam mı?"

"Kalmak için mi?"

Bu zordu. "Annenle bunu konuşmamız gerek. Şimdilik sadece yaşadığım yeri görmenizi istiyorum."

"Tamam." Eddie'nin sesi, ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi. "İstediğim zaman gelebilir miyim?"

"Elbette! Benim evim, senin de evin."

Eddie yatağın üstünde yer değiştirdi ve ellerinin üstüne oturdu. "Hâlâ annemi seviyor musun?"

"Elbette seviyorum." Zach yatağın ortasındaki yığının üstüne bir gömlek daha koydu, sonra oğlunun yanına oturdu. Kolunu omzuna dolayıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Bazen birbirini seven iki insan belli konularda anlaşamaz. Bu olduğunda, ayrı yaşamaları daha iyidir."

Eddie başını eğdi. "Annem de aynısını söyledi."

Evlilikleriyle ilgili hiçbir konuda anlaşamazken, boşanmanın temel gerekçesinde anlaşabilmeleri çok komikti. Son birkaç hafta nadiren konuşmuşlardı. Bütün iletişimleri avukatlar aracılığıyla olmuştu. Hâlâ evde yaşadığı için bu, Zach açısından çok gülünç bir durumdu.

"Allison bütün bu boşanma olayının düzmece olduğunu söylüyor."

Zach son zamanlarda kızının en sevdiği sözcüklerinden birinin *düzmece* olduğunun farkındaydı. Cevap vermeye gerek duymadı.

"Annemle konuşacak mısın?"

Mecbur kalmadıkça hayır, diye düşündü Zach. Artık tartışmıyorlardı ve bunun için memnundu. Hatta Rosie nazik davranma zahmetine bile katlanıyordu. Evde iki yabancı gibiydiler. Oysa avukatına söyleyecek pek çok şey bulmuştu. Zach'in bütün günahlarının ana hatları, sayfalar dolusu yasal dokümanla belirlenmişti. İlk sayfadan ötesini okumanın onu öfkelendireceğini bildiğinden, Zach her şeyi kendi avukatına

bırakmıştı. Otto, Benson'ı yıllardır tanıyordu ve onunla sık sık çalışmışlardı. Kendisini adil bir biçimde temsil edeceğine güveniyordu.

"Bunları arabaya taşımama yardım edecek misin?" diye sordu oğluna

"Tamam." Oğlu pek coşkulu görünmüyordu. Yatağın kenarından aşağı kaydı ve kolları giysi dolu Zach'in arkasından yürüdü. Zach kolalı iş kıyafetlerini özenle arka koltuğa yerleştirdikten sonra Eddie'nin elindekini aldı.

Mutfağa döndüğünde, "Dairemi görmek ister misin?" diye Allison'a sordu.

Kızı kulaklığı çıkarıp portatif CD çalarını kapadı. Sanki duymamış gibi bir süre Zach'in yüzüne baktı. Sonunda mırıldandı. "*Gerçekten* gidiyor musun baba?"

"Korkarım öyle hayatım."

"Ama daima annemi seveceğine yemin etmiştin."

"Biliyorum ve bu zor bir durum, ama gördüğün gibi annenle ben tartışmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Bu iyi değil. Bu boşanma siz çocuklar için, sizi..."

"Bunu Eddie ve benim için mi yapıyorsunuz? Hiç sanmıyorum baba. Göründüğü kadarıyla annem de, sen de bunu kendiniz için yapıyorsunuz. Eddie ve ben ise ortada kaldık ve ben bundan nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum." Sözlerini bitirirken bağırmaya başlamıştı. Zach'in cevap vermesine fırsat bırakmadan Allison kulaklığı tekrar kulaklarına geçirip onu engelledi.

Zach'in, kızının gözyaşlarını gördüğü anda midesi bur-

kuldu. Annesiyle arasındaki sorunların onunla ve Eddie'yle bir ilgisi olmadığını söylemek istedi. Bu *kendi* hatalarıydı.

Belki Rosie'yle birbirlerinden soğumuşlardı. Janice'in dağılan evlilikler konusunda okuması için ona verdiği bir makalede böyle yazıyordu. Makale, kadınlara yönelik bir dergiden fotokopi çekilmişti. Belki de yazıda belirtildiği gibi, Rosie ile arasında çocuklar ve ev dışında ortak bir şey kalmamıştı. Belki de Zach iyi bir yaşam sağladığı ve artık ekonomik sıkıntıları olmadığı için, *hayat arkadaşı* olma, zorluklara birlikte göğüs germe ve hayal kurma duygusunu yitirmişlerdi. Son dönemde evlilikleri kavga ve dargınlıktan ibaretti. Bütün yaptıkları birbirlerini mutsuz etmekti ve bu şekilde yaşamak, ayrıca böyle bir ortamda sağlıklı çocuk yetiştirmek kesinlikle imkânsızdı.

Son bir kez etrafı kontrol eden Zach kalan son birkaç gerekli parçayı da aldı. Anlaşılabilir sebeplerden, Rosie günün büyük bölümünde evde değildi. Zaten hafta sonlarının çoğunu ailesi yerine yabancılarla geçirdiği için şaşırtıcı bir durum yoktu. Kahvaltı bulaşıklarının yıkanmadan evyeye yığılmış olması da Zach'i üzmedi. Bu da olağan bir durumdu. Zach'in de karısının suçlarına dair bir listesi vardı, ama Rosie olayı dayanılmaz hale getirmediği sürece doğru olanı yapacak ve karısın kabahatlerini mahkeme salonuna taşımayacaktı.

"Evimi görmeye geliyor musun?" diye sordu Eddie'ye, onu biraz neşelendirmeye çalışarak.

"Sanırım."

"Orada da kendinize ait bir odanız olacak, biliyorsun." Çocuklarının yanında kalmasını istiyorsa, ikinci bir oda şarttı ve Zach buna önem vermişti. Henüz yatakları alamamıştı, ama ilk fırsatta alacaktı.

"Allison'la aynı odada uyumak istemiyorum," diye sızlandı Eddie.

"İstersen benim odamda uyuyabilirsin."

"Sahi mi?"

"Kesinlikle."

O an için, Edddie'nin gönlü olmuş gibiydi.

Çıkmadan önce Zach bir kez daha Allison'a yeni evini görmeye gelip gelmeyeceğini sordu. Ancak kızı müziğin sesini alabildiğince açmış, kulağında kulaklıklarla oturmaya ve onu duymazdan gelmeye devam ediyordu. Öfkeliydi ve Zach onun neler hissettiğini anlayabiliyordu. Er ya da geç yelkenleri suya indirecekti ve bu durumu konuşma imkânları olacaktı. Allison her zaman, annesinden çok babasına yakın olmuştu.

İki odalı apartman dairesi, Pelikan Çıkmazı'na birkaç kilometre bile uzakta değildi. Küçük bir evdi ama iki evin masraflarını karşılaması zor olacaktı. Tercihi üç odalı bir evdi, ama bütçesine sınırlarında uygun bir yer bulamamıştı. Bu evi seçme sebebi, çocukların okul mahallesinden uzaklaşmalarına gerek kalmamasıydı. Otto, Rosie'nin avukatıyla velayet planını şekillendirmeye çalışıyordu.

Eve vardıklarında Zach oğluna kapıyı açtı. Eddie salona girip etrafına baktı ve kaşlarını çattı. "Televizyon nerede?"

"Yatak odasındaki televizyonu ben alacağım." Rosie'yle hâlâ her şeyi bölüşme aşamasındaydılar, ama pek çok eşya henüz yer değiştirmemişti. Rosie bu konuda şimdilik sorun çıkarmamıştı, ama Zach böyle devam edeceğinden kuşkuluydu. Aile evindeki her şeyin parasını kendisi ödediğinden, yeni evi için gerekli olan her eşyayı alma hakkına sahipti.

Anlaşılan Rosie bir iş bulmak zorunda kalacağının farkında değildi. Zach'in hatırı sayılır bir geliri vardı, ama iki evin masraflarını birden karşılayamazdı. Çocukların doğumundan beri ilk kez, Rosie gerçekten çalışmak zorunda kalabilirdi.

"Yatak odasına bir bak," dedi Zach, iki odadan büyük olanına bir kucak dolusu kıyafet taşırken. Yeni halı kaplanmış oda, içinde bir yatak bile olmayınca boş ve sevimsiz görünüyordu, ama bu durum kısa süre içinde halledilecekti. *Çok geçmeden,* diyordu Zach kendine, en az aile evinde olduğu kadar rahat hissedecekti.

"Merhaba." Kapının hafifçe tıklamasının ardından gelen bu sesi Zach hemen tanıdı.

"Janice." Zach asistanından, özellikle hafta sonunda, ziyaret beklemiyordu. "Merhaba," dedi.

Mahcup bir tavırla, Janice yaklaşık Eddie'nin yaşlarında bir oğlanla içeri girdi.

"Bu benim oğlum Chris," dedi, kolunu oğlunun omzuna dolayarak.

"Bu, Eddie."

"Selam," dedi Eddie, belli belirsiz.

"Uğrayıp bir şeye ihtiyacınız var mı diye sorayım dedim," diye devam etti Janice. "Taşınmanın ne kadar zor olduğunu bilirim, o yüzden yapabileceğim bir şey varmı diye bakmak istedim."

Janice her zaman yardıma hazırdı ve Zach onun bu çabalarını her zamankinden daha çok takdir ediyordu. Janice bir torba getirip mutfak tezgâhının üstüne bıraktı.

"Eddie, neden Chris'e evi gezdirmiyorsun," diye öneride bulundu Zach. İki çocuk anında arka taraftaki odada kayboldu.

"Ev hediyen," dedi Janice, ardından açtığı paketten bir kahve makinesi ve kahve çıktı.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Zach, mutfağın öbür ucundan. Kadının bonkörlüğünden tedirgin olmuştu.

"Biliyorum... istersen bana ortadan kaybolmamı söyleyebilirsin, ama bugün taşınacağını biliyordum ve kendi deneyimimden bunun zorluğunu da biliyorum. Umarım bu değişim süreci senin ve eşin için sorunsuz geçer."

"Teşekkür ederim." Zach iş hayatını özel hayatından daima ayrı tutmayı tercih ederdi, ama son dönem yaşanan bu krizi Janice'in yardımı olmadan atlatması çok zor olurdu.

Bir saat sonra Eddie'yle birlikte eve döndüğünde, ilk dikkatini çeken şey Rosie'nin park yerindeki arabasıydı. Arabayı görür görmez Eddie'nin yüzü gülmüştü. Arabadan fırlayıp eve koştu. Zach aynı coşkuyu paylaşmadan onu izledi. Bütün kişisel eşyasını Rosie dönmeden taşımayı ummuştu. Hâlâ taşınacak şeyler vardı; kitaplar, CD'ler vs...

"Selam," dedi Rosie. Yüzü gergindi ama düşmanca değildi. "Bakıyorum toplanmışsın."

Zach başıyla onayladı.

"Yeni bir arkadaşım oldu," dedi annesinin beline sarılan Eddie.

"Ne güzel. Artık hem burada hem babanın evinde arkadaşların olacak."

"Chris aynı apartmanda yaşamıyor. Annesi babamın asistanı ve ev hediyesi getirmişler."

Rosie'nin gözleri kısılıp öfke dolu yarıklara dönüştü. "Eminim öyledir," dedi dişlerini gıcırdatarak ve sonra mutfaktan fırtına gibi çıktı.

Zach'in omuzları bozguna uğramış gibi öne sarktı. Bu, Rosie'nin mahkemede ona karşı kullanabileceği bir şeydi. Janice'in masum arkadaşlık ve destek gösterisi "kanıt"a dönüşebilirdi.

Cliff Harding, Grace'le birlikte geçirdiği cumartesi akşamından hoşnuttu. Yemekten bu yana aradan üç hafta geçmiş, aralıklı olarak telefonda görüşmeyi sürdürmüşlerdi. İlişkileri konusunda Grace'in hâlâ tereddütleri olduğunu söyleyebilirdi. Bu üç hafta içinde bir şey olmuştu. Ne olduğundan emin değildi, ama her konuşmalarında sesi huzursuz ve titrek geliyordu. Sorduğu zaman ise, mazeretler üretip bir an önce telefonu kapatmaya çalışıyordu.

Normal koşullar altında, Grace hakkında merak ettiği

her şeyi en iyi kaynağı Charlotte'a sorardı, ama arkadaşının uğraşması gereken sorunu çoktu. Kısa süre sonra ameliyat olacak ve ardından, herkes için gerek fiziksel gerekse duygusal anlamda çok zor olan kemoterapiye girecekti. Kendi babasının akciğer kanserinden nasıl tükenip gittiğine şahit olmuştu. Kuşkusuz, o günlerde şimdi olduğu gibi etkili kanser tedavisi yoktu. Yine de...

O yüzden hayır, Charlotte'a Grace hakkında bir şey soramazdı. Başında yeterince dert vardı.

Cliff konunun Dan'le ilgisi olduğunu biliyordu. Grace, eski kocasına ne olduğuyla ilgili cevaplar istiyordu ve aradığı huzuru ancak kendi içinde bulabileceğini henüz fark etmemişti.

Bununla beraber, öğle yemeği daveti Cliff'i yüreklendirmişti. Belki bu kadar ümit verici bir başlangıçtan sonra, neden geri çekildiğini anlayabilirdi.

Kasabaya doğru yola çıktığında şubatın ilk hafta sonuydu, hava sert ve rüzgârlıydı. Gökyüzü kurşun gibi ağır, yağmurun eli kulağındaydı.

Buttercup, onun gelişini tiz bir havlamayla haber verdi ve sonra Cliff'in beklediği verandaya doğru salınarak yürüdü. Köpek kuyruğunu sallıyordu, kapı zilini çalan Cliff eğilip köpeğin ipek gibi kürkünü okşadı. En azından *onun* kalbini kazanabilmişti.

"Merhaba Cliff," dedi Grace, sesi temkinli ve gergin çıkıyordu. Tel kapıyı açıp onu içeri aldı. "Tipik şubat havası, değil mi?"

Cliff de aynı fikirdeydi. Grace'in tayt blucini ve balıkçı yaka kırmızı kazağı içinde muhteşem göründüğünü düşündü. Mutfak tezgâhının üstündeki elektrikli tencerede kaynayan acılı fasulyenin ortalığı saran kokusunu içine çekti.

"Güzel kokuyor."

"Benim fasulyem." Bakışlarını Cliff'ten kaçırıyordu. "Oturmaz mısın?" Eliyle salonu işaret etti.

Cliff oturana kadar bekledi, sonra karşısına oturdu. "Son zamanlarda kaba davrandığımı biliyorum ve neler olup bittiğini açıklamam gerektiğini düşündüm."

"Lütfen." Cliff eski ama rahat koltuğa yaslanıp sabırla bekledi. Grace'in ellerini nereye koyacağını bilemediğinin farkındaydı. Ellerini önce dua eder gibi birbirine kenetledi, sonra da dizlerinin altına sokuşturdu. Buttercup ayağının dibinde uzanıyordu.

Grace süklüm püklüm görünüyordu. "Bunu çok sık yaptım mı?"

Cliff hafifçe gülümseyerek omuz silkti.

"Kaba olmak *istemedim*, sadece, ne zaman seninle görüşmenin iyi bir şey olduğuna karar versem kendimi sorgulamamı gerektirecek bir şey oluyor." Ellerine baktı.

"Bu kez sorun neydi?"

Grace hafifçe Buttercup'ın başını okşadı. "Geçen sonbahar bir cumartesi günü gelip garaj kapımı onardığını ve su oluklarını temizlediğini hatırlıyor musun? O gün, sana gösteremediğim kadar minnettar kalmıştım. Dan gittiğinden beri ilk kez yoluma devam *edebileceğimi*, evliliğime son verebi-

leceğimi hissetmiştim."

Cliff'e cesaret veren de o gün olmuş, daha sonra yapacağı ziyaretlerin ilki olduğunu ümit etmişti...

"Bundan kısa süre sonra –Şükran Günü'nde– Dan aradı."

Cliff'in kafası tamamen karışmıştı. Bildiği kadarıyla Dan önceki nisan ayında kaybolmuştu. Hiç kimse, ne Grace ve kızları ne de ailenin başka bir üyesi ya da arkadaşları, o günden beri kendisinden haber almıştı. Mayıs ayında şöyle bir görülmüştü ama hepsi buydu.

"Dan'le konuştun mu?"

"Hayır," diye açıklık getirdi Grace. "Ama telefon etti. Bir şey söylemedi. Sadece... orada olduğunu bilmemi istedi."

"Onun aradığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kanıtlayamam," dedi ve doğruldu, ellerini tekrar birbirine kenetledi. "İçgüdüsel. Şükran Günü sabahı erkenden telefon çaldı ama hattın diğer ucunda kimse yoktu. Dan'di, o olduğundan eminim."

Cliff'in buhar olan bir kocayla uğraşmak zorunda kalması yetmiyormuş gibi,şimdi bir de hayaletler çıkmıştı.

"Sonra, seninle Tacoma'da yemeğe gitmemizin ardından kendimi yine iyi hissettim. Bir ilişkim olabileceğine gerçekten inandım."

"Ben de öyle," dedi Cliff. "Birbirimize uygunuz."

"Ben düşündüm ki... of, Cliff harika bir akşamdı. Her yönüyle çok güzeldi."

"Ya öpücükler?" Egosu, öpücüklerden onun da kendisi kadar keyif aldığını itiraf etmesini istiyordu.

"En çok onlar," diye fısıldadı Grace.

Cliff de aynısını hissetmişti. Onu eve bıraktığında mutluluktan uçuyordu, umut doluydu, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Oysa o geceyi sessizlik ve çeşitli sudan bahaneler takip etmiş, Cliff ne düşüneceğini bilememişti.

"Yaklaşık bir hafta önce, başka bir şey oldu. Bu Dan meselesi kapanmak bilmiyor."

"Tekrar mı aradı?"

"Hayır, bu kez Joe Mitchell aradı. Adli tabip. Thyme & Tide Otel'de geçenlerde bir adam ölmüş."

Cliff bu haberi *Cedar Cove Chronicle*'da okuduğunu hatırlıyordu. Anlam vermesi zor, tuhaf bir öyküydü. Anlaşıldığı kadarıyla adamın kimliği henüz tespit edilememişti. "Kimliği sahteymiş, öyle değil mi?"

"Evet. Joe, adamın yoğun bir estetik cerrahiye de maruz kaldığını söyledi."

"Görüntüsünü mü değiştirmiş?"

Grace başıyla onayladı. "Joe onun Dan'le aynı yaşlarda ve yapıda olduğunu fark edince önsezilerine dayanarak beni aradı."

Cliff birden anladı. "Onun Dan olabileceğini mi düşünmüş?"

Grace kısa bir süre gözlerini kapatınca, Cliff böyle bir telefon almanın onun için ne kadar travmatik olacağını düşündü. "Joe onu teşhis edebileceğimi düşünmüş." Gözle gö-

rülür biçimde irkildi. "Morga girmek korkunçtu. Korkunç..."

Cliff koltuğun ucuna doğru kaydı. "Ama Dan değildi, değil mi?"

Grace bakışlarını yere indirip başını iki yana salladı. "Hayır." Güçlükle yutkundu. "Tanrı beni bağışlasın, ama keşke o olsaydı; onun ölmesini istediğim için değil, cevaplara ihtiyacım olduğu için. Neden gittiğini ve dönüp dönmeyeceğini bilmem gerek."

Parmak boğumları bembeyaz kesilmişti ve Cliff için oturduğu yerde kalması zordu. Ona sarılma isteği her geçen dakika daha baskın hale geliyordu.

"Önce Şükran Günü'nde gelen telefonlar ve sonra bu. Adeta..."

"Telefonlar mı?" diye tekrarladı Cliff. "Birden fazla mıydı?"

"Aslında üç arama ve her cevap verişimizde, karşı taraftan sadece cızırtı sesi geliyordu. Başka kim üç kere arayıp hiçbir şey söylemez ki?"

"Bir saniye." Cliff elini kaldırdı, kafasındaki düşünceler çılgınca dönüyordu. "Başka kim?" diye tekrarladı. "Bana ne dersin?"

"Ne?"

Cliff genzini temizledi. "Bendim."

"Telefon ettin ve hiçbir şey söylemedin mi?" Sesi, suçlar gibi yükselmişti.

"Sana söz ettiğim kar fırtınasını hatırlıyor musun? Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım ve üç kere hattı düşürmeyi başar-

dım. İlk ikisinde cızırtıdan başka ses gelmedi, üçüncüsünde ise açan olmadı ve ben de mesaj bırakmadım."

"*Sen* miydin?" Grace elini dudaklarına bastırdı. "Oysa ben sanmıştım ki... Dan olduğuna emindim."

Gözleri yaşlarla dolunca, Cliff o ne düşünürse düşünsün Grace'e sarılmak zorunda olduğunu hissetti. Kanepede Grace'in yanına oturup kollarıyla onu sardı. "Çok üzgünüm. Daha önce söylemeliydim, ama haberim yoktu."

"Dan'in bana ulaşmaya çalıştığını düşündüm; ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyor sanmıştım. Bir yıl önce harika bir Şükran Günü geçirmiştik ve bu yıl... bu yıl sadece Maryellen ve ben vardık ve..."

Cliff onu biraz daha kendine yaklaştırdı ve çenesini nazikçe başına yasladı. Grace onun kollarında sıcak ve yumuşacıktı. Dahası, ona sarılmak son derece doğal geliyordu. Cliff bu anın değerini bilerek tadını çıkarmaya çalıştı. Yüzünü kendine çevirip dudaklarını dudaklarına dokundurmak için yanıp tutuşuyordu, ama Grace'in keder yüzünden ona karşılık vermesini istemiyordu. Tekrar öpüştüklerinde, bunun yeni bir keşif, ortak bir tutku, paylaşılan bir sevgi olmasını istiyordu.

Birden açılan ön kapı ikisini de çok şaşırttı. Grace zıplayıp derin bir soluk aldı. "Kelly..."

Küçük kızı, Tyler'ı kangurusunda taşıyarak öfkeden büyümüş gözleriyle içeride duruyordu.

"*Onun* burada ne işi var?" diye sordu.

"Kelly, bu, Cliff Harding. Sana görüştüğümüzü söylediğim kişi," dedi Grace hızla kendini toparlayarak. Kanepeden

kalktı ve torununa bakmak için eğildi. Minik Tyler derin uykudaydı.

"Annen beni öğle yemeğine davet etti," diye ekledi Cliff, orada sebepsiz bulunmadığını anlatmak amacıyla.

Kelly hâlâ ikisine de öfkeyle bakarak ayakta dikiliyordu.

"Lütfen hayatım, otur." Kızının bütün öfkesine rağmen Grace nezaketini bozmuyordu.

Kelly gönülsüzce annesinin söylediğini yaptı. "Neden bana Maryellen'dan söz etmedin?"

Grace içini çekip bakışlarını çevirdi. "Bu benim tercihim değildi. Maryellen'ındı."

"*Ablam* hamile ve benim hiçbir şeyden haberim yok?"

Bu, Cliff için de yeni bir haberdi ama şu anda bunu söylemenin zamanı değildi.

"Bu konuyu Maryellen'la konuşmanı öneririm," dedi Grace. "Yapmak isteyeceğim son şey ikinizin arasına girmek. Sadece Maryellen'la aynı fikirde olmadığımı söyleyebilirim, ama tercih onundur."

"Ama sana söylemiş." Kelly'nin gücendiği açıktı. "Bana güvenmiyor mu? Bunu kendim anlayana kadar bekledi, sanki... önemsemiyormuşum gibi?"

"Üzgünüm ama bu, ablanın tercihiydi," diye tekrarladı Grace.

"Başka kimler biliyor? Bilmeyen bir tek ben miyim?"

"Hamile olduğunu tahmin ettim," diye açıkladı Grace. "Bana kendisi söylemedi."

Cliff, Grace ve kızının konuşması gerektiğinin farkın-

daydı ve orada olması uygun görünmüyordu. "Ben izninizi isteyeyim," dedi ayağa kalkarak.

Grace onun elini tutup yüzüne baktı, gözleri dokunaklıydı. "Geri gelecek misin?"

"Eğer istersen."

"Bize bir saat ver."

Cliff başıyla onayladı, Kelly'ye bir veda selamından sonra ön kapıya doğru yöneldi. Kelly annesini azarlamaya başladığında daha yarı yola gelmemişti.

"Nasıl olur da biriyle tekrar çıkmaya başlarsın!" diye bağırıyordu kızı. "Babama ne olduğunu bilmiyoruz ve sen şimdiden kendine bir sevgili bulmuşsun. Böyle bir şey yaptığına *inanamıyorum*. Önce Maryellen hamileliğini benden saklıyor ve sonra annemin de bazı sırları olduğunu öğreniyorum. Ailemize neler oldu? Babam gittiğinden beri hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir şey."

Ardından Kelly'nin gözyaşlarına boğulduğu duyuldu.

Olivia pazar günü öğleden sonra Sea-Tac Havalimanı'nın ana terminalinde ağabeyinin inmesini bekliyordu. Saatine baktı. Will'in uçağı üçte bekleniyordu ve daha vakti vardı. Sayısız telefon görüşmesinin ardından, ertesi sabah gerçekleşecek olan annesinin ameliyatı için geliyordu.

Olivia'nın ağabeyiyle arası iyiydi. Yıllardır irtibatlarını kesmemişlerdi ve 1986 yılındaki o korkunç yaz, Olivia'ya büyük destek vermişti. Boşanmalarının hemen ardından Stan'in

tekrar evlenmesi, Olivia kadar Will'i de şok etmişti. Son dönemde, yoğun iş programlarına bağlı olarak iki kardeş daha seyrek konuşur olmuşlardı. Birbirlerine e-posta göndermeyi sürdürüyorlardı, ama bu postalar genellikle espri, makale, istatistik gibi sosyal ağırlıklı oluyor ve fazla kişisel paylaşım içermiyordu.

Charlotte'un kanser haberi Oliva'yı oldukça sarsmıştı. Annesi her zaman sağlıklı, hayat ve enerji dolu bir kadın olmuştu. Son birkaç aydır Charlotte'un, gözünün önünde eridiğinin farkındaydı, ama kendi hayatına öylesine dalmıştı ki, durumun ciddiyetini kavrayamamış ve annesinin giderek artan yorgunluğunu ilerleyen yaşına yormuştu.

Tam belirtilen saatte Will alanın güvenlik kapısında göründü, etrafına bakmak için bir an duraksadı. Olivia'yı görünce gözleri parladı ve iki kardeş sevgiyle kucaklaştılar.

"Her zamanki gibi çok güzelsin," dedi Will.

"Sen de her zamanki gibi yalancısın," diye karşılık verdi Olivia. Pazartesi günü Will'in yanında olacağını bildiği için, şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Georgia nasıl?" Ağabeyi evleneli otuz yıldan fazla olmuştu. Georgia bir işkadınıydı –reklam müdürü– ve çocuk yapmak istememiş, Will gönülsüz de olsa ona uymuştu. Olivia her zaman ağabeyinin bu kararından pişman olup olmadığını merak etmiş, öyle bile olsa Will bundan hiç söz etmemişti.

"Benim gibi, karımın da iş hayatı çok yoğun." Bu yapmacık sözler, tıpkı umarsız ses tonu gibi Olivia'yı rahatsız etti ve sorunların eli kulağında olduğundan şüphelendi, ancak bunu

sormanın ne yeri ne de zamanıydı. Will'in pek iyi olmadığını hissediyordu, en azından evliliği iyi gitmiyordu.

Will'in bagajını alıp park parasını ödedikten sonra havalimanından ayrıldılar ve Cedar Cove'un yolunu tuttular.

"Vay, vay," dedi Will, otopark çıkışını dönerken. "Bu bileziği nereden aldın?"

Olivia maruz kalacağı sorulardan çekinerek Jack'in ona verdiği bileziği takmakta tereddüt etmişti. "Jack Griffin'den doğum günü armağanı."

"Gazeteci mi? Annem görüştüğünüzü söylemişti." Gözlerini ona dikti. "Oysa bu konuda senden tek kelime duymadım."

Olivia, Jack'e olan duygularının adını tam olarak koyamamıştı ve ilişkisi hakkında ne diyeceğini bilemiyordu. "Ondan oldukça hoşlandığımı söyleyebilirim." Ağabeyinin kendisini süzdüğünü hissedince, bir an gözlerini yoldan ayırıp ona baktı.

"Eğer bu bilezik bir işaretse, demek ki o da aynı şeyi hissediyor."

"Umarım öyledir." Jack'den söz etmek konusunda kendini biraz daha rahat hissedince devam etti: "Şu anda oğluyla beraber yaşıyor ve oldukça zor bir durumda." Eric sürekli çalkantı halindeydi, bir an çok mutsuz ve hemen ardından coşku dolu olabiliyordu.

"Justine'in mutlu bir evliliği olduğuna sevindim," dedi Will. "Evlilikten söz ettiğimde yüzüme karşı gülmesinin üstünden fazla zaman geçmedi. Kesinlikle böyle bir şey olmaya-

cağını söylüyordu."

"Sadece evli değil, üstelik de hamile."

"Şaka yapıyorsun! Bir gün çoluk çocuğa karışmak isteyeceğini söylediğimde yüksek sesle kahkaha atmıştı."

Olivia ona neşeyle baktı. "Onu hiç bu kadar mutlu görmedim. Bu yüzden Seth'i daha da çok seviyorum. Will onları görmeni istiyorum."

"James'in evliliği de iyi gidiyor mu?"

Olivia başıyla onayladı. "Stan ve ben bu işin bu kadar hızlı gelişmesine çok şaşırdık, ama Selina'yı tanıdıktan sonra ona ne kadar uygun olduğunu anladım. Fırsat bulduğum anda seni Isabella Dolores'in fotoğraflarıyla bunaltacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Otobana çıktılar, Will ceptelefonuna uzandı. Bir numara tuşlayıp kulağına götürdü, ama sonra telefonu kapadı. "Georgia'ya, geldiğimi haber versem iyi olur diye düşündüm. Dışarıda olmalı." Şaşırmış gibi değildi, Olivia onun neden mesaj bırakmadığını düşündü. Daha sonra, Charlotte'un ameliyatının ardından bu konuyu Will'le konuşacaktı.

"Annem duygusal anlamda bu ameliyata hazır mı?" diye sordu Will.

Olivia bir şey söyleyemedi. Dışarıdan bakınca, Charlotte sakin ve kendinden emin görünüyordu. Bununla beraber, birkaç gün önce Olivia bir an bu maskenin arkasını görmüş ve birkaç saniyeliğine de olsa apaçık bir korkuya şahit olmuştu.

"Büyükanne Munson'un da aynı kanser türünden öldüğünü biliyor muydun?" diye sordu Olivia, ağabeyine. Çok üzün-

tülü olduğu bir gün Charlotte bu gerçeği dile getirmiş ve Olivia, tarihin tekerrür etmesinin onu dehşete düşürdüğünü fark etmişti.

"Büyükanne Munson'u hayal meyal hatırlıyorum," dedi Will.

"Annem iyi rol yapıyor, ama aslında korkuyor."

"Kolon kanserinin onu da öldüreceğinden mi korkuyor?"

"Sanırım," dedi Olivia. "Güçlü olmak istiyor. Belki komik ama bana kanserden söz ettiğinde paniğe kapıldım. *Beni* rahatlatan annem oldu ve bana internetten toparladığı bilgilerin kopyasını verdi."

"Annem internete mi giriyor?"

"Ara sıra. Huzurevindeki örgücü bayanlardan biri bilgisayar kursuna gitmiş. Bess, annemin kanser olduğunu öğrenir öğrenmez onu davet etmiş. Kolon kanseri hakkında kapsamlı bir araştırma yapmışlar."

"Annem kesinlikle benzersiz," dedi Will. "Şu 'Şarkı Söyleyen Kovboy' konusunu hatırlıyor musun; adamın kişisel eşyalarını iç çamaşırlarının arasında kaçırdığım?"

Olivia güldü, ağabeyiyle beraber olmak güzeldi.

"Bu aralar Grace ne yapıyor?" diye sordu birden. "Dan'le ilgili bir haber var mı? Ortaya çıktı mı?"

"Birkaç kez Grace onun eve uğradığını düşündü, ama bu uzun zaman önceydi."

"Nereden biliyor?"

"Onca yıl ormanda çalıştıktan sonra, Dan artık çam ağacı gibi kokuyordu. Grace iki kez, iş dönüşü evde Noel ağacı ko-

kusu hissetmiş. Bunun ancak Dan eve uğradıysa olabileceğini söylüyor."

"Peki daha sonra?"

"Hiçbir şey. Onun Şükran Günü'nde evi aradığını sanıyordu ama sonradan, arayanın Cliff olduğu anlaşıldı. Annemin şu arkadaşı, Grace'in ara sıra çıktığı kişi."

"Yo, hayır. Cliff, Kovboy Aktör Tom Harding'in torunu demek."

"Aynen öyle. İsmini unutmuştum."

Bir sessizlik oldu, ardından Olivia devam etti: "Biliyor musun, büyüme çağımızda Grace'e âşık olduğunu sanırdım."

"Öyleydim."

"Ama ona hiç çıkma teklif etmedin."

"Hayır, dedi. "Çünkü çok utangaçtım."

"Sen mi!" Olivia buna inanamadı. "Sorsaydın karşılık göreceğini biliyordum." *Ve belki o zaman her şey ikiniz için de çok farklı olurdu.*

"Şaka yapıyorsun." Will şaşırmış gibiydi. "Grace tanıdığım en inanılmaz kadınlardan biriydi."

Hayranlığı samimiydi ve en az Olivia'nınkine eşdeğerdi.

"Bence de öyle. Dan konusunda yaşanan bunca çılgınlığa karşın, kaya gibi sağlam durmayı başardı."

"Dan'in başına ne geldiğini bilen hiç kimse yok mu? Hiçbir delil?"

Olivia başını iki yana salladı. "Keşke olsaydı, ama hayır."

"Bir tahminin var mı?"

"Gerçek mi?" Will'in tepkisini değerlendirmek için göz-

lerini uzun süre yoldan ayırdı. "Herkes arada başka bir kadın olduğunu varsayıyor. Kaybolmadan kısa süre önce bir yüzük satın almış ve bir süre sonra kasabada bir kadınla beraber görülmüş. İlişkisini göz önüne sermek ister gibi."

"Ama sen böyle düşünmüyorsun?"

"Hayır," dedi. "Mantıklı değil."

"Nasıl yani?"

"Tamam, Dan için kişilik timsali diyemeyiz. Vietnam'dan döndükten sonra asla aynı kişi olamadı. Bazen, hiçbir sebep yokken bunalıma girer ve kendini dünyaya kapatırdı. Tamamen tepkisiz olurdu, hatta bazen kabalaşırdı. O dönemlerde Grace'e dünyayı dar ederdi."

"Neden bunca yıl ona katlandı?"

Olivia tam olarak emin değildi ama Grace'le olan eski arkadaşlığına dayanarak kendince bir fikre sahip olmuştu. "Çok onurlu bir kadın. Bir yemin etmişse, asla geri dönmez. *İyi günde, kötü günde.* Ne yazık ki Grace'in *kötü* günleri, *iyi* günlerinden fazlaydı, hatta bizim bildiklerimizden fazlası olduğuna da eminim. Yine de Dan'i seviyordu ve kendince Dan de onu severdi."

Olivia ikinci otoban çıkışından Cedar Cove'a giden yola saptı ve annesinin evine doğru yol almaya başladı.

"Eve gittiğimizde Harry'ye dikkat et. Bekçi köpeğinden farksızdır."

Will kıkırdadı. "Annemin bir erkekle yaşadığını söyleme."

Gülme sırası Olivia'daydı. "Bekle ve gör."

On Üç

Jack, *Bremerton* gazetesinin 7 Şubat tarihli baskısını okurken, gözünün ucuyla çaktırmadan oğlunu izliyordu. Mikrodalgada ısıtılan makarna ve dondurmadan oluşan akşam yemeği henüz sona ermişti. Hemen ardından Eric, Jack'in sahildeki kira evinin küçük salonunda, hareketsiz durmak imkânsızmış gibi volta atmaya başlamıştı. Çocuk haftalardır Jack'in sinirini oynatıyordu. Eric yanına taşındıktan sonra geçen aylar boyunca, ciddi tartışmalar yaşamışlardı. Ne gariptir ki, bu tartışmalar onların arasını açacağına bağlarını daha da güçlendirmişti.

Eric ilk geldiğinde ikisi de temkinliydi, birbirlerini üzmemek için söylediklerine ve davranışlarına dikkat ediyorlardı. Bu tuhaf durum çok geçmeden yok oldu gitti ve birkaç günlüğüne diye başlayan misafirlik, neredeyse beş aya uzadı. Sinirlenmeler bir dereceye kadar sürüyordu, ama en azından dürüsttüler ve yüzeyselliğin ötesine geçebilmişlerdi.

"Yürümeyi keser misin?" diye bağırdı Jack, daha fazla

dayanamayacağını anlayınca. Gazeteyi kapatıp Eric odanın karşısından öfkeyle ona bakarken taburenin üstüne fırlattı.

"Elimde değil," diye homurdandı Eric. "Ayaktayken daha iyi düşünüyorum."

Jack hızla soluğunu bıraktı, bugünlerde fazla sabırlı olduğu söylenemezdi. Eric'in iş arkadaşlarının onun öfke nöbetlerine nasıl katlandıklarını düşündü. Olivia'nın yanında olmasını ve dikkatini dağıtmasını isterdi, ama ne yazık ki annesiyle meşguldü.

"*Şimdi* ne sorun var?" diye hırladı. Eric bir şey söylemeden inatla ona bakmaya devam etti.

Konunun Shelly ve ikizlerle ilgili olduğunu anlamak için söze gerek yoktu. Jack, bir kadın uğruna oğlundan daha çok acı çeken birini görmemişti.

"Sevgililer günü için ona bir şey alacak mısın?"

Eric çevresinde döndü. "Sence almalı mıyım?"

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Bir hafta önce. Nasıl gidiyor diye sormak için."

"Ayrılmaya karar verdiğini sanmıştım." Jack bu karara katılmıyordu ama bu oğlunun hayatıydı, kendi hayatı değil. Shelly ve bebeklerle ilgili kararı ne olursa olsun, Eric'i desteklemeye kararlıydı. Ancak Jack'in bildiği kadarıyla, bebeklerin biyolojik babası olup olmaması oğlunun umurunda değildi; o ikizlerin sonuçta bir babaya ihtiyacı vardı. Shelly'yi daha yakından tanıyınca, tıbbi bulgular istediği kadar aksini söylesin, Jack, bebeklerin Eric'e ait olduğuna inanmıştı. Shelly başkalarıyla düşüp kalkacak tarzda bir kadın değildi

ve yaşananlar ne olursa olsun hâlâ Eric'i sevdiği çok açıktı.

"Onu unutmaya *çalıştım*," diye terslendi Eric. "Ama bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

Jack, oğluna yardımcı olması gerektiğini hissediyordu. "Biliyor musun Eric," dedi sakin bir sesle, "o bebekler senin kanından ve canından *olabilir*." Bunu daha önce de vurgulamıştı; sonuçta, klinikteki doktor küçük de olsa –binde bir diyelim– böyle bir ihtimalden söz etmişti. Ama yine de, bu bir ihtimaldi.

Eric kanepeye çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunun için dua etmedim mi sanıyorsun? Keşke kahrolası sperm testini yaptırmaya gitmeseydim." Duraksadı, omuzları öne düştü ve tekrar konuşmaya başladığında sesi o kadar hafif çıkıyordu ki, Jack onu duymak için kendini zorladı. "Geçen hafta Shelly'yle konuştuğumda, ona evlenmeyi ve bebekleri birlikte büyütmeyi teklif ettim."

"Bu harika," dedi Jack, Shelly'nin onu reddettiğini fark edene kadar. Yoksa, oğlu her zamankinden daha kederli bir halde ortalıkta dolaşmazdı.

"Kabul etseydi harika olurdu." Eric'in sesi acıdan titriyordu.

Jack duyarsızlığı yüzünden kendine kızdı. "Üzgünüm." Eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Kadınlar mantıksız olabiliyorlar."

"Bana mı söylüyorsun?" diye sordu Eric.

Jack kıkırdadı.

"Oysa gördüğüm kadarıyla Olivia ile sen iyi geçiniyor-

sunuz. Onu seviyorum baba. Sana uygun bir kadın."

"Onu ben de seviyorum." Son zamanlara kadar son derece iyi geçiniyorlardı. İlerleyen ilişkilerinin önüne engel çıkarmak için, son birkaç aydır hayat elinden geleni yapıyordu.

"Dinle baba," dedi Eric doğrularak. "Sanırım artık yoluma devam etmenin zamanı geldi. Shelly benimle işinin bittiğini gayet açık ifade etti. Aklının başına geleceğini ve bir çıkar yol bulacağımızı ümit ediyordum, ama bu mümkün görünmüyor."

"Sen çabalamadığın için değil." Shelly'yi çok sevmesine karşın, Jack onun inatçılığı abarttığını düşünüyordu. Eric'in onu başkasıyla yattığı için suçlamasına ne kadar içerlediğini biliyordu, ama oğlu, Shelly'nin gönlünü almak için elinden geleni yapmıştı. Anlaşılan, Eric'in söylediği ya da yaptığı hiçbir şey Shelly'yi memnun etmeye yetmeyecekti.

"Artık bunların hiçbirinin önemi yok."

Jack, oğluna baktı. Sesi, Jack'in uzun zamandır duymadığı bir güç ve kararlılıkla çıkıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şirkete transfer için başvurdum."

"Nereye?"

"Reno, Nevada."

Birden gerilen Jack yumruklarını sıktı. "Peki, kabul edildi mi?"

"Henüz değil ama listenin başındayım. Önümüzdeki iki ay içinde belli olur. Onaylandığında, artık evini geri alabilirsin." Bunu küstah bir tavırla söylemişti. "Senin için büyük bir rahatlama olacağından eminim."

"Hem doğru hem de değil." Jack yanlış anlaşılmak istemiyordu. Birazcık mahremiyet için yanıp tutuşuyordu, ama oğlunu daha yakından tanımasını sağlayan bu fırsat için minnettardı. "Yakınımda olmandan memnunum, beni deli etsen de."

"İkimiz de birbirimizi deli ediyoruz, ama bu iyi bir şey. Sana çok şey borçluyum baba."

Sımsıkı sarıldılar, ardından Eric odasının yolunu tuttu. "Bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama sanırım Sevgililer Günü'nde Shelly'ye çiçek yollayacağım."

"Çiçek," diye tekrarladı Jack. Olivia da kocaman bir buket almalıydı. Bu, geleneksel bir armağandı.

"Kartı boş bırakacağım," diye ekledi Eric. "Benden geldiğini bilsin yeter." Bunu söyledikten sonra odasında kaybol du.

Demek Eric taşınacaktı ve anladığı kadarıyla bu, yakın bir gelecekte olacaktı. Jack kanepeye çöküp gözlerini kapadı. Bu konuda duyguları karmakarışıktı ama önemli bir yararı *vardı*. Artık normal yaşantısına dönebilecekti.

Olivia'yla [illegible]i her şeyi seviyordu; görüntüsünü, zekâsını, karakterini, yaptığı saçma sapan esprilere gülüşünü ve yanındayken Jack'e hissettirdiklerini. Tamam, tamam, sürekli onunla sevişmeyi düşünmekten kendini alamadığını itiraf ediyordu. Henüz olmamıştı ama...

Sadece ilişkilerini aklından geçirmek, kaldıkları yerden devam edeceklerini düşünmek bile içini heyecanla doldurdu. Olivia'nın en çok dürüstlüğe önem verdiğini uzun zaman ön-

ce öğrenmişti. Bunu bilerek, ona karşı tamamen açıksözlü davranmaya karar verdi; duygularını itiraf edecek ve bu ilişki hakkında onun ne düşündüğünü –ve hangi yönde ilerletmeyi düşündüğünü– soracaktı.

Ayağa kalkıp ceketine uzandı. "Biraz dışarı çıkıyorum," diye seslendi Eric'e.

Olivia'yı düşünmek onu daha da özlemesine sebep olmuştu. O hafta sadece bir kez konuşmuşlardı, üstelik çok kısa sürmüştü. Hastanede Charlotte'u ziyarete gittiğinde Olivia orada değildi. Jack, Charlotte'a kızının nerede olduğunu soracak değildi, ama merak *etmişti.* Sonra çıkarken hastanenin girişinde onunla karşılaşmıştı; yanında ağabeyi vardı ve onları formalite icabı tanıştırmıştı, ama aklının başka yerde olduğu çok açıktı.

Habersiz gitmek yakışıksız olabilirdi, özellikle böylesine gergin bir ortamda, ama Jack'in iyi bir gerekçesi vardı. Charlotte her hafta Yaşlılar Sayfası'nı yazıyor ve bu konuda olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Arkadaşı Laura, onun boşluğunu doldurmaya gönüllü olmuştu, ama Jack'in hastalığın seyrini öğrenerek Charlotte'un ne zaman dönebileceğini bilmesi gerekiyordu. Bu soruyu yaşlı kadına sormayı uygun görmediğinden, Olivia'ya uğramak için bahane olarak kullanacaktı.

Deniz Feneri Yolu'na doğru giderken keyfi yerindeydi, ıslık çalıyordu. Eric ve Shelly'nin durumu ideal olmaktan uzaktı, ama oğlu ilişkiyi kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Artık hayata devam etmek istediği için delikanlıyı suçlamıyordu.

Jack, Olivia'nın çatı pencereli, kare çerçeveli ve çepeçevre verandalı evini seviyordu. Ön cephedeki pencerelerden yansıyan ışık verandaya sıcak bir ortam saçıyordu. Onun kapıyı açmasını, yüzündeki tebessümü, öpüşmelerini hayal ettikçe yüreği kabarıyordu.

Jack arabasını park edip ön kapının basamaklarını tırmandı, kapı sövesine yaslanıp seksi bir duruş sergilemeye çalışarak zile uzandı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Jack, Olivia'nın eski kocası Stan Lockhart'la göz göze geldi. Birden doğruldu. Stan'le geçen mayıs ayında tanışmış ve ondan hoşlanmamıştı. Karşısındaki adamın ona bakışlarından, duyguların karşılıklı olduğu belliydi.

"Kim o?" diye seslendi Olivia içeriden. Muhtemelen mutfaktaydı. Fonda, Credence Clearwater Revival çalıyordu.

"Sevgilin gelmiş," diye seslendi Stan omzunun üstünden.

Olivia gelene kadar verandada bekletilmesi Jack'in dikkatinden kaçmadı. Olivia kapıyı ardına kadar açarak onu coşkuyla karşıladı, ellerini tutarak içeri çekti.

"Partiyi bölmek istemezdim," dedi Jack, kendini işgalci gibi hissederek.

"Bölmüyorsun," diye üsteledi Olivia, kolunu ona dolayarak. "Ağabeyim Will'le tanışmıştın."

Jack mahcup bir tavırla Will'i başıyla selamladı.

"Ve tabii Stan'i de tanıyorsun."

Yine hafif bir baş işareti.

"Annemin taburcu olmasını kutluyoruz. Çok iyi gidiyor, beklenen de iyi. Yarın sabah eve geliyor! Doktorlar bütün kanserli hücreleri temizlediklerini garanti ederek bizi büyük ölçüde rahatlattılar. Yine de, her ihtimale karşı kemoterapi görecek ama her şey çok umut verici görünüyor."

"İşte bu iyi haber," dedi Jack. Bakışları Stan'e döndüğünde gözlerini hafifçe kıstı.

"Stan ve ben eski arkadaşız," diye açıkladı Will. "Atlanta'ya dönmeden önce bir araya gelmek için bu tek fırsatımızdı."

Jack bu açıklamayı takdirle karşıladı. "Sizi meşgul etmeyeyim," dedi. "Charlotte'u merak ettiğim için anlık bir kararla uğramıştım."

"Lütfen kal," diye ısrar etti Olivia.

Jack başını iki yana salladı, bir mazeret uydurup olabildiğince çabuk evden ayrıldı. Olivia onu arabasına kadar yolcu ettiğinde, Jack bir an, onları izleyen Stan'in bakışlarıyla karşılaştı. İliklerine kadar ürperen Jack buz kestiğini hissetti. O kısacık anda, adamın bakışlarını okuyabilmişti.

Stan Lockhart, Olivia'ya âşıktı. Karısını geri istiyordu.

Grace iş kıyafetlerini kavrayıp düzenli olarak devam ettiği YWCA'deki çarşamba akşamı dersinin yolunu tuttu. Charlotte'un ameliyatı yüzünden, Olivia iki hafta boyunca devamsızlık yapmıştı, ama bu akşam geleceğine söz vermişti. Charlotte iki gün önce taburcu olmuştu, ama şimdilik Oli-

via'da kalıyordu; cuma günü evine dönecekti. Grace arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu. Gün içinde konuşmuşlardı ve arkadaşının sesi sinirli geliyordu; bu onun tarzı değildi. Olivia'yı üzen bir şeyler olduğu çok açıktı ama açıklayacak zamanı olmamıştı. Grace, her ne ise, Charlotte'u etkileyecek bir şey olmamasını diliyordu.

Olivia gelip yanına park edene kadar arabasına yaslanıp bekledi. Arkadaşı dışarı çıkıp yolcu koltuğundaki spor çantasını kavradı.

"Ne oldu?" diye sordu Grace.

"Sabah Jack'le dalaştık," diye homurdandı Olivia.

"Jack'le mi? Ben... düşünmüştüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün," dedi Olivia. "Onu ikna etmeye çalıştım ama mümkün olmadı." Yüzü kızardı.

"Peki ne oldu? Tartışma konusu nedir?"

"Sabah ilk iş beni aradı, söylediği şeye asla *inanamazsın*."

Spor salonuna doğru yürürlerken, Grace arkadaşına yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu. "Ne söyledi?"

"Stan'i kıskanıyor. Tanrı aşkına, Stan ve ben boşanalı on altı yıl oldu! Adam neredeyse aynı süredir Marge'la evli. Ama bu daha yarısı bile değil." Hayal kırıklığını açıkça dışa vurarak, spor salonunun kapısını açtı. Birden durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yeter! Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Ne zaman konuşmaya kalksam daha fazla sinirleniyorum."

Her zamanki gibi spor salonunda telaşlı bir koşuşturma vardı. Grace kalabalık girişte kendilerine yol açan ve üstlerini değiştirmek için soyunma odasına doğru ilerleyen Olivia'yı izledi. Grace bankın üstüne oturup spor ayakkabılarını giymeye başladı.

Olivia kazağını ve pantolonunu çıkardı; altında tek parça mayo ve tayt vardı. Taytını düzeltti, hırsla kemerini sıktı. Olivia saçlarını toparlayıp bandını takarken, Grace korkuyla sindi.

"Justine ile Seth nasıl?" diye sordu Grace, konuyu değiştirme gayretiyle. Jack'in başka ne dediğini bilmiyordu, ama sıkı bir tartışma yaşandığı belliydi.

Olivia banka doğru sarktı. "Zavallı Justine bu restoran işi yüzünden kendini hasta edecek. Çok fazla çalışıyor ve dinlediği tek kişi Seth. Hamile olduğu için kesinlikle çok mutluyum ama birkaç ay bekleyebilirlerdi."

Grace, Olivia'nın endişelerini anlayabiliyordu. Evleneli uzun bir süre olmamıştı, ama çoluk çocuğa karışmaya *ve* yeni bir işe girişmeye aynı anda karar vermişlerdi. Dahası, Justine bankada çalışmaya devam ederken, Grace'in bildiği kadarıyla Seth marinadaki görevine devam ediyordu. Bu kadar işin arasında, restoranın tadilatıyla uğraşıp dekoratörlerden fiyat almak için koşuşturan genç çiftin canı çıkıyordu.

"Annen iyi mi?" diye sordu Grace.

Olivia başıyla onayladı. "Annem zayıf düştü ve çoğunlukla uyuyor, ama durumu gözle görülür şekilde iyiye gidiyor."

Bunu duymak Grace'i rahatlatmıştı.

Olivia ona bakıp devam etti. "Cliff gördüğüm en güzel çiçek aranjmanını gönderdi. Gerçekten çok düşünceli biri."

Grace, Cliff Harding hakkında konuşmak istemiyordu. Onu, geçen cumartesi Kelly aralarına girdiğinden beri görmemişti. Kızı ona karşı kaba ve düşmanca davranarak Grace'i utandırmıştı. Cliff aynı gün öğleden sonra geri dönmüştü, ama artık atmosfer bir kez bozulmuştu. Grace özür dilemek ve Kelly'nin davranışına ne kadar üzüldüğünü söylemek istemiş, ama sonra sessizce akıp gitmesine izin vermişti; tıpkı evliliği süresince pek çok şeyi savuşturduğu gibi. Cliff de konuyu açmamıştı ve şimdi bu tatsızlık, çözülmemiş bir sorun olarak aralarında duruyordu.

"Will ne zaman gidiyor?"

"Bugün öğleden sonra uçtu. Onu özleyeceğim." Olivia derin bir iç çekti. "Koşullara rağmen, iyi bir yolculuk oldu. İkimiz uzun süredir bu fırsatı bulamamıştık."

"Belki tatillerini burada daha sık geçirmeye karar verir," dedi Grace.

"Umarım. Will harika bir adam."

"Bence de öyle."

Olivia bir an kaşlarını çatıp baktı.

"Bu bakış ne için?"

"Hiç." Düşüncelerini uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. "Hadi işe koyulalım," dedi, Grace'i aerobik salonuna doğru çekiştirerek.

Çarşamba günlerinin çoğunda, Grace bu derslerden

keyif alırdı. Bir yıl önce Olivia ona sorduğunda, gönülsüzce kabul etmişti; spora meraklı değildi ve egzersiz yapmaktan asla hoşlanmamıştı. Dersleri çekilir kılan tek şey, en iyi arkadaşını en azından haftada bir kere görebilecek olmasıydı. Ancak dersler çok zorlu olduğundan, sadece çalışmaların başında ve sonunda konuşma şansları oluyordu. Bazen kendilerini park yerinde dikilmiş, bir saat ya da daha fazla gevezelik ederken buluyorlardı.

O akşam ders sona erdiğinde, Grace iyice terlemişti. Rahatlama egzersizleri için şükretti, çünkü kalbi deli gibi atıyordu. Olivia'nın yüzü kıpkırmızı, saçları sırılsıklamdı. Kendini her zamankinden daha fazla zorlamıştı, *Jack'in uğrattığı hayal kırıklığı yüzünden olsa gerek,* diye düşündü Grace.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Olivia, bayanların soyunma odasına doğru ilerlerken. "Jack'e hâlâ çok öfkeliyim."

"Sadece Jack değil," dedi Grace. "Her şey. Justine ve bebeği düşünüyorsun. Annen büyük bir ameliyattan henüz çıktı ve çevrende bir sürü duygusal karmaşa yaşanıyor. Şimdi de Jack azarlanmış küçük bir çocuk gibi davranıyor, çünkü seni, Will'i ve Stan'i kendisinin davetli olmadığı bir akşam yemeği yerken buldu."

Olivia yüzünü havluya silip şampuanına uzandı.

"Seni her yöne çekiştiriyorlar," diye devam etti Grace. "Annen, kızın ve Jack."

"Haklısın, doğru," diye itiraf eden Olivia havluyu boynuna geçirdi. "Kesinlikle tam bu şekilde hissediyorum." Banka oturup içini çekti. "Justine için gerçekten endişeleniyorum

ama beni dinlemiyor. Hamileliğin başlangıcında bu kadar iş yapmasını uygun görmediğim için beni eski kafalı, tutucu bir ihtiyar olmakla suçluyor."

"Ve yetmez gibi bir de Jack var."

"Ah, evet. Jack." Olivia'nın sesi biraz da olsa yumuşamıştı. "Kavga konusunda kötü hissediyorum. Kendimi kaybettim."

"O halde onu ara," dedi Grace. "Eminim sesini duyunca sevinecektir."

Olivia bir an bu öneriyi düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Henüz değil. Sakinleşmek için bana biraz zaman tanı, sonra tekrar düşüneceğim."

"Yemeğe gitmek ister misin? Aslında bu teklifi yapacak durumda değildi, çünkü son dönemde bütçesi epey zorlanıyor, ama Olivia'nın hâlâ konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

"Bana gel. Ev yemek dolu. Annemin arkadaşları bir ay yetecek kadar yiyecek getirdi. Koca bir çanak brokolili lazanya var."

"Olur." Grace artık nadiren yemek pişirdiği için, evde yapılmış herhangi bir şey ona eşsiz geliyordu.

İki saat sonra, leziz bir yemek, bir kadeh kırmızı şarap ve Anne Murray'in güzel, alto sesiyle uyuşmuş, Olivia'nın salonunda oturuyorlardı. Charlotte ise arkadaki yatak odasında derin uykudaydı.

Gevşeyen Grace ikinci bir kadeh şarabı kabul edip gözlerini kapadı. "Jack'i ararsam ne düşünürsün?" diye sordu. "Bunu lisedeyken de yapardık, hatırlıyor musun? Eğer erkek

arkadaşımla tartışmışsam, sen arar ve ortalığı benim için yatıştırırdın."

Kanepede Grace'in yanında oturan Olivia hafifçe kıkırdadı. "Tabii ki hatırlıyorum ama biraz çocuksu geliyor, ne dersin?"

"Fikrin ne?" diye sordu Grace.

Olivia güldü. "Buyur! Bakalım ne diyecek."

Grace ikiletmedi. Aptalcaydı ama aynı zamanda komikti. Olivia ona telefonu uzattı, Grace hızlı aramada Jack'in numarasını buldu ve tuşladı.

Jack cevap vermeden hemen önce fikrini değiştiren Grace telefonu Olivia'ya verdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." Olivia'nın kapatacağından korkuyordu ama arkadaşı ahizeyi kulağına götürdü.

"Benim," dedi. "Bugün sana fırça çektiğim için çok üzgünüm."

Olivia bir süre sessiz kaldı, sonra gülümsedi. "Ben de seni bağışladım." Jack her ne söylediyse, kahkahalarla güldü. "Grace'e teşekkür edebilirsin. Bu anlaşmazlığı gidermem için ısrar eden oydu. Her zamanki gibi arkadaşım haklı çıktı."

Çok geçmeden Olivia telefonu kapatıp Grace'e baktı ve fısıldadı. "Teşekkürler."

Grace kendini iyi hissediyordu. "Rica ederim."

"Şimdi de benim Cliff'i aramamı ister misin?"

Grace başını iki yana salladı, ama Olivia onu umursamadı. "Numarası?"

"Olivia!"

"Bana zorla baktırma," dedi. "Ayrıca bilmediğini söylemeye de kalkma."

"Of, tamam."

Olivia telefonu hemen ona vermeyerek Grace'ı şaşırttı. Cliff cevap verene kadar bekledi ve onunla konuştu. "Selam Cliff, ben Olivia Lockhart. Anneme gönderdiğin çiçekler için teşekkür etmek istedim. İnanılmaz güzeldi." Charlotte'a konulan teşhis hakkında kısa bir konuşmadan sonra, Olivia devam etti: "Sana merhaba demek isteyen biri var." Telefonu Grace'e uzattı.

Derin bir soluk alan Grace rahatlamaya çalışırken, ahizeyi kulağına götürdü. "Merhaba Cliff."

"Grace." Cliff'in sesi hem şaşkın hem de memnun geliyordu. "Olivia'nın annesiyle birlikte kaldığını sanıyordum."

"Pek sayılmaz. Charlotte burada kalıyor ama evine geçtikten sonra arkadaşları geceyi onunla geçirmek için kuyruğa girecekler. Ben buradayım, çünkü Olivia'yla birlikte aerobik dersine gittik, ardından yemek ve birkaç kadeh şarap."

"Ah, işte bu her şeyi açıklıyor. Benimle konuşacak cesareti bulmuşsun."

"Onun gibi bir şey."

"O cumartesi gününden beri, konuşmamızı bitirmemiştik, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Grace.

"Tekrar denemek ister misin?"

Grace kendini gerçekten genç kızlığına dönmüş gibi hissediyordu. "Çok isterim," dedi mahcup bir sesle.

"Ben de," dedi Cliff ve tekrarladı: "Ben de."

Boşanma davasında Rosie Cox'un avukatlığını üstlenen Sharon Castor, bir sonraki aşamanın uzlaşma celsesi olacağını açıklamıştı. Her iki taraf, avukatlarıyla birlikte ortak kararlaştırılan bir mekânda buluşacaklar ve çocukların velayeti dahil, diğer ayrıntıları görüşeceklerdi.

Adalet sarayının kütüphanesinde buluşma kararı aldılar. Asıl sorun, çocukların ne olacağıydı. Velayet ve mülk paylaşımı konusunda anlaşamazlarsa, gayriresmi bir duruşmada hâkim karşısına çıkacaklardı. Sharon, hâkimin kararının bağlayıcı olmadığını söylemişti, ama karar mahkemeye intikal ederse, genelde sonuç bu doğrultuda olurdu. Hâkimle gayriresmi bir görüşme, zamandan ve paradan tasarruf anlamına geliyordu ve Rosie için gayet uygundu. Bu işin bir an önce sona ermesini istiyordu. Madem harekete geçmişti, bu korkunç evlilikten en kısada sürede kurtulmalıydı.

Zach muhasebe şirketinin ortağı olduğundan beri, parasızlık her zaman gündemdeydi. Evlilikleri süresince, belli bir bütçe doğrultusunda yaşamışlardı ve Rosie masrafları, aylık gelir çerçevesinde –hatırı sayılır bir gelir olduğu gerçekti– tutmayı başarmıştı. Birdenbire, eve daha önceki paranın yarısı girmeye başlamış ve masrafları karşılamak zorlaşmıştı. Zach taşındığından beri yaşadığı mali sıkıntılar yeterince kötüydü. Ayrıca mobilyaların, örtü ve çarşafların, aslında her şeyin yarısını alarak götürmüştü. Defalarca, bir şeye ihtiyaç

duyduğunda, artık yerinde olmadığını fark etmişti. Bunlar, kocasının ailedeki yokluğunun acımasız hatırlatıcılarıydı.

Zach ile avukatı kütüphaneye geldiklerinde, Sharon ve Rosie yerlerini almışlardı. Rosie, Sharon'ın telefon numarasını rehberden bulmuştu. Onu herhangi bir tavsiye ya da referans olmadan seçmişti, çünkü arkadaşlarına bir avukata ihtiyacı olduğunu itiraf etmekten utanmıştı. Bir kadın avukat istiyordu ve Castor ismi ona cazip gelmişti. Rosie kindar bir kadın değildi ama Zach'le işi bittiğinde hep hatırında kalacak bir isim olması gerekiyordu. Ailesine yaptıklarından sonra, Zach bunu hak ediyordu.

Zach ve Otto karşılarında otururken, Sharon ve Rosie sessizce bekledi. Rosie, Zach ve avukatıyla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Midesinde bir rahatsızlık hissediyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayan bu tatsız durum, ilerleyerek devam ediyordu.

Otto, "Velayet planı formunun size ait kısmını doldurdunuz mu?" diye sordu Sharon'a.

"Evet." Sharon incelemeleri için evrakı Zach ve avukatına uzattı. Rosie'yi asıl şaşırtan, herkesin nasıl bu kadar medeni davranabildiğiydi. Kendi hayatı paramparça olurken, yirmi kiloluk bir çuval gibi oturmuş, her şey yolunda gibi davranmaya çalışıyordu.

Zach ve Otto kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar.

"Kabul edilemez," dedi Otto duygusuz bir sesle. "Müvekkilim çocuklarını seviyor ve annelerinin tam velayet alması durumunda, yeterli ilgiyi göremeyeceklerini düşünüyor."

"Bu konuda ciddi olamazsın!" diye patladı Rosie. Zach, onun yetersiz bir anne olduğunu söylemeye çalışıyordu. Sharon Castor elini Rosie'nin kolunun üstüne koydu. "Müvekkiliniz çocukların onunla yaşamasının daha uygun olduğuna mı inanıyor?"

"Evet," diye karşılık verdi Otto, Zach adına konuşarak.

"İki odalı bir evde mi?" diye haykırdı Rosie. Bu bir şaka olmalıydı; kesinlikle öyleydi. Zach'in böyle bir şey önermesi bile onu çok şaşırtmıştı. Sonra idrak etti. Zach evi istiyordu. Rosie'yi evinden atmak istiyordu. Ondan kurtulduktan hemen sonra, muhtemelen Janice Lamond, Rosie'nin evine taşınacaktı. Bu düşünce onu çılgına çevirdi.

"Bütün masraflarını ben karşılamak zorunda kalmasam, daha büyük bir eve gücüm yetebilir. Bir işe girersen, epey yardımcı olacaktır."

Rosie öfkeyle ona baktı, bir zamanlar bu adamı sevdiğine inanamıyordu. Oysa şimdi, yüzüne bakmak bile onu hasta ediyordu.

"Bu, gündeme getirmek istediğim bir nokta," dedi Sharon Castor, sesi Benson kadar ruhsuzdu. Rosie, kadının sükûnetine hayran kalmıştı ama bu tür durumlara alışık olmalıydı. "Yeniden eğitilmek ve eğitim becerilerini geliştirmek için Rosie'nin kursa gitmesi gerekecek."

"Eğitimi var," dedi Zach ve masaya öyle bir vurdu ki, havalanan kâğıtlar neredeyse yere düşecekti. "Rosie üniversite mezunu. Başka ne eğitimine ihtiyacı var?"

Rosie onda gördüğü bu şiddete bakakaldı. Afallamıştı,

ama belki de şaşırmaması gerekiyordu. On altı yıllık kocasının onu aldatacağına da inanamazdı. Her ne kadar Janice Lamond'un Zach'le yattığına dair bir kanıtı olmasa da, şüphelerinden emindi.

"Müvekkilimin diploma sahibi olduğu doğru ama bir dersliğe girmeyeli yıllar olmuş. Tazeleme kurslarına devam etmezse okul alanında bir iş imkânı bulamaz."

"Tabii kurs parasını *benim* ödemem gerekiyor," diye terslendi Zach. Avukatı ona bir şeyler fısıldadı. Zach önce tartışmak ister gibi göründü, ama birkaç saniye sonra başıyla onayladı.

Rosie, Zah'in keyfinin kaçtığını görebiliyordu. Bayağı bir düşünce olabilirdi, ama mutlu olmuştu. Bu tür şeyler hissedebileceğini hiç düşünmezdi, ancak o kadar incinmişti ki, son altı haftadır çektiği büyük acının küçücük bir kısmını onun da çekmesini istiyordu.

Otto doğruldu. "Bay Cox, tazeleme kurslarının ücretini ödemeyi kabul ediyor, ancak bu kurs önceden belirlenen bir süre içinde tamamlanmak zorunda."

"Tek düşüncem, çocuklarıma destek olup kendime yeni bir hayat kurmak," dedi Rosie.

"Haftanın yedi günü toplantıların ve gönüllü sorumlulukların var," diye sataştı Zach. "Çocuklar bende kalırsa, her akşam yemeğinde dondurulmuş yemek yemezler."

"Bütün bu bakım ve aşçılık işleriyle bizzat mı ilgileneceksin yoksa yardım etmesi için asistanını mı görevlendireceksin?" Rosie sandalyesinden kalkmıştı, öyle öfkeliydi ki

çığlık atabilirdi.

"Lütfen," dedi Sharon Castor, tekrar elini Rosie'nin koluna koyarak. "Bağırmak hiçbir şeyi çözmez."

"Çocuklarımı yanımda istiyorum," diye ısrar etti Zach.

"Allison ile Eddie bana ait," diye karşılık verdi Rosie.

"Bu tür durumlarda, çocukların velayeti konusunda iki taraf da ısrarcı ise, ortak velayet planı uygulamak en doğrusu," diyerek araya giren Otto, Zach ve Rosie için masaya yeni bir öneri getirmiş oldu.

"Nedir o?" diye sordu Zach, biraz daha sakinleşmişti.

Rosie'nin öfkesi de kısmen yatışmıştı, ama çocuklarını Zach'in sevgilisinin yanına gönderme düşüncesine katlanamıyordu. Ortak velayet yeni bir kavram olmasa da, Rosie'nin dikkate alacağı bir şey değildi. Açıkçası, Zach'in çocukları almaktansa yeni ilişkisinin tadını çıkarmak isteyeceğini düşünmüştü. Ayrıca, Zach'in aksine iddialarının sadece ona baskı uygulamak için olduğunu sanmıştı.

"Çocukların, dört günü Rosie'yle geçirmesini öneriyorum," dedi Sharon Castor, "üç günü de Zach'le."

"Ve ertesi hafta, dört gün Zach, üç gün Rosie'yle."

Sharon başıyla onayladı.

"Peki ya nafaka?"

Rosie para konusunu ona bırakmayı tercih etti.

Otto bu tür durumlarda nafaka ödeme zorunluluğu olmadığını açıkladı. Bununla beraber, çocuklar için yapılacak harcamalar, örneğin diş teli, yaz kampı ve kıyafet alışverişi, paylaşılacaktı.

Rosie başlangıçta Zach'in nafaka konusunu gündeme getirmesine çok sinirlense de, düşündükçe kendini daha iyi hissediyordu. Ona ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için bu iyi bir fırsattı. Çok geçmeden Zach ona ihtiyacı olduğunu kavrayacaktı; bugüne kadar onun için yaptığı hiçbir şeyi takdir etmemişti. Hiçbir şey için ona muhtaç olmadan yeni bir hayata başlayacaktı, istediği de buydu. Belki de ortak velayet *dikkate alması* gereken bir şeydi.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

On Dört

Grace'in Seattle'da lüks bir otelde tek bir gece bile kalmaya gücü yetmezdi, ama indirim kuponu kullanarak iki gecelik yer ayırtmıştı. Sonra, Maryellen'ı görmeye galeriye gitti. Büyük kızı Noel'den beri ondan uzak duruyordu. Grace buna daha fazla katlanamayacaktı.

"Merhaba tatlım," dedi. Maryellen'ın galeride yalnız olmasına sevinmişti. Maryellen'ın endişeli görüntüsünden, onun bu ziyareti kısa kesmesi için bir mazeret aradığını fark etti.

"Selam anne." Grace onun selamını hafif bir baş işaretiyle aldı. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Zeytin dalıyla geldim."

Kızı ona tedbirli bir şekilde baktı. "Neden? Kavga mı ettik?"

"Pek sayılmaz ama son zamanlarda ne zaman bir araya gelsek, senden bebeğin babası ve gelecekle ilgili planların hakkında bilgi sızdırmaya çalışıyorum. Bu bir hataydı." Mar-

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

yellen onun her türlü sorusunu cevapsız bıraktığından Grace, kızının çocuğunun babası her kimse, durumun farkında olmadığından emindi. En büyük korkusu ise, adamın evli olmasıydı. Maryellen'ın tepkileri de bu kuşkularını haklı çıkarıyordu.

Maryellen gülümsedi. Bir ay önceki kadar solgun değildi ve ona bakan muhtemelen hamile olduğunu tahmin edemezdi, ama Grace bunu yüzlerce farklı biçimde anlayabiliyor ve kızının ilk hamileliğini kaçırmış olduğuna inanamıyordu. O kısacık bahisten sonra, Maryellen bir daha bu konuyu açmamıştı ve bazen Grace hayal ettiğini düşünmüyor değildi.

"Seattle'da bir otelde rezervasyon yaptırdım," dedi, ziyaretinin sebebini açıklamak için.

"Otelde oda mı? Neden?"

"İlk –ve umarım bundan sonra geleneksel– anne-kız kaçamağı için."

Maryellen kaşlarını kaldırdı. "Kelly de geliyor mu?"

"Umarım." Grace son zamanlarda kızlarının pek iyi geçinmediklerini biliyordu. Maryellen ona bebekten söz etmediği için Kelly kızmış ve gücenmişti. Grace onların anlaşmazlığının ortasında yer almak istememişti, ama durum kendisi için de zordu çünkü Kelly ona da kızgındı.

Daima Dan'in tarafını tutan Kelly kendini babası tarafından aldatılmış hissediyordu, şimdi de annesi Cliff Harding'le kırıştırıyordu; bu da ihanetin başka türlüsüydü. Maryellen'ın hamileliğini saklama tercihi ise, Kelly'nin gözünde bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Kelly geliyorsa, ben de gelirim," dedi Maryellen.

"Senden duymayı istediğim şey buydu." Kelly'yi hafta sonu Seattle'da kaçamak yapmaya ikna etmek kolay olmayacaktı, ama Paul onu cesaretlendirmişti. Kelly'nin ne kadar mutsuz olduğunu gören kocası, bunun baba ve oğulun baş başa kalması için de iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordu.

Sonunda Kelly teklifi kabul ettiğinde Grace çok mutlu oldu.

Cuma akşamı üçü birlikte, Seattle'a giden Bremerton feribotuna bindiler ve rıhtımdan bir taksi tuttular. Genç sürücü, hemen inerek onlara kapıyı açtı ve sonra hızla kendi yerine döndü.

Grace için bu bir maceraydı ve iki güzel kızıyla, hatıralarından silinmeyecek bir hafta sonu geçirmek istiyordu. "Bu kadar nazik bir sürücümüz olması ne hoş," dedi Grace, keyfi yerindeydi.

"Teşekkürler Hanımefendi," dedi genç adam, iskeleden uzaklaşırken. İngilizcesi akıcı değildi ama onun şehir hakkındaki yorumlarını pür dikkat dinlediler. 4. Caddc'deki otele ulaştıklarında taksi kaldırıma yanaştı, kapı görevlisi gelip kapıyı açtı.

Taksi ücretini ödeyen Grace dolgun bir bahşiş bıraktı.

"Teşekkürler," diyen adam başıyla saygı dolu bir selam verdi. "Tanrı Amerika'yı korusun."

"Tanrı Amerika'yı korusun," diye tekrarladı Grace.

Otel lobisi lüks ve ferahtı, tam ortada Grace'in o güne kadar gördüğü en büyük floral aranjmanı gururla sergileyen

devasa bir mermer sütun vardı. Acele etmeden resepsiyona ilerleyip girişlerini yaptırdılar; Grace kredi kartını uzatırken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra bellboy eşliğinde odalarının yolunu tuttular.

Tyler'ı kontrol etmek için telefon eden Kelly rahatlamıştı. Oğlundan ilk kez birkaç saatten fazla ayrı kalıyordu ve bebeğini şimdiden özlemişti.

Çift kişilik yataklardan birinin kenarına oturan küçük kızı kollarıyla dizlerini sardı. "İsmine karar verdin mi?" diye sordu sonunda ablasına.

Maryellen cevap vermeden önce, birkaç gergin saniye geçti. "Pek sayılmaz... aslında, kız olmasını dilerim, öyle olursa ismini Catherine Grace koymak istiyorum."

Grace gözpmarlarının yaşlarla dolduğunu hissetti, ama gözlerini kırpıştırarak hemen onlardan kurtuldu. Akşamın atmosferini ağlayarak bozmak istemiyordu. Bu hafta sonunun mükemmel olmasını istiyordu. Kızlarıyla gülüp eğlenmek, sohbet etmek ve bir zamanlar sahip oldukları yakınlığı tekrar kazanmak istiyordu.

Dan ortadan yok olduğunda, bu kadınlar yalnızca bir baba ve bir eş kaybetmemişlerdi; aile ve güven kavramları büyük yara almıştı. Kendi adına, Grace'in cevaplara ihtiyacı vardı, ama şimdi bu cevapların hiçbirinin önemi yoktu.

Bu arada, hep birlikte soluklarını tutmuş bekliyorlardı. Bildikleri ve bilmedikleri arasında muallaktaydılar. Dan'in kayboluşuyla ilgili hiçbir ipucu yoktu, sadece sorular ve şüpheler vardı. Bu yüzden, aralarında giderek bir uçurum oluş-

muştu. Grace'in kapatmaya çalıştığı uçurum buydu.

Ertesi sabah erkenden uyandılar, turist gibi gezip çevreyi keşfetmek için sabırsızlanıyorlardı. Pike Place Market'le başladılar ve yol üstünde sıcak çörek yiyip egzotik aromalı kahve içtiler. Üstlerinde her tür meyve ve sebzenin yığılı olduğu uzun tezgâhların arasında dolaştılar. Grace en çok deniz ürünü satan tezgâhları beğendi. Balık, yengeç, karides, midye ve deniztarakları, kırılmış buz yataklarının üstünde sergileniyorlardı.

Öğle yemeklerini deniz kenarında, kapalı ve kasvetli bir havada yediler. Daha sonra Seattle Akvaryumu'nu gezip turistlerin gözdesi olan ve St. Helen Yanardağı'nın patlamasını gösteren Imax yapımı filmi izlediler. Günün sonunda yorgunluktan sersem gibi olmuşlardı ve kimse tekrar dışarı çıkmak istemiyordu, o yüzden otel odasına pizza söylediler. Yataklarının üstüne oturup elleriyle pizzalarını yediler, odanın mini barından aldıkları tek bir teneke gazoz için acımasızca üç dolar istenmesine kahkahalarla güldüler.

Yorgun oldukları halde pijamalarını giyip oturdular ve saatler boyunca konuştular. Üçü de, Dan ve onun yok oluşuyla ilgili varsayımlardan söz etmekten kaçınıyorlardı. Muhtemel erkek isimleri dışında, Maryellen'ın hamileliğinden de söz etmediler. Ancak, her iki konu da hepsinin aklındaydı. Tıpkı Grace gibi, iki kızı da keşfettikleri kırılgan huzuru bozmak istemiyorlardı.

Pazar günü otelden çıkış yaparken Grace yorgundu, ama bu kadar çabuk sona erdiği için üzülüyordu. Yine de, kızla-

rıyla bu özel hafta sonunu paylaştığı için çok keyifliydi.

"Bunu tekrar yapalım," dedi terminalde oturmuş, feribota binmeyi beklerken.

"Seneye bu kadar kolay olmayacak," dedi Maryellen. "En azından benim için. Bebeği doğurmuş olacağım."

"Kızını da getir," diye dayattı Kelly.

"Kızımı mı?" diye dalga geçti Maryellen. Kızım olacağından çok emin görünüyorsun."

"Bir kız," dedi Kelly büyük bir güvenle.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum işte." Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını uzattı, sırtını ahşap banka yasladı. "Tyler doğmadan çok önce, yüreğimde onun erkek olduğunu hissediyordum ve senin de Catherine Grace'i doğuracağını kesinlikle hissediyorum."

Grace, kızı tahminde mi bulunuyordu, yoksa gerçekten "hissediyor" muydu, pek emin değildi. Her koşulda, Kelly'nin yüzde elli şansı olduğunu düşündü. En önemlisi, daha birkaç gün önce bir daha asla olmayacağını düşünürken, kızlarının şakalaştıklarını ve gülüştüklerini görüyordu.

Otelde yer ayırtırken, Grace'in sağduyusu bütçesinin bunu kaldıramayacağını söylemişti; oysa şimdi, her kuruşa değdiğini düşünüyordu.

Roy McAfee gözlerini bilgisayar ekranından ayırıp masanın üstünde duran ve hafta boyunca kalınlaşan Sherman dos-

yasına baktı. Aylar önce, Grace Sherman kayıp kocası hakkında bir şeyler bulması umuduyla onu tutmuş, ama şimdiye kadar hiçbir yere varamamıştı. Sayısız ipucuna ulaşmasına karşın bunları sonuçlandıramamıştı. Davayı kişiselleştiren Roy başarısızlığı karşısında büyük hüsrana uğramıştı.

Seattle emniyetindeki yirmi yılın ardından, Roy dedektifliğe hak kazanmıştı. Bir şüpheliyle giriştiği mücadele sonucu sırtından sakatlanınca, erken emekli olmayı kabullenmişti. Zamanlama iyiydi; iki çocukları artık büyümüşlerdi ve kendi ayakları üstünde durabiliyorlardı.

Corrie'yle birlikte, hayatın daha kolay idare edilebildiği ve ev fiyatlarının da makul olduğu Cedar Cove'a taşındılar. Roy erken emekliliğin tadını çıkarmayı düşünüyordu.

Roy'un *düşünemediği* şey, bütün gün evde boş oturmaktan ne kadar çabuk sıkılacağıydı. Cedar Cove'a taşınmalarından on sekiz ay sonra yeni bir iş kurdu; özel dedektiflik. Corrie bütün hayatı boyunca polis işlerine yakın olmuştu, onun asistanı ve sekreteri olmayı kabul etti.

Tabelasını asarken, Roy daha çok personel sabıka kayıtlarının sorgulanması ve sigorta işleriyle uğraşacağını düşünüyordu, ama gelen işlerin çeşitliliği hayatını ilginçleştirmişti. En zorlu ve şaşırtıcı vaka ise Dan Sherman'ın kaybolmasıydı. Adam öylesine iz bırakmadan yok olmuştu ki, Roy bilmese, Dan'in tanık koruma programına alındığını düşünecekti.

Ofisinden içeri girip ona bir fincan taze kahve getiren Corrie başıyla bilgisayar ekranını işaret etti. "Dan Sherman mı?"

Roy omuz silkti. Corrie bir şey söylemedi ama ikisi de bunun peşini bırakamadığını biliyordu. Son zamanlarda bu vaka üstünde harcadığı zamanın karşılığı yoktu, Grace ona belirli bir bütçe sunmuştu ve henüz cevaplara ulaşamadan para tükenmişti.

"Troy Davis aradı," dedi Corrie. "Bugün öğleden sonra için randevu aldı."

İşte bu ilginçti. Yerel şerifle sadece merhabaları vardı. Roy onunla birkaç kez konuşmuş ve zaman zaman yolları çakışmıştı. Roy ondan hoşlanmıştı ama şerif pek o kadar emin görünmüyordu. Roy, kendisini daha iyi tanıyana kadar onun ihtiyatlı davrandığını varsayıyordu.

"Ne istediğini söyledi mi?" diye sordu.

Corrie başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz, sadece sana işi düşmüş olabileceğini söyledi."

Saat tam üçte Troy geldi ve Corrie onu hemen Roy'un ofisine aldı. Roy şerifi selamlamak üzere ayağa kalktı. Boyu bir seksen olan Roy'dan birkaç santim daha uzundu ve hafif göbeği vardı. Masa gerisinde uzun saatler geçirdiği çok açıktı. Tokalaştıktan sonra ikisi de oturdu.

Troy bacak bacak üstüne attı, gömleğinin cebinden bir kürdan çıkarıp ağzının kenarına sokuşturdu. Bir süre bekledi ve sonra, "Bir süre önce Thyme & Tide'da ölen adamı hatırlıyor musun? Beldonların işlettiği otelde?" diye sordu.

Roy bu haberi okuduğunu hatırlıyordu. Fırtınalı bir gecede, bir yabancı kapıya gelip oda istemiş ve ertesi sabah ölü bulunmuştu. Görünür bir sebep yoktu. *Cedar Cove Chronic-*

le'daki baş sayfa haberinden sonra, Roy bir daha bu gizemli yabancı hakkında bir şey duymamıştı. Adamın kimliğinin sahte olması ise hatırladığı bir diğer ayrıntıydı, adının James Whitcomb olduğunu belirten bir Florida ehliyeti taşıyordu.

"Bu kimliği meçhulün hâlâ bir adı yok." Troy kaşlarını çattı. "Joe Mitchell bir süre Dan Sherman'ı bulduğumuzu düşündü."

"Dan mi? Ama onu tanıyan biri mutlaka çıkardı."

"Sevgili kimliği meçhul adamımız inanılmaz bir estetik operasyon geçirmiş. Dan'le aynı yapıdaydı ve ten rengi uyuyordu, o yüzden bakması için Grace'i çağırdım. Kendimi çok kötü hissettim, onun adına son derece travmatik bir durumdu, ama Grace güçlü bir kadın. Bu yüzden onu çok takdir ediyorum."

"O halde Dan *değildi*?" dedi Roy, zaten bilineni dile getirerek.

"Hayır." Troy'un hırçın tarzı espriden yoksundu. Kürdanını ağzının diğer yanına geçirdi. "Bu çok kolay olurdu."

"Kimliği meçhulün parmak izleri ne söyledi?"

Troy bacağını indirip öne eğildi. "Ne yazık ki hiçbir halt söylemedi, çünkü yoktu. Anlaşılan estetik cerrahiye yol açan kazada onları da kaybetmiş."

"Sadece kör talih mi? Yoksa onları kasten aldırdığını mı düşünüyorsun?" Bu da bir ihtimaldi ama DNA teknolojisi çağında, bir anlamı olmazdı. Ancak DNA teknolojisi de henüz çok yeniydi. Troy teslimiyetçi bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "Benim tahminim de ancak seninki kadar. Bütün bil-

diğim, kimliğinin sahte olduğu. Kasabaya geliyor, bir otelde geceliyor ve sabah ölü bulunuyor. Otopside sonuca varacak hiçbir şey çıkmadı. Senin bildik senaryolarından değil."

Artık kaşlarını çatan Roy'du. "Sence tanık koruma programına dahil olabilir mi?" Daha birkaç saat önce Dan Sherman hakkında bunu düşünüyor olması komikti.

"Bunu ben de düşündüm. Öğrenmenin tek yolu vardı, o yüzden FBI'ı aradım."

"Yardımcı oldular mı?"

Troy başıyla onayladı. Elimizde ne varsa onlara bildirdim, bir hafta sonra olumsuz cevapla bana geri döndüler."

Bu ihtimal buraya kadardı.

"Ya araç?"

"Kiralık."

"Mitchell'ın bir fikri yok mu? En azından ölüm sebebi hakkında?"

Troy kürdanını biraz çiğnedi. "Dediğim gibi, bu vakada kolay bir şey yok. Açıkçası, bilmiyoruz. Bob ve Peggy'nin söylediği kadarıyla, yatmadan önce gayet sağlıklıymış. Bob bir an önce odasına gitmek istediğini söyledi, ama Peggy bunu yorgunluğa yordu. Geç bir saatmiş."

"Mitchell ne düşünüyor?"

"Sıra dışı hiçbir şey bulamadı. Kalbi değilmiş. Toksikoloji raporlarının hepsi gelmedi, ama tanıdık bir zehir yok. Aslında, neden öldüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok. Görünüşe göre, bir dakika önce sağlıklıymış, bir dakika sonra ölü."

"Ölüm saati?"

"Joe'ya göre, Beldonların yerine ulaştıktan kısa süre sonra uykusunda ölmüş."

Roy artık iyice meraklandığını itiraf etmek zorundaydı; bu vaka giderek daha ilginç bir hal alıyordu. "Fikir teatisinde bulunmak için randevu istediğini sanmıyorum. Senin için ne yapabilirim?"

Troy Davis ağzındaki kürdanı çıkarıp Roy'un masasının yanındaki çöp kutusuna attı. "Bu vakayı cinayet olarak sınıflandıramam çünkü akla yakın gelmiyor. Sahte kimlik taşıyormuş ama zaten bir sürü insan bunu yapıyor." Yüksek sesle iç çekti. "Bu davayı soruşturacak yeterli ekibim yok. Bizim kimliği meçhul elemanın kimliğini tespit edebilmek için, seni özel olarak kiralamak istiyordum. Başka bir bilgiye ulaşırsan, daha da iyi olur. Bulacağın her şeye minnettar kalırız."

"Bana anlatabileceğin başka ne var?" diye sordu Roy. Kararını zaten vermişti ama kabul etmeden önce karşısında ne olduğunu tam olarak anlamak istiyordu.

"Sadece adamımızın kılı kırk yaran biri olduğunu söyleyebilirim. Çantasının içi askeri okul tarzına benzer bir titizlikle, son derece dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş. Giysileri ise en kaliteli cinsten, birinci sınıf. Pahalı. Yağmurluğu, ismini bile telaffuz edemediğim bir İtalyan markası. Fiyatı benim aylık maaşımdan bile yüksek."

"Ne tür bir araç kiralamış?"

"Komik ama pahalı giysileri düşününce insan Lexus filan gibi bir şey bekliyor. Oysa Ford Taunus kiralamış. İlginç, ha? İstediği aracı kiralayabilecekken en az dikkat çekecek

arabayı almış."

Bu, akla başka bir soruyu getiriyordu. "Üstünden çıkan nakit nedir?" diye sordu Roy.

"Sadece birkaç yüz dolar. Sıra dışı bir şey yok."

"Tamam," dedi Roy, kararlı bir şekilde. "Ben varım."

"Harika." Troy ayağa kalkıp elini uzattı. "Ofise uğrarsan, sana dosyaların kopyalarını veririm ve buradan devam edersin."

Roy sabırsızlanıyordu. Troy gider gitmez Corric içeri daldı, gözleri merakla bakıyordu. "Sana bir dava mı getirmiş?"

"Sıradan bir dava değil," dedi Roy. Pencerenin kenarında durdu, şerifin binadan çıkıp park ettiği devriye aracına doğru ilerlemesini seyretti. Bu kimliği meçhul adam, ele aldığı en ilginç vakalardan biri olacaktı.

Olivia kepekli çörekleri fırına atmış –annesinin tarifiydi– bulaşıkları yıkarken fonda çalan Broadway müzikali *Kral ve Ben*'den bir şarkıya eşlik ediyordu. Kapı çaldı, elindeki sabun köpüğünü sıyırıp, kapıyı açmaya gitti. Müziğin sesini kısmaya gerek duymadı.

Hâlâ mırıldanarak kapıyı açtığında, karşısında Jack Griffin'i buldu.

"Merhaba genç âşıklar, neredeyseniz şu aralar," diye şarkısını sürdürürken kapıyı açtı ve Jack'e içeri girmesini işaret etti.

"*Âşıklar*? Biri *âşıklardan* mı söz etti?" Jack kaşlarını oynatarak içeri girdi. Müzik onları sararken, Olivia'yı belinden kavrayıp kolunun üstüne yatırdı, sonra tekrar doğrulttu.

"Of, Tanrım," diye devam etti Olivia, "senin yüzünden kalbim daha hızlı atıyor."

Onu omuzlarından kavrayan Jack Olivia'nın yüzüne baktı, gülümsemesi hafifçe soldu. "*Âşıklar* sözcüğüne dönmeni istiyorum."

"*Genç* âşıklar."

"Hayır," dedi Jack, Olivia'yı kollarına alarak. "*Genç* kısmını unut. Sözcük sadece *âşıklar*, bizim gibi."

Bakışları derinleşerek yoğunlaştı. Olivia bunun artık bir şaka değil, Jack'in sorduğu bir soru olduğunun farkındaydı; neşeli, her an gülmeye hazır arkadaşının ona yönelttiği bir soru... "Ben..." Hayat ona birden çok karmaşık göründü. Jack günün erken saatlerinde arayıp buluşmalarını teklif etmişti; konuşmak istiyordu. Aylardır ilk kez sesi neşeli geliyordu. Olivia durumun Eric'le bir ilgisi olduğunu tahmin etmişti. Birkaç hafta önce Jack, oğlunun şirketten iş değişikliği talep ettiğini ve yakında taşınacağını söylemişti. Onu özleyecekti ama Eric'in kararlılığını ve yenilenen enerjisini görmekten keyif aldığı belliydi, evin tekrar kendisine kalacak olması da onun için büyük mutluluktu.

Olivia'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan, fırının zili çalmaya başlayarak Jack ve sorusunu savuşturmak için ona mükemmel bir bahane sundu.

"Çörekler," diyerek hızla mutfağa daldı. İki tane örgü

tencere tutacağını kavrayıp tepsiyi dışarı çekti, soğuması için çörekleri tezgâhın üstüne bıraktı.

Arkasını döndüğünde, Jack'in kapı aralığında beklediğini gördü. Bakışları karşılaştı. "Eric bu hafta sonu taşınıyor."

"Bunu tahmin etmiştim."

"İkimiz hakkındaki soruyla başlamaya niyetim yoktu, ama âşıklar hakkında şarkı söyleyerek ve kapıyı vals eşliğinde açarak harika bir giriş yaptın."

Olivia sadece şarkıya kendini kaptırmıştı, birlikte yatağa atlamak gibi bir şey ima ettiğini sanmıyordu.

"Olivia, dinle," dedi Jack, yavaşça ona doğru ilerleyerek. "Seni deli gibi seviyorum."

Olivia da onun için aynı duygulara sahipti, ama aynı zamanda korkuyordu. On altı yıl önce boşandığından beri hiçbir erkekle birlikte olmamıştı ve cinsel yakınlık düşüncesi onu ürpertiyordu. Tereddütleri de onu korkutuyordu çünkü bunca yıldan sonra hâlâ hazır değilse, bundan sonra hiç olamayabilirdi. Oysa bu tür bir yakınlığı ve tutkuyu çok *istiyordu*.

Ya şimdi ya hiç, diye düşünerek kollarını açtı. "Öp beni, seni budala," diyerek, makamıyla birlikte dramatik bir şekilde mırıldandı. Hayatı birdenbire *Broadway* müzikalinin şarkı sözlerine dönüşmüştü ve bundan keyif alıyordu.

Jack ona uzandı, dudakları çılgın ve ihtiras dolu bir öpücükle birleşti. Olivia'nın bacakları titriyor, başı dönüyordu. Uzun süredir böylesine kendilerinden geçerek öpüşmemişlerdi, sanki ikisi de bu yakınlaşmanın geri dönülmez oldu-

ğunu biliyordu. Sevişmek, aralarında her şeyin değişmesi anlamına geliyordu.

Jack, onu kollarıyla sararken ürperiyordu. Müzik bitmişti, o yüzden Jack'in ceptelefonu çaldığında ikisi de korktu. Jack telefonu umursamadı. Aksine, Olivia'yı önceki kadar tutkuyla tekrar öptü. "Evime gel," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu. "Çarşafları daha bu sabah değiştirdim."

"Jack!" Söylediği şeyin baştan çıkarıcı olduğunu mu sanıyordu?

"İkimizi hep orada düşledim, körfeze tepeden bakarak seviştiğimizi."

Tamamen susmadan önce telefon beş kez daha çaldı.

Sessizliğin sesi, telefonun sesinden daha yüksekti. Olivia, Jack'in yüzünü avuçları arasına alarak gözlerinin içine baktı. "Bunun Stan'le bir ilgisi var mı?" diye sordu. Bilmek zorundaydı.

Stan yüzünden tartışmışlardı ve Olivia'ya göre Jack çok mantıksız davranıyordu. Stan'in onu geri istediğini düşünüyordu; bu, on beş yıldan uzun bir süredir Stan'le evli olan Marge için de bc' mmedik bir haber olmalıydı.

"Hayır," dedi onu öperken. "Seninle ve benimle ilgisi var. Stan'i karıştırma."

"Neden şimdi?"

"Neden *olmasın*?" diye karşılık verdi Jack.

Olivia ne diyeceğini bilemedi. Öpücüklerin ve müziğin etkisinden kurtulup açık bir zihinle düşünmeye çalışırken kapı zili çaldı. Bir kez daha aynı şekilde paçayı kurtarmıştı.

Hızla kapıyı açmaya gitti ve karşısında Jack'in panik içindeki oğlunu hâlâ zile yaslanmış dururken buldu. "Baba?" diye seslendi ısrarla.

"Eric, neler oluyor?" diye sordu, Olivia'nın arkasından gelen Jack.

"Shelly. Doğuruyor. Kimsesi yok."

"Seni mi aradı?"

"Hayır, bir arkadaş aradı. Dün gece suyu gelmiş ve doğum yapmak üzere. Her an olabilir. Arkadaşı yanında kalamamış." Duraksadı. "Orada olmam gerekir, öyle değil *mi*? Bana ihtiyacı olabilir."

"Doğru," diye kabul etti Jack.

"Ama beni görmek istemiyor. En azından son görüşmemizde söylediği buydu." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Orada olmalıyım. Bunu *hissediyorum*."

"O halde git."

"Ben toplandım. Reno'ya yola çıkmak üzereyim."

"Evet, biliyorum."

Eric bir şey söylemeye çalışır gibiydi ve Jack bilmese bile Olivia bunun ne olduğunu biliyordu. "Babanın da seninle gelmesini ister misin?"

"Gelir misin baba?"

Olivia verdiği tepki yüzünden Jack'i biraz daha sevdi. Oğlunu kucaklayan Jack, Olivia'ya özür dolu gözlerle baktı. "Hadi gidelim." Jack arkasını ona dönüp elini uzattı. "Katılmak ister misin?"

Olivia bir an düşündü, ama sonra caydı. "Siz gidin. Be-

bekler doğunca haber verin." Jack'in, oğlunun ihtiyaçlarını kendi isteklerinin üstünde tutması hoşuna gitmişti. Jack'i yüreklendirmek için, ellerini kavrayıp sıktı.

Üç saat sonra Olivia'nın telefonu çaldı, Jack hastaneden arıyordu. "Birbirinin aynısı iki oğlan," dedi zafer edasıyla. "Eric, Shelly'nin yanında ve Shelly onu gördüğü için mutlu oldu. Bebeklerin ikisi de güçlü ve sağlıklı."

"Tebrikler büyükbaba."

"*Ben* onların büyükbabasıyım," dedi Jack. "O bebekler Eric'in adeta kopyası. Artık kimse babaları hakkında şüphe duymayacak. Özellikle oğlum."

"İş konusunda ne yapacak?" Eric transferi kabul etmişti ve Reno'daki yeni işine bir hafta içinde başlayacaktı.

"Bilmiyorum, kendisi bilir. Neyse ki karar vermek için birkaç günü var."

Seth ile Justine, restoranlarının adını Deniz Feneri koymaya karar vermişlerdi. Justine bu ismi seviyordu, çünkü ona Deniz Feneri Yolu'nda doğup büyüdüğü yeri hatırlatıyordu. Körfezin diğer ucunda yer alan deniz feneri, bölge halkı için en önemli mihenk taşlarından biriydi. Mekânın bir deniz ürünleri restoranı olduğunu vurgulayan bu adı Seth de desteklemişti.

Bir restoran açma düşüncesi, yıllardır Seth'in aklının bir köşesinde dururdu, ama balıkçılığı seviyordu ve kazandığı para karşı koyulamayacak kadar iyiydi. Teknede yaşadığı için

masrafları da asgari düzeyde olduğundan, rahatça birikim yapabilmiş, ama Justine'le evlendikten sonra, balıkçılığın getirdiği uzun ayrılıklara değmediğine karar vermişti. Artık bebek de yolda olduğuna göre, yeni bir iş kurmanın zamanı gelmişti.

Babası kararını onaylamış ve gizli ortak olarak restorana yatırım yapmayı teklif etmişti. İki taraf için de cesur bir adımdı. Seth araştırmalarını yapmıştı ve yeni açılan restoranların neredeyse yarısının ilk sene battığının farkındaydı. Riskleri en aza indirmek, her şeyi en doğru biçimde yapmak istiyordu. Mönü, personel, fiyatlar, dekor, tanıtım; Justine'le birlikte her ayrıntıyı düşünmüşlerdi. Seth hatırı sayılır bir aşçıydı ama profesyonel bir mutfağı işletme bilgi ve becerisinden yoksundu. Mutfak elemanları için ilan verip aynı zamanda diğer restoran sahiplerine akıl danıştı. Çok geçmeden Jon Bowman'ın bu alanda isim yaptığını öğrendi. Jon aşçıbaşı olarak iş ilanına başvurunca, Seth onun özgeçmişini inceleyip kendisini görüşme için çağırdı.

Mart ayının ikinci cuma günü, Jon Bowman tadilat keşmekeşinin arasından restorana adımını attı. Restorasyon henüz kısmen bitmişti. Bir marangoz ekibi yeni oturma bölümleriyle uğraşırken, elektrik teknisyenleri ışıkları asıyordu. Zemin zımparalanmış ve son tesviyesi yapılmış, duvarların ilk kat badanası atılmış ve pencere çerçeveleri yenilenmişti. Seth ve Justine, klasik maun barı değiştirmemeye karar vermişlerdi.

Seth, Jon'u yeni ofisi olacak odaya alıp oturmasını işaret etti. "Yapılanları beğendim," dedi Jon otururken. "Ne zaman açmayı planlıyorsunuz?"

"Mayısın ilk haftası umarım."

Jon omuzunun üstünden bakarak ne kadar iş kaldığını tahmin etmeye çalıştı. "O zamana kadar bitmiş olur," dedi güvenle.

"Bildiğiniz gibi bir aşçıbaşına ihtiyacımız var. Mönüyü denetleyecek ve büyüdükçe bizimle işbirliği içinde çalışacak birine."

O yüzden buradayım. Son üç yıldır André's'te çalışıyorum. Ağırlığın deniz ürünleri olduğu mönüyü ben oluşturdum."

"Daha önce?" Seth onun özgeçmişini incelemişti ama ayrıntıları Jon'un ağzından duymak istiyordu. Justine'le birlikte iki kez André's'e gidip Jon'un özel yemeklerini denemişlerdi.

"Olympia'da VFW'deydim. İsterseniz referanslarım var." Seth'e üstünde isim ve telefon numaraları yazılı olan bir sayfa uzattı.

"Eğitiminizi nerede aldınız?" Özgeçmiş, bu konuda oldukça zayıf kalıyordu.

Jon biraz gerildi ama bunu Seth kafasında uydurmuş olabilirdi. "Orada, burada. Akademik eğitimim yok. Tacoma'da kahvaltı sunan bir yerde hızlı yemekler hazırlayarak başladım ve kendimi geliştirdim. Aradığınız o tür bir şefse, yakın zamanda kendi televizyon şovlarımı hazırlamayacağımı söyleyebilirim."

"Hayır," dedi Seth. Zaten ünlü bir aşçıbaşına verecek parası yoktu. Jon'un geçmişini hâlâ merak etse de fazla üstelemedi. "Anladığım kadarıyla aynı zamanda fotoğrafçısınız."

Jon başıyla onayladı. "Çok iyi bir aşçı olabilirim ama tutkum kameramdır."

Yaptığı işe duyduğu sevgiyi saklamıyordu ve bu, Seth'in hoşuna gitti.

"Bana bir şans verirseniz pişman olmazsınız," dedi Jon coşkuyla.

İçgüdüleri Seth'e bu adamı işe almasını söylüyordu. "Bir ay içinde mutfak stoğunu hazırlamaya başlayacağız. O zamana kadar hazır olur musunuz?"

Jon başıyla onayladı. Maaştan, ek ödemelerden, tariflerden ve başka ayrıntılardan söz ettiler. Konuşmaları bittiğinde Seth ona restoranı gezdirdi ve Jon'un tasarımla dekorasyon konusunda öneriler getirmesinden memnun oldu. Fikirlerini beğenmişti ve akşam Justine'le bunları paylaşmak istiyordu.

"Sanırım Jon Bowman tam aradığımız kişi," dedi Justine. Bileklerindeki şişliği indirmek için ayaklarını havaya dikmişti. Altı aylık olan karnı büyük değildi, ama yine de belli oluyordu. Seth mutfak işlerini devralmış ve mönüden tuzu çıkarmıştı.

"Kendimi denizayısı gibi hissediyorum," diye söylendi Justine, ellerini karnındaki küçük tümseğe koyarak.

Seth kanepede arkasına yaslandı ve onun boynunu öptü. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı. "Denizayısı gibi denemez, her ne kadar onların da kendine göre bir cazibesi olsa da."

"Ciddi ol Seth."

"Ciddiyim."

Justine ona baktı, öpüştüler ve Seth –her gün olduğu gibi–

bir kez daha karısını ne kadar çok sevdiğinin farkına vardı.

"Bana Jon Bowman hakkında bildiklerini anlat," dedi, deniz ürünlü *fettuccini*yi servis ettikten birkaç dakika sonra.

"Ne gibi?"

"Geçmişi. Bu konuda bir bilgin var mı?"

Justine düşündü. "Pek sayılmaz. Liman Caddesi Sanat Galerisi'nde fotoğraflarını satardı. Neden?"

"Bunu sorduğum zaman biraz... huzursuz oldu gibi."

"Nerede okumuş?"

"Söylemedi ama referanslarından ikisiyle konuştum. İkisi de çalıştığı restoranlarda yöneticiydi ve ona övgüler yağdırdılar."

"Fotoğraflarını gördün mü?"

Justine masaya doğru ilerledi, Seth onun sandalyesini çekti. "Maryellen geçen Noel'de bana birkaç tanesini gösterdi. Muhteşemdiler. Duygu ve güzellik ancak bu kadar hissedilebilir."

"Hımm. Belki birkaç tane satın almalıyız. Girişe asarız. Ne dersin?"

"Sanırım zeki kocamın aklından yeni bir şeyler geçiyor."

Birbirlerine gülümsediler, hayat çok güzeldi.

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

On Beş

Koca ev tamamen Rosie'ye kalmıştı. Yıllar içinde belki yüzlerce kez, özellikle büyük bayramlar öncesi, evde birkaç saat yalnız kalabilmeyi nasıl da istemişti. Zach, aile kutlamalarında ne kadar çok iş yapılması gerektiğini asla anlayamamıştı. Genellikle dostlarını ve başka aileleri de davet ettikleri Paskalya'da akşam yemeği hazırlamak gerekiyordu, gerçi bu yıl durum biraz farklı olacaktı. Sonra yumurtaların boyanması ve çocuklar için Paskalya sepetlerinin hazırlanması şarttı. Gerçi Allison ve Eddie büyümüştü ama Rosie geleneği devam ettirmenin zorunlu olduğuna inanıyordu.

Artık bütün bunları kimse engel olmadan yapmaya vakti olduğu halde, içini garip bir melankoli duygusu sardı. Çocuklar o gün babalarının yanındaydı ve Janice Lamond'un onlara katılmak için bir fırsat yaratacağına kuşku yoktu.

Ne kadar merak etse de, Rosie diğer kadın hakkında çocukların ağzını yoklamayı kendine yediremiyordu. Aslında, Janice ve oğlunun kendi çocuklarıyla aynı anda o evde olup

olmadıklarını öğrenmek için ölüyor, ama kadının yaptıklarını öğrenmek ne kadar cazip olursa olsun, çocuklarını bu boşanma olayının içine sürüklemek istemiyordu.

Mutfakta çalışan Rosie, Eddie'nin en sevdiği jöleli salatayı karıştırıp donması için buzdolabına kaldırdı. Paskalya için daima domuz budu hazırlar, ama bunu Zach tercih ettiği için yapardı. Artık kocasının isteklerine hizmet etmesi gerekmediği için, rostoluk sığır eti aldı. Bu, kendi tercihlerini kullanabilen –biraz da olsa– bağımsız bir kadın olduğunu hissettirecek küçük bir savunma eylemiydi.

Her zamanki Paskalya pastasını hazırlamaya koyuldu.

Canı hiç uğraşmak istemiyordu ama çocukların hatırına yapmak zorundaydı. Boşanma sürecinde yeterince çalkantı yaşıyorlardı, onları biraz daha fazla değişikliğe maruz bırakmanın anlamı yoktu. Bu yıl için tercihini rostodan yana kullanması yeterliydi, ama gelecek Paskalya'da tamamen farklı şeyler yapabilirler, örneğin seyahate çıkabilirlerdi.

Tavşan biçimindeki beyaz pastayı Allison her zaman çok sevmişti. Yirmi santimlik iki yuvarlak kek kullanarak, birinden maharetle kulakları keser, diğeri ile papyonla birlikte merkezi oluştururdu. Kreması donduktan sonra, ince meyan şekerlerinden bıyıklarını, M&M çikolatalardan gözlerini yapardı. Önceki yıllarda, çocuklar hazırlık aşamasında ona yardımcı olurdu.

Hasretini çektiği kendine ait zamana rağmen onları özlemişti ve bu onu şaşırtıyordu. Ayrıca, babalarının sevgilisinin Allison ve Eddie'yi etkilemesinden endişe ediyordu. Bu-

nun kıskançlık olmadığını tekrarladı kendine; sadece mantıklı bir tepkiydi.

Zach çocukları eve bıraktığında, kocası ve onun herşeyiyle mükemmel ofis asistanını düşünmekten öfkesi burnuna gelmişti. Zach, çocuklardan bir an önce kurtulmak için can atıyor olmalıydı, çünkü salonun penceresinden gözetlerken, onun araç yolunda gereğinden bir dakika fazla kalmadığını tespit etmişti. Çocuklar arabadan iner inmez çekip gitmişti.

"Biz geldik," diye seslendi Eddie ön kapıdan. Sırt çantasını çıkarıp antreye bıraktı.

Allison onu izledi, CD çalarını dinlediği için kulakları kapalıydı. Bunu sürekli yapıyordu ve bu, Rosie'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Allison'ın ne tür müzik dinlediğini merak etse de, yüz göz olmamak için sormaya cesaret edemiyordu. Allison bunu istiyorsa şimdilik izin verebilirdi.

"İyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu, sesine coşku katmaya çalışarak.

Eddie omuz silkti. "Çoğunlukla evdeydik."

"Peki Rotary Kulüp'ün düzenlediği Paskalya Yumurtası Avı?"

"O, çocuklar için," diye açıklayan Allison, sadece hırlayacak bir süre için kulaklıklarını çıkarmıştı. Kendini salondaki kanepeye bıraktı, Eddie ise *Game Boy*'unu alıp televizyonun önüne yayıldı.

Pekâlâ, diye düşündü Rosie. Anlaşıldığı kadarıyla onunla konuşmak istemiyorlardı. Tamam, zaten kendisi de çene çalacak havada değildi.

Allison'ın gözleri kapalıydı ve her ne dinliyorsa, ritmine uyarak kafasını sallıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra kulaklığı tekrar çıkarıp annesine sordu. "Yemekte ne var?"

"Babanızda yemediniz mi?"

Kızı, hayatındaki en saçma soruyu duymuş gibi ona baktı. "Babam yemek pişirmez."

"Geceyi onunla geçirdiniz. Size tek bir öğün bile yedirmediğini mi söylüyorsunuz?" Üstelik bu adam *onu* hazır yemekleri yüzünden eleştiriyordu.

"McDonald's'ta kahvaltı ettik."

"*Her* öğünü dışarıda mı yediniz?" diye homurdandı Rosie.

"Pek sayılmaz," dedi Eddie.

Allison cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Babam, yarın akşam onun için de bol bol domuz budu yememizi söyledi," dedi Eddie, gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Domuz budu yok."

Allison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kulaklığı parçalarcasına kafasından sıyırdı. "Domuz budu yok mu dedin?"

"Hayır. Rosto aldım."

"Rostodan *nefret ederim*," diye haykırdı Allison.

Rosie'nin yüreği daraldı. "Bu yıl rosto yeriz diye düşünmüştüm."

Allison ayağa fırlayıp Rosie'ye sert sert baktı. "Bunu kasten yaptın!"

"Neyi?" diye sordu, öfkesine hâkim olmaya çalışarak.

"Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun," diyen Allison koşarak yatak odasına gitti. Çarpılarak kapanan kapının sesi evde yankılandı.

Rosie bir açıklama istercesine oğluna baktı. Eddie yan tarafına devrilip gözlerini annesine dikti. "Babam domuz budu sever."

"Ama baban bizimle beraber yemeyecek. O yüzden bu yıl farklı bir yemek yeriz diye düşündüm. Allison için önemli olacağını tahmin etmemiştim."

"Önemli değil," dedi Eddie, tekrar yüzükoyun dönerek. Hiç ara vermeden istilacı oyununa döndü. "Boşanma yüzünden size öfkeli."

Rosie kanepeye çöktü.

"Çok iyi bir öğle yemeği yedik," diye devam etti Eddie. "O yüzden aslında aç değiliz."

Rosie birden işkillendi. "Öğle yemeği mi?" diye sordu, Janice Lamond'u sormamak için dilini ısırıyordu.

"Babam, Allison, ben ve Chris'i pizzacıya götürdü."

Rosie öfkesini saklayarak şefkatle gülümsedi. Chris, Janice Lamond'un oğluydu ve eğer o çocuk evdeyse, annesinin de yanında olduğuna kuşku yoktu.

"Biraz dışarı çıkmam gerek," dedi Rosie. Sesinin sakin çıkması için çaba gösteriyordu.

Eddie bakışlarını televizyondan ayırıp sordu: "Allie için domuz budu mu alacaksın?"

"Evet," dedi, aslında Eddie söyleyene kadar böyle bir şey aklına bile gelmemişti. Hedefi Zach'in apartman daire-

siydi, böylece ona ağzının payını verebilecekti. Yol üstünde, Albertson'ın dükkânı önünde durup Allison'ın gönlünü almak için küçük bir konserve domuz budu istedi.

Rosie daha Zach'in dairesine varmadan patlayacağını hissediyordu. Normalde, bu tür tatsız konuları avukatının maharetli ellerine bırakıyordu, ama bu durum Sharon Castor'ı bekleyemezdi. Otoparktan Zach'in dairesine giderken öyle bir adım atışı vardı ki, askerler bile onun kadar azimli yürüyemezdi. O anda Janice Lamond'un da orada olma ihtimaline karşın kendine çekidüzen verdi. Zach'in bunu yapması Rosie'yi şaşırtmazdı. Hatta ikisi yatakta bile olabilirdi. Bu düşünce onu hasta etti ama sebebini düşünmek için beklemedi.

Güm güm vurulan kapıyı açan Zach, karşısında Rosie'yi görünce çok şaşırdı. "Rosie! Burada ne işin var?"

"Konuşmamız gerek," diye terslendi Rosie.

"Şimdi mi?"

"Sorun ne Zach, misafirin mi var?"

Zach kenara çekilip onun içeri girmesine izin verdi. Rosie içeri adımını atar atmaz midesine bildik bir sancı oturdu. Yeni dairesinde tek tük eşya vardı, ama bunlar *kendi* evlerinden gelmişti. Kocası hepsini Rosie'den zorla koparmış, diğer kadını Rosie'nin beğenip aldığı mobilyanın üstüne oturtmuş, en sevdiği tabaklarda yedirmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Zach. Sesi temkinliydi.

"Kişisel bir iyilik isteyeceğim," dedi Rosie dikkatle. "Çocuklar varken sevgilini burada ağırlamazsan minnettar kalırım, en azından boşanma gerçekleşene kadar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Zach ona o kadar öfkeli bakıyordu ki Rosie bu yüzü tanımakta zorlandı.

"Janice bugün öğleden sonra buradaymış."

"Ne yapıyorsun, çocukları benim hakkımda sorguya mı çekiyorsun?"

"Hayır, çekmiyorum. Eddie akşam yemeği yiyemeyeceğini, çünkü Chris'le birlikte çok fazla pizza yediklerini söyledi."

"Söylemeye çalıştığın nedir?"

"Yeterince açık olduğumu sanıyorum. Bu konuyu Sharon'la paylaşmam gerekirse, paylaşacağım."

"Hiç durma," dedi Zach pis pis sırıtarak. "Kendini şimdiye kadar yaptığından daha fazla rezil et. Umurumda değil!"

Rosie'nin orada durup karşılıklı hakaret etmeye niyeti yoktu ama giderayak taşı gediğine oturtması gerekiyordu. "Bu konuda seninle başa çıkamam."

Zach kapıyı arkasından çarptı, Rosie otoparka yöneldi. Arabasına oturduğunda elleri öylesine titriyordu ki, harekete geçmeden önce bir süre sakinleşmesi gerekti.

Eteğini bacaklarından geçirip kalçasına doğru çeken Maryellen artık belindeki düğmeyi ilikleyemediğini fark etti. Hamileliği henüz altıncı ayında bile değildi ve gündelik kıyafetleri şimdiden üstüne olmuyordu. Birkaç hamile giysisi almak zorunda olduğu açıktı.

"Bütün kasabanın öğrenmesini istiyorsun, değil mi?"

diye sordu bebeğine, elini küçük tepeye dokundurarak. Maryellen'ın yaşı yüzünden, doktoru bu gebeliğe fazladan özen gösteriyordu. Otuz beş yaşıyla, Doktor Abner'ın ilk hamileliğini yaşayan hastalarının çoğundan daha büyüktü.

Değişmek üzere olan sadece gardırobu değil, bütün hayatıydı. Etrafına bir baktı ve bir yıl içinde evinin nasıl görüneceğini düşündü. Şu anda kitaplığın durduğu yerde çok geçmeden bebek beşiği ya da oyun bahçesi olacaktı; bilemiyordu. Minicik mutfağında, yüksek sandalye için yer açması gerekecekti. Ofis ve atölye olarak kullandığı ikinci oda ise bebeğin olacaktı.

İçini, önceden bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan sardı. Bu onun bebeğiydi, sadece ona aitti. Bu kez her şeyi doğru yapabilirdi. Bu kez, önüne bir erkek çıkamayacaktı.

Coşkuyla telefona uzanıp kız kardeşinin numarasını çevirdi. Yıllardır ilk kez kendini Kelly'ye bu kadar yakın hissediyordu. Hafta sonu kaçamağı onları birbirine yakınlaştırmıştı, üçünü de. Bu organizasyonu yapan annesi, ne kadar bilge bir kadın olduğunu ispatlamıştı.

"Uyandırmadım, değil mi?" diye sordu kız kardeşi telefonu açtığında.

Geride Tyler'ın çığlıkları duyuluyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Maryellen gülümsedi. "Öğle yemeği için özel bir planın var mı?"

"Şimdilik hayır. Aklında bir şey mi var?"

"Pot Belly Şarküteri'de buluşalım mı?"

"Elbette."

Kelly'nin, ev hanımı anne lüksü vardı. Paul'le birlikte bu bebeği yıllarca beklemiş ve onun uğruna her türlü fedakârlığı göze almışlardı. Bu seçenek –evde bebeğe bakmak– Maryellen için geçerli değildi. İyi bir çocuk bakıcısı bulmak zorundaydı ve nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Öğle vaktinden az önce, Tyler'ın pusetini iten Kelly galeriden içeri girdi. Artık dokuz aylık olduğundan, ufaklık dik durabiliyor, tombul ellerini sallayabiliyor, mutlu çığlıklar atıp oturduğu yerden dünyayı yönetebiliyordu.

"Şarküteriden çorba alıp sahilde yiyelim," diye öneride bulundu Kelly. Bir hafta süren yağmurun ardından güzel bir bahar sabahıydı ve temiz hava hepsine iyi gelecekti.

"Harika fikir," dedi Maryellen. Üstelik pratikti; Tyler'ı parkta eğlendirmek, kalabalık bir restoranda oyalamaktan daha kolay olacaktı. Maryellen telefonla siparişlerini verirken, kız kardeşi bir piknik masası kapmak üzere yola çıktı. Aynı fikirde olan başka insanlar da vardı, ama Maryellen oraya ulaştığında, Kelly bir masa tutmuştu bile.

Kız kardeşinin karşısına oturan Maryellen tavuklu pirinç çorbasının kapağını açıp plastik kaşığıyla karıştırdı. Hırçın martılar tepelerinde daireler çiziyor ve sadaka çığlıkları atıyorlardı. Maryellen ve Kelly onları görmezden geldi.

"Hamilelikle ilgili sana sormak istediğim birkaç şey var," dedi kız kardeşine. "Eğer sakıncası yoksa."

"Hadi başla." Kelly kaşığının arkasını yalarken, hem

çocuk hem de yetişkin gibi görünüyordu. İstiridyeli krakerlerin naylon kabını çıkardı, içinden birer birer alarak sabırsızlıkla bekleyip hemen ağzına tıkıştıran oğluna vermeye başladı.

Maryellen sorulara nereden başlayacağını bilemiyordu. Yıllar boyunca arkadaşlarının evlenip çocuk sahibi olmalarını izlemişti. Bu konuda hepsi çok rahat ve doğal görünüyordu. Kendisi bunların hiçbirini hissetmiyordu. Annelik konusunda heyecanlı ve coşku doluydu ama onların güveni kendisinde yoktu. Kelly bebek için yıllarca beklemişti, anlayacağından emindi.

"Sen... korktun mu?" diye sordu.

"Dehşete düştüm," diye itiraf etti Kelly. "Elime geçen bütün kitapları okudum."

"Ben de öyle." Annesi kütüphane raflarını yağmalıyor, hamilelik ve doğumla ilgili son yayınlarla Maryellen'a sürekli destek sağlıyordu.

"Tyler'ı hastaneden eve getirince ne oldu?"

Kelly gülerek başını iki yana salladı. "Sıradaki soruya geç."

"Neden?"

"Çünkü Paul ve ben hiçbir konuda anlaşamıyorduk."

Maryellen uzanıp bir kraker aldı, ağzına atıp krakeri çiğnemeye başladı. "Benim böyle bir sorunum olmayacak."

"Kesinlikle. Kıyafet konusunda ne düşünüyorsun? Harika hamile giysilerim var. İstersen ödünç verebilirim."

Maryellen başıyla onayladı.

"Hafta sonu getiririm."

"Harika olur." Maryellen'ın yüreği kız kardeşine karşı daha da ısınmıştı.

"Ya çocuk bakımı? Bu konuyu düşünsen iyi olur, özellikle bekâr ve çalışan bir anne olarak."

En acil konulardan biri buydu. Şimdiden adaylarla görüşmeye ve kreşleri dolaşmaya başlamak gerekiyordu.

"Dinle," dedi Kelly, dirseklerini piknik masasına yasladı. "İlk birkaç yıl bunu ben yapabilirim."

Maryellen'ın nutku tutulmuştu. Tekrar konuşabildiğinde, fısıldıyordu: "Ciddi misin?"

"Tabii önce Paul'le konuşmam gerek ama olmaması için bir sebep göremiyorum. İkinci bir bebek bana o kadar fazla iş çıkarmaz, hem zaten evdeyim. Sana yardım etmek istiyorum Maryellen. Kardeşler ne için var?"

Maryellen'ın gözleri yaşlarla doldu. Bu teklif hiç beklenmedik bir şeydi. Bakışlarını uzaklara çevirdi, kardeşinin duygularıyla mücadele ettiğini görmesini istemiyordu.

"Geçen gün ne fark ettim biliyor musun?" dedi Maryellen, gözyaşlarının sesini etkilemeyeceğinden emin olduğunda. "Mutfakta oturmuş, annemin önerdiği bir dergiyi okuyordum, birden dank etti... mutluydum."

Kelly uzanıp onun elini tuttu. "Bunu ben de görebiliyorum. Hissediyorum."

"Bu bebeği çok istiyorum." Avucunu göbeğine bastırıp gözlerini kapadı, başını yere eğip fısıldadı. "İlk bebeğimi de istiyordum."

Sözleri mutlak sessizlikle karşılık buldu.

"*İlk* bebeğin mi?" dedi Kelly sonunda. O da fısıldıyordu.

"Ben... ben Clint'le evlendiğimde hamileydim. Gençtim ve inanılmaz aptaldım. Bir kazaydı ama bilmemiz gerekirdi çünkü hiç dikkat etmiyorduk. Yine de... şok olmuştuk."

"Hamileliğine ne oldu?"

Maryellen körfezin çırpıntılı, mavi suyuna baktı. "Clint kürtaj olmamı istedi. Beni sevdiğine yemin ediyordu ama baba olmaya hazır değildi."

"Ne cesaretle böyle bir şey teklif edebilir?"

Maryellen'ın boğazında düğümlenen yumru, konuşmasına izin vermiyordu. "Bebekten kurtulmak istediğine inanamadım ama hayatımızın o döneminde bir bebeğin... başımıza bela olacağını düşünüyordu."

"Yine de onunla evlendin mi?"

Maryellen başıyla onayladı, yaptığı şeyden büyük pişmanlık ve suçluluk duyuyordu. "Ben... ben Clint'i seviyordum ya da sevdiğimi sanıyordum. Ona, evlensek de evlenmesek de çocuğu aldırmayacağımı söyledim. Geriye dönüp bakıyorum da, sanırım nafaka ödeme fikirinden dehşete kapıldı ve bana... evlenmemizi teklif etti."

"Anlamıyorum."

"Hamileliği sonlandırırsam benimle evlenecekti. Bana aşkını gösterme, ilişkimizin ciddi olduğunu ispat etme biçimi buydu. Başka hamilelikler, başka çocuklarımız olacağı konusunda ısrar etti." Clint'in hamilelikle kendisi arasında seçim yapmaya zorladığını eklemedi. Ya hemen onunla evlenip ço-

cuğu aldıracaktı ya da ilişkiyi tamamen sonlandıracaktı. Şimdi bile, bunca yıl sonra, Maryellen nasıl yönlendirildiğini kimseye anlatacak gücü bulamıyordu.

"Ve kabul ettin?"

Maryellen başıyla onayladı, uzun saçları omzundan aşağı döküldü. "Yapmak istemedim ama Clint'i seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum. O yüzden kaçtık ve sulh hâkimi nikâhımızı kıyar kıymaz, kürtaj için kliniğin yolunu tuttuk. Bu süreç içinde Clint sürekli en iyisinin bu olduğunu, doğru şeyi yaptığımızı söylemeye devam ediyordu."

"Of Maryellen, çok hırpalanmış olmalısın."

"Benim için doğru karar *değildi*, klinikteyken bile bunu biliyordum, ama yine de karşı koymadım. Kendime, bebeğe sahip olamasan da Clint'e sahipsin deyip durdum." Çok geçmeden Maryellen ne kadar yanlış bir karar verdiğini anlamıştı. Clint otoriter ve çıkarcıydı, daha evliliği bir yılı doldurmadan Maryellen ondan kurtulması gerektiğini biliyordu.

"Clint'i hiç sevemedim, artık sebebini biliyorum," dedi Kelly, hâlâ Maryellen'ın elini sımsıkı tutuyordu.

"Bu yüzden çocuklara yakın olmaktan kaçınıyordum. O yüzden bir grubun içinde çocukları ilk hor gören ifadeler kullanan ben oluyordum. Entelektüel ayaklarına yatıp onlarla bir işim yokmuş gibi davranıyordum, oysa yaptığım şey yüzünden yüreğim kan ağlıyordu. Kaçırdığım şey yüzünden..."

"Çok üzüldüm."

"Bu suçu ve utancı yıllarca taşıdım."

Bunu hiç kimse bilmiyordu; ne annesi ne de bir başkası.

Maryellen çirkin sırrını başarıyla saklamıştı.

Şu anda taşıdığı çocuk kesinlikle hesapta yoktu, ama bu kez aynı hataları tekrarlamayacaktı. Bebeğin babasını işin içine karıştırmayacaktı. Jon, bebeği istemiyordu. Noel'den önce, Maryellen'a hamilelik ihtimalini sorduğunda bunu belli etmişti. Her şeyin yolunda olduğunu söylediği zaman, Jon'un gözlerindeki rahatlamayı görmüştü. Bu kez, doğmamış çocuğunu koruyordu.

Perşembe öğleden sonra, Jack masasında oturmuş, Charlotte Jefferson'ın Yaşlılar Sayfası için yazdığı makaleyi okuyor, onun görüşlerinin giderek politikleştiğini görüyordu. Charlotte ameliyatından bu yana, kendini Cedar Cove'da ücretsiz bir sağlık ocağı kurulmasına adamıştı. Hakkını teslim etmeliydi; Charlotte bu klinikten söz etmenin yolunu mutlaka buluyordu.

Eline kalemi alıp düzeltme yapmaya, cümleleri kesmeye, açıklık getirmek açısından sözcük gruplarını düzenlemeye ve yazıyı biraz daha parlatmaya başladı. Charlotte profesyonel bir yazar değildi ama geçen yıl yazma becerisini gözle görülür biçimde geliştirmişti.

Telefonu vızıldayınca dalgın biçimde elini uzattı. "Griffin," dedi.

"Baba, bana telefonda bir şarkı söylemeni istiyorum."

"*Ne* yapmamı istiyorsun?" Oğlu, aylardır tuhaf isteklerde bulunuyordu, ama bu hepsini geçmişti.

"Şarkı söyle. Ben çocukken nasıl şarkı söylediğini hatırlıyor musun?"

Jack'in bunu unutması mümkündü sanki. Hastalığının verdiği tahribatla, hastanede yatağa çakılıp kaldığı dönemde ona şarkılar söylerdi. O dönem kullanılan ilaçlar deneyseldi, ama Eric'in lösemiyi yenmesinin başka yolu yoktu.

"Sadece söyle! Umutsuz durumdayız." Arkadan gelen iki oğlanın çığlıkları Jack'i gülümsetti. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı, sonra küçük bir çocukken öğrendiği basit şarkıyı söylemeye başladı. "Bir küçücük aslancık varmış..."

Çığlıklar biraz daha yükseldi, Eric tekrar telefonu aldı. "İşe yaramadı."

"Kasabada ne işin var?" diye sordu Jack.

"Shelly'nin bana ihtiyacı vardı." Seslere bakılırsa, Tedd ile Todd'un da öyleydi. "İki bebeğin ne kadar çok uğraştırdığını tahmin edemezsin."

"Reno'da olman gerekmiyor mu?" Oğlu, Nevada'ya transferi konusunda uzun süredir kafa patlatıyordu. İkiz oğlanlar doğar doğmaz, bebeklerle ve Shelly'yle olmak istemiş ve izninin bir kısmını kullanarak iki hafta boyunca onların yanında kalmıştı. Ne yazık ki işe başlamayı daha fazla geciktiremezdi. Artık her hafta sonu iki günlüğüne eve uçuyordu. Shelly'nin ısrarıyla bebeklere DNA testi yaptırılmış ve daha doğduklarında Jack'in emin olduğu gerçek resmi olarak belgelenmişti. Babaları Eric'ti.

"Baba!" diye bağırdı Eric, ikizlerin seslerini bastırabil-

mek için. "Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım," dedi Eric.

"Sence Olivia beni evlendirmeyi kabul eder mi?"

"Bir dakika evlat. Olivia'nın evleneceği biri varsa, o da benim."

Eric'in kahkahası onu gülümsetti. "Demek Shelly'yle evlenmeye karar verdiniz?" dedi.

"Evet," diye karşılık verdi Eric. "Zamanı geldi, ne dersin?"

"Olması gerekenden on ay geç kaldı, ama fikrimi sormamıştın."

"Shelly benim yanıma, Reno'ya gelecek."

Jack, oğlundan tekrar ayrı kalma düşüncesinden hoşlanmamıştı, üstelik torunlarını özleyecekti, ama Shelly'ye hak veriyordu.

"Yani torunlarımı benden uzaklaştırıyor musun?"

"İstediğin zaman ziyarete gelebilirsin."

"Şüphen olmasın," dedi Jack.

Jack, Olivia'ya onları evlendirmelerini rica edeceğine söz verdikten birkaç dakika sonra telefonu kapadılar. Aslında, en gözde hâkimini görmek için iyi bir bahaneydi. Son zamanlarda sık sık görüşüyorlardı ve bu alışkanlığın bozulmadan sürmesini istiyordu.

Jack ofisten çıkar çıkmaz Olivia'nın evinin yolunu tuttu. Onu, arka taraftaki gül bahçesiyle uğraşırken buldu. Bir süre

önce yeni çalılar dikmişti, onlara abartılı derecede ilgi gösteriyordu, tabii Jack'e göre. Zaten Jack, bakım istemeyen, kendine yetebilen bitkileri severdi. Bahçe işleri hakkındaki fikrini söylediğinde, Olivia azarlar gibi, "Ayrıkotları gibi mi?" diye sormuştu. Bugün, yüzünü gölgeleyen geniş kenarlı hasır bir şapka, rengi atmış bir blucin ve bir erkek gömleği giymişti. Gül fidelerine uzanıp onlarla uğraşırken Jack durup bir süre onu hayranlıkla izledi.

"Keşke bu güller kadar beni de şımartsan."

"Sus," diye kızdı Olivia. "Bunları yeni ektim ve ilgime ihtiyaçları var."

"Benim de," diye şikâyet etti Jack.

"İstersen sana yemek veririm."

Jack sırıttı, davet hoşuna gitmişti. Olivia'yla olan ilişkisi karmaşıktı. İkizler o kadar uygunsuz bir zamanda doğmasaydı, onu yatağa atmış olabilirdi. Oysa hastaneden döndüğünde Olivia'nın düşünecek zamanı olmuştu; bu adımı atmaya hazır olup olmadıklarını düşünecek bir zaman. Er ya da geç olacaktı, olmalıydı fakat Jack'in aksine, Olivia'nın bu konuda bir acelesi yoktu.

O günden beri geçen haftalar boyunca Jack, Olivia'yı sevgiye boğmak için elinden geleni yapmıştı; tıpkı onun pahalı güllerine yaptığı gibi.

"Bugün Eric'le konuştum," dedi. "Onları evlendirmek ister misin diye sordu."

"Elbette." Olivia sulama kovasına uzandı, yeni gübrelediği toprağa su serpti. "Ne zaman istediklerini söyledi mi?"

"Hayır, ama bu küçük bir ayrıntı, değil mi?"

"Bu aşamaya gelmesinin ne kadar uzun sürdüğünü düşününce, kabul etmemek mümkün değil." Yüzüne düşen saçı itmek için elini kaldırınca yanağına çamur bulaştırdı. Jack sırıttığını göstermemek için yere baktı.

"Havada bir şey olmalı çünkü bugün, beni de oğlum aradı," dedi Olivia. "James ile Selina önümüzdeki ay ziyarete geliyorlar."

"Harika. Onlarla tanışmaya can atıyorum."

"Ben de Isabella'yı kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Bu ay bir yaşına basacak, düşünebiliyor musun? Bir yıl ne zaman geçti, hiç bilmiyorum. Beni ve Stan'i doğru dürüst hatırlamıyor bile."

Eski kocasının adı geçince Jack gerildi. "Sanırım Stan de James'i görmek isteyecektir."

"Elbette!" Ellerini beline koyup doğruldu, öfke dolu bakışları karşısında Jack ezilip büzüldü. "Yeni bir kıskançlık krizine girdiğini söyleme?"

"Kim, ben mi?" diye sordu, ama gerçek şu ki, Stan'in Olivia'nın çevresinde olmasından rahatsızdı. Eski kocasını okumak, alfabeyi okumaktan bile daha kolaydı ve Jack gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı. Stan Lockhart başka bir kadınla evli olabilirdi, ama aklının evde olmadığı çok açıktı. Ayrıca, Jack'in Olivia'yla takılmasından da hoşlanmıyordu. Olivia bunu göremiyordu. Hiç sormadığı halde, Jack onun Olivia'yı bu ilişkiden vazgeçirmek için elinden geleni yaptığından emindi.

"Yemekte ne var?" diye sordu, bu tatsız konuyu değiştirmek için.

"Tavuk salatası yapmayı düşünüyordum."

"Geçen sefer bayıldığım üzümlü ve Çin eriştesi olan salata mı?"

"Seni memnun etmek ne kolay," dedi Olivia gülümseyerek.

Ne kadar doğru bir sözdü. Otlakçılık yaparak ve aşırı fast-food tüketerek geçirdiği bunca yıldan sonra, Olivia'nın yemekleri ona ziyafet gibi gelmişti. Yine de, yemekleri ne kadar güzel olursa olsun Olivia'yı görmeye geliyor, Olivia'yla birlikte olmak istiyor, Olivia'yı seviyordu. Neler hissettiğini ona tam olarak söyleyememişti. Sözcüklerle oynayan bir adam olduğu halde, duygularını ifade etmekte yetersiz kalıyordu. Konu politik tartışma ya da başkasını ikna etme olduğunda, düşüncelerini gayet etkili ve açık bir biçimde dile getirebiliyordu. Ama iş duygulara gelince...

"Dalgın görünüyorsun," dedi Olivia, eldivenlerini çıkarırken. Bahçe malzemelerinin durduğu arka verandaya ve oradan mutfağa çıkan basamaklarda onu takip ederken, Jack omuz silkti.

"Aklında özel bir şey mi var?"

"Pek sayılmaz," dedi ve sonra çok çabuk cevap verdiğini fark etti.

Bir süre ona bakan Olivia, ellerini yıkayıp kuruladı ve sonra buzdolabından büyük bir kâse marul çıkardı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Jack, ken-

dini gereksiz bir aksesuar gibi hissetmişti. Ona duygularını söylemek istiyor, ama zamansız ve uygunsuz kaçması endişesiyle bundan vazgeçiyordu.

"Şimdilik hayır, teşekkürler," dedi Olivia.

Jack salona geçti ama bir türlü yerinde duramıyordu. Volta atmaya başladı. Başı dönüyor, elleri bir şey yapmak, bir şey tutmak istercesine kaşınıyordu. Alkol ihtiyacı onu pençesine almıştı. Neredeyse on bir yıldır içki içmese de, zaman zaman böyle hissediyordu. Bir toplantıya katılmaya ve destekçisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Olivia," dedi. Sesi olduğundan da fazla endişeli çıkıyordu, "Aslında, kalamam."

"Kalamaz mısın?" Olivia mutfakla salonu ayıran kapının arasında durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Başka yere gitmem gerek, üzgünüm, unutmuşum. Şey, aslında unuttuğum için değil, şu an ihtiyacım olduğu için toplantıya katılmam gerek. Sorun etmezsin, değil mi?"

"Toplantı mı? AA toplantısı demek istiyorsun." Salona girdi. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Özür dilerim, ama toplantılar zihnimi toplamama ve 'yanlış düşünceler'den kurtulmama yarıyor."

"Şu anda olumsuz düşüncelerin mi var?"

"Hayır ama buz gibi bir biranın ne kadar güzel olabileceğini düşünüyorum. Bu 'yanlış düşünce' ve bana iyi gelecek tek yer toplantı. Kasabada bazen gittiğim bir yer var. On beş dakika sonra toplantı başlıyor."

"O halde git," dedi Olivia.

Jack kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Jack?"

Olivia'nın seslendiğini duyunca, eli kapı kolunda durdu.

"Sonra arar mısın?"

"Elbette."

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

On Altı

Maryellen, Jon'u hayatından uzak tutmakta kararlı olmasına rağmen onu merak ediyordu. Bu, sağlıksız bir meraktı ama bundan kurtulamıyordu. Bunun sebebini Jon'un yeteneğine bağlıyordu. Neyse ki, Noel'deki talihsiz olaydan beri karşılaşmamışlardı. Ayrıca onun hakkında bir şey de duymamıştı; bu yüzden seviniyordu ama yine de hissettiği hayal kırıklığı kafasını karıştırıyordu.

Jon'un eserlerini Seattle'daki Pioneer Meydanı'nda bulunan Bernard Galeri satıyordu. Maryellen onun iyi iş yaptığından emindi. Daha geniş bir kitleye ulaşmayı hak ediyordu, ama işin gerçeği, ara sıra yaptığı ziyaretleri özlüyordu. Onunla iş konuşmak keyifliydi, ama en çok fotoğraflarını görmeyi özlüyordu. Yeteneği göz ardı edilecek düzeyde değildi. Eserlerinin Seattle'da sergileneceğine dair bir duyuru geldiğinde, Maryellen açılışa gitmeye karar verdi. Jon'la karşılaşma korkusu yoktu, çünkü tecrübesine dayanarak onun bu tür etkinliklerden kaçtığını biliyordu; söylediğine göre, gösteriş yapmak onun

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

tarzı değildi, üstelik içindeki kötüyü dışarı çıkarıyordu. Maryellen'a, "doğal fenomenlerin yapıbozumunu" ya da "hiçliğin yakalanması" hakkındaki yorumları duyduğunda, maymun gibi sesler çıkararak zıplamak istediğini söylemişti.

Serginin açıldığı pazar günü, Anneler Günü'ne denk geliyordu. Maryellen kendini şımartmaya karar verdi. Sabahı Grace'le beraber geçirip onu körfezdeki D. D.'s'de kahvaltıya götürdü. Duygusal anlardan birinde, annesine onun kadar iyi bir anne olabilmeyi dilediğini söyledi. Sonra, iskeleye gitmeden önce Kelly'nin hediyesini bıraktı.

Bernard Galeri'ye ulaştığında, serginin en yoğun döneminde olduğunu gördü. Siyah çorap ile dökümlü siyah bir elbise giymiş, boynuna gayet zarif bir dizi beyaz inci takmıştı. Bir kadeh elma suyu alıp Jon'un eserlerinin sergilendiği bölüme doğru ilerledi.

Bay Bernard bizzat Jon'un fotoğraflarının önünde durmuş, içlerinden birini hayranlıkla seyreden orta yaşlı bir çifte açıklama yapıyordu.

"Bay Bowman münzevi biridir," diyordu galeri sahibi, "Açılışa gelmesi için onu ikna etmeye çalıştım, ama ne yazık ki reddetti."

Maryellen gülümsedi, doğru tahmin etmişti. Jon'un açılışa katılacağına dair en küçük bir ihtimal olsaydı bu riski göze almazdı. Hamile olduğunu öğrenmesine izin veremezdi.

Bernard Galeri fotoğrafları tavandan asarak sergiliyordu. Son derece güzel çerçevelenmişlerdi. Her biri imzalanmış ve numaralandırılmıştı.

Maryellen bir eserden diğerine yol alarak, doğa fotoğraflarını hayranlıkla izliyordu. Rainier Dağı'nın eteklerinde açan mavi çiçek tarlası o kadar canlıydı ki, soluğu kesildi. Puget Sound'un bakir sularının ardında yükselen tepeleri karla kaplı Olympics'ten bir dizi sahne, sıradağların ihtişamını gözler önüne seriyordu.

Bir sonraki seri ise, Jon'un yeni bir yüzünü ortaya koyuyordu. Siyah-beyaz bu fotoğraflar, marinanın içinde ve çevresinde çekilmişti. Bir tanesinde, Puget Sound Donanma Tersanesi, sislerin arasında yok olmuştu. Yelken direkleri görünmeyen gökyüzüne doğru yükseliyordu. Güzel, dingin ve gizemliydi.

Bir sonraki fotoğraf, Jon'un daha önceki hiçbir çalışmasına benzemiyordu. Fotoğrafın köşesine iliştirilmiş bir not, eserin satılık olmadığını söylüyordu. Maryellen durdu, iskelenin ucundan körfezi seyreden kadının fotoğrafına baktı. Uzaklarda, Olympics'in karlı tepeleri seçilebiliyordu. Hava güneşliydi ve kadının sırtı kameraya dönüktü. Parmak uçlarında yükselip parmaklıklara yaslanmış, martılar için havaya patlamış mısır atıyordu. Kuşlar kanat çırparak sürü halinde ona doğru uçuyorlardı.

Demek Jon artık insanları da fotoğraflıyordu. Bir an, onun ilgisini böylesine çekebilen kadının kim olduğunu merak etti ve beklenmedik, tatsız bir kıskançlık duygusuna kapıldı. Kuşları beslerken duyduğu basit mutluluğu hissetmek için kadının yüzünü görmek gerekmiyordu. Maryellen da martılara patlamış mısır atardı ve bunun ne kadar heyecan

verici olduğunu bilirdi. İskelenin ucunda dururdu ve...

Bir dakika!

Bu, herhangi bir kadın değildi. Bu, *kendisiydi*. Jon iskelede Maryellen'ın fotoğrafını çekmişti. Hızla diğer fotoğrafları gözden geçiren Maryellen, sadece bir tanesine konu olduğunu görünce rahatladı.

Bremerton'a elli dakikalık yolculuk için feribota bindiğinde, morali düzeleceğine daha da bozulmuştu. Tek bir fotoğraf ona bilmesi gerekenden çok daha fazlasını anlatmıştı. Kendisi farkında bile değilken, Jon iskelede onun fotoğrafını çekmişti. Ne zaman? Noel'de karşılaşmalarından çok sonraydı; üstündeki kıyafete bakılırsa mart ayı olmalıydı. Öğle yemeği saatlerinde birkaç kez martıları beslemeye gittiğini hatırlıyordu ve Jon onu fark etmişti. Bu fotoğrafın –bir kişiyi resimlediği yegâne fotoğraf– dile getirdiği bir gerçek vardı, ona karşı içten duygular beslemişti. Belki hâlâ da öyleydi. Yine de, ne bu duygulara karşılık verebilir ne de kendi derin duyguları doğrultusunda hareket edebilirdi. *Yapamazdı*.

Maryellen doğruca eve gideceğine annesine giderek kendini bile şaşırttı. Grace mutfakta haftalık yemeğini hazırlıyordu. Son zamanlarda, bir sonraki altı gün boyunca ihtiyaç duyacağı her şeyi hazırlayıp, pişirip dondurmak gibi bir alışkanlık edinmişti; her şeye baştan başladığı bir sonraki cumartesi gününe kadar.

"Yeni tarifler deniyorum," dedi Maryellen'a. Bu arada tezgâhın üstünde sebzeleri, kavanozları ve diğer malzemeleri düzenliyordu. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Henüz değil. Kahvaltıyı hâlâ hazmedemedim." İştahı kaçmıştı ama bunun sebebi boş mideden çok, beynini bulandıran sorulardı.

"Sorun nedir?" diye sordu annesi.

"Sorun olduğunu nereden çıkardın? Bugün anneler günü ve ben de annemle biraz daha fazla zaman geçirmek istedim. Bu, sorun olduğu anlamına gelmez, değil mi?"

Grace bir parça alüminyum folyo koparıp fırından yeni çıkardığı güvecin üstünü kapadı. "Söylemiş gibi olmayayım, ama hemen savunmaya geçiyorsun."

"Belki eve gitsem iyi olacak." Buraya gelmek iyi bir fikir değildi belki de. Annesi onu fazlasıyla iyi okuyordu.

"Onu gördün mü?" Grace'in sorusu onu şok etmişti.

Maryellen ne demek istediğini sorma gereği duymadı. Yeterince açıktı. "Hayır," dedi. "Hayır." Cevabını pekiştirmek için başını iki yana salladı.

Çaydanlığı ocağın üstüne koyan Grace su ısıttı. Göründüğü kadarıyla, ne zaman kızıyla konuşacak önemli bir şey olsa annesi çay yapıyordu. Bu, annesinin önemli gördüğü bir konuda, kızının ilgiye muhtaç olduğuna işaretti.

"Anne..."

"Otur ve benimle tartışma," dedi annesi çabucak. Mutfak sandalyesini çekti ve Maryellen'ı hafifçe oraya doğru dürttü.

Çok geçmeden, demlik, masanın ortasındaydı ve çayın demlenmesi bekleniyordu. "Babanla evlendiğimizde sana hamile olduğumu daha önce söylemiştim."

Maryellen bunu biliyordu ve eğer annesi hamile kalmasaydı ebeveynlerinin evlenip evlenmeyeceklerini dinlemek onu ilgilendirmiyordu.

"O zamanlar evlenmek yapabileceğimiz tek şeydi."

"Zaman değişti," dedi Maryellen, hatırlatma gereği duyarak. İstatistikler, yeni doğan bebeklerin üçte birinin evlilik dışı dünyaya geldiğini gösteriyordu. Kadınlar bebeklerini yalnız büyütüyordu, Maryellen da öyle yapacaktı.

"Sanatçı, öyle değil mi?"

"Anne." Sorular onu çileden çıkarıyordu. "Sana bebeğin babasıyla ilgili hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi daha önce söylemiştim; o yüzden lütfen sorma."

"Haklısın, kesinlikle haklısın." Grace karıştığı için kendine kızmış gibi parmaklarını masanın üstünde tıkırdattı. "Bunu yapmak istemedim... aslında konuşmak istediğim şey baban ve ben. Otuz beş yıldan fazla bir süreyi beraber geçirdik ve... şey, onun için doğru eş olduğumdan emin değilim. Sanırım başka bir kadınla daha mutlu olurdu. Kim bilir, belki de gitme sebebi budur."

"Bundan şüpheliyim," dedi Maryellen, babası hakkında fikrini söyleme şansı bulduğu için memnundu. Kelly varken bunu yapamıyordu, çünkü o, babasını kusursuz bir aziz gibi görüyor, onunla ilgili gerçekleri idrak etmeyi reddediyordu; sebep her ne ise, onu farklı görmeyi başaramıyordu. "Bilirsin, babamın mutlu olduğu hiçbir an hatırlamıyorum. Genellikle aksiliği üstünde olurdu ve Kelly ile ben ondan sakınmanın yollarını bulurduk."

Grace başıyla onayladı.

"Babam bencil biriydi." Maryellen'ın babasıyla ilgili bütün anıları kötü değildi, ama evi terk ettiğinden beri su yüzüne çıkanlar bunlardı. "Kendini suçlama anne."

"Suçlamıyorum," dedi Grace, telaşlı görünüyordu. "Söylemeye çalışıp söyleyemediğim şey bu." Derin bir soluk aldı. "Senin bebeğine gelince, benim tavsiyem kendi içgüdülerine göre davranman. Başkalarına ait düşüncelerin en doğrusu olduğunu sanma, yüreğin ne söylüyorsa onu yap."

"Öyle yapıyorum anne."

"O halde senden tek isteğim bu."

Maryellen gülümsedi ve uzanıp annesinin elini tuttu. "Teşekkürler anne, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Pekâlâ, neden şuradaki güvecin tadına bakmıyoruz? Birden karnım acıktı."

Yaklaşık bir hafta sonra cuma günü, Grace hâlâ Maryellen'la yaptığı konuşmayı düşünüyor, doğru şeyleri söylemiş olmayı diliyordu. Maryellen bebeğin babasını hayatından uzak tutmaya karar verdiyse, bir sebebi olmalıydı. Bazen kızında bir kararsızlık hissediyordu –sanki kararından emin değilmiş gibi– ama öyleyse bile, bunu onunla konuşmuyordu. Bebek doğduktan sonra belki fikrini değiştirebilirdi.

Yardımcısı Loretta Bailey kütüphaneye erken gelmişti, o yüzden Grace "randevu" olarak nitelediği görüşmesine gitmek için çıkabilirdi. Loretta görünür görünmez hırkasını aldı,

gereksiz sorulara maruz kalmadan sıvışmak istiyordu.

"Teşekkürler Loretta," diye seslendi kapıya doğru yürürken.

"Sorun değil. Şu sevimli arkadaşınla mı buluşacaksın?"

Grace içini çekti. Alnına bir duyuru asmış olmalıydı, çünkü daha önce öğle yemeği için buluştuklarında Marycllen da kendisine aynı şeyi sormuştu.

"Cliff onu havaalanına bırakmamı rica etti." Son aylarda yaptığı onca şeyden sonra, bu son derece küçük bir istekti. "Büyükbabasının evindeki bazı hatıraları Arizona Müzesi'ne teslim edecek."

"Ya, evet. Büyükbabası ünlü bir Hollywood kovboyuydu, değil mi?"

"Şarkı Söyleyen Kovboy, bizzat Tom Houston."

"Onun televizyon şovlarını hatırlayamayacak kadar gencim, ama kesinlikle hakkında anlatılanları hatırlıyorum," dedi Loretta. "Ağabeylerim onun gibi şarkı söylemeye çalışırken mahallenin bütün kedileri korkudan kaçardı."

Grace gülerek kütüphane personeline ayrılmış park yerinin yolunu tuttu.

Cliff'in evine ulaştığında, onu hazırlanmış beklerken buldu. Yokluğunda komşuları atlarla ilgilenecekti. Onlar bir yere gideceği zaman Cliff bu iyiliğin karşılığını ödüyordu.

Biraz erken davranan Grace yarış atlarının otladığı padoğa yürüdü. Çitin yanına geldiğinde güzel bir kısrak ona doğru yürüdü. "Merhaba Brownie," dedi, kısrağın uzun boynunu okşayarak.

"Eğer istersen, elinle besleyebilirsin," dedi arkasındaki Cliff. "Tıpkı beni de besleyebileceğin gibi."

Bu tür şeyleri sırf onun kızarması için söylüyordu, Grace bundan emindi. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Brownie'den uzaklaşarak. Cliff'in yorumunu duymazdan gelmek, cevap vermekten daha kolaydı.

"Ne zaman istersen."

Bavulunu arkaya bırakıp yolcu koltuğuna geçti. Grace arkasında bir toz bulutu bırakarak bahçeden çıktı. Grace'in hızlarına ve güzelliklerine hayran kaldığı hadım edilmiş iki at, çit boyunca onunla yarışıyordu. Grace, Cliff'in neden kasabanın bu kadar dışında yaşamayı tercih ettiğini anlıyordu. Ne zaman bu küçük çiftliği ziyarete gelse içini huzur kaplıyordu. Kasabada geçirdiği onca yılın ardından, taşrada yaşamayı hiç düşünmediğini fark etti. Hatta böyle bir şey aklına bile gelmemişti.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi Cliff, yola çıkarlarken.

"En azından bu kadarını yapayım. Sen benim için o kadar çok şey yaptın ki."

Cliff hiç tereddüt etmeden karşılık verdi: "Kendini zorunlu hissediyorsan, nereye gittiğimiz konusunda ilişkimizi tekrar gözden geçirmeni öneririm."

Cliff bunu şaka yollu söylemişti, Grace de aynı şekilde cevap verdi. "Havaalanına gidiyoruz. Şimdi keser misin lütfen?"

"Muhtemelen hayır. Kesersem mutlu olacak mısın?"

Grace gülümsedi ama gözünü yoldan ayırmadı. "Muhtemelen hayır."

Cliff kıkırdadı. "Maryellen nasıl?"

"Artık hamile kıyafetleri giyiyor. Böyle olmasını istemezdim, ama bu kadar mutlu olması beni şaşırtıyor. Bebek onu heyecanlandırıyor." Duraksadı, sonra yüksek sesle düşünmeye başladı. "Babasının, tanıştığı sanatçılardan biri olduğuna kesinlikle eminim." Aslında niyeti yoktu ama Grace ona pazar günü Maryellen'la yaptıkları konuşmadan söz etti.

Cliff onu ilgiyle dinledi. "Kızlarına karşı açıklığına ve dürüstlüğüne hayranım."

"Sen Lisa'yla öyle değil misin?"

Cliff hemen cevap vermedi. "Pek sayılmaz. Annesinden söz etmekten kaçınırız. Sanki Susan hayalet kadınmış gibi. Sanırım Lisa beni incitecek şeyler söylemekten korkuyor, her ne kadar eski karımın artık üstümde etkisi olmasa da."

"Ne demek istiyorsun?" Grace burnunu sokmak istemese de evliliğini merak ediyordu. Cliff zaman zaman söz etmişti, ama boşanmadan önceki hayatı hakkında Grace'in gözünde net bir tablo oluşmamıştı. Aslında, başka evlilikler –ve boşanmalar– hakkındaki bilgiler, onun kendi evliliğine de yeni bir bakış açısı katabiliyordu.

"Sanırım beni sana çeken şeylerden biri Susan."

Grace birden paniğe kapıldı. "Yani ona mı benziyorum?"

"Hem de hiç. Daha farklı olamazdın. Örneğin, fiziksel anlamda. O uzun ve sıskaydı, sen ise kısa ve... göz okşayan dolgun birisin."

"Çok teşekkürler," diye homurdandı dişlerinin arasından. Cliff'in niyeti onu aşağılamak değildi ama kilosunu "göz okşayan dolgun"da tutabilmek için Grace'in ne kadar çaba gösterdiğini anlaması beklenemezdi. Yan gözle baktığında, Cliff'in keyifle kendisini seyrettiğini gördü. "Kalçalarım yüzünden, değil mi?"

Cliff bir kahkaha attı. "Araba kullanıyor olmasaydın, şu an seni öpmek için bir bahane bulurdum."

"Kesinlikle böyle bir şey yapmayacaksın!"

"İstemediğimden değil." Başını iki yana salladı. "Seni ne kadar beğendiğimi bilmiyor musun?" Grace direksiyonu kavrayan ellerini biraz daha sıktı. "Susan'la ilgili şu yorumunu açıkla."

"Sadece, seninle ne kadar çok ortak yönümüz olduğunu söylemek istemiştim."

"Neymiş onlar?"

"Pekâlâ, her şeyden önce, sevdiğim insanın başkasıyla birlikte olduğunu bilmek nedir, bunun farkındayım. Duygusal anlamda berbat bir deneyim; kendimle ilgili bütün şüpheler, yetersizlikler doğruymuş gibi. Eğer Susan başkasıyla gönül macerası yaşıyorsa, bunun sebebi benim eksikliğimmiş gibi."

Grace, Narrows Köprüsü'ne doğru ilerleyen trafiğin arasına karıştı, yaklaşık bir buçuk kilometre uzunluğundaki köprüden geçerken hızını düşürdü. "Yani, bir erkeğin de böyle düşünebildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Bu itiraf onu şaşırtmıştı.

"Elbette, ama sonra, bunu başka alanlarda telafi etmeye çalışıyorsun."

"Ne gibi?"

Cliff omuz silkti. "Ben kendimi atlara verdim ve arkamda neler döndüğünü görmezden gelmeye çalıştım. Başka türlü başa çıkmanın yolunu bulamadım. Bir erkeğin acı çekmemesi gerekir, öyle değil mi?" dedi alaycı bir sesle.

"Bu çok saçma."

"Şey, evet. Acı bir şekilde yolunu buluyor. Susan'la birlikte o şekilde yürütmeye çalışsaydık, bu acı er geç beni öldürürdü. O benden daha cesurdu ve evliliği sona erdirmeye karar verdi. İşin komik tarafı, ona minnettarım."

"Bütün bunların benimle ne ilgisi var?" diye sordu Grace.

"Of, tabii, konuşmanın ana noktası buydu, değil mi?" Cliff sırıttı. "İlk kez karşılaştığımızda..."

"Yani kredi kartımı alıp sıvıştığında mı?"

"O günden beri, bunun anlamını belki yüzlerce kez düşündüm, anlarsın ya."

"İlk cümleni bitir," diye terslendi Grace şakadan.

"Kredi kartlarını değiştirmek için kütüphaneye geldiğim gün senden çok etkilendim. Bunun beni çok sarstığını itiraf ediyorum, çünkü boşanmamın üstünden beş yıl geçtiği halde başka bir ilişki kesinlikle ilgimi çekmemişti. Sonra birdenbire, sanki bir bomba patladı ve geleceği tamamen farklı bir gözle görmeye başladım."

Her ne kadar başlangıçtaki ilgisi onu huzursuz etse de, bunları duymak Grace'in egosunu yaralamamıştı. Hatta kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Dan konusunda çok

uzun süredir cevaplar arıyordu, ama aylar geçtikçe bir netlik ihtimali azalıyor ve bu gerçeğe giderek alışıyordu.

"Beni cezbedenin ne olduğunu artık biliyorum. Ya da en azından bir kısmını."

Grace soran gözlerle ona baktı.

"Dan'in başka bir kadınla olduğuna inanıyorsun."

Grace başıyla onayladı. Sözcükler, yutkunurken hâlâ acı veriyordu.

"Evliliğinde aldatılmış birinin duygularını yaşadın ve bununla mücadele ettin; Susan olayında benim yaptığım gibi."

Haklı olabilirdi. Kalbinin derinliklerinde Dan'in başka bir kadınla olduğuna emindi. Bütün hayatını geride bırakıp gidecek kadar sevdiği bir kadın. Ortadan kayboluşuyla ilgili pek çok şey akla yatkın değildi ve başka bir cevap bulamıyordu. Grace, Tacoma'da otobandan çıktı ve havaalanına giden arka yola saptı. Bu güzergâhı ona Dan öğretmişti.

"Kredi kartlarının karışmasıyla ilgili kendi teorimi söyleyeyim mi?" diye sordu Cliff.

Grace yüksek sesle güldü. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Şey, benim fikrime göre bu, kader. Alın yazısı. Nasıl ifade etmek istersen."

"Pancake Palace'taki garson kızın sorumluluğu yok mu?"

"O sadece kaderin tayin ettiği bir aracı."

Grace bu teori karşısında hem eğlenmiş hem de şaşır-

mıştı. "O halde karşılaşmak alnımıza yazılmıştı."

"Hiç kuşkusuz." Söylediğine inanmış görünüyordu. "Karşılaşmamızı bir lütuf olarak görüyorum. Boşanmayla gelen onca acıya karşı bir tür tazminat."

Grace boğazının tıkandığını hissetti. "Bu çok hoş Cliff."

"Ben ciddiyim. Bir gün, hazır olduğunda, iki sevgiliden daha fazlası olacağımızı umuyorum."

Grace, *ne kadar eski moda ve sevimli bir ifade biçimi,* diye düşündü. "Bu hoşuma gider."

Cliff sessizleşerek terminale ulaşana kadar camdan dışarı baktı. "Dan'i bulmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. En azından, ona ne olduğunu öğrenmenin."

"Bir sona ihtiyacım var ama bu hiçbir zaman olmayabilir. Bunu artık kabulleniyorum. Hayatıma devam etmek zorundayım."

"Ciddi misin?" Cliff'in bakışlarında, Grace'e derinden dokunan bir kırılganlık vardı. "Çünkü bu doğruysa, bir araya gelebileceğimizi düşünmeye başlayacağım."

"Sözünü ettiğin..." Grace güçlükle yutkundu ve Cliff'in inebilmesi için kaldırıma yanaştı. "Yani söylemek istediğin şey... ciddi anlamda mı?"

Cliff'in eli kapı kolundaydı. "Evet," dedi kısaca.

Başka bir şey söylemeden arabanın kapısını açtı, inmeden önce Grace uzanıp koluna dokundu. "İyi uçuşlar."

"Teşekkürler."

Grace hâlâ elini çekmemişti. Ona doğru uzandı. Cliff, Grace'e yaklaştı ve arkalarındaki araç sabırsızlıkla kornaya

basana kadar öpüştüler. Cliff omzunun üstünden bir bakış atarak sırtını ona döndü. "Cevabın bu mu?"

"Bilmiyorum," dedi Grace, ama içtenlikle gülümsedi. "Sen yokken düşüneceğim."

"İyi olur," derken, onun da gözlerinin içi gülüyordu.

Olivia yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Stan her an gelebilirdi ve yanında James, Selina ve torunları Isabella Dolores Lockhart olacaktı.

"Saat kaç?" diye sordu Charlotte. Bu ziyaret, en az kendisi kadar annesini de heyecanlandırıyordu. "Onları havaalanından Stan'in almasına neden izin verdiğini anlayamıyorum."

"Anne, mantıklı olduğu için. Stan, Seattle'da yaşıyor."

"Evet, biliyorum, ama gelmesi sonsuza kadar sürecek gibi," diye huysuzca mırıldandı.

"İşte geldiler!" Bağıran, ön cephedeki pencerenin kenarına tüneyen Justine'di. Stan tel kapıyı açtı, Olivia ile Charlotte aynı anda sundurmaya doğru uçtular. Olivia merdivenlerden inerken, arabadan inen oğlunu kucaklamak için kollarını açmıştı. Birkaç dakika sonra ise, uyuklayan Isabella kollarındaydı. Bebek başını omzuna yaslayınca, ilk torununun sevgisiyle Olivia yüreğinin eridiğini hissetti.

"Büyükanne," dedi James, Charlotte'u kucaklarken. "Harika görünüyorsun."

"Eh, hâlâ ölmedim," dedi ve Selina'yla tanışmak için kenara çekildi. "Sanırım henüz sıram gelmedi."

James kolunu karısının beline dolayıp onu Charlotte'la tanıştırdı. Charlotte ve ailenin diğer fertleriyle tanışırken, Selina'nın kara gözleri mutlulukla parlıyordu.

Heyecan biraz yatışınca, Seth ile Justine ortaya çıktılar.

"Şu ablamın haline bak," dedi James, elini onun karnına dokundurarak. "Neredeyse anne olmuşsun."

"Daha aylar var," diye sızlandı Justine.

"Ya, öyleyse sadece şişkosun."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi Seth, dişlerini gıcırdatarak. İki adam kucaklaştılar.

"Aileye hoş geldin," dedi James.

"Teşekkürler."

Olivia herkesi eve soktuğunda, mutluluktan bacakları titriyordu. Bütün ailenin bir araya geldiği nadir anlardan biriydi. "Marge nerede?" diye sordu eski kocasına. Ailenin bir araya gelmesi konuşulduğunda, Olivia onun ikinci karısını da aralarına dahil etmişti.

"Marge gelemedi," diyen Stan'in sesinde üzüntü hissediliyordu. "Özürlerini iletti."

"Lütfen, ne zaman isterse kendisine kapımızın açık olduğunu ilet."

"Tamam," diye söz verdi Stan. Olivia, onun Jack'i sormadığının farkındaydı, ama bu konuyu daha sonra düşünecekti.

Olivia ile Charlotte akşam yemeği için masayı hazırlarken Isabella, Stan'in kucağındaydı. Bebek büyükbabasının kucağında kıvrılmış ve hemen tekrar uykuya dalmıştı. Olivia,

eski kocasının kucağında torunuyla sallanan koltuğuna oturduğunu görünce gülümsedi. Son derece doğal ve rahat görünüyordu. Onu en son bu halde gördüğünde James henüz bebekti ve ikizler beş yaşındaydı... Anıların getirdiği nostalji gözyaşlarını, gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı ve hızla mutfağa yöneldi.

"Bana her şeyi anlat," dedi oğluna, yemek masasına yiyecek taşıma sırası Justine ve Selina'ya geldiğinde. "Donanma seni eve geri getirecek mi? Burada, Bremerton'da üslenseniz ne kadar sevinirim."

"Üzgünüm anne, ama San Diego'da iki yıl daha görevliyim."

Hayal kırıklığını gizlemek zordu, yine de Olivia elinden geleni yaptı. "Neyse ki Selina'nın ailesi orada."

"Bizimkiler James'i seviyor," dedi gelini.

"Başlangıçta öyle değildi ama," dedi James, elinde kocaman bir yeşil salatayla yanından geçen karısının sırtına dokunarak.

"Haklıydılar," diye eleştirdi Olivia. "Kızlarını hamile bıraktın." Olivia, James ve Selina'nın evlendiklerini, Isabella doğmadan bir ay önce öğrenmişti. İki çocuğunun da aileleri yanlarında olmadan evlenme kararı onu hüsrana uğratmıştı. Önce James'in haberi gelmiş, birkaç ay sonra Justine, Seth'le birlikte, evlenmek için Reno'ya kaçmıştı. Yine de çocuklarının doğru seçimler yaptığına inanıyordu ve bu hem Stan, hem de kendisi için mutluluk sebebiydi. Mutluluk *ve* rahatlama.

Çok geçmeden aile masanın çevresinde toplandı. James özlediği yemeklerin tadını çıkarsın diye Olivia ve Charlotte günlerdir mutfaktan çıkmamışlardı. Masada biber dolması, ev yapımı krutonlu yeşil salata ve spagetti vardı. James hepsinden ikişer tabak aldı.

"Tatlıya yer ayır," diye uyardı Charlotte.

"Büyükanne, hindistancevizli pasta mı yaptın?" diye sorarken, James yine küçük bir çocuk gibiydi.

"Yaptım," dedi Charlotte. "Sadece senin için."

"James'in sürekli anlattığı pasta bu mu?" diye sordu Selina. "Yapması üç gün süren pasta? Tarifini bana da verir misiniz?" Bu mahcup soru Charlotte'a yöneltilmişti.

"Önce taze hindistancevizi alıyorsun."

Selina'nın şaşkın bakışlarını gören Olivia ona doğru eğilerek fısıldadı: "Konservesi var."

"Ben onlardan almam," dedi Charlotte. "James için asla."

"Onu şımartmışsınız," dedi Selina, gözleri adeta kahkaha atıyordu. "Ben de onu şımartmadan duramıyorum, çünkü çok *şirin*."

Bu ifade, James'in şirinliği hakkında bir dizi şakalaşmaya yol açtı.

Yemekten sonra, masada kahvelerini içerken eski günleri andılar, güldüler, öyküler anlattılar. Bir süre sonra Selina, bebeği yatırmak üzere ayrıldı.

Olivia ona James'in eski odasını gösterirken, Stan de bavulunu taşıyordu. Aşağı inerlerken, Stan elini Olivia'nın

omzuna koyup onu durdurdu. Olivia onun merdiven duvarı boyunca dizilmiş fotoğraflara baktığını gördü. Yıllar önce boşanmış olsalar da, evlilik fotoğraflarını kaldırmamıştı. Bunun duygusal bir sebebi yoktu, çocuklar için önemli olduğunu düşünüyordu.

Stan'in bakışları, Jordan'ın boğulduğu yıl çekilen okul fotoğrafına kilitlenmişti. "Bazen merak ediyorum da..."

Sözlerini bitirmedi ama gerek de yoktu zaten; Olivia da bu soruyu kendine defalarca sormuştu. O gün yağmur yağsaydı ya da Jordan arkadaşlarıyla göle gideceğine bisikletine binmeyi tercih etseydi hayatlarının nasıl olacağını hep merak etmişti.

"Anne," diye seslendi James salondan. "Büyükannem bulaşık yıkıyor."

"Hele bir denesin," diye homurdandı Stan, son basamakları atlayarak. "Charlotte, derhal yerine otur! Bulaşıkları bana bırak."

"Sana mı?" Anlaşılan Marge onu Olivia'dan daha iyi eğitmişti.

Tabaklar, fincanlar, bardaklar ve servis kâseleri ile yığılı masayı gören Stan bir an duraksadı. "Ben, şey, yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ben varım," dedi Seth.

"Hayır," dedi Olivia. "Justine çok yoruldu. Onu eve götür, yarın güne bitkin başlamasın." Deniz Feneri'nin büyük açılışı o haftaydı ve ertesi gün Ticaret Odası'nın açık hava etkinliği yapılacaktı. Etkinlik hazırlığı için neredeyse on saat

harcayan çiftin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Neyse ki Justine bankadaki işini bırakmıştı ve Seth artık marinada çalışmıyordu.

Olivia ikisine de sarılıp kızını ve damadını kapıya doğru sürükledi. James de vedalaşmak için küçük gruba katıldı. "İkinizin restoran açacak olması harika," dedi, onlarla birlikte yürürken.

Aceleyle mutfağa dönen Olivia işe girişmeden önce ipekli kollarını sıvadı. Stan masayı boşaltmış, Charlotte örgüsünü alıp en sevdiği program olan *Riziko*'yu seyretmeye başlamıştı.

Mutfakta, evyenin tencere ve tavalar için köpüklü suyla dolu olduğunu gördü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Stan'e.

"İstiyorum." Stan tabakları ve çatal-bıçakları bulaşık makinesine yerleştirirken, Olivia yemekten artakalanları kaplara doldurup buzdolabına kaldırdı.

"Ne kadar güzel biber dolması yaptığını unutmuşum."

"Beğendiğine sevindim."

Sonra Stan sessizleşti. Yemek boyunca ve sonrasındaki muhabbetinin ardından, Stan'in bu ciddiyeti Olivia'ya garip geldi.

"Sanırım sana söylemem gerek," dedi, sırtı Olivia'ya dönük, bulaşıkları durularken.

"Ne söyleyeceksin?" diye güldü Olivia. "Marge seni sepetliyor mu?" Kendi esprisine kendi güldü.

"Evet, sayılır." Kahkahalar gözlerinde donup kalmıştı.

"Marge'la ayrılıyoruz."

Olivia şaşkınlığını gizleyemedi. Budala ve ciddiyetten uzak esprisi gerçekti demek. "Stan, çok üzüldüm."

"Evet, ben de öyle."

"Peki neden..." Olivia sözlerini bitirmeden elini kaldırdı. "Hayır, bilmem gerekmiyor. Sadece bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle." Stan dikkatini tabaklara verdi. "Bizim için zor bir yıl oldu ve geçen hafta birbirimizden ayrı kalırsak ikimiz için de daha iyi olacağını düşündük."

Olivia söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Uzanıp bir havlu alan Stan ellerini kuruladı, bakışlarını yere çevirdi. "Bu akşam, Justine ve James buradayken, çocuklarımızın ne kadar mutlu ve sevgi dolu olduklarını gördüm. Bilmiyorum, bir şey oldu."

"Bir şey mi oldu?"

"Nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Bizler büyükbaba ve büyükanneyiz Olivia ve ikinci torunumuz yolda."

"Evet..."

"Masada çocuklarımızla otururken, geçmişi değiştirebilmeyi nasıl istediğimi fark ettim. İkimizin tekrar bir arada olabilmesini diledim."

"Of, Stan..."

"Tamam, tamam, bunu söylememeliydim ama doğru. Yemekte kafama dank etti. Sen ve ben daima birbirimize aittik. Seni terk ederek korkunç bir hata yaptım ve pişman olmamak elimde değil."

Geçen yıllar boyunca, Oliva da yüzlerce kez boşanmalarından büyük üzüntü duymuştu. Daha güçlü olsaydı, Jordan'ın ölümüyle başa çıkabilseydi, evliliğini, ailesini bir arada tutmak için mücadele edebilirdi. Ancak, artık geçmişte kalan bir şeyi onarmak için çok geçti. Olivia bunun farkındaydı, içten içe Stan de farkında olmalıydı. Bundan emindi.

Debbie Macomber - Gül Ağacı Yakağı

On Yedi

Maryellen, Deniz Feneri'nden çok etkilenmişti. Justine ve Seth, The Captain's Galley'in tadilatında birinci sınıf bir iş çıkarmışlardı. Açılışa birlikte geldiği annesi, Oliva'yla restoranın bir köşesinde şarabını yudumluyordu. Anlaşılan, konuşacak çok şeyleri vardı çünkü Grace geldiği andan itibaren kafa kafaya vermişlerdi ve bir daha ayrılmamışlardı.

Gümüş tabaklar üstündeki ordövrler, beyaz keten örtülü uzun masalara dizilmişti. Bir ziyafet olacağını tahmin eden Maryellen, bütün gün fazla yemekten sakınmıştı ve açlıktan midesi kazınıyordu. Porselen bir salata tabağı alıp açık büfenin önünde durdu, Ticaret Odası'nın diğer üyeleriyle gevezelik etmeye başladı.

Konuklarını selamlayan karıkocayı seyreden Maryellen, basmakalıp bir ifade olsa da, Justine'in baş döndürücü göründüğünü düşündü. Onunla hamilelikleri hakkında konuşmuşlar ve sadece birkaç hafta arayla doğuracaklarını öğrenmişlerdi. Doğduklarından beri birbirlerini tanıyorlardı, ama annelerinin çok iyi arkadaş olmaları dışında paylaştıkları fazla bir şey

yoktu. Her şeyden önce Maryellen, Justine'den yedi yaş büyüktü ve çocukken bu çok önemli bir farktı. Maryellen liseyi bitirirken, Justine henüz beşinci sınıfa gidiyordu.

Geçen yıllar, onları farklı yönlere sürüklemişti. Şu anda ikisinin de hamile olması ve çok yakın tarihlerde doğuracak olmaları dışında, gözle görülür bir ortak yönleri yoktu. Düzenli olarak kendi hamilelikleriyle ilgili belirtileri paylaşıyorlardı ve bir kez bebek mobilyası için birlikte alışverişe çıkmışlardı.

Maryellen döşemeleri yenilenmiş oturma bölümlerinden birine yerleşmiş, Liman Caddesi Sanat Galerisi'nin iki kapı ötesinde bulunan kitabevinin sahibi Virginia Logan'la gevezelik ediyordu. Belediyenin anacadde kenarlarına taş çiçeklikler yapması konusunda tartışırlarken, Justine onlara yaklaştı.

"Maryellen," dedi elini uzatarak, "ve Virginia. Geldiğinize çok sevindim."

"Burası çok güzel."

"Gerçekten öyle," diye ekledi Virginia.

"Peki ne düşünüyorsunuz?" diye ikisine birden sordu Justine. "Herhangi bir değişiklik öneriniz var mı?" Maryellen bu girişimin genç çift için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yine de, Justine samimi eleştiriler istiyordu; pohpohlanmak ya da iltifat değil. O yüzden bu açılış törenini düzenlemişlerdi.

"Her şey muhteşem," dedi Virginia, ikinci yengeçli böreği ağzına atarken. Gözlerini kapatıp lezzetin tadını çıkardı."Yiyecekler inanılmaz."

Maryellen da başıyla onayladı.

"Bunun için aşçıbaşımıza teşekkür etmelisiniz. Muhteşem biri."

"Onu nereden buldunuz?" diye sordu Virginia.

"Tesadüf. İş için başvurmuştu ve Seth kendisiyle görüşüp onu işe aldı. Şu ana kadar, böylesine iyi olduğunun biz bile farkında değildik. "Mutfağı gezmek ister misiniz?"

Virginia başını iki yana salladı. "Hayır, ama sorduğun için teşekkürler."

"Ben isterim," dedi Maryellen. Restoranın iç işlerine meraklı değildi, sadece kibar olmaya çalışıyordu.

Peşinde Maryellen olduğu halde Justine şaraplarını yudumlayan ve geniş ikram seçeneklerinin tadına bakan konuklarını selamlayarak mutfağa doğru ilerledi. Açık büfe masasının yanından geçerken Maryellen bir peçete ve kuşkonmaz filizi aldı. Hamileliğine kadar ağzına kuşkonmaz sürmezdi, oysa şu günlerde doymak bilmiyordu.

Justine mutfağın kanatlı kapılarını açtı, içeri girerlerken bir garson kız, enginarlı ve çıtır yufka kaplı peynirli kek tabağıyla dışarı çıkıyordu. Maryellen bu keklerin tadına daha önce bakmış ve beklenmedik lezzetler karışımı aklını başından almıştı.

Mutfak, çeliğin ışıltısıyla yanıp dönüyor, çalışma alanının üstündeki askıdan bir dizi çeşitli boyda tava sarkıyordu. Beyazlar giymiş iki adam, başlarında şef kepleriyle senkronize bir biçimde arı gibi çalışıyorlardı.

"Seni aşçıbaşımızla tanıştırayım," dedi Justine. "Jon, bu benim çok iyi bir arkadaşım, Maryellen Sherman. Maryellen, sana sözünü ettiğim şef Jon Bowman." Justine duraksayıp kaşlarını çattı. "Bir dakika. Siz zaten galeriden tanışıyorsunuz."

İmkânı olsa, Maryellen anında kuyruğunu kıstırıp kaçardı. Onun yerine gülümsemeye çalışarak ve Jon'un onu utandıracak bir şey söylememesi için dua ederek elini uzattı.

"Tekrar görüştüğümüze sevindim," dedi Jon, ama bakış-

ları doğruca Maryellen'ın göbeğine kaymıştı.

"Maryellen ve ben peş peşe doğuracağız," dedi Justine, Jon'un bu aleni ilgisini örtbas etmek istercesine.

"Anlıyorum." Bakışları Maryellen'ınkilerle karşılaştı, Jon gözlerini kısmıştı.

Maryellen tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kaldı, çünkü bacaklarının onu taşımayacağını hissediyordu. "Çok iyi bir aşçısınız," diye mırıldandı. "Şey, ordövrler muhteşemdi."

"Teşekkür ederim," dedi Jon vahşi bir tonda. Görüldüğü kadarıyla, havadan sudan konuşma konusunda bir gelişme göstermemişti.

"Burada Ross Porter, hamur ustamız," diyen Justine, Jon'dan uzaklaştı. "Onu da André's'ten çaldık," dedi sinsi bir tebessümle. "Gel, soğuk odamıza bir bak. Daha bir yıl önce, kim böyle bir şeyin beni heyecanlandıracağını söyleyebilirdi ki?"

Mutfak turunun geri kalanı, uysal bir şekilde Justine'i takip eden Maryellen için tamamen bulanıktı.

"Personel..." Maryellen tutarlı bir soru soramayacağını çok geç fark etti.

"Eski The Captain's Galley'in personelinden mi söz ediyorsun?" diye sordu Justine. "Garson kızların bir kısmını ve bir mihmandarımızı bırakmadık. Onu tanıyor olabilirsin, Cecilia Randall. Babası burada barmen olarak çalışıyordu, biz restoranı almadan kısa süre önce Kaliforniа'ya taşındı."

Maryellen, The Captain's Galley'in personeliyle fazla haşır neşir olmamıştı, ama bir kısmının hâlâ orada olduğunu duymak sevindiriciydi. Başı dönüyordu, mantıklı bir soru sorma ihtimali yok gibiydi.

"Harika bir iş çıkarmışsınız," dedi restoranın salonuna döndüklerinde.

"Teşekkürler," diyen Justine'in yanına Seth de geldi, kolunu karısının beline dolayıp ona gülümsedi.

Maryellen onların bu kadar mükemmel bir çift olmalarından ve her anlamda işbirliği sergilemelerinden etkilenmişti. Etkilenmiş ve biraz da kıskanmıştı. Bir restorana yatırım yapmak cesur bir hareketti, ama bu işi götürmeye kararlı görünüyorlardı.

Maryellen fırsatını bulur bulmaz bir mazeret bulup oradan ayrıldı. Eve giderken kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düşünmeyi beceremiyordu. Bir şey söylemese de, Jon'un onunla konuşmak isteyeceğini biliyordu, hem de çok yakında. Hiçbir maddi destek beklemediğine onu ikna etmeliydi. Bebekle bir ilgisinin olmadığı çok açıktı ve bildiği kadarıyla, Jon Bowman özgür ve her anlamda engelsiz bir adamdı. Bunu idrak ettiğinde, Jon'un durumu kabullenmesi daha kolay olacaktı.

Kapı zili çaldığında, Maryellen eve döneli bir saat bile olmamıştı. Şimdiden mi? Karşılaşmalarının hemen o akşam gerçekleşeceği belli oluyordu, çünkü bu akşam beklediği hiç kimse yoktu.

Kapıyı açtığında Jon intikam meleği gibi küçük kiralık evinin kapısında dikilmiş, karanlık bir yüzle onu süzüyordu.

"Ben, yani, senin konuşmak isteyeceğini tahmin etmiştim," dedi onu içeri alırken.

Jon uzun adımlarla koridora daldı. "Birlikte geçirdiğimiz gece bir şey olmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim." Dürüstlüğü, onu daha da sinirlendirmiş görünüyordu.

"Neden?"

"Çünkü hamile kalmamdan endişelendiğin çok açıktı. Kolaya kaçmak istiyordun, ben de seni zahmetten kurtardım. O yüzden şu anda sinirlenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Hadi oradan!" diye bağırdı Jon.

"Lütfen." Maryellen ona oturmasını işaret etti. "Bağırmak çözüm değil. Şok olduğun için üzgünüm, ben de öyle hissetmiştim ama kızacak bir şey yok."

Jon onun oturma teklifini duymamış gibiydi. "*Kızacak* bir şey yok mu?" diye feryat etti. "Sen öyle san. Hamilesin... baba olacağım." İnkâr ettirmek istercesine öfkeli bakıyordu.

"Evet, ama..." Sesi giderek kayboldu, çocuğun babasının o olduğunu inkâr etmeye niyeti *yoktu*.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diyen Jon volta atmaya başladı.

"Rica etsem durur musun?" Jon oturmasa da, Maryellen'ın oturmaya ihtiyacı vardı. Kanepeye çöktü, ellerini karnının üstüne koydu. "Lütfen..."

"Lütfen, ne? Lütfen git mi?"

"Hayır... muhtemelen gerçeği bilmen daha iyi."

"*Muhtemelen*?" sözcük ağzında patlar gibi çıkmıştı.

Maryellen elini kaldırdı. "Dinle... kızgınsın ve..."

"Kızgın mı?" diye tekrarladı. "Hissettiklerimi açıklamak için açılış sözcüğü bile olamaz bu. Beni zerre kadar tanımıyorsun."

"Zerre kadar...?" Maryellen başını iki yana salladı. "Dert etme. Gerçekten önemli değil."

"Önemli olan benim bebeğim," diye üsteledi Jon.

"Volta atmayı keser misin? Başımı döndürüyorsun."

"Bu çok kötü çünkü durursam pişman olacağım şeyler yapabilirim."

"Bu bir tehdit mi Jon?" Onun şiddet yanlısı biri olduğunu hiç düşünmemişti, ama bu kadar kontrolden çıktığını da görmemişti.

"Tehdit mi?" Ona, şok üstüne şok yaşatıyormuş gibi baktı. "Hayır Maryellen, bu bir tehdit değil." Sonra, sahip olduğu bütün enerjiyi tüketmiş gibi kanepeye yığıldı.

"Bunun için özür dilerim. Sanırım bilmeye hakkın vardı."

"Kesinlikle vardı."

Maryellen onun öfkesiyle baş etmeye hazırdı. Bunu bekliyordu ve açıkçası hak etmişti de. Biraz fırsat tanırsa, onu desteğe ihtiyacı olmadığına ikna edecek ve ikisi de kendi yoluna gidebilecekti.

"Hiçbir konuda endişelenmeni istemiyorum," dedi Maryellen. "Bu *benim* bebeğim."

Jon kaşlarını çattı. "*Senin* bebeğin mi? Evet... ve benim."

"Jon, senden hiçbir şey istemiyorum. Bence bu bebeğin hayatında yerin yok. Niyetim onu kendi başıma büyütmek."

"Yo, hayır. Öyle bir şey yok."

"Yine ne var?" diye bağırdı Maryellen. Jon'un duymak istediği şeyin bu olduğunu sanıyordu. Onu her türlü yükümlülükten kurtarıyordu.

"Ben bebeğimin hayatında yer almak *istiyorum*."

"Bu imkânsız!"

"Sen öyle san." Tekrar ayağa kalktı, yumruklarını sıkmıştı.

Maryellen da ayağa kalktı. "Gitsen iyi olacak."

"Bu konunun gereğini yapacağız," diyerek fırtına gibi ka-

pıdan çıktı ve Maryellen'ı sarsılmış bir halde arkasında bıraktı.

Neden, neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Böyle olacağını düşünmemişti. Tamam, hamile olduğunu öğrenmesi Jon için zor olmalıydı, ama bir kez öğrendikten sonra, Maryellen, Jon'un omuzlarına hiçbir sorumluluk yüklemediği için kendisine minnettar olacağını sanıyordu.

Aksine, Jon, Maryellen'ın yerine getirmeye hazır olmadığı haklar iddia ediyordu.

Bu, Jack Griffin'in hayatındaki en gurur verici an olmalıydı. Puget Sound'u tepeden gören Colchester Park'ta, oğlu ve Shelly'yle beraberdi. Seattle'ın panoramik gökyüzü nefes kesecek kadar güzeldi. Yaz mevsiminin eli kulağındaydı; çiçek tarhlarında laleler sıralanmıştı ve elli metreyi bulan köknarlar nöbetçi gibi dikilmiş, parka girenleri gözlüyorlardı. Suya yakın duran ve sırtını Puget Sound'a veren Olivia genç çifte dönmüştü, Jack ise Tedd ve Todd'u gururla kucağında tutuyordu. Neyse ki iki bebek de çabucak uykuya dalmıştı. Üç aylık olan ikizler gayet sağlıklı büyüyorlar ve tıpatıp aynı görünseler de Jack onları ayırt edebiliyordu. Tedd kardeşinden daha hareketliydi ve her zaman geç uyuyan o oluyordu. Todd başparmağıyla yetinirken, Tedd emziği tercih ediyordu. İkisi de Eric'in bebekliğine çok benziyordu ve Jack torunlarına her bakışında oğlunu görüyordu.

Jack'in eski eşi törene katılamamıştı. Jack, Vicki'nin onu görmekten sakındığını düşünüyordu. AA destekçisi Bob Beldon'a göre, Jack kendini Vicki'nin gözünde fazla önemsiyordu, ama Jack yanılmadığına emindi. Ayrılıkları pek dostça ol-

mamıştı ve zaten zayıf olan ilişkileri, içmeye devam ettiği için boşanmayla parçalanıp gitmişti. Alkol daha sonraki yıllarda da Jack'in hayatını tüketmeye devam etmişti.

Gözlerini kapadı, Eric'in tekrar ettiği evlilik yeminine konsantre olmaya çalıştı. *Sevgi* ve *onur*: Jack'in kalbi oğluna, torunlarına, gelinine ve Yargıç Olivia Lockhart'a olan sevgisiyle doluydu. Onu tanımak, onunla zaman geçirmek hayatını değiştirmişti ve bütün değişiklikler olumlu yöndeydi.

Shelly de yeminini tamamladıktan sonra, Eric'in sağdıcı olan, işyerinden Bill Jamison ona pırlanta yüzüğü uzattı ve Eric yüzüğü Shelly'nin parmağına geçirdi.

"Sizi karıkoca ilan ediyorum," diyen Olivia'nın sesi park boyunca yankılandı. Eric ile Shelly öpüşürken, Olivia ve arkadaşları onları alkışlıyor, aralarında Shelly'nin nedimesi Karen Morrison'ın da olduğu pek çok davetli fotoğraf çekiyordu.

Shelly'ye sarılan Eric, babasına döndü. "Bahse girerim ki hep bugünü görüp görmeyeceğini merak etmişsindir."

"Demek istediğin, kucağımda torunlarımın olması mı yoksa Shelly'yle evlenmen mi?" Geçmişte yapılan hatalara rağmen, Jack kendini ancak bu kadar şanslı hissedebilirdi.

"İkisi de," diye cevap verdi oğlu. Eric, Jack'in kucağındaki Todd'i alırken Shelly, Todd'a uzandı. Çok geçmeden bebeklerin ikisi de taşıyıcılara yerleştirilmiş, gitmeye hazırdı.

"Teşekkür ederim Olivia," dedi Eric.

"Evet, çok teşekkürler," diyen Shelly ona sarıldı. "Her şey için. Sana da Jack."

"Uçağı kaçırmak istemiyorsanız, yola çıkalım," dedi Bill. Jack, gruptaki en sorumlu kişinin Bill olduğunun ve her şeyi zamanına göre planladığının farkındaydı.

"Evlenip bu şekilde kaçar gibi gitmekten nefret ediyorum," dedi Eric.

Jack ile Olivia, park yerine kadar onlara eşlik etti. "Hadi gidin," diyen Jack bir kez daha oğluna sarıldı. "Yarın arayacaksın, tamam mı?"

"Arayacağım, söz." Eric ikizleri arkadaşının arabasının arka koltuğuna bağladı.

Jack onları oyalayacak bir bahane bulana kadar gençler uzaklaşmış ve Olivia'yla baş başa kalmıştı. Bill'in arabası Colchester Park'ın otoparkından çıkana kadar gözlerini ayıramadı.

"Umarım iyi olurlar," diye mırıldandı. Bunu Olivia'dan çok, kendine söylüyordu.

"Olacaklar," dedi Olivia.

Jack onu kendine çekip kolunu omzuna attı. Son iki hafta onlar için pek iyi olmamıştı. James ziyarete gelmiş ve Olivia bütün zamanını –haklı olarak– oğluna ve ailesine ayırmaya başlamıştı. Bu iyi bir şeydi ama Jack onun eski kocasının çok fazla evde olduğunu düşünüyordu. Yine de bunun için Stan'i suçlayamıyordu, çünkü hoşuna gitmese de James onun da oğluydu.

"Eric ve Shelly'yi bebeklerle görmek pek çok anıyı canlandırıyor," dedi Olivia dalgın bir bakışla.

Jack bunun Olivia için zor olabileceğini hiç aklına getirmemişti. "Üzgünüm," diye fısıldadı sarsılmış bir tonda. "Ne kadar düşüncesizim."

"Of, Jack, özür dileyecek bir şey yok. Her zaman ikiz görüyorum. Şimdi ise, bilemiyorum... galiba biraz zor geldi. James'in evde olması, son iki haftada Stan'le bu kadar çok gö-

rüşmek. Bebekleri senin kucağında görmek çok şey hatırlattı." Kolunu Jack'in beline dolayınca Jack onun yakınlığından samimi olduğunu anladı.

Sarmaş dolaş bir halde sahile doğru yürüdüler. Jack henüz gitmeye hazır değildi. Hava muhteşemdi ve yüreği çok doluydu. Oğlunun hayatı rayına oturmuştu. Geriye dönüp bakınca çok küçük görünen bütün şikâyetlerine rağmen, oğluyla birlikte geçirdiği aylar çok değerliydi.

"Aylardır seninle konuşmamış gibiyim," diye söylendi Olivia.

"Kimin kabahati?" Jack ona takılmaktan hoşlanıyordu. Araları bu kadar iyiyken, duygularını açıklamanın tam zamanı olabilirdi, ama yine tereddüt etti. Bu işi o kadar çok ertelemişti ki, aklına getirdiğinde panikliyordu.

"Hayatıma geri döndüğüm için memnunum," dedi Olivia.

"*Bana* geri döndüğün için memnunum," dedi Jack. "Bencil görünmek istemem, ama seni özledim."

"Ben de seni özledim." Başını çevirip dudaklarını Jack'in yanağına dokundurdu.

Jack'in kalp atışları hızlandı. "Gerçekten mi?"

Olivia güldü. Sesi hoş ve sevimli geliyordu. "Elbette." Çevredekilere aldırmadan kol kola yürümeye devam ettiler. Olivia'yı sahiplenmek hoşuna gidiyordu ve söylediklerine rağmen hiçbir bencillik duymuyordu.

"Stan bana bir derdini açtı," dedi Olivia aniden.

Jack kaşlarını çattı, hakkında konuşmak istediği son kişi Olivia'nın eski kocasıydı. "Ya?" dedi, ilgili görünmek için elinden geleni yaparak.

"Anlaşılan Marge'la ciddi sorunlar yaşıyor."

Jack bunu anlamıştı. Adam kurnazdı. Tamam, Jack önyargılı olabilirdi, ama Stan'i sevmemek için iyi bir sebebi vardı demek. "Boşanmıyor, değil mi?"

"Umarım boşanmaz."

"Ben de." Jack'in kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bob ona, bu eski koca meselesini gereğinden fazla abarttığını söylemişti. Oysa içgüdüleri tamamen tersini söylüyordu.

"Onun için endişeleniyorum," diye devam etti Olivia.

"Stan için mi endişeleniyorsun?" Jack bunu zaman kaybı gibi söylemişti. "Adam yetişkin biri, kendi başının çaresine bakabilir."

"Evet, bunu biliyorum, ama durum onu gerçekten sarsmış."

"Evlilik sorunları her zaman zordur." Jack olgun, akıllı ve diğer adamın sorunlarıyla ilgili görünmek için mücadele veriyordu. Stan'e beddua edecek hali yoktu, ama bir şeyin açık olmasını istiyordu: Olivia yasak bölgeydi.

"Zavallı Stan," diye başını iki yana salladı Olivia.

Jack onu tekrar kollarına aldı. "İlla birine şefkat göstereceksen, bana göster."

"*Senin*, benim şefkatime mi ihtiyacın var?"

"Evet." Jack sırıttı. "Bu sabah ayak bileğimi burktum, çok ağrıyor." Abartarak topallamaya başladı.

"Jack!" Olivia onun kollarından sıyrılıp omzuna okkalı bir yumruk indirdi. "Gördüğüm en sahtekâr adamsın."

"Uff." Jack kolunu ovaladı. "Çok acıdı."

"Güzel. Hak ettiğin buydu."

"Stan'e şefkat gösteriyorsan, bana da göstermen gerek."

Olivia güldü. "Bu bir yarışma değil."

"Dinle, ben ciddiyim. Stan bununla başa çıkmak için senden yardım isterse hiç şaşırmam."

"Jack, saçmalıyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Oyuncu hali gitmiş, ellerini ceplerine sokmuştu. "Sana âşık olduğumu itiraf etsem ne yapardın?"

Olivia uzun süre cevap vermeyince Jack yürümeyi bırakıp onu seyretmeye başladı. Olivia sabit gözlerle ona baktı. "Kendine güveni olmayan küçük bir çocuk gibi davrandığını ve kendi hayalinde yarattığın bir yarışmada eski kocama karşı sayı kazanmaya çalıştığını söylerdim."

Jack'in çenesi kasıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra, bu konuşmanın gidişatının iyi olmadığım düşünerek sordu: "Gitmeye hazır mısın?"

"Sen hazırsan."

"Öyleyim." Aslında, hazırdan da öteydi.

Grace çapayı yumuşak toprağa sokup çimleri çevirdi. Yıllardır bahçeyi ekmemişti. Bir zamanlar sakızkabağı ve domates ektiği yerler çayıra dönüşmüştü. Cliff elektrikli çapayla toprağı çapalamıştı, şimdi ise Grace'in otları ayıklaması gerekiyordu.

Arkasında kelebekleri kovalamakla meşgul olan Buttercup, Troy Davis'in devriye arabası araç yoluna girince havlamaya başladı. Grace doğruldu, onu karşılamaya gitmeden önce bahçe eldivenlerini çıkardı.

"Merhaba Troy," diye seslendi.

"Grace." Troy devriye şapkasının ucuna dokunarak onu

selamladı. "Biraz vaktin var mı?"

"Elbette. İçeri gel." Grace'in midesi, bir sezgiyle kabarmaya başladı. Bu ziyaretin Dan'le bir ilgisi olup olmadığını sormak istedi, ama o konuyu senenin başlarında kapatmışlardı. "Bakmamı istediğin bir ceset daha mı var?" diye sordu ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Bu kez değil."

"Kahve?" dedi Grace.

Troy başını iki yana salladı ve salona geçip oturdu. "Gel, otur Grace."

Sesinin tonundaki ciddiyet, ters bir şeyler olduğunu söylüyordu. Gergin biçimde kanepenin kenarına ilişti. "Dan mi?" diye sordu.

Troy başıyla onayladı. "Ormandaki patikada bisiklet süren bir çift ihbarda bulundu."

"Dan'in karavanı mı? Kendisi de orada mı?"

"Cesedi. İntihar etmiş."

Grace'in soluğu kesildi, ciğerlerindeki hava dondu. Uzun süre soluk alamadı. Bu tür bir habere kendini hazırlamış olmalıydı, ama hiçbir şey kocasının ölüm haberinin şokunu hafifletemezdi.

"Sana bir mektup bırakmış." Troy iç cebine uzandı, bir zarf çıkarıp verdi.

"İntihar... peki ne zaman?"

"Tahminimizce bir yıldan fazla olmuş. Geçtiğimiz yıl nisan ayında kendini vurmuş."

"Ama bu imkânsız!" diye itiraz etti Grace. "John Malcolm onu mayısta görmüştü, hatırlıyor musun? O yüzden Dan *olamaz*. Bundan eminim." Umutsuzca, cesedin Dan'e ait olmadığı-

nı ispatlamaya çalışıyordu. Biri özenle bu oyunu hazırlamış olmalıydı. Ölen adamın kocası olması mümkün değildi.

"Grace, mektubun üstünde tarih var..."

"Nisan olamaz," diye itirazını sürdürdü Grace. "Geçen bahar eve geldi, işten döndüğümde bunu hissettim. Sana evin nasıl çam ağacı koktuğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Dan ormanda çalışırken daima Noel ağacı gibi kokardı. Bu kokuyu her yerde tanırım. Evdeydi."

"Belki gelmiştir ama 30 Nisan'dan önce... üzgünüm. Ne yazık ki o olduğuna dair hiç şüphe yok."

Grace öylesine titremeye başlamıştı ki kalkmaya cesaret edemiyordu.

"Aramamı istediğin biri var mı?"

Grace ona baktı. Cevap verecek durumda değildi.

"Olivia?"

Başıyla onayladı, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken elleriyle yüzünü kapattı. Aylardır Dan'in başka bir kadınla gittiğini sanıyordu. John Malcolm nasıl yanılmış olabilirdi? Dan'le birlikte çalışmıştı, onu mutlaka tanırdı.

Troy telefon etmek üzere mutfağa gitti. Birkaç dakika sonra döndüğünde, pufu çekip Grace'in önüne oturdu. "Üzgünüm Grace. Gerçekten çok üzgünüm."

Grace onu güçlükle duyuyordu. Troy'un dudaklarının kıpırdadığını görüyor, ama ne söylediğini anlayamıyordu.

"Olivia yolda."

Ne dediğini anlamadığı halde Grace onu başıyla onayladı.

"Kızları aramamı ister misin?"

Grace öylece bakmaya devam ediyordu.

Troy onun elini okşadı. "Henüz hiçbir şey için endişelen-

me. Önce Olivia'yla konuşup onun ne düşündüğünü soracağım."

Ne onayladığını bilmeden Grace tekrar başını salladı.

Buttercup içeri girmek istiyordu.Troy kalkıp köpeğe kapıyı açtı. Köpek koşarak Grace'in yanına geldi ve burnuyla, ellerini dürtmeye başladı. Grace kollarını Buttercup'ın boynuna doladı.

Troy, Olivia'yı karşılamak üzere dışarı çıktığında Grace uzanıp mektubu aldı. Zarfı açacak cesareti nereden bulduğunu kendi de bilmiyordu.

30 Nisan

Çok sevgili Grace,

Üzgünüm. Tahmin bile edemeyeceğin kadar üzgünüm. Eğer seni bu dehşetten uzak tutabilmemin bir yolu olsaydı, yapardım. Yemin ederim, her şeyi yapardım. Denedim ama yaşadığım cehennemden kurtuluş yok. Suçumun ağırlığını daha fazla omuzlarımda taşıyamıyorum. Unutmaya çalıştım, savaşı geçmişte bırakmaya çalıştım, ama anılar her yönden saldırıyor ve artık kurtuluş umudum yok.

Yıllar önce Vietnam'da devriye gezerken, düşman ateşine yakalandık. Sonrasında birkaçımız birlikten ayrı kaldık. Umutsuzca üsse dönmeye çalışırken yolumuz küçük bir köye düştü. Sonra olanlar yıllarca yakamı bırakmadı. Gölgelerin arasından genç bir kadın ve bebeği çıktı. Minik kızını kollarıyla sımsıkı sarmıştı ve ben onun el bombası saklamaya çalıştığını sandım, oysa silah filan yoktu. Sadece çocuk vardı. İçgüdülerim baskın geldi ve ateş ettim. Bir anneyi ve bebeğini, bu ümitsiz savaştan çıkabilmek ve eve sağ dönebilmek için öldürdüm. Onun yere düşmesini seyrettim, yüzündeki dehşeti gördüm ve

ailesinin çığlıklarını duydum. Sonra başka silah sesleri duyuldu ve başka anneler ve çocuklar düşmeye başladı. ateş hiç susmayacak gibiydi. Aradan neredeyse kırk yıl geçmesine karşın hâlâ oradalar. Geceleri çığlıklarını duyuyorum. Uykumda o çığlıklar beni lanetliyor, nefret kusuyor. İşin hüzünlü yanı, benden, kendimin ettiği kadar nefret etmelerine imkân yok.

Bağışlanır bir durumum yok. Hiçbir şey beni günahlarımdan arındıramaz. Ne sen, ne kızlarımız ve emin ol ne de Tanrı.

Üzgünüm ama bu iş burada ve şimdi biterse, herkes için daha iyi olacak. Maryellen ile Kelly'ye yazmadım. Yapamadım. Hiçbir zaman senin hak ettiğin eş ve gerçek bir baba olamadım. Seni seviyorum. Hep sevdim.

Dan

Grace mektubu tekrar okudu, yazdıklarını özümsemek istercesine her bir sözcüğün üstünde tekrar tekrar durdu. Okumayı bitirdiğinde, boğazına tıkanan yumru yüzünden konuşmasına imkân yoktu, yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

"Dan," diyebildi, önünde diz çöken Olivia'ya. Sonra, derinlerden gelen gözyaşları feryada dönüştü ve Grace haykırarak ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla, yüreğinin ta içinden gelen hıçkırıklarla omuzları sarsılıyordu.

Cevaplar istiyordu, çözüm arıyordu ama *bunu* değil. Dan'in kendi ateşlediği silahla ölmesi, beklediği şeylere yaklaşmıyordu bile. Kendi cehenneminde sıkışıp kalmıştı, yapayalnızdı. Zaman eğrisi içinde kaybolmuş, hiçbir zaman dövüşmek istemediği bir savaşın yol açtığı utanç ve suçluluk duygusuyla boğulmuştu.

Gözpınarları kuruyana kadar yaşlarını akıttı. "Kızlar..."

"Troy onları almaya gitti," dedi Olivia. "Birazdan burada olurlar."

"Başka bir kadınla beraber olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum." Grace kendini arkadaşının kollarına bırakırken Olivia onun saçlarını okşuyordu.

"Bütün bu zaman boyunca ölüymüş."

"Evet."

"Neredeyse başından beri."

"Öyle görünüyor."

"Daha önce de gitmiş ve sonra geri gelmişti, hatırlıyor musun?"

"Anlaşılan fikrini değiştirmiş."

Grace hıçkırdı. "Geri geldi çünkü bunu yapacak gücü bulamadı." Grace onun ne kadar öfkeli olduğunu, Grace'i nasıl azarladığını ve otuz beş yıldır nasıl bir cehennemde yaşadığını haykırdığını hatırlıyordu. Grace onun evliliğinden söz ettiğini sanıyordu, oysa konu savaştı.

Pek çok taş yerine oturmaya başlamıştı.

"Troy karavanda onun cüzdanını ve alyansını bulmuş."

Grace başını kaldırdı. "Alyansı evdeydi." Grace yüzüğü onun bütün kıyafetlerini sokağa attığı gece bulmuştu. Sinir krizi geçirmesinin sebebi o yüzük olmuştu. O dönem, Dan'in yüzüğü bulmasını *istediğini*, sevgilisine hava atmaya çalıştığını sanmıştı. Ne kadar yanılmıştı.

"Kredi kartıyla ödediği yüzüktü," diye fısıldadı Grace.

Dan ikinci kez yok olduğunda, Grace iş dönüşü yatak odasını darmadağınık bulmuştu. Dan gitmişti, yanına hiçbir şey almadığı halde bütün çekmeceleri boşaltmış ve odanın al-

tını üstüne getirmişti. Grace'in o zaman anlamadığı şey, Dan'in bir şeyler arıyor olma ihtimaliydi. Şimdi, aradığı şeyin alyansı olduğunu biliyordu. Bulamayınca, Berghoff'a gidip yeni bir tane almıştı. Sebebi karışıktı... Sadakat? Suçluluk? Beynini uçurduğunda, alyansının parmağında olmasını istemişti.

"Anne!" Kelly, Paul ve bebekle beraber hızla içeri daldı. Grace, hıçkırıklarıyla yüreğini dağlayan kızını kollarına aldı. Maryellen hemen onun arkasındaydı. Hep birlikte bir halka oluşturdular ve sarılarak ağlaştılar. Bir süre sonra Grace sırayla hepsini teker teker öptü ve fısıldadı: "Cenaze töreni için hazırlanmalıyız. Artık babanızı huzura kavuşturmanın zamanı geldi."

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

On Sekiz

Daniel Sherman üç gün sonra yalnızca ailesi ve yakın arkadaşlarının katıldığı özel bir törenle gömüldü. Anma konuşmasını Dan'in çocukluk arkadaşı Bob Beldon yaptı. İki adam lisede futbol takımında beraberdiler ve mezuniyetin ardından ordu onları eşleştirme sistemiyle askere almıştı. Maryellen, Dan ve Bob'un bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını fark etmemişti. Vietnam'dan sonra, babası arkadaşlıklarını ve diğer her şeyi dışlamış, kendi yarattığı cehennemine gömülmüştü.

Maryellen, tören dönüşü duygusal ve fiziksel anlamda çökmüş haldeydi. Geçtiğimiz yıl boyunca olanları düşünmeye ihtiyacı vardı, o yüzden galerinin yakınına park edip sahile doğru yürüdü.

Yaz aylarında, her perşembe akşamı Cove konserlerinin düzenlendiği kameriyeli alan bomboştu. Tribünlerin yarısına kadar çıkıp oturan Maryellen, babasıyla olan karmaşık ilişkisini düşünürken gözleri uzaklara daldı. Babası onu sevmişti, bunu artık biliyordu; birini sevmeyi ne kadar becerebilirse. Kelly'yi de... Belki biraz daha fazla. Ve annelerini de sevmişti.

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

Grace onun ölümünü çok zor karşıladı. Maryellen, annesinin bu yoğun kederini hazırlıksız yakalanmasına bağlıyordu. Ona göre, Dan'in bir başka kadınla olduğuna inanmak –ve kabullenmek– bir bakıma canına kıydığını bilmekten daha kolaydı.

Kendi duygularına gelince, Maryellen'ın kafası karmakarışıktı. Dan babasıydı, onu severdi ama karanlık bastığı anlarda babasından sakınması gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmişti. Bu ifadeyi ilk gördüğünde henüz beş yaşındaydı. "Karanlık." Artık ne anlama geldiğini daha iyi anlıyordu. Babası savaştan beri suçluluk duygusunun esiriydi. Kurtulamadığı ve paylaşamadığı bir suçluluk duygusu...

Kendisinin de acı ve pişmanlık deneyimleri olduğundan, Maryellen onu anlayabiliyordu. Geçmişte o da büyük mücadele vermişti. Bütün bu süreçte, babasıyla hiç ortak yanları olmadığını düşünürdü. Oysa farkında bile olmadan, tahmin bile edemeyeceği kadar birbirlerine benziyorlardı.

Yanağından aşağı bir gözyaşı damlası yuvarlandı, fark etmediğini hisseden bir diğeri onu izledi. Maryellen duygusal biri değildi, bunu inkâr ederdi. Duygusal olacak lüksü yoktu. Evliliğini arkada bırakırken duygularını da kilitlemişti. Duyguların bedeli çok yüksekti.

Birinin yaklaştığını duyunca doğruldu, gözlerini sildi. Gelen kişinin Jon olduğunu görmek onu şaşırtmadı nedense.

"Babanı duydum. Çok üzüldüm." Maryellen'dan uzakta, kameriyenin altında duruyor, denizi seyrediyordu. Gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi, rüzgâr yoktu.

"Teşekkür ederim." Bremerton ve Cedar Cove arasında çalışan küçük feribot iskeleye yanaşıyordu. Maryellen, Jon

yerine ona odaklanmayı tercih etti. Hâlâ gitmemişti ve Maryellen yalnız kalmak istiyordu. Konuşmazsa belki anlar ve giderdi.

"Şu anda seninle bunu konuşmak istemezdim, ama..."

"Öyleyse yapma," diye rica etti Maryellen.

"Bana o seçeneği bırakmadın." Hakkını vermek gerekirse, özür dileyen bir ses tonu vardı. "Eğer bana bebekten söz etmiş olsaydın, belki biz..."

"Ne yapardık?" diye bağırdı Maryellen. "Bebekten kurtulur muyduk?"

Öfkesi Jon'u afallatmıştı. Kaskatı kesilerek sıralar arasındaki yolu geçip tam karşısında durdu. "Hayır Maryellen, bunu medeni insanlar gibi konuşurduk. Aksine, sen beni kandırdın. Hiçbir şey yolunda olmadığı halde her şeyin yolunda olduğunu söyledin."

Maryellen başını eğip ayaklarına bakmaya başladı. "Yanılıyorsun. Her şey *yolunda*. Bebeğimi doğuracağım."

"İşte yanıldığın nokta bu. O senin bebeğin değil, *bizim* bebeğimiz."

"Hayır." Maryellen'ın korkuyla sırtı ürperdi.

"Bir babanın da hakları vardır."

Maryellen'ın içi de buz kesti. "Bunun bana maliyeti ne olacak?"

"Ne?" Kaşları çatıldı, kafasının karıştığı belliydi

"Beni ve benim... beni ve bebeği rahat bırakmak için ne kadar para yeterli?" diye sordu.

Jon uzun ve kalpleri durduracak bir süre ona baktı. "Yani çocuğumun hayatından çıkmam için bana para mı teklif ediyorsun? Önerin bu mu?"

Maryellen başıyla onayladı.

"Asla!" Sesi öfkeli ve nefret dolu çıkıyordu. Ardından sorduğu soruyla Maryellen'ı şaşkına çevirdi: "Sana kim söyledi?"

"Ne söyledi?" Maryellen ona karşı kullanabileceği bir şeyler olduğunu hissetti.

"Eğer bilmiyorsan, sana yeni bir silah daha verirsem adam değilim."

Maryellen hafızasında onun hakkında bildiklerini yokladı; fazla bir şey yoktu. İyi bir aşçı, yetenekli bir fotoğrafçıydı ve kendisine, büyükbabasından inanılmaz bir arsa miras kalmıştı. Onunla ilgili bildiklerinin toplamı –küçük bir ek bilgiyle– bu kadardı. Muhteşem bir âşıktı. Bu son düşünceyle midesi kasıldı.

"Fotoğrafımı ne zaman çektin?"

Jon cevap vermedi ama yerinden de kıpırdamadı.

"Seattle'da gördüm. O, *benim* Jon. Kendimi tanımayacağımı mı sandın?" Kandıran yalnızca Maryellen değildi.

Bakışları karşılaştığında, Maryellen onun kırgın ve aynı zamanda, hiçbir zaman bilmesini istemediği bir şeyi gördüğü için mahcup olduğunu hissetti. Oysa görmüştü ve bu hoşuna gitmemişti.

"Göreceğin hiç aklıma gelmemişti," diye itiraf etti Jon.

"Elbette gelmemişti. Beni takip mi ediyordun Jon? O fotoğrafı ne zaman çektin?"

Jon, Maryellen'ın birkaç metre uzağındaki bir banka çöktü. Gözlerini denize ve arka plandaki Olympics Dağları'nın zirvesine dikmişti. "İkimiz de yetişkiniz. Bebek konusunda bir uzlaşmaya varabiliriz."

"Para istemiyorsan, *ne* istiyorsun?"

"Oğlumu," dedi Jon. "Ya da kızımı."

"Neden? Neden bebeğim senin için bu kadar önemli? Bir çeşit erkek gururu mu? Veya intikam? Veya ne?"

Jon başını iki yana salladı. "Bir çocuk, çocuktur ve bu, hayattan bekleyebileceğim her şeyden daha önemli." Sesi öfkeden sert çıkıyordu. "Geçen yıllar içinde çok şeyden vazgeçtim, ama kendi kanımı ve canımı terk etmeyeceğim."

Maryellen gerçekten korkmaya başlamıştı. Çocuğa olan ilgisi beklediği bir şey değildi. Noel'den önceki karşılaşmalarında onu tamamen yanlış anlamıştı. Tepkisine ve kendisinin geçmişteki deneyimine bakarak çocukla ilgili hiçbir şey istemediğini sanmıştı.

"Pekâlâ," dedi gönülsüzce. "Bunu konuşalım. Ne şekilde uzlaşmak istiyorsun?"

"Ortak velayet istiyorum."

"Hayatta olmaz!" Tepkisi ani ve güçlüydü. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Bebek bakımıyla ilgili ne biliyorsun?"

Jon omuz silkti. "Senin bildiğin kadar."

"Sen gece çalışıyorsun," diye karşı çıktı Maryellen.

"Sen de gündüz çalışıyorsun. Mükemmel bir ayarlama. Çocuğumuz sürekli ebeveynlerinden birinin yanında olacak."

Maryellen'ın midesinde giderek daha büyük bir yumru oluşuyordu. "Bu çok zor, bebeği sürekli bir evden diğerine taşımak gerekir."

"Bana ne istediğimi sordun, ben de söyledim," diye devam etti Jon. "Ortak velayet listenin başında, ayrıca bebe-

ğin doğumunda hastanede olmak istiyorum."

"Hastanede mi? Hangi geçerli sebeple?"

Jon soruyu duymazdan geldi. "Doğum esnasında yanında kim olacak, karar verdin mi?"

"Annem."

"Güzel, içeri annen girsin ama doğumdan sonra onu ilk ben kucağıma alacağım."

"Hayır." Bu iş giderek daha karmaşık ve mantıksız bir hal alıyordu. Bütün istediği onu yalnız bırakmasıydı. Daha bugün travmatik bir olayın ortasındayken, kendini yeni bir tanesine hazır hissetmiyordu. "Başka bir isteğin var mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Evet, listemde daha birçok şey var."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Ve cevabın aynı olacak gibi, değil mi?"

Geriye dönüp baktığında, Maryellen onun Clint gibi olacağını ve bebekten kurtulmak isteyeceğini sanarak aptallık ettiğini düşünüyordu. Jon'un, bebeğin hayatında yer almak istemeyeceğini sanarak daha da büyük bir aptallık etmişti.

"Neden başka adamlar gibi davranmıyorsun?" diye homurdandı. *Örneğin Clint gibi.*

"Ben mi?" diye diklendi. "Sen neden çocuğu geçim kaynağı ve erkekleri yönlendirme aracı olarak gören başka kadınlar gibi davranmıyorsun?"

"Kadın milleti hakkındaki görüşün çok tatsız."

"Senin erkekler hakkındaki görüşünden daha fazla değil."

Taşı gediğine koymuştu. "Pes!"

Jon bir süre sustu, sonra Maryellen'a döndü. "Uzlaşma şansımız yok mu Maryellen? Bebeğimin hayatında yer al-

mama gönüllü olarak izin verecek misin? Çocuğumun babası olmama?"

Babasının öldüğü gün bu soruyu sorması asla unutulmayacak bir ironiydi. "Bu kararı şimdi vermek zorunda mıyım?"

"Evet, korkarım öyle."

"Neden?"

"Çünkü bir avukatla görüştüm. Bu işi aramızda halledemezsek seni mahkemeye vereceğim."

Grace kocasını toprağa verdiği gün, kızlarıyla mezar başında son bir veda için toplanmıştı. Kâbus sona ermişti. İhtiyacı olan cevabı almıştı. Tahmin edemediği şey ise, cevaba eşlik eden ve yüreğini sızlatan pişmanlıktı. Üç gün boyunca kâbus görmüştü. Kaybolduğu günden beri beynini kemiren şüpheler ve soru işaretleri Dan'in mektubuyla birlikte yok olmuştu; mutsuzluğu ve tercih ettiği son yüzünden Dan onu suçlamıyordu. Ancak, ortaya çıkan cevaplar, önceki sorular kadar rahatsız ediciydi.

Dan hayatına son vermeyi seçmişti. Geçmişiyle yüzleşip gelecekle mücadele etmekten ve profesyonel yardım almaktansa ölmeyi tercih etmişti. Dan'in mektubunda yazdıkları karanlık ruh halini açıklıyordu, ama Grace'in aradığı kefareti ödemiyordu. Kocasının neden ondan yardım istemediğini anlatmıyordu. Grace kocasını, evliliğini ihmal etmişti. Vietnam dönüşü Dan artık eskisi gibi değildi, bunu bilerek ona yardım elini uzatmalıydı.

Son birkaç gün, ailesi ve arkadaşları çevresindeyken,

başının etini yiyen bu soruları savuşturmak kolaydı, ama artık yalnızdı. Kızların ikisi de kendi evlerindeydi. Babalarıyla barışıp kendi hayatlarına dönmüşlerdi, ama Grace bunu yapabileceğinden emin değildi. Dan'in yaptığı bu son şey, evliliğine bakışını ve bütün hayatını tamamen değiştirmişti.

Su kaynattı, çayı demlenmeye bırakırken üstünü değiştirip pantolon ve kolsuz bir bluz giydi. Döktüğü yaşlardan gözleri acıyordu, ama artık gözpınarları kurumuştu. Tam çayını alırken kapı çaldı. Grace aslında Olivia'yı beklemiyordu, ama en sevdiği arkadaşına kapısı daima açıktı. Çelişkili duygular yaşıyordu; yalnız kalmak istemiyordu ama kimseye tahammül edecek hali de yoktu. Onu en iyi Olivia anlardı.

Oysa kapıda duran, elinde bir demet sarı gül goncasıyla Cliff Harding'di.

Grace gözlerini kırpıştırdı, onu görmeyi beklemiyordu ve birden, bütün utancına rağmen gözyaşlarına boğuldu. Elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Cliff tel kapıyı açıp içeri girdi ve hiç düşünmeden onu kollarına aldı.

Grace ona sımsıkı sarıldı. Gülleri sırtında hissediyor, minik dikenler bluzuna takılıyordu, yine de ondan ayrılmadan ağlamaya, hıçkırmaya devam ediyor, feryatları boş evde yankılanıyordu.

Cliff onu kanepeye doğru götürdü. Grace'in vücudu hıçkırıklarla sarsılırken kollarıyla ona destek oluyordu.

Grace ne kadar öyle kaldığını bilmiyordu, artık akacak yaşı kalmadığında başını kaldırdı ve derin soluklar arasında özür diledi. "Ben... ben... bunu yapmak istemedim."

"Yaptığın için memnunum," dedi Cliff sessizce.

Ne dediğini anlamayan Grace soran gözlerini ona çevirdi.

"İhtiyaç duyulmak güzel bir şey. Uzun süredir kimse bana ihtiyaç duymuyor."

Grace başını onun omzuna yasladı ve titreyen bir sesle, derin bir iç çekti. Onun gücüne ve sıcaklığına sığınmaktan mutluydu. "Böyle sona ereceğini hiç ummuyordum," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Cliff kolunu Grace'in omzuna dolayıp başını öptü. "Üzgünüm Grace, tahmin bile edemeyeceğin kadar üzgünüm."

"Bana bir mektup bırakmış... açıklayıcı bir mektup. Bunca zaman sanmıştım ki... başka biri var sanmıştım, onu daha mutlu eden biri."

Cliff onun saçlarını okşadı. "Peki kasabada onu gören arkadaşı?"

"Şerif, onun Dan olamayacağını söylüyor."

"Yanlış tespit mi?"

Grace başıyla onayladı. "Öyle olmalı." Bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi, berbat görünüyor olmalıydı. "Bu durum, bulduğum parçalanmış Noel hediyelerini de açıklıyor." İçine düştüğü depresyonun derinliğini açıklayan bir davranıştı. Hayatındaki güzel şeylerin hiçbirini hak etmediğini düşünüyordu. Öyle ki, ailesinden gelen hediyeler dahil sevdiği her şeyi yok ediyordu. İçinde yaşadığı dünya, umutsuz ve bomboştu. Karanlığa hapsedildiğini hissediyor, çıkış yolunu bulamıyordu.

"Karavanı alacak parayı nereden bulduğunu öğrenebildin mi?"

"Bunu hâlâ bilmiyorum. Evli olduğumuz süre içinde, asla on üç bin dolarımız olmadı. Dan yılın sadece belli döneminde çalışabildiği için, aylarca tek maaşla kıt kanaat geçinmek zorunda kalıyorduk. Kızların okul masraflarını karşılamak için kredi kullanmamız gerekiyordu. O kadar parayı kenara koymayı nasıl başardığını anlayabilmiş değilim."

"Bunu yıllardır planlıyor olmalı."

Aynı şeyi Grace de düşünmüştü. "Kendini hemen mi öldürmek istedi bilmiyorum... belki sadece kaçmak istedi. Dan ormanı severdi. Ormanda, herhangi bir yerde olduğundan daha huzurlu olurdu. Odunculuk yaptığı işi kaybedince, ruh hali daha da kötüye gitmişti. Ben sanmıştım ki..."

"Moral bozukluğunun işini kaybetmekten kaynaklandığını sandın ve bu gayet normaldi."

"Öyle düşündüm," dedi Grace. "Oysa şimdi anlıyorum ki, ormanla birlikte huzur bulduğu tek şeyi de kaybetti. Karavanı o yüzden almış olmalı. Sanırım, bir süre orada yaşamak istedi... ve hayatının üstünde kafa patlatmak..." İçini çekti. "*Bu* şekilde düşünmek istiyorum ama ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Bir kez eve geri gelmişti. Bundan eminim." Grace, onun neden bu kadar kısa süreliğine eve döndüğünü hâlâ anlayamıyordu. Ona merhamet duyuyor ve daha duyarlı olmadığı için hayıflanıyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Cliff.

Grace başını iki yana salladı. "Çok yorgunum. Dan bulunduğundan bu yana birkaç saatten fazla uyumadım.

Cliff dudaklarıyla alnına dokundu. "Şimdi uyu," diye üsteledi.

Grace uzanıp Cliff'in elini tuttu. "Gitmeni istemiyorum."

"Gitmeyeceğim. Uyandığında burada olacağım."

"Söz mü?" Grace için bu önemliydi, sebebi üstünde düşünmek istemiyordu.

"Söz." Cliff yatak odasına kadar ona eşlik etti, yatağa uzandıktan sonra battaniyesini üstüne örttü ve uzanıp yanağını öptü. Sonra ışığı kapatıp sessizce odadan çıktı.

Grace gözlerini kapadı ve oda kapısının yavaşça kapandığını duydu. Uykunun cazibesi bir yana, bütün istediği bir süre gözlerini dinlendirmekti. Ancak kısa sürede baygın düştü. Üç saat sonra uyandığında gece olmuş ve karanlık çökmüştü.

Bir an kendine gelmeye çalıştı, sonra mutfaktan bir ses geldiğini duydu. Cliff'in üstüne örttüğü battaniyeyi kenara çekip kalktı ve koridora çıktı.

"Cliff?"

"Buradayım." Cliff ortaya çıktı, üstünde bir mutfak önlüğü ve yüzünde baştan çıkarıcı bir tebessüm vardı. "Akşam yemeği hazırladım."

"Yemek mi pişirdin?"

Omuz silkti. "Fazla bir şey bekleme."

Masa hazırdı ve her şey yerli yerindeydi. Fırından mis gibi bir koku geliyordu. Gülleri bir vazoya yerleştirerek masanın ortasına koymuş, en güzel porselen takımlarını ve keten masa örtüsünü kullanmıştı. Gösterdiği bu özen karşısında Grace'in içine dalga dalga bir sıcaklık yayıldı.

"Olivia aradı," dedi Cliff. "Bir süre konuştuk. Maryellen da kontrol etti. Belki onu aramak istersin."

"Ya Olivia? Aramamı söyledi mi?"

"Eğer istersen. Aslında yalnız kalmanı istemiyordu ama yanında olacağıma onu ikna ettim. Hiçbir yere gitmiyorum Grace."

Sözleri Grace'i rahatlatmıştı. Dan'in cesedi bulunduğundan beri kendini umutsuzca yalnız hissediyordu. Çekip gittiğinde bile böylesi soğuk bir yalnızlık hissetmemişti.

Eldivenleri takan Cliff, uzanıp fırından bir güveç çıkardı. "Umarım etli börek seversin?"

Bir şey yiyecek durumda olmadığı halde başıyla onayladı. Bu kadar zahmete girdiğine göre, en azından minnettarlığını göstermeye çabalamalıydı. Oysa yemek için masaya oturduğunda, aslında ne kadar acıkmış olduğunu fark etti.

"Harika bir aşçısın."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi, anlaşılan iltifat hoşuna gitmişti. "Ne yazık ki mönüm çok sınırlı."

Yemekten sonra bir süre kahve içerek oyalandılar ve Grace bir şeylerle oyalanma ihtiyacı hissettiğinden, bulaşıkları toplamaya karar verdi. Cliff yardımcı olma konusunda çok ısrarcıydı ve hayır denmesinden anlamıyordu.

"Olivia'ya söylediğimde ciddiydim," dedi, bulaşık makinesine bir tabak yerleştirirken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni bırakmıyorum. Endişelenme, salonuna kamp kuracak değilim ama bir süre burada kalacağımı bilmeni isterim." Tezgâha yaslanıp iç çekti. "Bugün, kocanı toprağa verdiğin gün, bunu söylemek için doğru bir gün olmasa da, sana çok önem verdiğimi bilmeni isterim."

Bu sözler, aralarındaki boşlukta asılı kaldı.

"Ben de seni önemsiyorum," dedi Grace sessizce. Cliff'in onun hayatında yer almak istediğinden, güneşin gökyüzünde parladığı kadar emindi.

"Sen de mi aynı şeyi hissediyorsun?"

"Şaşırmış gibi yapma."

"Sadece... hay aksi, elinde bulaşık bezi varken, bir adama böyle şey söylenir mi?"

"Ben söylerim," diye dalga geçti Grace. "Neden biliyor musun? Çünkü ben de yakın bir zamanda *seni* bırakmayı düşünmüyorum."

Tekrar sarıldılar. Öpüşmediler; Dan daha yeni gömülmüştü. Ancak onun da zamanı *gelecekti* ve bunu ikisi de biliyordu.

"Cuma akşamı seni çaldığım için erkek arkadaşının kızmayacağından emin misin?" diye Olivia'ya sordu Stan, altı salonlu sinema kompleksinin kuyruğunda beklerken.

"Jack meşgul." Jack telefon edip onu okul yönetim kurulunun toplantısına davet etmiş, ama Olivia geri çevirmişti. Jack son zamanlarda Stan konusunda paranoyak davranıyordu, o yüzden eski kocasıyla sinemaya gideceğinden söz etmenin anlamı yoktu. Gerçi söyleyebilirdi ama bu konuda tartışmak istemiyordu.

"Neredeyse eski günlerdeki gibi," dedi Stan.

"Pek sayılmaz. Patlamış mısırı sen mi alıyorsun, ben mi?"

"Sen," dedi Stan.

"Pekâlâ, bu durumda sanırım biraz eski günlerdeki *gibi*.

Üç küçük çocuk sahibi olarak, nadiren dışarı çıkma fırsatı bulurlardı. Altı ayda bir sinemaya gitmek büyük değişiklikti. Zaman kazanmak için genellikle Stan bilet kuyruğuna girerken Olivia büfenin önünde olurdu.

"Bu arada, Clark Kent nerede?" diye sordu Stan, salondan içeri girerken.

Merak ettiği çok açıktı. "Katılması gereken bir toplantı var."

"Ona bu akşamdan söz edecek misin? Aranızda sorun kaynağı olmak istemem."

"Elbette söyleyeceğim." Sır saklayan biri varsa, o, Olivia değildi ve Stan bunu gayet iyi biliyordu. Sorusu onu rahatsız etmişti.

"Arka sıralardan birine yerleşir yerleşmez Olivia bir avuç patlamış mısır aldı.

"Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ağzı dolu olduğundan, sadece başıyla onaylamakla yetindi. Bu doğruydu, hoşlanıyordu. Jack zeki, tartışmayı seven ve mizah duygusu olan biriydi; ona meydan okuyabiliyor ve onu güldürebiliyordu. Biraz kendine güvensizdi ama Olivia bunu önemsememeyi tercih ediyordu.

Stan yeni bir soru sormaya hazırlanırken fragmanlar başladı. Olivia bunun için şükretti. Geceyi kendi kişisel ilişkilerini tartışarak geçirmek istemiyordu. Film bittikten sonra, kahve ve tatlı için Pancake Palace'a uğradılar. Dışarı çıkabildikleri akşamlar yaptıklarından biri de buydu. Masaya karşılıklı otururlarken, Olivia ister nostaljik sebeplerle, isterse Jack hakkında sorularla olsun, Stan'in kendini lafa boğmasına izin vermemeye kararlıydı. Stan evliliği hakkında akıl

danışmak için onu aramıştı. O yüzden konuşmalarının konusu bu olacaktı.

"Sen ve Jack..."

"Bir dakika." Olivia elini kaldırdı. "Bu akşam senin hakkında mı yoksa benim hakkımda mı konuşacağız?"

Stan bakışlarını yere indirdi. "Yenilgiyi kabullenmek benim için hiçbir zaman kolay olmadı."

Olivia eşyalarını toplayıp evi terk edenin o olduğunu hatırlatmamak için kendini zor tuttu. Boşanma davasını açan ve evliliklerinin bittiğinde ısrar eden de oydu.

"Ne oldu?" diye sordu Olivia.

Stan başını iki yana salladı. "Marge bitirmek istiyor."

"Neden?"

"Artık beni sevmediğini söylüyor. Bir zamanlar özel bir şeyler paylaşmışız, ama artık bitmiş. Boşanma için başvurdu bile."

"Peki sen ne hissediyorsun?"

Stan bakışlarını ondan kaçırdı. "İnanılmaz acı verici."

Olivia, Marge konusunda kendi yaşadığı deneyimi de göz önünde bulundurarak sordu: "Sence başka biri mi var?"

Stan onun gözlerinin içine baktı. "Bunu bir süre ben de düşündüm."

Olivia haklı çıkarak intikam alma peşinde değildi. Hem eski kocası hem de onun yeni karısı adına üzülmüştü. Stan ve Marge'ın bir zamanlar sağlam bir evlilikleri vardı, ama anlaşıldığı kadarıyla tarih tekerrür ediyordu. Hatırladığı kadarıyla, Stan'le tanıştığında Marge da evliydi.

"Üzgünüm."

Stan ortamı rahatlatmaya çalışsa da, Olivia onu gözle-

rindeki acıyı fark edecek kadar iyi tanıyordu. İlk kez, ona baktığında o çekici adamı göremiyordu. Stan yaşlanmış ve yıpranmıştı, benzi solmuş ve yüzü çizgilerle dolmuştu. Yaklaşık bir saat konuştular. Kahveyle pastanın parasını ödeme zamanı geldiğinde, Oliva saatin neredeyse dokuz olduğunu görerek şaşırdı.

"Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum," diye itiraf etti Stan, Deniz Feneri'ndeki eve doğru yol alırlarken. "İnan Olivia, bu boşanma meselesi beni gerçekten yıktı."

Olivia onun elini okşadı. "Hayat, her şeyi yoluna koymayı biliyor. Marge'dan hemen vazgeçme."

Stan aracı yolun kenarına çekti. Güneş batıyor ve altın rengi ışığını körfezin suları üstüne saçıyordu. "Evin bu manzarasını her zaman çok sevdim," dedi motoru kapatarak.

Olivia da aynı şeyi düşünüyordu. Eski evin bahçesinde satılık ilanını gördüğü ilk anı hatırladı. Sırtı ürpermişti. Ailesinin yaşamasını istediği evin bu olduğuna karar vermesi için evi gezmeye ihtiyacı bile yoktu. Fiyat onları zorlasa da, peşinatı ödeyip kredi alma imkânı bulmuşlardı. O zaman ikizler dört yaşındaydı ve ilk kez kendilerine ait odaları olmuştu. Jordan'ı kaybettikten sonra bu ev aileyi bir arada tutmaya yeterli olmamıştı ne yazık ki. Yine de, Olivia bu evi, evliliğiyle ilgili en güzel şeyleri barındıran yer olarak görüyordu.

"Marge geçen hafta taşındı," diye itiraf etti Stan.

Olivia bunu bilmiyordu. "Çok üzüldüm Stan."

Stan iç çekip bakışlarını kaçırdı.

"Oh olsun demediğin için teşekkür ederim. Bunu hak etmiştim, değil mi?"

"Boşanalı yıllar oldu."

"Evet, biliyorum ama bu konuda hep düzgün davrandın, Liv. Çok düzgün."

Olivia bunun tamamen doğru olduğundan emin değildi.

"Bu akşam eve gitmek istediğimi sanmıyorum. Bu gece olmaz," dedi. Sesi kırgın ve yorgun çıkıyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Bir otel odası bakacağım."

Olivia bunun bir taktik olabileceğinin farkındaydı, ama onun için üzülüyorve boş bir eve dönmek istemeyişini anlayabiliyordu. "Bunu yapman gerekmez. James'in odasında kalabilirsin. Sabah da Seattle'a dönersin."

Stan'in yüzündeki gerginlik biraz hafifledi. "Sorun olmaz mı?"

"Hayır, ama yarın sabah bir randevum var. Dokuzda çıkmak zorundayım." Jack'le birlikte Sol Duc kaplıcalarına gideceklcr ve Jack yazacağı makale için araştırma yapacaktı. Kendi arabası daha iyi olduğundan, Jack'i Olivia alacaktı.

"Sorun değil, sekizde yolda olurum. İstersen daha önce."

"Dokuzdan önce herhangi bir saat uyar."

Stan aracını garajın arkasına park etti, içeride üst kata çıkmadan önce Olivia ona temiz havlu verdi.

Boşanmalarından bu yana, ilk kez aynı evde kalacaklardı. Yatmaya hazırlanırken Olivia, Stan'i davet etmekle doğru yapıp yapmadığını düşündü.

Sabah, şüpheleri yok oldu. Saat yedide uyandı, kahveyi hazırlarken üst kattan duşun sesi geliyordu. Bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı ki kapının ziliyle irkildi.

Hemen açmaya koştu.

"Ja... Jack?" diye kekeledi, Stan'i duyup aklına kötü bir şey gelmesinden korkarak.

"Hediyelerle geldim," dedi Jack. Elinde iki fincan kahve ve bir pastane poşeti vardı. "Akçaağaçlı gofret," dedi bütün cazibesiyle. "En sevdiklerinden. Yola çıkmadan önce bir şeyler yeriz diye düşündüm."

"Ben..."

"Olivia," diye seslenen Stan basamaklarda belirdi, Jack'i görünce olduğu yerde durdu. Üstünde Justine'in eski bir sabahlığı ve tüylü terlikleri vardı.

"Stan'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye mırıldanan Olivia, o an söylenebilecek en budalaca sözü sarf ettiğinin farkındaydı.

"Ah, evet, Stan'i hatırlıyorum." Jack'in bakışları buz gibiydi ve gözleri kısılmıştı.

Stan en mağrur duruşuyla üstündeki sabahlığa biraz daha sıkı sarındı. "Sanırım bundan daha kötü bir zamanlama olmazdı."

"Aksine," dedi Jack. "Bundan daha iyi zamanlama olmazdı."

"Pardon." Stan, Olivia'ya özür dileyen bir bakış atıp hızla yukarı çıktı.

Jack ile Olivia baş başa kaldı. "Stan'le benim... benim yattığımı düşünüyor olamazsın." Kuşkusuz Jack bunu düşünmeyecek kadar güveniyor olmalıydı ona!

"Her neyse Olivia."

Bu o kadar çocukça bir karşılıktı ki, Olivia ne diyeceğini bilemedi.

"Seni geri istiyor."

Bunu daha önce duymuştu ama Jack, Stan'in ne kadar derinden acı çektiğini bilmiyordu. Hiçbir şey göründüğü gibi *değildi*!

"İster inan, ister inanma," diye devam etti Jack. "Tamamen sana kalmış, ama söylemem gereken bir şey var. Ya o, ya ben. Karar senin."

"Eski kocama artık onunla görüşmeyeceğimi söylememi mi istiyorsun?"

Jack bile böyle bir istekte bulunamayacağını biliyor olmalıydı.

"İstediğim kesinlikle bu, yoksa ilişkimiz bitmiş demektir."

"Ültimatomlarla aram iyi değildir," dedi Olivia.

Jack kahveleri ve gofretleri yemek masasının üstüne bıraktı. "Bilmem gereken her şeyi duydum." Dönüp kapıya yöneldi.

Olivia öylesine şok olmuştu ki, ne yapacağını bilmiyordu. Şaşkınlığı öfke izledi ve arkasından gitmeye karar vermek on saniyesini aldı. Jack o sırada köhne, külüstür arabasına varmıştı.

"Stan'in beni geri istediğini mi söylüyorsun?"

"Bunu aylar önce belli etmişti." Jack'in eli kapı kolundaydı.

Ne cüretle bu şekilde yürüyüp gidebilirdi! Söylediği *doğru* bile olsa, en azından biraz cesur davranabilirdi.

"Jack Griffin, senin için önemli miyim, değil miyim?" diye bağırdı.

Jack dönüp öfkeli gözlerle ona baktı. "Ya o, ya ben. Karar vermek zorundasın."

Demek ki Bay Becerikli hâlâ aynı oyunu oynuyordu. "Yanılıyorsun. Burada kararları veren ben değilim, sensin. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçan da sensin. Ültimatom veren de sensin."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Sonunda, cevap verebileceği bir soru sormuştu. "İstediğim şey, Jack Griffin, benim için *mücadele* etmen. Sana olan bütün inancımı hak ettiğini bana ispat et."

Debbie Macomber - Gül Ağacı Sokağı

On Dokuz

Maryellen kendini ancak bu kadar hamile hissedebilirdi. Bebeği doğurmak için hâlâ altı haftası olduğuna inanamıyordu. Babasını gömdükleri haziran ayının ortasından beri Jon'dan haber almamıştı. Pes ettiğine ve yasal girişimde bulunmayacağına inanacak kadar saf değildi. O günden beri geçen üç hafta boyunca, sürekli diken üstündeydi.

Yaz artık kendini iyice hissettirmeye başlamıştı ve Maryellen istikrarlı turist akınıyla baş etmeye çalışıyordu. Galeri iyi iş yapıyordu, ama yazlık müşterilerinin çoğu artık Jon'un eserlerini satmadıkları için hayal kırıklığına uğramışlardı. Fısıltı gazetesine göre Jon, Seattle'daki Bernard Galeri'de inanılmaz iyi satıyor, baskıları daha satışa girer girmez tükeniyordu. Ancak oradaki sorun da, Maryellen'la çalıştığı dönemde olduğu gibiydi; teslimatları düzensizdi ve arz, talebi karşılamıyordu. Maryellen, onun gerekçelerine artık daha çok hak veriyordu. Önceden André's'te aşçılık yaparken, şimdi haftanın beş günü, bölgede hızla en iyi restoranlardan biri olarak ünlenen Deniz Feneri'nde çalışıyordu. Seth ve Justine'in

yeni girişimi, Jon'un yönetiminde büyük başarı ve ilerleme gösteriyordu.

Çiftin başarısı Maryellen'ı mutlu ediyordu. Onu tedirgin eden ve aslında canını sıkan şey ise, Jon'un altın dokunuşuydu. Fazla iyi ve mükemmeldi. Adeta her yerinden yetenek fışkırıyordu. Kendi evini tasarlayıp inşa ediyor, fotoğraf çekiyordu ve çok başarılı bir aşçıydı. Sosyal becerilerinin eksikliği dışında –ki aslında samimiyetinin bir göstergesi olarak artı hanesine yazılabilirdi– adam kusursuzdu. Eğer ortak velayet için mahkemeye başvuracak olursa kazanacağına kuşku yoktu. Tabii Maryellen geçmişini eşeleyip bir pislik çıkaramazsa. Jon'un, sırları olduğunu hissediyordu ve kendisi de ona karşı kullanabileceği bazı şeyler olduğunu itiraf etmişti.

Bu düşünce Maryellen'ı huzursuz etti. Bir mahkeme salonunda velayet kavgası yapmak istemiyordu. Kafasındaki düşünce, çocuğunu tek başına büyütmekti. Jon'un bebekten haberi olsa bile, kendisine sorumluluk yüklemeyeceğini garanti ederek onu rahatlatabileceğini sanmıştı. Ne yazık ki – hayatındaki pek çok şeyde olduğu gibi– yanılmıştı.

Kapatma zamanı geldiğinde, Maryellen yorulmuş ve iyice huysuzlaşmıştı. Ayakları ağrıyordu, kendini şişko ve hantal hissediyordu, en son istediği şey ise gidip yemek hazırlamaktı. Balık ve patatesin cazibesine kapılarak işini en iyi yapan yerlerden biri olan Colchester Park'taki küçük kafelerden birinde durdu.

Yolun karşısındaki denize bakan ve ufukta Seattle'ın muhteşem gökyüzünü sergileyen dışarıdaki masalardan birinde oturdu. Ayaklarını kaldırıp karşı taraftaki banka yasladı, karton tepsisini masaya koyup parmaklarını yalayarak tuzlu

patateslerin tadını çıkarırken park yerine bir kamyonet yanaştı. Görür görmez tanıdığı bir kamyonet... Maryellen o an adeta buz kesti. *Hayır, lütfen, hayır.* Jon'un şu anda Deniz Feneri'nde çalışması, ya da fotoğraf çekmesi veya evde inşaatla uğraşıyor olması gerekiyordu. Orası dışında her yerde olması mümkündü.

Maryellen'la karşılaştığı için, Jon da en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Bir süre arabasının yanında durdu, anlaşılan onu görmezden gelip gelmemekte kararsızdı.

"Eğer düşündüğün buysa, seni takip etmedim," dedi ifadesiz bir sesle.

"Biliyorum." Yemeğini berbat etmesine izin vermeyecekti, o yüzden tuzluğa uzandı.

"Justine tuz yüzünden pek çok ödem sorunu yaşıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Senin kullanman doğru mu?"

"Gayet sağlıklıyım." Bir erkek ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. Önce öfkeye kapıldı, sonra sakinleşti.

"Ya bebek?" Jon'un dikkati karnına yoğunlaşmıştı.

"Kızım gayet iyi."

"Kızın mı?"

Maryellen başıyla onayladı. "Yaşım yüzünden düzenli olarak ultrasona giriyorum."

"Daha önce biliyor muydun?"

"Hayır, yeni öğrendim."

"Bir kız." Bunu bir mucize gibi söylemişti. "İsmine karar verdin mi?"

"Catherine Grace düşünmüştüm."

Jon'un yüzü yumuşadı. "Annemin adı Katie'ydi. Bilse çok mutlu olurdu."

"Ona söyleyebilirsin." Bebeği sır olarak saklamayı düşündüğünü sanmıyordu. Belki kendi adına vereceği bu ödün, ona iyi niyetli olduğunu gösterebilirdi.

"Annem öleli on beş yıl oldu."

"Çok üzgünüm." Maryellen birden, söyledikleri yüzünden pişman oldu.

"Kızımın, hayatımın bir parçası olmasını istiyorum," dedi net bir ifadeyle.

"Belki bir uzlaşmaya varırız." Aslında bu, planının bir parçası değildi, ama konuyu mahkemeye taşımak da istemiyordu.

"Ne gibi?"

"Hafta sonları?"

Maryellen'ın teklifini değerlendirirken yüzü ifadesizdi.

"Bebeği oradan oraya sürüklemek istemiyorum; gündüz bende, gece sende," diye açıklamaya çalıştı gergin bir halde. "Hayatının düzenli ve sevgi dolu olmasını istiyorum. Lütfen anlamaya çalış."

Gönülsüz de olsa Jon başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama benim hafta sonlarım her zaman seninki gibi değil."

"Bunu halledebiliriz."

"O halde bebek ve benimle ilgili anlaşmaya vardık?" diye sordu, bir yanlış anlama olmasını istemez gibi. "Haftanın iki gecesi benimle kalacak."

"Evet."

"Teşekkür ederim." Rahatlamış görünüyordu, hatta uzlaşmayı kabul ettiği için etkilenmiş gibiydi. "Niyetim, iyi bir baba olmak." Kamyonetine doğru döndü, oraya neden geldiğini unutmuş gibiydi. "Beni dinle, tuzu azalt."

"Emredersiniz efendim." Maryellen şakadan bir asker selamı vererek gülümsedi, Jon da ona gülümseyince şaşırdı. Kamyonetine binip uzaklaşırken Jon Bowman'a haksızlık ettiğini düşündü. Doğmamış çocuğunu –ve Maryellen'ı– önemsediği çok açıktı. Jon bu süreç boyunca ona hep onurlu ve nazik davranmıştı. Ona kötü davranan kendisiydi.

Maryellen'ın iştahı kaçmıştı, önündeki tepsiyi itti. Bebek içeride kıpırdanıp duruyor, geriniyor ve sanki her çocuğun bir anneye *ve* bir babaya ihtiyacı olduğunu hatırlatmak ister gibi tekmeler atıyordu.

"Her şeyin zamanı var Catherine Grace," diye mırıldandı göbeğini okşayarak. "Her şeyin zamanı var."

Roy McAfee beş ay boyunca, Beldon ailesinin otelinde ölen kimliği meçhul adam hakkında bilgi toplamaya uğraşmış, uçak biletinin Güney Florida'da küçük bir kasabadan alındığı dışında bir şey öğrenememişti. Bu kasaba, aynı zamanda sahte kimliğine göre "James Whitcomb"un da yaşadığı yerdi. Roy oraya gidip adamın fotoğraflarını o bölgedeki yetkililere göstermiş, ama bir sonuç alamadan dönmüştü.

Bir sonraki adımı bölgedeki estetik cerrahları taramak olmuştu, ama hiçbiri yapılan işi tanımıyor ya da vakayı bilmiyordu. Doktorlardan biri, gelişen teknolojiye bağlı olarak, ameliyatın yirmi ya da otuz yıl önce yapılmış olabileceğini söylemişti. Her ne kadar ilginç olsa da bu bilgi de bir yarar sağlamamıştı.

Ölümünden altı ay sonra kimliği halen tespit edilememişti. Bu dava üstünde gecesini gündüzüne katarak çalışma-

sına rağmen, Roy bir adım bile ilerleyememişti. Toksikoloji raporları da gizemin çözülmesinde yardımcı olmamış ve bütçenin kısıtlı olması yüzünden, Troy Davis daha kapsamlı bir araştırma talep edememişti.

Roy, ilçenin fazla nakit çıkaramayacağını biliyordu ve merak, bütçe konusunda kesinlikle etkin bir unsur değildi. Açık bir cinayet şüphesi olmadığı sürece, daha fazla soruşturmaya değer bir şey yoktu.

Corrie elinde bir fincan taze kahveyle ofise girdi. "Hâlâ ölen şu adamı düşünüyorsun." Adamın bir adı olmadığı için, karısı ona ölen adam olarak hitap ediyordu.

Roy dişlerinin arasından anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. "Davadan vazgeçmedim."

"Troy'da soruşturmayı sürdürecek para yok."

"Bunu hatırlatmak zorunda değilsin." Ekleyecek fazla bir şey bulamadığı son raporunun ardından, Davis davayı bırakmasını söylemişti. Bunu duymak Roy'un hoşuna gitmedi, ama ilgilenecek daha bir sürü dava vardı. Yine de, tıpkı Dan Sherman'ın kayboluşu gibi, bu vaka da onun beynini kemirmeye devam ediyordu.

"Şimdiden, aldığımızdan daha fazla para harcadık."

Bunu da daha önce duymuştu. Corrie başından beri bu vakayla ilgilenmesine sıcak bakmamıştı. Kendisi bu davaya döktüğü para ve ayırdığı zamana nasıl mantıklı bir açıklama getiremiyorsa, Corrie'nin de isteksizliğini açıklayabileceğini sanmıyordu.

"Ölen adamın Cedar Cove'a gelmesinin özel bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum," diye mırıldandı Roy, bulmacayı kafasından bir kez daha geçirerek. Bunun sıradan

bir ziyaret olduğuna bir an bile inanmamıştı. Onu rahatsız eden bir başka şey ise, adamın Thyme & Tide'ı nereden bildiğiydi. Oda-kahvaltı otel anacadde üstünde değildi, bulmak için otobandan ayrılıp sayısız ara sokaktan geçmek gerekiyordu.

Ya kimliği meçhul adamımız fırtınada kaybolmuştu ya da Beldonların yerini özel olarak seçmişti. Eğer öyleyse, bunun sebebi neydi?

"Belki kiralık katildir," diyen Corrie, başını iki yana salladı. "Buna benzer çok fazla gizemli öykü okudum."

Roy da bu ihtimali düşünmüştü. "O zaman yanında silah olması gerekirdi, oysa yok."

"Silah olay yerinde bırakılmadıysa." Corrie omuz silkti. "Filmlerde oluyor."

"Kiralık katiller silahını yanında taşır."

Corrie masanın kenarına yaslandı. "Bob Beldon'la en son ne zaman konuştun?"

Roy bunu düşünmek zorunda kaldı. "Sanırım birkaç ay önce." Karısının doğru soruları sormak gibi bir yeteneği vardı. "O akşam, adamı daha önce hiç görmediğine yemin etmişti," dedi yavaşça.

"Evet ama adamın tepkilerinde bir tuhaflık olduğunu söylemişti diye hatırlıyorum."

Beynini kemiren duygu gidip geliyordu. Roy, Bob'un bildiklerini sakladığını ya da örtbas ettiğini düşünmüyordu, ama bazen insanlar ne bildiklerinin bile farkında olmayabiliyorlardı. Bob, adamı hayal meyal, bir yerden hatırladığını hissetmişti. O kadar belirsiz bir duyguydu ki, söz etmeye değer bulmamıştı. Belki de adamı eski işinde ya da bir tatilde görmüştü.

"Sanırım Bob ile Peggy'yi ziyaret etsem iyi olacak," dedi Roy.

Corrie bilmişçe sırıttı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşüneceğini biliyordum."

Roy araç yoluna girdiğinde Peggy sebze bahçesinde çalışıyor, başında hasır şapkası, elinde kocaman sepetiyle bir şeyler koparıyor ve topluyordu. Arabadan inip el salladı, Peggy ona neşeyle karşılık verdi. Çift, Corrie ve Roy'la neredeyse aynı yaşta olmalarına rağmen aralarında bir samimiyet kurulmamıştı ve Roy bunun sebebini bilmiyordu.

Roy araç yolunda tanımadığı bir araba daha gördü. Muhtemelen bir konuğa aitti. Daha zili çalmadan ön kapı açıldı ve Peder Dave Flemming verandaya çıktı. Dave, Protestan bir papaz olarak hizmet veriyordu ve sevimli bir adamdı; onunla daha önce çeşitli sebeplerle karşılaşmışlardı. Dan Sherman'ın küçük ve özel törenini Peder Dave'in yönettiğini ve Grace'in bu büyük trajediyi atlatma sürecinde onu ziyaret edip yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu.

"Roy, nasılsın?" dedi Peder Flemming elini uzatarak. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de öyle."

"Bugün sana rağbet çok Bob," dedi Dave kapıdan çıkarken.

"Beni görmeye mi geldin?" diye sordu Bob.

"Bir dakikan varsa."

"Elbette." Tel kapıyı açıp Roy'u içeri davet etti. "Peder Flemming kilise basketbol takımına koçluk yapmamı istiyor."

"Sporla ilgilendiğini bilmiyordum."

"Yıllardır oynamadım," dedi Bob, Roy'u mutfağa alırken. Ona buzlu çay teklif etti, ama Roy başını iki yana sallayarak bu teklifi geri çevirdi.

Masada karşılıklı oturdular. "Anlaşılan Grace ona, Dan ile benim asırlar önce kasabanın spor kahramanları olduğumuzdan söz etmiş," diye mırıldandı Bob.

"Dan'le aynı okula mı gittiniz?"

Bob başıyla onayladı. "Bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Aslında, orduya eşleştirme sistemiyle birlikte çağrıldık ve eğitimimizi beraber aldık."

Roy, Cedar Cove'da yaşadığı süre içinde iki adamın başlarıyla selamlaşmaktan daha samimi olduklarını görmemişti.

"Buraya Dan'i sormaya gelmedin, değil mi?" dedi Bob.

"Hayır. Hâlâ ziyaretçinizin kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

"Bir şeyler çıktı mı?" Bob hafifçe öne eğildi.

Roy başını iki yana salladı. "O geceyle ilgili ayrıntıları defalarca tekrarladığını biliyorum."

"Sana ve Troy'a." Bob sıkılmış gibiydi.

"İşbirliğin için müteşekkirim."

Bob başıyla onayladı. "Sorun değil."

"Bana izlenimlerini tekrar anlatır mısın?"

"Bir düşüneyim." Bob arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Geç olmuştu. Haberler bitmişti ve Leno başlamak üzereydi. Pencereden arabanın farlarını gördüm ve Peggy'ye rezervasyonlu konuğumuz olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi."

"İlk karşılaştığınızda ne hissettin?"

Bob'un gözleri hâlâ kapalıydı. "Hey, biliyor musun, adamın tanıdık olduğunu düşündüm. Bu çok saçma çünkü yüzüne doğru dürüst bakmamıştım bile. Ertesi gün yaşanan hengâmede bunu unutmuş olmalıyım."

"Tanıdık derken?" diye üsteledi Roy. "Ne anlamda?"

Bob kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kesin bir şey yok."

"Yürüyüşü? Duruşu?"

"Belki."

"Başka?"

Bob gözlerini açıp başını iki yana salladı. "Ben... huzursuz olmuştum."

"Huzursuzu tanımla," diye üsteledi Roy.

Bob bir an düşündü, sonra omuz silkti. "İçgüdüsel bir tepkiydi, adamın başa bela olacağını düşünmüştüm."

"Bela," diye tekrarladı Roy.

"Ertesi sabah onu ölü bulduğumuzu düşünürsek, kısmen haklıymışım," diye iç çeken Bob başını iki yana salladı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Oldun," dedi Roy, Bob'u şaşırtarak.

"Nasıl?"

"Bu adamı tanıdığını düşünmeye başlıyorum. Bunun üstünde tekrar düşünmeni istiyorum. Hafızanı zorla ve bir şey hatırlarsan beni ara."

"Buraya benim yüzümden mi geldiğini düşünüyorsun?" Bob afallamış görünüyordu.

"Evet Bob. Aynen öyle."

Rosie'nin mahkeme günü sonunda gelmişti. Altı aydır

bu anı bekliyordu. Mahkeme salonuna girip yerlerine otururlarken avukatı Sharon Castor da yanındaydı.

"Yargıcımız Lockhart," diye fısıldadı Sharon.

Yargıcın kadın olması Rosie'yi rahatlattı, onun durumunu bir erkekten daha iyi anlayacağına kuşku yoktu. İnkâr etmeye devam etse de, Zach'in Janice Lamond'la ilişkisi vardı. Bu ilişki konusunda dürüst olsa, boşanma aylar önce gerçekleşecekti. Bu gecikme ve her şey için Zach'i suçluyordu. Kuşkusuz Zach de Rosie'yi, olayları uzatmakla ve mantıksız davranmakla suçluyordu. Rosie onu yalancılıkla suçluyordu. Liste böyle uzayıp gidiyordu.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye fısıldadı Rosie, başını Sharon'a yaklaştırarak.

"Geleneklere pek uymasa da, Lockhart adildir."

Rosie'nin duymak istediği bu değildi, işlemin hızlı ve dürüst biçimde sona ermesini istiyordu. Her ayrıntının üstünden geçildiği altı ay içinde, artık boşanmaya kendini hazır hissediyordu. Yeni bir hayat kurmaya, bu tatsızlığı ve düşmanlığı geride bırakmaya hazırdı.

Zach masaya yaklaştı, onun da avukatı yanındaydı.

Rosie ona bakmadı ama Zach'in gözleriyle onu delip geçtiğinden emindi. Yerinde doğruldu ve onu görmezden geldi. Uykusuzluktan gözleri yanıyordu. Başı, on yıldır ağrımadığı kadar kötü zonkluyordu ve fiziksel anlamda hasta olabilirdi. Tabii bunların hiçbirinden Zach'in haberi olmayacaktı. Yaşadığı ilişkinin Rosie'in yüreğinde, onurunda ve değerinde açtığı derin yarayı ona belli edeceğine, ölmeyi tercih ederdi.

Yargıcın adı ilan edildi, salondakiler hafifçe ayağa kalktı

ve sonra yerlerine geri döndüler.

"Günaydın Sayın Yargıç," dedi Sharon, tekrar ayağa kalkarak.

"Günaydın." Yargıç Lockhart, dosyanın içindeki sayfaları çevirerek ayrıntıları gözden geçirdi. "Gördüğüm kadarıyla nafaka konusunda uzlaşmışsınız."

"Evet Sayın Yargıç."

"Velayet planınızı da okudum."

Rosie soluğunu tuttu. Ortak velayete elinden geldiği kadar ayak diremişti. İstediği bu değildi. Janice ve Chris'in Zach'le geçirdiği zamanın uzunluğunu düşününce, Zach'in onları kendi hayatının ve çocuklarının hayatının bir parçası yapmaya çalıştığını varsayıyordu. Bunu bilerek, ona karşı elinden gelen mücadeleyi vermişti. Bu mücadele giderek çirkinleşmiş ve hınca dönüşmüştü. Rosie söylenenler ve yapılanlar yüzünden pişmanlık duyuyordu ama öfkesi burnundayken zehrini akıtmadan duramamıştı. Böyle davranabileceğini kendisi bile bilmiyordu. Zach'in de onu böyle aşağılayabileceğini tahmin etmezdi.

"Ortak velayette de mutabık gibi görünüyorsunuz."

"Evet, Sayın Yargıç."

Yargıç Lockhart belgeleri işaret etti. "Burada, çocukların on beş ve dokuz yaşında oldukları, ilk ve üçüncü haftanın ilk üç günü, ayın diğer haftalarındaysa haftanın son dört günü babalarıyla kalacakları yazıyor. Doğru mu?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Eşyalarını toplayıp evden babalarının dairelerine taşıyacaklar ve sonra tekrar geri... her üç veya dört günde bir. Bu kadar taşınmak çocuklar için çok fazla değil mi?"

"Sayın Yargıç," diyen Zach'in avukatı ayağa kalktı. "Çocukların sorumluluğunu paylaşmak müvekkilim açısından önemli."

"Onun isteği ya da ortak velayet kavramını tartışmıyorum," dedi Yargıç Lockhart. "Ama benim düşünceme göre, istikrarlı bir ev hayatına asıl ihtiyacı olanlar çocuklardır, ebeveynler değil."

"Müvekkilim de kesinlikle aynı fikirde," dedi Otto, Zach de başıyla onayladı.

"Bayan Castor, sizin müvekkiliniz de aynı fikirde mi?"

Sharon, ayağa kalkan Rosie'ye baktı. Rosie doğrudan yargıca hitap etti. "Çocuklarım için en iyisini isterim."

Yargıç Lockhart, hem Rosie'yi hem de Zach'i inceledi. "Ev adresiniz Pelikan Çıkmazı 311 numara. Kaç yıldır bu adreste yaşıyorsunuz?"

"Üç yıl, Sayın Yargıç."

"Ev duracak mı?"

"Evet, Sayın Yargıç," diye Rosie'nin adına cevap verdi Sharon.

Yargıç dosyayı kenara itip derin bir iç çekti. "Bu durumda, sözlerinizi değerlendireceğim. İkiniz de, bu boşanmada asıl düşüncenizin çocuklarınız olduğunu söylemişsiniz. Duymak istediğim budur. İkiniz de onların hayatında yer almak istiyorsunuz ve buna saygı duyuyorum. Umarım bu konuda ciddisinizdir. Bu mahkemeye sunulan bütün hüküm ve koşulları kabul ediyorum, bir tanesi dışında; ortak velayet."

"Sayın Yargıç!" diye kükreyen Zach ayağa fırladı.

"Beni dinleyin Bay Cox," diye buyurdu yargıç ve Zach tekrar yerine oturdu.

Rosie kibirle kollarını göğsünde kavuşturdu, bu anlayışlı yargıç kocasının gerçek yüzünü görmüştü.

"Daha önce de belirttiğim gibi, çocukların istikrarlı bir ev yaşantısı olması önemlidir. Bu evliliği sona erdirmeye karar veren ikinizsiniz, çocuklar değil. Bu nedenle çocuklar evlerinde kalacak ve ebeveynler, haftanın belirlenen günlerinde çocuklarını evde görecek."

"Fakat, Sayın Yargıç..."

"Şartım budur. Ya kabul edersiniz ya da boşanmayı ertelerim."

Rosie dehşet içinde Zach'e baktı. Her ayrıntı üstünde bu kadar mücadele verdikten sonra, bu konuda nasıl aynı fikirde olurlardı?

"Kararınızı verdiniz mi?" diye sordu yargıç.

Zach ve avukatı fısıldaşıyordu. Çok geçmeden Otto ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, müvekkilim kabul ediyor."

Sharon, Rosie'ye baktı ve onun da başıyla onayladığını gördü. "Benim müvekkilim de kabul ediyor."

"Çok iyi," dedi Yargıç Lockhart. "Evlilik sözleşmesi feshedilmiştir. Umarım, çocuklarınızın hatırına bunu yürütebilirsiniz."

Rosie de bunu umuyordu.

"Onu ara," diye üsteledi Charlotte. "Çok mutsuz, sen de öyle."

"Hayır, anne." Olivia çay fincanını bıraktı. "Bu kez değil." Jack'e hâlâ çok kızgındı ve ona yaklaşmayı reddediyordu. Ondan bu kadar kolay vazgeçebiliyorsa, o halde uzak

durmayı tercih ederdi. Yine de sordu: "Mutsuz olduğunu nereden biliyorsun?"

Annesi örgüsünü kenara koydu, mutfak masasının üstünde duran demliğe uzandı. Kendi fincanını ve Olivia'nınkini tekrar doldurdu. "Her hafta makalemi teslim etmeye gittiğimde seni soruyor."

Bu, cesaret vericiydi. Yine de Olivia onun ilgisini gösteren gerçek bir kanıt göremiyordu. Eğer Jack onunla *söylediği* kadar ilgileniyor olsaydı tavsiyesini dinler ve Olivia için mücadele ederdi.

Telefon çaldı, Olivia dalgın bir halde telefona uzandı. "Alo."

"Ben Seth." Damadının sesi başkası gibi çıkıyordu. "Justine'in suyu geldi ve doğum başladı. Hastaneye doğru yola çıkıyoruz."

"Ama çok erken!" diye feryat etti Olivia. Henüz üç buçuk haftası vardı ve bu Justine'le bebek için iyi değildi.

"Sanırım bunu bebeğe söyleyen olmadı."

Seth'in sesindeki panik hissediliyordu. "Hemen çıkıyorum," dedi Olivia. "Her şey yolunda. Bebekler her gün erken doğuyor."

"Evet, biliyorum. Sadece hazırlıksız yakalandık. Benim adıma Stan'i arayabilir misin?"

"Elbette. Derin bir soluk al, hastanede görüşürüz."

Seth kapatır kapatmaz Olivia, Stan'in numarasını tuşladı, karşı taraf hemen cevap verdi. "Stan Lockhart."

"Merhaba büyükbaba," dedi Olivia, heyecan ve endişeyle karışık. "Justine'in doğumu başladı ve hastaneye doğru yola çıktı. Bizimle orada buluşmak ister misin?"

Stan güldü, sesi keyifli ve heyecanlı çıkıyordu. "Dünyada kaçırmam. Orada olacağımı söyle, büyükanne."

"Aceleye gerek yok," dedi annesi, Olivia telefon ahizesini yerine koyarken. "Bu tür şeyler zaman alır."

Tecrübe konuşuyordu ama Olivia şu anda hastaneden başka hiçbir yerde olamayacağını biliyordu. Ailelerine yeni bir bebek gelmek üzereydi ve içindeki coşkuyu bastırması mümkün değildi. Yerinde duramıyordu, evin içinde volta atmaya başladı.

"Hadi git," dedi Charlotte birkaç dakika sonra. "Ben buradaki işlerle ilgilenirim. Beni ara."

"Teşekkürler anne." Olivia annesinin yanağını öptü, çantasını ve arabanın anahtarlarını kaptığı gibi dışarı fırladı.

Yaklaşık bir saat tek başına bekleme salonunda oturdu. Seth ara sıra dışarı çıkıp durum hakkında ona bilgi veriyordu; şimdiye kadar her şey yolundaydı. İki saat sonra Stan geldiğinde bitkin görünüyordu. Oturdular, kahve içip sohbet ettiler.

"James'in doğduğu geceyi hatırlıyor musun?"

"Unutabileceğimi sanmıyorum." Olivia abartarak omuz silkti. "Hastaneye zor yetişmiştik."

Çok geçmeden, gülüşerek evliliklerinin ilk yıllarıyla ilgili anıları paylaşmaya başlamışlardı.

"Jordan'ın bisikletini monte etmeye karar verdiğin Noel arifesini hatırlıyor musun?" diye sordu Olivia.

"Bana hatırlatma," diye homurdandı Stan. "Yanılmıyorsam montaj kitapçığı Japoncaydı ve sen bir bisikleti monte etmenin bu kadar zor olamayacağını söylemiştin."

"Ya Justine'e ekmek yapmayı öğretmeye kalktığın zamana ne demeli?"

Olivia bunu hatırlayınca gözlerini devirdi. Justine yardımcı olmak amacıyla beş kiloluk un paketini kaldırmış –ve düşürmüş– paket yere değer değmez patlamıştı. Yıllar sonra bile Olivia mutfakta –evyenin altında, buzdolabının arkasında, çekmecelerin kuytularında– un kalıntıları bulmuştu.

Anılar ve kahkahalar arasında saatler geçti.

Dokuza doğru, yüzünde Olivia'nın gördüğü en kocaman tebessümle Seth ortaya çıktı. Olivia neredeyse hastanede olma sebeplerini unutmuştu. Ayağa fırladı, haberi duymaya hazırdı.

"Bir oğlumuz oldu," dedi Seth. "Leif Jordan Gunderson. Erken doğum için yeterince iri. İki kilo yedi yüz elli gram. Doktor prematüre olduğunu söyledi, ama ciğerleri tam kapasite çalışıyor."

Olivia gözyaşlarına boğuldu.

Eve döndüğünde yorgun ama mutluydu. Annesi mutfak masasına bir not bırakmıştı.

Söylediklerimi düşün.
Jack seni özlüyor.
Onu ara.
Annen.

Jack. Olivia hastaneye gitmek için yola çıktığından beri onu aklına getirmemişti. Aslında, Stan'le eski günlerden konuşurken çok iyi vakit geçirmişti. Birdenbire, artık ne istediğinden emin olmadığını fark etti. Düşünmesi gereken daha fazla şey olduğunu fark etti. Eğer eski kocası onu geri istiyorsa, belki de ona izin vermeliydi. Belki *bütün* seçeneklerini

gözden geçirmeliydi. Belki Stan ve ikisi için henüz çok geç *değildi*...

Yatmaya hazırlanırken, Olivia boşanmalarını düşündü ve sabah karşısına çıkan çift aklına geldi. Onların iddialarına güvenerek, çocuklarına öncelik vermeye zorlaması cesur bir karardı. Çocuklar evde kalacak, ebeveynler gidip gelecekti. Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşayan herkes, büyük bir düzenlemeye gidecekti ve çocukların hatırına, Olivia bunun yürümesini istiyordu.

Kendisine gelince... Olivia bekleyip görecekti. Pelikan Çıkmazı 311 numarada işlerin nasıl gittiğini gözlemleyecek ve bir gözü Gül Ağacı Sokağı 204 numarada olacaktı. Grace'in güvenini, duygusal dengesini tekrar kazandığından emin olmak istiyordu.

Hayatındaki iki erkekle, Deniz Feneri Yolu 16 numarada neler olacağını kim söyleyebilirdi?

Debbie Macomber Gül Ağacı Sokağı

Gül Ağacı Sokağı

DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Her şeye rağmen hayatımızı anlamlı kılan insanlar varsa yaşamak için hâlâ bir sebebimiz var demektir...

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'a hoş geldiniz! Olivia, Grace, Charlotte, Jack, Justine ve Seth öykülerine devam etmek –ve sizi yeni insanlarla tanıştırmak– için can atıyor. Bütün küçük yerleşim yerlerinde olduğu gibi, Cedar Cove da iyinin, kötünün ve beklenmeyenin bir karışımı. Bu vesileyle, romanda sizi birkaç sürprizin beklediğini de söyleyebilirim. Şimdi oturup arkanıza yaslanın. Arkadaşlarım, Cedar Cove'da olup bitenleri size anlatmak için sabırsızlanıyor.

Debbie Macomber

Gül Ağacı Sokağı aşk, evlilik, ayrılık gibi insan ilişkilerine dair her alanda usta bir yazarın kaleminde hayat bulan sıcacık ve samimi bir roman. Macomber günlük yaşamdan seçtiği, kendinizden de bir şeyler bulabileceğiniz karakterlere yenilerini ekleyerek hikâyesini kaldığı yerden anlatmaya devam ediyor.

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

www.novellayayinlari.com

ISBN 978-605-348-278-9

9 786053 482789

t19